

ELIZABETH HARRINGTON

Trezindu-se pe
podiumul plin
de strălucire al
paradelor de
modă pariziene
și punînd
stăpînire
pe inima
directorului de
marketing Leo
Eden, lui Fern
nu-i vine să
creadă ce noroc
a dat peste ea.

MANEACHINE BLONDE

Elizabeth Harrington

*Manechine
blonde*

Making Up

by Elizabeth Harrington

© copyright by Elizabeth Harrington

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Elizabeth Harrington

*Manechine
blonde*

Traducere de Dagmar H. Popescu

Editura MIRON

Bucuresti

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95059-9-8

Să te scoli dimineața cu sufletul înaripat și să mulțumești pentru încă o zi de iubire;

Să te odihnești la amiază și să meditezi asupra extazului iubirii;

Să te întorci cu recunoștință, acasă;

Și apoi să adormi cu o rugăciune pentru cei dragi în suflet și cu un cântec de slavă, pe buze.

Profetul Kahlil Gibran

1

Intrînd în lustruita sală de așteptare, Fern se așeză, lăsîndu-se bine pe spate, pe canapeaua din piele roșie, alunecoasă, care scîrțîi sub fundul ei și-și întinse în față picioarele lungi.

Observă, cu ușoară satisfacție, că pantofii ei mari purtau încă urmele noroiului din parcul pe care-l străbătuse în grabă, ca o nebună, în această dimineață și se uită provocator în ochii recepționerei. Știa că femeia o studia, cîntărind-o, întrebîndu-se ce treburi o aduceau aici pe Fern, ca să deranjeze ordinea cu încălțăminte de cîtuși de puțin impecabilă și cu blugii ei scorțoși.

În aer pluteau mirosuri plăcute, dar grele, care-i gîdilau nasul. Și-l încreți, luptînd cu nevoia de a strănuta și se scotoci în buzunar după resturile unui șervețel de hîrtie, mototolit. Uitîndu-se pe pereți, studiînd chipurile acelea perfecte, care o priveau de sus, tru-

fașe, pentru prima oară de o bună bucată de vreme Fern se simți vag intimidată. O studie pe furiș pe recepționera din spatele șervețelului zdrențuit. Femeia era impecabil fardată, pudrată, decorată. În urechi avea cercuri ample din aur, iar în jurul gâtului și la încheieturile mâinilor, o masă de lanțuri de aur, care zăn-găneau și se balansau, în timp ce răsfoia cu eleganță hîrtille de pe birou. Rochia simplă, încheiată în nasturi de sus pînă jos, se potrivea perfect cu purpuriul opulent al covorului catifelat, împodobit cu literele O și R, în gri-argintiu, îngemănate, ale emblemei *Oscar Rees*. Ferestrele erau prevăzute numai cu jaluzele din crom strălucitor, ca un ecou al gamei largi de produse *Oscar Rees*, expuse cu mîndrie în ambalajele lor roșii, lucioase, decorate cu inițialele argintii, frapante, ale bărbatului răspunzător de toate acestea.

Pe cînd minutele își ticăiau mersul lor înainte, prin încăpere se perindau diverse angajate, unele ca să întîmpine alți vizitatori care așteptau pe canapelele din piele, altele, înmînînd pachete mesagerilor nerăbdători. Lui Fern nu-i venea să creadă cît de mult se asemănau între ele aceste femei, parcă ar fi fost niște clovni. Fără coafurile lor diferite, lui Fern i-ar fi fost imposibil să le deosebească între ele, cu fețele lor perfect machiate și cu buzele impecabil rujate. Dar ca să lucrezi la o companie ca *Oscar Rees*, aproape că aveai nevoie de o diplomă în arta fraudei faciale.

În ciuda picioarelor ei neglijent întinse, a feței fără urmă de fard și a genului arborat de ia-mă-așa-cum-sînt-sau-lasă-mă-în-pace, Fern se simțea totuși ușor stînjinită, deși în ruptul capului n-ar fi recunoscut asta. Își întinse degetele în fața ei. Unghiile ei erau inegale, pătrătoase pe la colțuri. Pur și simplu, manichiura nu

reprezenta o prioritate în viața ei. Mai aruncă o privire spre degetele elegante ale recepționistei, care se jucau cu hîrtille de pe masă și-și strînse mîinile pumn, ascunzîndu-și-le la subțiori, unde nu mai exista pericolul de a fi văzute.

Fern dădu din picior, ușor nerăbdătoare. Aștepta deja de cincisprezece minute. Mai avea de terminat articolul despre cluburile burlacilor și redacția urla după el. O mai așteptau, în plus, și încă două interviuri, acum că domnul Johnny Sharpe a catadicsit să-și dea concursul. Dacă ar putea aduna la un loc tot timpul pierdut de ea așteptînd pentru interviuri! Într-o bună zi – și asta cît de curînd – ea va fi aceea care va decide ce se va scrie și cine va scrie și cum va scrie. Iar acest „curînd” ar putea fi în următoarele două săptămîni, cînd Edwina va anunța cine va ocupa locul rămas recent vacant, al redactorului șef adjunct, al rubricii fixe. Pînă atunci va trebui să zîmbească tuturor adversităților și să-și pună fundul la bătaie, ca să demonstreze că era făcut exact din materialul care trebuia, ca să ocupe acel scaun.

Scormoni în fostul rucsac militar, din pînză, și scoase de acolo un caiet de notițe cu colțurile răsfrînte, ca să se mai pună încă o dată la punct cu corporația *Oscar Rees*.

Firește, bătrînul Oscar Rees nu se mai afla demult prin preajmă. Acesta își scuturase pentru ultima oară puful de pudră cu vreo doi ani în urmă, lăsîndu-și fiul, pe Hugo, să conducă mai departe spectacolul. Fern nu-l cunoscuse încă pe Hugo, dar auzise că era un tip destul de greu de digerat, așa cum poate că se cuvenea să fie șeful suprem al unei mari case de produse cosmetice, decis să ducă fără milă, mai departe.

și mai sus, în secolul douăzeci și unu, casa *Oscar Rees*. Fotografii pe care le văzuse îl prezentau ca pe un bărbat destul de bine, dar într-o manieră rece, aproape austeră. Fotografiile nu-l arătau zîmbind prea mult, ci mai degrabă capricios și răutăcios. În mod clar, nu era prostul nimănui. Din echipă mai făceau parte și alți câțiva membri ai familiei Rees și în consecință și ai familiei Easton – cu care se asociase Oscar în anii '30 – care-și țineau degetele adînc vîrîte în cremele și poțiuni miraculoase care făcuseră din *Oscar Rees* casa încununată de succes, din ziua de azi. Și iat-o pe ea stînd acum aici, perfect conștientă de propriul ei stil sportiv, în acest lăcaș al modei cosmeticelor, simțindu-se tot mai mult ceea ce îngroapă pisica plecînd apoi, rușinată. Fern își încrucișă picioarele, privindu-și rotula rozalie care străpungea țesătura de doc uzat și se întrebă, nu pentru prima oară, dacă aceasta era într-adevăr povestea aceea atît de bună precum pă-ruse a fi la început. Ușile liftului se deschiseră și prin-tre ele țîșni un tînăr înalt, slab, de fapt bolnăvicios de slab. Chica ciufulită de păr negru îl făcea și mai mult să semene cu o cîrpă anemică de șters podelele.

– Johnny! strigă aproape la el fata de la pupitru, gesticulînd spre Fern ca și cum ar fi nutrit speranța că într-adevăr mîța se întor-se să îndepărteze mizeria făcută. Ăăăă... persoana aceasta te așteaptă pe tine.

Johnny se încruntă o clipă derutat.

– Poftim? Da... scuze... dumneavoastră trebuie să fiți de la *Faces*. Ăăăă... Fern, nu-i așa? Fern Don-leavy?

Fern își dădu seama după reacția acestuia că pînă acum vreo șaiszeci de secunde Johnny Sharpe uitase probabil cu desăvîrșire de existența ei și de faptul că

avusese cu el o întâlnire la ora 9:30 a.m.

– Fern, da, Fern. Veniți, îmi pare nespus de rău că v-am lăsat să așteptați.

Fern îi zîmbi. Zîmbi și el și zîmbetul i se întinse contaminant pe chipul copilăros și ochii îi scînteiară în orbite. Fern se ridică în picioare și văzu surpriza lui Johnny, cînd constată că era aproape la fel de înaltă ca și el. Nu prea vedeai în oraș multe fete de un metru șaptezeci și nouă.

– Merg eu înainte, da? Înșfăcă un teanc de hîrtii pe care i le întinsese domnișoara Degete manichiurate și Fern îl urmă prin impunătoarele coridoare, în timp ce Johnny sporovăia cu ea, peste umăr.

– O idee grozavă... am fost într-adevăr încîntat...

– Poftim?

– Sînt într-adevăr încîntat să vă considerați în stare să ne ajutați.

– Încă nu am făcut nimic, bombăni ea.

– Dar veți face. Îi zîmbi din nou, ca pentru a-și întări afirmația.

Nu se putu abține să nu-i zîmbească și ea.

– Vom vedea.

Ajunseră într-un spațiu deschis, unde mai multe fete superbe stăteau la birouri, aplecate peste telefoane. Trecînd prin dreptul lor, acestea își ridicară ochii, aruncîndu-i aceeași privire de curioasă cîntărire, urmată de trufașa expediere, cu care fusese tratată de recepționeră. În mod evident nu reprezenta nici o amenințare pentru aceste doamne rujate.

– Aici, Fern. Johnny dispăru printr-o ușă și Fern păși repede în urma lui.

– Presupun că bei o cafea?

– Mulțumesc, una tare.

– Două cafele tari, te rog, Janie.

Una din creaturile acelea ca trestia se desfășură și ieși într-un vârtej de clinchete, zăngănit și parfum. Fern aruncă pe furiș o privire pe fereastra înaltă care oferea o priveliște spectaculoasă asupra străzii New Bond, care se întindea dedesubt. Chiar lângă ei se aflau vitrinele impunătoare de la *Hermes*, în timp ce vizavi puteai urmări du-te-vino-ul permanent prin discreta intrare principală de la *Sotheby's*. Soarele sălta pe capotele mașinilor, înveselind priveliștea altfel monotona, a unei aglomerații tipice. Întorcându-se spre Johnny. Își scoase jacheta tocită de piele și părul, pînă atunci vîrît cuminte dedesubt, i se împrăstie liber peste umeri. Johnny o privi și i se tăie respirația. Soarele se revărsa peste părul ei, transformîndu-l în ambră lichidă care țîșnea grea, acoperindu-i sînii și prelingîndu-se aproape pînă jos, la talie. Fern și-l scutură peste umeri, parcă luptîndu-se să-l îndepărteze, scoțînd la iveală T-shirt-ul simplu, alb, de dedesubt și apoi, cu mișcări băiețești, se prăvăli pe scaunul din fața biroului lui. Picioarele ei, chiar și așezată, păreau să nu se mai sfîrșească și le putea ghici, prin blugii strîmți, zveltețea și linia. Într-adevăr, o surpriză plăcută.

Fern făcu un semn spre teancul de fotografii de pe biroul lui.

– Cîte ați văzut pînă acum?

– Nu mă întreba. Tot ce-ți pot spune este că e un adevărat iad. Toate sînt frumoase, disperant de frumoase. Dar este vorba de un anume ceva pe care o să-l știu cînd să-l găsesc, o să-l știu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Dar nu poți spune ce anume.

– Nu, se bătu el cu degetul pe frunte. Este ceva ce

se află aici, un sentiment pe care îl am. Fata de care avem nevoie trebuie să fie cu totul specială. În fond, o așteaptă un contract mareț.

Fern încuviință și începu să mîzgălească în carnetul ei.

– Nu este o chestiune în care *Faces* se implică în mod obișnuit, avînd în vedere că este vorba de ceva ce privește mai mult reclama. Vreau să spun că voi aveți reclame garantate pentru *Oscar Rees* și pentru noua linie de produse, dar am simțit că este o idee inedită și revista va scoate și ea un cîștig frumușel din asta – *Faces* în căutarea „chipului”. Doar că aș vrea ceva mai multe detalii înainte de a finaliza ceva.

Johnny se așază la birou, punîndu-și piciorul pe scaunul lui Fern. Avea un mod foarte direct de a o privi și în clipa aceasta ea nu era prea sigură dacă îi plăcea sau nu acest lucru.

– În regulă. Ce înseamnă *Vitale* pentru tine? Ce îți sugerează? Care este identitatea pe care simți tu că ar trebui să o aibă un produs cu acest nume?

– Mă tem că nu mă pricep prea bine la identitatea produselor, dar presupun că trebuie să aibă o legătură cu sănătatea și vitalitatea.

– Corect! spuse Johnny încîntat, ca și cum Fern ar fi dezghiocat tocmai sensul vieții. Sănătate și vitalitate și ceva anume în plus...

– Tînără, palpitînd de viață, poate sportivă...

– Ai sesizat perfect!

– Dar totul este puțin cam simplist, nu crezi? Vreau să spun că nu este chiar atît de dificil să speculezi un astfel de nume. Desigur, pe de altă parte, ar putea genera și asocieri canine.

– Canine?

Evident, spusese o blasfemie.

– Da, sănătate și vitalitate. Sună ca un cățeluș plesnind de poftă de viață.

Johnny tresări.

– Eu zic s-o lăsăm baltă. Noi căutăm fete, nu cățeluși.

– Atunci să sperăm că asta veți găsi, glumi Fern.

– Deci, ideea este că veți lansa un concurs pentru găsirea „chipului”. Desigur, vor fi limite de vîrstă, baremuri de înălțime și greutate, altfel se vor prezenta toate fetele din țară.

– Părerea mea este că orice restricții veți pune, tot se vor prezenta toate fetele din țară. Un contract de un milion de lire este într-adevăr o momeală ademenitoare.

– Da. Asta este problema, cernutul grăunțelor de pleavă. Să zicem între cincisprezece și douăzeci și unu de ani. Fern scria, în timp ce el sporovăia în continuare. Înălțimea, între un metru șaptezeci și șase și un metru optzeci. Cele care se prezintă trebuie să aibă tenul impecabil, fără cicatrici, etc. – ah, și un trup bine făcut și proporționat. Vor fi trimise două poze color – una cap și umeri și una, întreagă, da?

– Perfect.

– Așa cum am discutat la telefon, vom organiza concursuri regionale, care vor avea loc în marile hoteluri, unde acestea vor putea avea un machior *Oscar Rees*, iar câștigătoarele acestora vor obține cecuri în valoare de cincizeci și o sută de lire, pentru produse *Oscar Rees*, și, bineînțeles, fotografiile lor vor apărea în *Faces*.

– Am înțeles. Și care sînt limitele de timp?

– Haide să organizăm primul concurs la o lună

după publicare, apoi la intervale de cîte două săptămîni, în toată țara. Prin urmare, prezentarea primelor selecționate va avea loc la două săptămîni după publicare. În regulă?

Fern încuviință.

– Bine.

– Și cine va judeca?

– Tu?

– N-aș fi în stare.

– Bineînțeles că o să fii. Eu o să te judec pe tine, apoi Hugo Rees însuși. Aș mai putea apela la încă alți doi, dar o să-ți spun înainte de data cînd trebuie să-ți apară articolul.

– Un singur lucru mă preocupă, în legătură cu toată povestea asta.

– Anume?

– De fapt nu mi-ai spus nimic despre produsul în sine.

Johnny își atinse nasul, conspirativ.

– Este secret, Fern. În industria asta, totul este o chestiune subversivă și de spionaj. Mă tem că nu am dreptul să divulg...

– Ascultă, pe mine nu mă interesează nici o formulă, dar pînă acum tot ce mi-ai spus despre acest produs nu este decît cum se va numi. Ca să merg mai departe, cred că am nevoie de ceva mai mult. Dacă este vorba de cosmetice pentru machiaj – ruj, farduri de ochi etc. – sau este vorba despre îngrijirea pielii? Simt că trebuie să ofer un indiciu bieteii fete care va sfîrși prin a lansa produsul, ca să cîștige un ban.

Johnny o privi gînditor, apoi ridică receptorul.

– Lucienne! lătră el în microfon. Ascultă, am nevoie de un exemplar din schița caietului pentru presă,

al produsului *Vitale*... Da, exact, cea în care se spune care va fi domeniul. Sînt într-o ședință cu o jurnalistă de la *Faces* așa că îl vreau acum, dacă se poate. Mulțumesc.

Se întoarse spre Fern.

– Poți lua cu tine caietul de presă. O să mi-l aducă Lucienne – adică dacă va fi de acord să-l folosești ca o informație, în această fază. Va trebui să te descurci singură cu Lucienne.

– Lucienne?

– Da. Lucienne Easton. Este nepoata lui Hugo și se ocupă de relațiile cu publicul și de marketing. Eu mă ocup de produse și de chipuri... eh, uite că a venit. Ai fost rapidă. Johnny se ridică să facă prezentările.

– Lucienne, ea este Fern Donleavy de la *Faces*.

Fern întinse mîna și privi într-o pereche de ochi migdalați de un cafeniu întunecat. Sprîncenele lucioase, arcuite, se ridicară ușor în timp ce aceasta lua cunoștință de blugii roși ai lui Fern și de fața ei nema-chiată și-i oferi acesteia o mînă lipsită de vlagă.

– Bună, spuse ea trăgănat, printre buzele roșii ca sîngele. Mă tem că trebuie să te întreb în ce scop intenționezi să folosești materialul. Ținea departe de Fern caietul de presă, acoperindu-l protector la sînul ei.

– Cred că nu va fi nici o problemă, o întrerupse Johnny. Fern se ocupă de concursul nostru și în mod firesc simte că ar vrea să ofere o cheie despre ce anume înseamnă *Vitale*. Este o publicitate bună, Lucienne.

Lucienne avu una din acele nefericite tresăltări ale nasului care dădeau impresia că cineva tocmai lepădase nu departe de ea un rahat de cîine. Fern se uită

la costumul ei și se opri asupra celor două C-uri înge-mănate, de pe nasturii jachetei. A face parte din dinastia Rees-Easton era, în mod evident, o afacere bănoasă.

Îi zîmbi lui Lucienne, uitîndu-se la ea.

– Pot să fiu cît se poate de vagă, dacă asta este problema, dar mi-ar plăcea să spun „noua gamă de produse *Oscar Rees*, pentru îngrijirea pielii, bazată pe extrase din plante marine"... sau indiferent ce altceva. Știți bine. Am senzația că lumea vrea să știe ce în-seamnă produsele *Vitale*. Dacă este vorba de rujuri și de chestii dintr-astea, ce anume aduc ele nou. Îmi spuneți cît am eu dreptul să știu iar eu o să folosesc cît mai bine informația, în regulă?

– Păi... Lucienne continuă să se uite la Fern cu suspiciune. De fapt, creatura asta, cu o înfățișare mai curînd neglijentă, nu semăna deloc cu reprezentanții obișnuiți ai presei care se ocupau de modă cu care avea Lucienne de-a face. Nu sînt cîtuși de puțin con-vinsă că e potrivit să dezvălui vreun detaliu, în acea-stă fază. Înțelege. Concurența noastră moare să afle ce punem la cale și de fapt dorim să păstrăm secretul pînă la marea lovitură din momentul lansării. Nu-ți pot sugera decît să spui că pur și simplu este vorba de o linie de produse pentru îngrijirea pielii și de cosmetice *Oscar Rees* și nimic mai mult. Își dădu după urechi părul negru, lucios, scurt. Îmi pare rău dacă asta îți crează probleme, dar știi, lucrurile acestea sînt foarte delicate.

– E-n regulă. Zîmbetul îi dispăru și Fern sesiză provocarea din privirea lui Lucienne. Surprinse cu coada ochiului încruntarea lui Johnny și intui că acea-sta avea de-a face mai mult cu un joc al puterii dintre

Johnny și aroganta Lucienne decît cu secretul legat de cine știe ce produs idiot.

– O să mă ocup de asta.

– Mulțumesc, Lucienne, spuse Johnny cu sarcasm abia disimulat.

Lucienne se răsuci pe escarpinii ei din piele de vițel.

– Îmi pare rău... murmură ea vag. Și... mulțumesc mult... ăăă... domnișoară Donleavy.

– Fern. Și n-aveți pentru ce. Lucienne surprinse ușoara ironie care scînteie în ochii lui Fern.

După plecarea lui Lucienne, Fern își luă jacheta.

– Îmi pare rău de asta, spuse Johnny. Poate că uneori Lucienne este într-adevăr cam prea scrupuloasă, dar să nu-ți faci griji din cauza ei.

– Nu o să-mi fac, zise Fern, ridicîndu-se. Sun eu, dacă o să mai am nevoie de ceva.

– Perfect. O să vii la balul de mîine seară? O să fie și Hugo acolo. O să te prezint, dacă vom avea ocazia.

– Abia aștept. Nu se întîmplă prea des ca noi, ziariștii salahori, să avem norocul să participăm la evenimente atît de strălucitoare.

Johnny încercă să-și închipuie cum ar arăta pusă la șapte ace. Se uită cu mai multă atenție la chipul ei. Pielea ei palidă avea o transluciditate aproape perfectă. Ochii de un verde-deschis erau conturați de gene lungi, negre, neobișnuite pentru o roșcată, se gîndi el. Avea fruntea largă și nasul perfect drept și, cînd zîmbea, gura fără cusur scotea la iveală un șir de dinți regulați de un alb perlat.

Un gînd îi trecu prin minte și o fracțiune de secundă se uită cu mai multă intensitate la ea, apoi își spuse să nu se poarte prosteste. Era mult prea de-

vreme, după noaptea precedentă, atît de grea. Mîntea îi juca feste. Coincidențe ca aceasta pur și simplu nu se întîmplă.

O conduse înapoi, spre camera de primire.

– Mulțumesc că ai venit, Fern, și ne vedem mîine.

– Da. La revedere, Johnny.

Dar în timp ce se întorcea înapoi spre biroul lui, Johnny constată că îi este imposibil să și-o scoată din minte pe Fern Donleavy.

Fern plîngea deasupra cepei cînd auzi în broască cheia lui Paul. Își șterse ochii cu mîneca, tăie ultima bucățică ofensatoare și o aruncă în tigaia încinsă. Uleiul fierbinte sfîrîi și stropi cu furie, în timp ce Fern se duse în întîmpinarea lui Paul.

– Scumpo... spuse el tărăgănat.

Doamne, ce voce senzuală avea. Întotdeauna o făcea să se cutremure. Nu putea înțelege de ce în meseria lui nu a făcut carieră. Paul o sărută cu putere pe buze și-i dădu o palmă peste fund, cînd se îndepărtă.

– Arăți ca și cum ai fi plîns.

Fern rîse.

– Ceapa, o ceapă într-adevăr iute, pentru cină.

– Miroase delicios.

– Ca și tine, spuse ea fericită, îngropîndu-și nasul în gîtul lui. Ce-ai mai făcut? Arăți grozav. Se dădu înapoi, ca să-l privească mai bine. Era îmbrăcat în costumul lui, rustic, numai tweed *Harris* și cizme, și trebui să admită că, genul fatal sau nu, arăta nemai-pomenit. Curat, blond și comestibil.

– Din nou turnare, oftă el, plictisit.

– Și?

– Ah, nu mai spun nimic. Aveau nevoie de cineva

care să demonstreze eficiența unui șampon de co-voare, iar mașina era lungă și subțire, eu eram lung și subțire, așa că au hotărît să ia un actor mai bondoc, pentru echilibru. Totul nu a fost decît o pierdere de timp, cu excepția cheltuielilor prevăzute pentru deranj.

– Bine măcar că mai ai piesa. Fern aruncă tocătura în tigaie, amestecînd-o cu o lingură de lemn tocită bine.

– Da, e adevărat. Ce m-aș face fără un turneu cu *Jocul dragostei și-al întîmplării*, de-a lungul coastei sudice?

– Dar e o muncă.

– Prea al naibii de adevărat că e o muncă – o muncă a naibii de grea.

– O experiență bună pentru tine.

Paul își duse dramatic mîna la cap.

– Marii actori au nevoie de senzațiile oferite de experiență, așa că permite-mi să te simt pe tine.

– Paul! Fern se cutremură cînd acesta o trase în brațele lui, strecurîndu-și piciorul, expert, între picioarele ei. Pentru Dumnezeu, eu încerc să pregătesc ceva de mîncare.

– Singurul lucru pe care vreau să-l mănînc acum ești tu. Mîna lui alunecă între picioare și o strînse sugestiv. Fern îi palmui mîna, în glumă.

– Încetează, altfel nu o să mai mîncăm nimic-și nu știu ce simți tu, dar mi-e o foame de lup.

El ridică din umeri și spuse nepăsător:

– În regulă, fie cum vrei tu. Dar nu uita, există mii de fătuce disperate după o giugiuleală, iar tu mă refuzi pentru un blid de mîncare.

Fern nu se putu abține să nu chicotească.

– Știu, e greu de crezut. Dar cred că este ceva cu

care pînă la urmă m-am împăcat. Și există întotdeauna un „mai tîrziu“.

– Poate că mai tîrziu nu o să mai fiu disponibil.

– Fii atent, s-ar putea să-ți amintesc asta.

– Voi, jurnalistele astea pline de cruzime, sînteți toate la fel... Ei, asta ce mai este? Paul scoase invitația albă, dură, din buzunărașul rucsacului pe care ea îl lăsase mai devreme în colț.

Fern se înjură în gînd pentru neglijența ei.

– Hmm?

Îi flutură cartonașul sub nas.

– Nu mi-ai spus că ai fost invitată.

– Ah, nu? Fern încercă să pară firească. Bănuise că prezența ei la balul anual al Asociației cosmeticienilor nu i-ar fi picat prea bine lui Paul.

– E mîine seară, Fern. Tonul cald de pînă acum se transformase într-unul acuzator, de gheață.

– Știu asta. Și pe invitație scrie „*domnișoara Fern Donleavy cu invitatul ei*“. Pe cine anume te gîndeai să iei cu tine?

– Un fotograf, desigur. Am nevoie de instantanee ale serii, ca să-mi susțin materialul.

– Ce material? O chinuia acum, scoțînd-o din sărite.

– Știi foarte bine, Paul. *Oscar Rees*, ai uitat? În căutarea chipului care va lansa o mie de produse. Ți-am povestit totul.

Paul părea nedumerit.

– Oare? Mă rog, dacă spui tu că mi-ai povestit, înseamnă că așa trebuie să fie.

– Paul, ești un ticălos! Știi al naibii de bine că ți-am povestit.

O cuprinse furia, în parte dintr-un sentiment de

vinovăție, în parte din cauza faptului că suferea. Paul avea un obicei enervant de a uita conversații întregi, atunci cînd acest lucru îi convenea. Uneori se întreba dacă o ascultase vreodată cu adevărat. Era aproape ca și cum ar fi tratat cariera ei ca pe o glumă. Și ea să-i mai spună și despre invitație! Îl cunoștea prea bine ca să fi riscat o altă criză de invidie din partea lui. Dacă nu ar fi lăsat ca o proastă invitația la vedere, știa că s-ar fi descurcat ușor, spunîndu-i că trebuia să se ducă singură la nenorocitul ăla de bal.

Paul îi zîmbi plin de bunăvoință.

– Oricum, sînt sigur că aveai de gînd să-mi spui.

– După cină. Și este vorba de munca mea, Paul. Nu este cine știe ce mare scofală. O să fie al naibii de plictisitor, cu atîtea cămăși scrobite și pipițe. Am doar nevoie să intru în atmosfera acestei industrii – să cunosc genul de oameni care sînt implicați în ea.

– Înțeleg, scumpo. Glasul lui redeveni mîngîietor. Nu-ți face griji. Și ca să-ți dovedesc că nu m-am supărat, o să ieșim împreună după masa de seară să bem ceva.

– Nu vreau să mă culc tîrziu. Mîine dimineată trebuie să fiu brici.

– Micuța Cenușăreasă va fi adusă înapoi de prințul din poveste înainte de ora fatală.

– Ah, mai taci odată din gură, idiot nebun ce ești, rîse ea.

S-au întors la 11:30 p.m., mult mai tîrziu decît ar fi vrut Fern. Paul învîrți butonul încuietorii Yale și începu să stingă luminile.

– Deci rămîi? spuse ea, încercînd să pară încîntată. Adevărul era că ar fi preferat ca el să se întoarcă

în apartamentul lui, dar orice discuție nu ar fi făcut decît să-i întîrzie și mai mult culcarea și ea nu-și putea permite să fie obosită mîine dimineată.

– Vrei să rămîn, da? În glasul lui se citea nefericirea.

– Bineînțeles, spuse ea repede. Mă gîndeam doar că... în sfîrșit, nu mai contează. Haide să ne băgăm în pat, da?

Trecuse pe puțin o jumătate de oră de cînd Fern se culcase cînd în sfîrșit veni și Paul lîngă ea. Dumnezeu știe ce făcuse atîta, dar ea tocmai adormise, așa că tresări cînd ușa se închise în spatele lui. Se strecură în pat lîngă ea și-i strivi ușor sfîrcurile, încît senzația era un amestec de ușoară excitare și suportabilă gîdilătură. Se îndepărtă, sperînd ca el să priceapă gestul și să vadă că adormise pe bune. Numai că Paul era renumit pentru insistența lui și în curînd Fern se pomeni cît se poate de trează și de excitată.

Limba lui Paul se plimbă în jos de-a lungul trupului ei, gîdilînd și tachiînd cu căldura ei alunecoasă. Îi desfăcu picioarele și-și aplecă fruntea, afundîndu-și nasul în buclele moi care formau un delicios triunghi și-i supse cu putere clitorisul, ca un pisoî scîncit, cu limba acum tare și aspră, acum fierbinte și delicios de umedă.

Coapsele lui Fern se agitară involuntar, poruncindu-i lui Paul să o înghită, să o consume de tot, cu minunata lui limbă. Dar exact atunci el se întrerupse și se opri un secol, i se păru ei, înainte de a depune pe buzele ei un sărut zgomotos, obligînd-o să-și savureze propriul ei gust sărat, subtil, care mai zăbovea pe limba lui.

– Mă iubești? o întrebă el brusc.

Ochii lui o străpungeau cu violentă intensitate.

– Știi că te iubesc, gîfîi ea. Te iubesc, Paul. Îi trase gura înapoi, spre a ei.

El își apăsă penisul între picioarele ei și apoi, la fel de minunat ca întotdeauna, acesta alunecă ușor în ea. Fern se agăță de el, trăgîndu-l mai tare în ea, desfăcîndu-se către el.

– Ia-mă... strigă el.

– Ah, da. Glasul nu-i era decît un suspin, rămas undeva în gîtlej.

– Mîine... termină el, loviturile lui devenind mai scurte, mai iuți, mai agitate.

Se simțea fără puteri, fără stăpînire pe ea, împinsă spre el iară și iară.

– Da... ah, da... strigă ea. Și apoi totul se sfîrși.

Paul se retrase din ea aproape imediat, ghemuindu-se lîngă trupul ei.

– Știam eu că totuși n-o s-o faci.

– N-o să fac ce?

– Să mergi la bal fără mine.

– Ce?

– Tocmai ai spus...

– Cînd?

– Adineauri, cînd făceam dragoste. Te-am întrebat dacă mă iei cu tine și mi-ai răspuns da.

– Paul! Bătu frustrată în pernă. Uneori ești un ticălos, un băiețel răsfățat și ticălos. Ce naiba o să-i spun redactorului meu? Cum o să-mi fac fotografiile?

– Sînt actor, o să mă dau drept fotograful tău. Nimic mai ușor.

– Eu am nevoie de fotografii, nu de replici! Ah, renunț, gata, am renunțat.

2

Fern își smulgea părul din cap. Trei telefoane frenetice date lui Johnny nu reușiseră să-i obțină un tichet în plus la afurisitul ăla de bal. O somase și o lingușise pe tipa de la Asociația producătorilor de cosmetice, dar pur și simplu nu mai rămăsese nici un bilet. I se spusese că efectiv nu se putea intra fără invitație, așa că asta era. Și nu a fost deloc amuzant să constate că un fotograf concediat cu trei ore înainte de bal nu este un fotograf fericit. Într-adevăr, Paul își bătea rău de tot joc de ea, uneori. Adevăratul motiv pentru care acesta ținea să fie prezent la bal, bănuia ea, era numai și numai ambiția, dublată de faptul că nu putea suporta ideea că ea ar fi în stare să se simtă bine și fără el. Desigur, se gîndea că vor fi acolo, fără îndoială, oameni influenți care să-l remarce sau că o norocoasă întîlnire s-ar putea transforma într-un contact util odată, în viitor. Nu conta ce anume știi, ci pe

cine anume știi, iar Paul nu avea de gînd să rateze o ocazie potențială ca aceasta, chiar cu riscul de a o face pe Fern să-și rateze articolul.

Credea despre ea că era ambițioasă, dar, Doamne, Paul o întrecea cu vîrf și îndesat. Deși încerca să nu analizeze prea mult felul în care s-au cunoscut, se întreba totuși dacă adevăratul motiv pentru care el o sufocase cu atîtea invitații la o băutură, după spectacole, cu atîtea supeuri tîrzii, ciocolată și flori nu era cumva dorința unor aprecieri favorabile în cronicile teatrale și nu, așa cum spunea el, faptul că se îndrăgostise pe loc de ea fără speranță, pătimaș.

Ironia soartei făcuse ca abia după cîteva săptămîni bune Paul să constate că Fern nu avea nici o legătură cu cronicile artistice, ea se ocupa de știri și de rubrica fixă. Dar Fern nu fusese prea dură cu el. În fond, destule legături serioase au început astfel.

Resemnătă în final cu ideea de a lua cu ea aparatul ei minuscul de 35 mm, Fern făcu un tur prin magazine ca să-și găsească o toaletă convenabilă, gîndindu-se că nu se va putea prezenta la o asemenea recepție cu blugii ei scortoși.

La întoarcerea acasă, îl găsi pe Paul în baie. Asta însemna că nu o să mai aibă prea multă apă fierbinte pentru plănuita ei baie parfumată. Fără îndoială că Paul se răsfătase pe săturate. Își călcă repede noua ei toaletă și se decise să încerce să-și aducă unghiile la o lungime uniformă, cu un set de pile recent cumpărat. De fapt acest lucru însemna să le pilească pe cît de scurt posibil. Cel puțin asta scotea din discuție orice lac de unghii.

În ciuda ușorului dispreț față de orice preocupare pentru cosmetice Fern ținea totuși să facă față – să fie

la fel de atrăgătoare ca și acele doamne machiate. Și, în mod ciudat, magia *Oscar Rees* părea să-și extindă vraja și asupra ei. Mama ei ar fi fost cât se poate de surprinsă dacă ar fi văzut-o pe Fern probînd în grabă rujuri pe dosul palmei la *Fenwick's* în timpul pauzei de prînz. Și totuși iată-l aici, în tubul lui strălucitor, roșu cu argintiu, care costa probabil de trei ori mai mult decît rujul în sine, cu emblema lui OR de la *Oscar Rees*. Avea senzația că executa un fel de ritual, cum-părîndu-și primul ei ruj de buze – și asta la vîrsta de douăzeci și trei de ani – asemănător într-un fel cu achiziționarea primului prezervativ la vîrsta de șaptesprezece ani. Ciudat că a avut nevoie de prezervative, înaintea rujurilor.

Parcă o auzea pe mama ei, șoptindu-i acuzator: „Trădătoare!” Fern rîse.

– Mamă, ți-ai pierdut simțul umorului?

– Cu cine vorbeai?

Aproape că-i sări inima din piept, de spaimă. De ce îi plăcea lui Paul atît de mult să facă asta?

– M-ai speriat de moarte. Vorbeam cu mine.

– Știi ce se spune despre asta?

– Da, știu, bombăni ea, îndepărtîndu-se de el. A mai rămas ceva apă fierbinte?

– Cu nemiluita. Nu am consumat prea multă.

Fern era al naibii de sigură că asta însemna că nu mai rămăsese deloc. Alergă la baie și puse mîna pe cazan. Exact cum gîndise. Călfie. Perfect, apa rece face bine la piele, nu-i așa? Dar cum rămîne cu su-fletul? Noroc că se spălase pe cap, de dimineață.

În timp ce tremura în apa călfie, Fern realiză, cu o tresărire, cît de departe ajunsese ea, dacă acum considera asemenea lucruri ca foarte firești. Pînă la vîrsta

de şaisprezece ani, electricitatea fusese un lux la îndemîna altor oameni: Lumină, încălzire centrală, fierbătoare, foenuri şi aparate stereo, atîtea lucruri, pe care le considera acum fireşti, nu existaseră în viaţa ei pînă cînd nu părăsise căsuţa din County Cork.

Isuse, fetiţo, îşi spuse ea. Te-ai cam răsfăţat, zău aşa. Tremură şi se săpuni, retrezind amintirile dimineţilor reci ca gheaţa, cînd pleca la şcoală, cu Rowena care o ameninţa că varsă peste ea găleata cu apă. Alea da, zile, într-adevăr. Se întrebă cum ar supravieţui Paul, cu copilăria lui englezească, răsfăţată, rigurilor unei ierni irlandeze, într-o căsuţă coşcovită de vreme.

Fern se frecă tare cu prosopul ca să facă sîngele să curgă mai repede şi să readucă puţină căldură în pielea îngheţată. Curînd începu să se simtă revigorată, minunat înprospătată, un sentiment total diferit faţă de starea de caldă moleşală pe care ţi-o dă o baie fierbinte. Se simţi mai vie acum, cu furnicături în tot trupul. Poate că o să recomande tratamentul acesta redactorului rubricii de sfaturi pentru întreţinerea frumuseţii.

Paul, fireşte, încă îşi mai usca părul cînd ieşi ea din baie. Era complet îmbrăcat, nu-i mai lipsea decît tuşa finală. Încă mai avea puterea să o facă să i se strîngă stomacul de dorinţă – cu trupul lui înalt, cu buclele lui mătăsoase, blonde, cu trăsăturile frumoase, cu ochii de un albastru-deschis, care te străpungeau cu privirea – poate că trebuia să-i scuze micile lui răsfăţuri. Butonii îi atîrnau neprinşi, în jurul încheieturilor bronzate, gulerul era deschis îmbietor, papionul din mătase galbenă i se clătina în jurul gîtului. Se imaginează împreună cu el la sfîrşitul serii, abia aşteptînd

să-și smulgă de pe ei hainele elegante. În sfârșit, ceva așteptat cu nerăbdare – și poate că balul o să fie mult mai amuzant cu Paul alături, decît cu cine știe ce fotograf de la ziar.

– Arăți splendid, recunosc eu, admirativ. Pentru o clipă uitase cu desăvîrșire de propria ei rochie, pînă cînd observă privirea lui Paul plimbîndu-se încet de la pantofii cu tocuri înalte la fustița neagră, îndrăzneată și la piesa ei de rezistență – jacheta scurtă, marinar, pe care o achiziționase de la *Oxfam*, în după-amiaza aceea. Avea epoleți cu o minunată împletitură aurie și nasturi galonați.

– Iar tu arăți... interesant, zîmbi el.

Îi deschise jacheta.

– Fern, nu crezi că ești puțin cam insolentă?

– Nu fi prost. Nu poți vedea nimic.

– Dar nici nu lasă prea mult imaginației. Se referea la corsajul micuț, sexy, negru cu roșu, ascuns sub jachetă. Dantela elegantă și balenele îi modulau sînii, formînd un decolteu decent.

– Așa deci! De cînd a devenit asta o problemă?

– Dacă o să fii atacată, să nu dai vina pe mine.

– Doar dacă, bineînțeles, nu o să fii chiar tu cel ce mă va ataca, spuse ea cu cochetărie.

Fern ar fi fost încîntată să ia autobuzul, dar Paul insistă să ia un taxi și tratația va fi a lui. Au fost astfel depuși cu bine în fața intrării impunătoare a hotelului *Grosvenor House*.

Se formase acolo un fel de coadă dezordonată de oameni asemănător îmbrăcați, care-și fluturau invitațiile în fața valeților plantați strategic. Paul își așeză mîna, ușor și protector, pe mijlocul lui Fern, condu-

cînd-o spre holul mare. Luminile strălucitoare îi făcură să clipească, în timp ce erau îndrumați spre sala de bal. Efectiv sute de toalete de tot felul, și de toate lungimile, și bijuterii asortate decorau femeile. Nici o toaletă *Laura Ashley* printre ele, conchise Fern. Toate erau piese unicate. De la cele mai mari case de modă, fără îndoială. Lui Fern îi venea să-și dea pumni, ei și lui Paul. Avea disperată nevoie de un fotograf ca lumea. Aparatul ei de buzunar nu ar fi putut în nici un caz face față. Evenimentul îi va ocaziona un articol nemaipomenit, care va căpăta acordul respectatului redactor șef și Fern avea nevoie de toate acordurile. Dorea avansarea ei ca redactor șef adjunct la redacția rubricilor fixe. Aici avea șansa unică de a surprinde într-adevăr cele mai notorii nume, dar iat-o, fără o cameră sensibilă de luat vederi.

– Mă duc să văd unde este toaleta, îi spuse ea lui Paul. Ne vedem într-un minut, da? Dispăru printre cîțiva metri de tafta și tul, înainte ca acesta să aibă ocazia să-i răspundă. Pur și simplu trebuia să dea de cineva. Găsi un telefon și, trăgînd adînc aer în piept, ceru „Informațiile” și obținu numărul lui Anthony, fotograf. Tipul o să-și spună că era efectiv nebună, după ce îl concediase, puțin mai devreme.

Te rog, te rog, fii acasă, implora ea în gînd, în timp ce telefonul suna și suna. În sfîrșit, după ceea ce i se păru un secol, receptorul fu ridicat.

– Anthony, se chinui ea să-și îndulcească glasul, sînt eu, Fern. Da... din nou... ăă, problema este că se pare că aș avea totuși nevoie de tine, aici.

Îi putea simți enervarea din glas. Slavă Domnului că avusese întotdeauna relații de serviciu decente cu el, căci altfel nu ar mai fi putut spera nimic.

Încercă să-l îmblânzească.

– Ascultă, știu că te-am încurcat și totul nu a fost decît din vina mea, dar se pare că aici sînt niște ocazii nemaipomenite și mă întreb dacă n-ai putea veni totuși. Își încrucișă degetele și se rugă, gîndindu-se totodată la clipa în care o să-l sugrume pe Paul.

În sfîrșit, răsuflă ușurată.

– Anthony, ești o bomboană. Mulțumesc. Te aștept la intrare, să zicem într-o jumătate de oră? Ne vedem afară.

Cum naiba o să reușească să-l strecoare înăuntru? Fern se îndreaptă nonșalantă spre hol. Valeții stăteau în spatele meselor pe care așezau teancurile de invitații recuperate de la cei intrați. Un teanc de cartonașe albe o invita îmbietor. Avea nevoie de două, una cu care să-l strecoare pe Anthony și alta cu care să intre și ea înapoi. Problema era cum să le fure.

Fern se învîrte cîteva clipe, în așteptarea inspirației, cînd observă că afară se petrecea ceva. Un *Daimler* mare, negru, trăsese la scară, cu un panăș regal în față. Trebuie să fie prințesa Michael, își spuse Fern. Numele ei figura pe lista invitaților de onoare. Valeții părăsiră masa și se repeziră afară, la mașina care aștepta, oprindu-i pentru cîteva clipe pe toți ceilalți oaspeți să mai intre și îndepărtînd lumea, ca să permită accesul Alteței Sale Regale.

Aceasta era șansa ei. Fern se aplecă spre masă și înșfăcă repede două invitații din vîrfurile teancului. Le ascunse pe amîndouă în jacheta pe care și-o strînse apoi în jurul trupului. Se îndepărtă repede de masă și ieși din zona dubioasă. Cînd mîna se lăsă cu putere pe umărul ei, aproape că leșină din cauza șocului. Întorcîndu-se, putea simți scris cu litere de-o șchioapă pe

fruntea ei cuvîntul „vinovată”. Privi în sus, în ochii cei mai negri pe care-i văzuse ea vreodată. Deasupra acestora, sprîncenele negre, dese, se împreunaseră și un chip se uita, încruntat, la ea. Capul era acoperit de bucle negre, dîndu-i un aspect aproape italianesc. Trupul masiv îl făcea pînă și pe Paul să pară pirpiriu. Își spuse că putea fi cu cel mult cîțiva ani mai mare ca ea.

– Ce făceai aici, dacă-mi permiți întrebarea?

Chipul lui Fern împrumută culoarea covorului.

– Păi... ăăă... se bîlbîi vinovată. Tocmai...

– Da? Una din sprîncene se înalță cu severă curiozitate.

Fern îi studie îmbrăcămintea. Purta, ca toți ceilalți, o haină albă, de seară. Arăta mai curînd a invitat decît a om de pază.

– Nu cred că este treaba dumitale, răspunse ea scurt și încercă să se îndepărteze de el.

– O clipă. Ia-o mai ușurel, domnișoară.

Ochii verzi ai lui Fern deveniră și mai verzi și bărbatul observă că nările ei mici, delicate, tremurau ușor.

– De ce ai furat o invitație de pe masă?

– Așa cum am spus, chiar nu văd de ce ți-aș da explicații. Chiar lucrezi aici? spuse ea cu cea mai tru-fașă voce pe care și-o putuse compune.

Omul izbucni în rîs.

– Ce idee, zise el, ca și cum ar fi găsit întrebarea ciudată. Nu, eu nu lucrez aici. Dar el lucrează, continuă arătînd spre un valet. Cred că i-aș putea spune lui.

Fern întrezări o urmă de amuzament în ochii omului. Dumnezeuule, se joacă în mod sigur cu mine, își spuse ea furioasă. Și rîde de mine.

– Poți, dacă vrei. Atunci de ce nu o faci? Haide, dă-i drumul. Presupun că nu poate decît să mă dea afară.

– Ceea ce, spuse el, ar fi păcat.

Fern se înroși din nou. Ce obraznic. Tocmai se pregătea să-i dea o replică inteligentă, cînd lîngă el apăru o brunetă superbă.

– Ah, Leo, aici erai. Mă întrebam pe unde umbli. Se uită suspect la Fern. Îmi pare foarte rău... ne cunoaștem cumva?

– Nu cred, spuse Fern repede și, sesizîndu-și șansa, aproape că se repezi afară prin ușa principală, lăsînd-o pe femeie holbîndu-se în urma ei, cu gura căscată.

În timp ce îl strecura pe Anthony înăuntru și îl instruia scurt ce anume exact și pe cine voia, cuplul dispăru. Acum urma să-l înfrunte pe Paul.

Adevărul era că Paul nu pierduse vremea degeaba. Fern îl descoperi în sfîrșit stînd la o masă între două destul de tinere și foarte drăguțe doamne. Le acaparase cu poveștile lui din lumea teatrului, jucînd rolul actorului renumit și al lansatorului de nume. Deși acesta îi zîmbi vesel, Fern își dădu seama că nu era deloc fericit de absența ei.

– Iartă-mă, spuse ea repede. Am fost reținută. Era ceva ce trebuia neapărat să fac. Sper că te-ai simți bine.

– Ah, am fost mai mult decît fericit, izbucni el. Fern, permite-mi să te prezint noilor mele prietene. Se întoarse spre dreapta. Ea este Annabelinda, al cărei tată are nu știu ce legătură cu Harvey Nichols, iar ea, spuse întorcîndu-se spre fata din stînga lui, este Ca-triona, al cărei tată conduce o mică societate farmaceutică. Iar aceasta, doamnelor, este Fern, tînăra și

strălucitoarea noastră ziaristă, al cărei tată... cu ce se ocupă tatăl tău, dragă?

Fern se zgîi la el. Ticălosul! Știa al naibii de bine ce făcea tatăl ei. Aceasta era, categoric, o lovitură sub centură, iar el o știa. Dar ea nu avea de gînd să-și manifeste furia în prezența acestor două aguride. Din fericire însă, Paul remarcase pe cineva peste umărul lui Fern și nu mai era atent, întrebîndu-se doar cine era tinerelul acela stîngaci care părea atît de interesat de Fern.

Johnny Sharpe se gîndise întruna la Fern Donleavy, în ultimele douăzeci și patru de ore, dar nu numai pentru că aceasta îl asasinase tot cerîndu-i o invitație suplimentară. Toată lumea știa că acestea erau un adevărat nisip aurifer, așa că fusese nevoit să o dezamăgească. Altceva însă în legătură cu ea nu-i dăduse pace, ceva pe care nu reușise încă să pună degetul. Din clipa în care o remarcase intrînd în sala de bal, nu mai reușise să-și desprindă ochii de la ea. Arăta uluitor, atît de uluitor, încît îi stîrnea fiori pe șira spinării și furnicături semnalizatoare, în testicule. Cu cît o privea mai mult, cu atît voia să vadă mai mult din ea. Avea una din acele presimțiri care creștea în el, putînd deveni o certitudine absolută. Umbra discretă de pe buzele ei, care părea a fi *Roșu-arzător*, era ultima tușă. Întregul ei chip prinsese viață. Apropiindu-se de masă, îl remarcă pe tipul acela uriaș, care-i arunca priviri ucigătoare. Ca întotdeauna cînd avea asemenea presimțiri trebuia să dea explicații cuiva.

Fern își întoarse privirea și Paul observă cum i se luminează chipul, la vederea individului. Obținuse un respiro, cel puțin pe moment.

– Johnny, vino să ți-l prezint pe Paul, spuse ea

vesel și pe fete. El e Johnny Sharpe, director de producție la *Oscar Rees*. Johnny, el e prietenul meu, Paul și... ăăă... Annabelinda și... Catriona.

– Noi ne cunoaștem, spuseră fetele la unison.

– Ah, uitasem cât este lumea de mică, nu-i așa?

Paul și Johnny își dădură mîna și Paul le turnă, lui Fern și lui Johnny, cîte un pahar de vin din sticla care apăruse nu se știe de unde. Încercînd să nu pară nepoliticos sau prea bătător la ochi, Johnny continuă să studieze chipul lui Fern. Pînă la urmă Fern se simți obligată să spună ceva.

– Ascultă, Johnny, am cumva o pată pe nas sau mai știu eu ce? Am impresia că te uiți ciudat la mine.

– Poftim? Ah, nu... Johnny rîse, puțin nervos. Nu, nu. Mă gîndesc doar, atîta tot.

– Și pentru asta trebuie să te zgîiești la mine? spuse Fern amuzată.

– Trebuie să vorbesc cu tine, se explică el.

– Am știut eu. Rujul e de vină, nu-i așa? Nu mi se potrivește. Folosesc pentru prima oară ruj și cred că ru e ce trebuie. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Uite, găsesc un șervețel și mi-l șterg, asta numai dacă poate fi șters. Cum mi-o fi norocul, da?

– Vorbești serios? Este pentru prima oară cînd te dai cu ruj?

– Bineînțeles. Nu mă puteam prezenta la o chestie ca asta fără o concesie făcută domeniului, nu-i așa?

– Continuă. Fă-mă fericit. Spune-mi că este un *Oscar Rees*.

Fern deschise poșeta minuscule și scoase din ea, mîndră, noua ei achiziție.

– Acum chiar cred într-adevăr în miracole, strigă Johnny.

– Despre ce vorbiți voi doi? interveni Paul.

– Sinceră să fiu, nu știu, chicoti Fern, dar cred că Johnny e un adolescent scrîntit – nu-i așa, Johnny?

– Nu scrîntit, mai curînd inspirat. O să-ți explic totul mai târziu, dar acum trebuie neapărat să-ți prezint pe cineva, Fern. Paul, ne scuzi cîteva clipe?

– Dar... Fern începu să protesteze, dar Johnny o trăgea deja de pe scaun.

– De ce nu? ridică Paul din umeri. Cred că am scuzat-o pentru aproape toată seara.

Johnny o târî pe Fern de-a lungul ringului de dans pustiu, prin dreptul cozii care se formase în dreptul bufetului, spre partea din față a sălii de bal.

– Unde naiba mă duci?

– Ai încredere în mine.

– De ce aș avea?

– Bine, nu avea încredere în mine. Vino doar din simplă curiozitate. Am de gînd să te prezint lui Hugo.

– Hugo Rees? spuse Fern pițigăiat. Atunci de ce tot acest mister?

– Doar pentru amuzament.

– Lasă-mă să-mi iau un carnet și să-mi chem fotograful...

– Nu o să ai nevoie nici de unul, nici de altul, îți promit.

În ciuda picioarelor ei lungi, Fern aproape că alerga ca să se poată ține după Johnny. Urmă o pauză între mese, după care apărură o masă mult mai mare decît cele obișnuite, de zece locuri. Fern presupuse că aceasta era masa principală.

Îl recunoscuse imediat pe Hugo. Semăna foarte mult cu cel din fotografie, cu un oarecare plus, poate, de căldură. Stătea alături de o brunetă superb aranjată și

sofisticată care, presupuse Fern, trebuie să fi fost soția lui, Olivia, îmbrăcată cu siguranță de la *Valentino*.

Hugo îi zîmbi lui Johnny, la început neremarcînd-o pe Fern.

– Johnny, băiete, spuse el tărăgănat. Ce bine-mi pare că te văd – sper că te simți bine, da?

– Nemaipomenit, mulțumesc, Hugo. Ascultă, aș vrea să-ți prezint pe cineva. Johnny o împinse pe Fern înainte.

Fern dădu să spună ceva, să-l salute pe Hugo, dar gura acestuia se deschise și se închise, mută, ca gura unui pește de aur. Într-un târziu întinse mîna mecanic și bombăni ceva neinteligibil.

Fern se uită încurcată la Johnny. Nu știa ce să facă. Johnny părea și el derutat de evidenta răceală a lui Hugo.

– Am de gînd să vorbesc cu Fern despre *Vitale*, Hugo. Vorbind, Johnny îi zîmbi lui Fern. Cred că ea este, de fapt, sînt sigur. Strînse cu ardoare mîna lui Fern.

– Desigur, spuse Hugo, slab.

– Poftim? Fern auzea cu greu ce discutau ei, peste zgomotul orchestrei care tocmai începuse să cînte.

– Să mergem. Ne vedem mai târziu, Hugo, spuse Johnny, trăgînd-o după el... O să-ți explic totul.

– Dacă nu o să fie vorba de altă ingenioasă reclama.

Întorcîndu-se să-l urmeze pe Johnny, Fern aproape că dădu cu capul în individul arogant care o hăituisese cu invitația.

– După cîte văd, ești tot aici. Nu ai fost azvîrlită pe ușa afară atunci.

– Oricum, nu datorită ție.

– Dimpotrivă, numai și numai datorită mie. Nu pot decât să presupun că ai avut un motiv foarte bun ca să faci blatul, în seara asta.

– Nu sînt o blatistă.

– Nu, nu, firește.

Omul se uită la Johnny ca și cum cei doi ar fi fost un cuplu de conspiratori.

– Sper să ai o seară plăcută.

Fern se îndepărtă repede de el, ca să surprindă privirea suspicioasă pe care i-o aruncă prietena acestuia.

– Pentru numele lui Dumnezeu... bombăni Fern.

– Ce-a fost asta? întrebă Johnny. În timp ce el spunea asta, Fern urmări cuplul luînd-o agale spre locul unde se afla Hugo Rees. Deci de aceea fusese Hugo atît de urîcios cu ea. Precis că omul acela oribil o bîrfise față de el. Cîtă răutate.

– Nu mă întreba. Este o poveste lungă și plicticoasă.

– Înseamnă atunci că îl cunoști pe Leo Eden?

– E un nume familiar. Nu are cumva vreo legătură cu acel *Cooper Jefferson*, concernul de săpun?

– Ah, Fern, unde ți-e capul? Este directorul general pentru Regatul Unit. Toată lumea știe cine este Leo Eden. Sînt surprins că nu l-ai recunoscut imediat.

– Ah! Un porc arogant, oricum, nu crezi?

– Știu eu? Eu nu mă învîrt în cercurile exaltate cu care în mod cert ai tu de-a face.

Fern își dădu părul pe spate și rîse.

– Da, se pare că mă descurc într-adevăr bine, judecînd după seara asta. Se pare că m-am făcut de rîs în ce-l privește pe Leo Eden și am cîștigat un umăr rece din partea lui Hugo Rees.

– Da. N-am crezut niciodată că Hugo se poate purta astfel. De obicei este numai farmec și diplomatie – în afara serviciului, bineînțeles. În mod clar, reușești să produci efect asupra oamenilor, Fern.

– Dar nu neapărat unul bun, s-ar părea. Cred că ar fi mai bine să-l caut pe Paul. Am impresia că am dat de bucluc și cu el.

– Dar trebuie să-ți vorbesc. Este disperant de important.

– În regulă, dar haide mai întâi să-l găsim pe Paul. Apoi putem să stăm împreună de vorbă.

Johnny se îndoia că era genul de conversație care ar trebui purtată în fața unui prieten. Paul nu părea prea cooperant.

– Mi s-a părut foarte fericit cu Annabelinda și Catriona.

– Posibil, dar mai bine să mă conving.

Ajunseră la masă, dar Paul nu era nicăieri. Într-un târziu, Fern îl zări la coadă la mîncare. Acesta îi făcu semn, spunîndu-i că îi aducea un platou. Îi zîmbi, înțelegînd că se distrase de minune din moment ce era atît de binevoitor față de ea.

Se întoarse înapoi spre Johnny.

– Bine, deci ce anume voiai să-mi spui?

Johnny trase adînc aer în piept.

– O să intru direct în subiect. E vorba de fata care să lanseze produsele *Vitale*. Am găsit-o. Ți-am spus ieri că o să știu cînd o s-o găsesc – acel ceva – acel ceva foarte special...

– Și indefinibil, îl întrerupse Fern. Haide, nu mă ține în suspans, mai ales că înțelegi perfect că îmi distrugi articolul.

– Tu ești!

Fern izbucni în hohote de râs, făcînd să se întoarcă spre ei cîteva capete.

– Nu poți fi serios. Dumnezeuule mare, și eu care am crezut că nu am auzit bine! strigă ea.

Johnny sperase într-o reacție mult mai favorabilă.

– Nu m-ai auzit greșit și vorbesc foarte serios.

– Nu fi caraghios, reuși ea să spună, cînd râsul i se mai domoli puțin. Este imposibil să gîndești asta.

– Fern, niciodată în viața mea nu am fost mai serios ca acum. Știu precis. Ești pur și simplu perfectă.

Fern se uită la el ca la un nebun de legat.

– Presupun că vorbești într-adevăr serios, nu?

– Da, cît se poate de serios.

– Johnny, eu sînt ziaristă. Am o slujbă pentru care alte ziariste ar fi în stare să facă moarte de om. Am o diplomă în limba engleză și îmi place să-mi folosesc creierul ca să-mi cîștig existența. Abia dacă mă machiez. Răspunsul este nu. Nici peste un milion de ani, Johnny. Acum haide s-o lăsăm baltă și să ne concentrăm asupra acestui minunat concurs pe care sînt pe cale să-l organizez pentru tine. Mai întîi însă cred că trebuie să-l recuperez pe Paul și să încerc să mă bucur de restul serii. Pînă una-alta, mai am încă multă treabă aici. Dar unde o fi fotograficul ăla...?

3

– Începusem să cred că o să stea toată noaptea. Olivia dădea iritată din picior.

Hugo telefonase după mașină, dar în loc să aștepte înăuntru la căldură, Olivia insistase să iasă afară, pe terasa din fața hotelului. Hugo se legăna înaintea și înapoi pe călcâie, încercînd să se încălzească.

Deși se aflau la sfîrșit de aprilie, aerul era încă rece.

– Cine?

– Prințesa. Muream să plec, numai că cine putea să plece înaintea ei?

– Poate că asta înseamnă că s-a simțit bine, draga mea, ceea ce, evident, nu se poate spune despre tine.

– Hugo, ce incredibil de obositor poți fi uneori. Nu ni se întîmplă prea des să fim împreună la asemenea ocazii și, așa cum bine știi, fac de fiecare dată tot

posibilul să mă prezint bine, dar tu te-ai holbat toată noaptea, fără rușine, la fata aceea.

– Care fată? izbucni Hugo.

Buzele subțiri ale Oliviei tresăriră și sprâncenele i se ridicară nervoase.

– Știi cât se poate de bine despre cine vorbesc. Fata, dacă într-adevăr ai uitat, cu părul roșu, lung pînă la talie. Nu-ți mai puteai lua ochii de la ea.

În clipa aceea sosi mașina, dîndu-i lui Hugo cîteva mult dorite clipe de respiro.

Nu o mai văzuse niciodată înainte pe tînăra aceea, dar avea în ea ceva ce lui i se părea teribil de dezarmant.

Poate că de vină era părul ei izbitor de roșu. Fusesse ca vrăjit de ea – dar nu din motivele pe care le insinua Olivia.

În sfîrșit, odată instalați pe bancheta din spate a mașinii, Hugo spuse:

– Presupun că mulți bărbați se uitau la ea, Olivia. Este o fată foarte atrăgătoare. Totuși, adevăratul motiv pentru care mă uitam eu la ea este acela că mi-a fost propusă drept „chipul” care să lanseze produsele *Vitale*.

– Înțeleg! Asta îți va face deci viața convenabilă, nu?

– Zău că nu pot pricepe ce vrei să spui, spuse Hugo, uitîndu-se afară pe fereastră. Ura toanele Oliviei. Ce scorie putea fi uneori și asta fără vreun motiv real.

– Ți s-au aprins călcîiele după ea.

– Olivia, mă întreb serios dacă nu cumva ți s-au aprins ție călcîiele după ea. Am senzația că faci prea mare caz.

– Mă așteptam să spui asta, Hugo. Nici măcar nu ești amuzant. Tot ce vreau eu să spun este că în acele puține ocazii în care ieșim împreună, ar fi drăguț să încerci și tu să te străduiești, așa cum fac eu, să facem impresie bună.

Mașina trase în fața clădirii cu cinci etaje, în grațios stil St. James. Thomas, șoferul, sări să deschidă portiera Oliviei.

– O să-mi petrec restul serii la club, Olivia. Sînt sigur că o să mă înțelegi.

– Întotdeauna trebuie să fugi, nu-i așa, Hugo? Nu poți suporta emoțiile. Da, firește că te înțeleg. Noapte bună.

Olivia se întoarse către șofer.

– Domnul Hugo se duce la refugiul lui obișnuit, Thomas. Dacă poți mai întâi să mă conduci pe mine...

Se uită la Hugo și se întoarse, dispărînd prin ușa dublă, largă.

Hugo dădu drumul unui oftat de ușurare și-și desfăcu papionul. Cît de mult ura scenele cu femeia asta. Era la fel de caldă ca o găleată abia umplută cu cuburi de gheață. Biata, bătrîna Olivia. Tocmai ea vorbea de sentimente.

– Drayton Gardens, domnule Hugo?

Hugo zîmbi dînd din cap, sperînd că va avea o primire caldă, dincolo. Se uită la ceas – aproape 1:15 a.m.

– La naiba! înjură el în barbă. Poate că tot mai bine ar fi să meargă la club, decît să riște să o deranjeze. Se gîndi o clipă, căutînd în buzunare. Ricci îi dăduse un rînd de chei, deși el nu se prea folosea de ele, preferînd să se poarte ca un musafir și să nu abuzeze prea mult de casa ei. Poate că în seara asta

se va folosi totuși de ele, ca să nu o oblige să se scoale. Îi va face în schimb o surpriză plăcută.

– Mulțumesc, Thomas. O să vin singur la birou. Nu te obosești să vii să mă iei.

– Foarte bine, domnule. Thomas își urmărește patro-nul dispărînd prin intrarea întunecată și se gîndi ce norocos era el să o aibă pe draga, bătrîna lui Nancy, la care să se întoarcă. Era plăcut să știi în ce pat te scoli în fiecare dimineață. Dar cu o nevastă ca Olivia, nu prea îi venea să-l condamne pe bietul om.

Hugo intră și traversează apartamentul în vîrfurile picioarelor. Ușa dormitorului lui Ricci era ușor întredeschisă. Dacă s-ar fi străduit puțin, i-ar fi putut auzi respirația ușoară.

Își scoase hainele și se furișă în cameră. Trupul moale se modela, ghemuit sub cearceafuri de bum-bac.

Părul blond-deschis, care începuse totuși să se faneze, era frumos împrăștiat pe pernă.

Arăta mult mai tînără decît era în realitate și parcă vulnerabilă. Hugo rămase în picioare, studiînd-o cîteva clipe, cînd ea se întoarse brusc și ochii i se deschiseră îngroziți.

Două farfurioare uriașe, albastre, se uitau la el, mărite de spaimă și uluire, dar cînd își reveni, Ricci începu să rîdă.

– Dumnezeule mare, Hugo, eram gata să mor de inimă. Am crezut că sînt vizitată de violatorul cartierului.

– Îmi pare foarte rău, draga mea. Am vrut să petrec noaptea cu tine. Apoi mi-am dat seama ce tîrziu este și apartamentul tău era în întuneric, și nu am vrut să te deranjez. Cred că speram să reușesc să mă

strecor în pat lângă tine și să-ți fac o surpriză plăcută mâine dimineață.

– Splendidă idee, Hugo, dar eu cred că tot țe-aș fi simțit.

– Am greșit venind?

– Nu, spuse ea simplu. Bineînțeles că nu. Dar nu te aștepti să mă scol și să fac conversație cu tine, nu?

Hugo se uită pofticios la pat.

– De fapt, mă întrebam dacă nu ai prefera să faci conversație cu mine de acolo de unde ești. Arată al naibii de îmbietor.

Ricci dădu cearceaful deoparte, descoperindu-și că-mășuța de noapte minusculă, din crepdeșin.

– De ce nu vii aici, ca să te simți bine? chicoti ea, cu căldură.

Hugo se întinse ascultător lângă ea și făcu ceea ce ar trebui să facă toți oaspeții binecrescuți; avu mare grijă să-și facă gazda să se simtă bine.

Hugo fu trezit de mirosul cafelei proaspete și al pâinii atunci scoase din cuptor.

Ricci apăru cu o tavă pe care se aflau un ibric mare cu cafea, două cești cu farfurioare, un coș cu cornuri calde, unt și miere.

– Mmmm, făcu Hugo, apreciativ. Mă răsfеți, Ricci. Și cum ai reușit să coci pâinea, la ora asta din zi?

Ea rîse.

– Am scos cornurile din congelator, le-am băgat în cuptor, am apăsăat pe butoanele respective și gata, am copt pâinea.

– Ascultă, spuse Hugo mestecînd mulțumit, îmi pare rău pentru azi-noapte. Într-adevăr, nu ar fi trebuit să apăr aici atît de tîrziu.

– Îmi pare bine că ai venit. Ai fost cît se poate de atent cu mine, Hugo. Am avut o noapte interesantă.

Hugo o privi ștregărește.

– Nu ți-ar plăcea și o dimineață foarte interesantă?

– Mi-ar plăcea, dar tu trebuie să mergi la birou, iar eu trebuie să prezint unei cliente un munte de cata-loage, ca să-și poată schimba perdelele pentru a treia oară anul acesta și mă așteaptă exact peste o oră.

– Ricci, eu...

– Nu spune nimic, Hugo. Nu vreau să aud. Nu uita, fără angajamente, fără scuze. Așa ne-a fost înțelegera. Tu o ai pe Olivia, eu am... în sfîrșit, afacerea mea cu decorațiuni interioare și sînt foarte fericită așa. Îmi place independența mea. Deci, haide să ne bem cafeaua, da?

Hugo se minuna adesea cît de norocos fusese el să găsească o femeie ca Ricci Pembroke.

Era amanta perfectă. Defunctul ei soț, mult mai în vîrstă decît ea, fusese de fapt un bun prieten al tatălui lui Hugo. Hugo își însoțise tatăl la funeraliile lordului Pembroke unde o remarcă pe văduva plăcută, cu chip blînd, care părea atît de demnă.

După cîteva luni, cînd Hugo aprecie că trecuse suficient timp, o invită pe simpatica văduvă la un prînz și treptat, peste alte multe luni, prietenia lor deveni legătura comodă care era acum.

De fapt Hugo nu era prea sigur dacă o iubea cu adevărat pe Ricci. Nu era sigur nici măcar dacă știa cu adevărat ce era dragostea.

Din punctul lui de vedere, nu era decît o noțiune romantică fără sens, care provoca mult mai multă nenorocire decît fericire.

Comoditatea, ea reprezenta mai degrabă esența

fericirii împărtășite de Hugo și de Ricci. Nimeni nu pretindea nimic și de aceea nici prea multe nemulțumiri nu apăruseră.

Chiar și căsnicia lui cu Olivia avea avantajele ei. În cea mai mare parte a timpului aceasta își trăia propria ei existență și aranjamentul dintre ei funcționa.

Ricci dispăru în baie și Hugo își termină cafeaua și ultima bucătică de pâine.

– Baia te așteaptă, Hugo. Și, cât timp ești în baie, îți pregătesc lucrurile, spuse ea, ieșind.

– Mulțumesc, iubire, oftă Hugo, mulțumit. Poate că totuși, dacă lucrurile ar sta altfel, ar fi în stare să-i facă o propunere serioasă acestei creaturi atât de blânde și de plină de dăruire.

4

Abia se așezase Fern la masa de lucru, cu ochii împăienjeniți și învăluită de aburii unei cafele negre, amare, că și sună telefonul.

– Fern! se auzi glasul neliniștit al lui Johnny, trebuie să vorbesc cu tine... despre aseară. Este într-adevăr foarte important.

– Tocmai m-am apucat de materialul meu despre căutarea „chipului” și de aseară mi-au venit niște idei. Ce zici de o prezentare a imperiului *Oscar Rees*? Ar putea completa tabloul, nu crezi?

– Tocmai asta este, Fern. Trebuie să vorbesc urgent cu tine despre ce ți-am spus aseară.

– Deci ai vorbit serios?

– Bineînțeles. Ți-am spus că o să știu când o să găsesc fata potrivită și sînt convins că tu ești aceea.

Fern înghiți cu greu, incapabilă aproape să creadă ce auzea.

Literele de pe ecranul computerului ei dansau, ca prin ceață.

– Dă-mi voie să vin și să vorbesc cu tine.

– Zău, nu cred că are vreun rost, Johnny. Eu sînt ziaristă, nu model.

– Sînt acolo într-o jumătate de oră, spuse acesta, închizînd telefonul.

Fern își împinse scaunul în spate și-și trecu mîna prin părul arămiu, strălucitor, oftînd frustrată. Ce complicată era viața, întotdeauna.

Îl trebuiseră luni de tras din greu și o șansă fericită ca să intre în afacerea asta, iar la douăzeci și trei de ani era deja greu să-și schimbe meseria.

Iar carnetul ei cu notițe, atît de răsfoit, o aștepta ademenitor pe colțul mesei. Îl înșfăcă și frunzări printre însemnările ei, în căutarea notițelor despre concursul *Oscar Rees*.

Cifra de un milion de lire sări în fața ochilor ei, subliniată de trei ori. Un milion de lire pentru un contract ca model pe doi ani!

Cît ar cîștiga ea din smîngălelile ei, în următorii doi ani? Douăzeci de mii de lire pe an, dacă are noroc. Dacă o să fie avansată redactor șef-adjunct, o să cîștige douăzeci și cinci de mii. Asta înseamnă că ar trebui să muncească vreme de patruzeci de ani ca să cîștige banii ăștia.

Și ce-ar spune Rowena?

Mama ei o crescuse cu perseverență în ideea că bărbații încearcă în mod deliberat să-și subordoneze femeile, făcîndu-le să se simtă în asemenea grad inferioare, încît pînă și ca să poată fi scoase în lume, ele trebuie mai întîi să se văicărească. Fern își scutură capul și zîmbi.

Toate cărțile alea feministe pe care i le dăduse mama ei...

Și cum rămînea cu educația ei, cu îndîrjirea ei de a se afirma în lumea asta, într-atît încît reușise să cîștige o bursă de studiu la Dublin, după care plecase să studieze limba engleză la Trinity?

Fern respinsese multe dintre ideile prea extremiste ale Rowenei, dar nu putea respinge faptul că, fiind martoră la amărăciunea Rowenei și necunoscîndu-și niciodată tatăl, simțea că nicicînd nu se va lăsa la mîna capriciilor unui bărbat.

O fi ea mai puternică decît Rowena, mai deschisă spre lume și mai temperată în atitudinile ei, dar, totuși, simplul fapt de a se fi rujat aseară îl simțea aproape ca pe o trădare a rădăcinilor ei.

În clipa de față Fern nu avea nevoie de alte complicații în viața ei. Avea destule probleme din cauza geloziei lui Paul, a luptei pentru avansare și a preocupării pentru scrierea unor articole într-adevăr fierbinți, ca să mai aibă nevoie să fie tentată de oferte scandaloase de slujbe cu o viață de vitrină imposibil de scurtă și care, fără îndoială, vor fi dominate de bărbați. Cînd apăru Johnny Sharpe, Fern își pusese deja ordine în idei.

Îi zîmbi lui Johnny cu simpatie.

– Mă tem că ai bătut drumul degeaba. Zău că nu pot primi oferta ta, Johnny. Sînt sincer și extrem de flatată – dacă acesta este cuvîntul potrivit, dar nu sînt eu aceea.

– Dar nu știi ce înseamnă asta...

– Pot bănuî. Și am discutat despre asta.

– Și banii?

Ea rîse.

– Nici n-aș ști ce să fac cu ei.

– Permite-mi cel puțin să te invit la masă ca să discutăm despre asta.

– Oricum, nu cred că astăzi o să mănînc de prînz.

– Atunci poate că bei ceva.

– Nu. Mulțumesc. Îmi pare rău, Johnny. Văzu dezamăgirea care se așternu pe fața acestuia și se mai îmbîlînzi puțin. Ce-ai zice totuși de un compromis? Eu stau aici și mă joc cu ecranul computerului, iar tu îmi vorbești.

Johnny își ridică mîinile.

– Un progres! Mulțumescu-ți Ție, Doamne! Condițiile deci le cunoști. Un milion de lire cel puțin, un contract pe doi ani – renegociabil la expirare. În tot acest timp vei fi disponibilă, în orice moment rezonabil, ca să prezinți produsul. Vei fi fotografiată, îmbrăcată și tratată ca o regină. Toate cheltuielile legate de acțiunea promoțională vor fi preluate de noi. Bineînțeles că vei avea o mașină, vei călători în toată lumea și vei deveni celebră.

Fern își ridică privirea de pe ecran și văzu că Alix, una din colege, asculta fiecare cuvîntel. Cînd aceasta îi surprinse privirea, îi zîmbi.

– Chiar este adevărat?

Nici unul dintre ei nu răspunse.

– Chiar ți se oferă contractul *Vitale*?

Interveni Johnny.

– Da, i se oferă, dar fraiera nu vrea să-l accepte.

– Uite ce este, Johnny, spuse Fern calmă, ignorînd întreruperea lui Alix, îți sînt recunoscătoare că mi l-ai propus și știu că-ți închipui că nu am cumpănit bine oferta, dar trebuie să înțelegi că toată viața mi-am

dorit să-fiu ziaristă și am muncit nespus de greu ca să ajung'aici. Sînt foarte ambițioasă și presupun că am o idee cît se poate de clară despre unde anume voi ajunge, cu această carieră a mea.

– Dar oferta asta te poate face cunoscută în lumea întreagă.

– Îmi dau seama de asta, Johnny, dar nu acesta este genul de faimă pe care mi-o doresc. Știi la fel de bine ca mine că lumea mă va lua mai puțin în serios dacă va crede că fața mea și nu creierul meu mi-a deschis ușile. Nu vreau să spun că modelele nu au creier, spun doar că așa stau lucrurile. Am văzut ce se întîmplă la ședințele de filmare. Ultima persoană care are ceva de spus este modelul. Este plătit să arate bine. Nu sînt destul de limpede?

– Cred că nu ești cinstită cu tine însăși și cu potențialul tău. Poți continua să scrii, dacă asta vrei. Dar poți să te gîndești la ideea de a deveni fata *Vitale*, ca și cum ți-ai lua un concediu sabatic, asemenea profesorilor universitari. Fă doar o mică întrerupere în cariera ta. S-ar putea chiar să-ți placă.

– Îmi place să fiu stimulată, Johnny. Îmi place să fac cercetări și să scriu materiale bune. Îmi place diversitatea pe care mi-o oferă această meserie. Azi pot lua un interviu unor copii de pe stradă despre filmele lor preferate, mâine aș putea-o intervieva chiar pe vedeta filmului respectiv. Dacă mă întrerup din ceea ce fac acum mi-aș putea pierde poziția. Lumea m-ar uita repede.

– Nimeni n-o să te uite, dacă o să ai milioane de lire în spatele tău, care să-ți propulseze chipul pe afișe uriașe, în toate orașele.

– Dar niciodată nu voi mai fi luată în serios. Îmi

pare rău, Johnny, spuse ea zîmbindu-i cu căldură. Zău că abia aştept să-mi duc la capăt articolul. Sînt sigură că vei găsi pe cineva mult mai potrivit.

– La naiba cu articolul tău, Fern. Ți se oferă șansa vieții tale și cred că ar trebui să te gîndești foarte serios înainte de a o respinge. Tonul lui Johnny se schimbase.

Buzele lui Fern rămaseră pecetluite. În mod sigur, nu asprimea îl va apropia mai mult de obiectivul lui.

– Ai răspunsul meu. Dar îți promit că o să-ți prezint un articol mare. Iar acum chiar că trebuie să mă apuc de lucru.

Johnny se ridică de pe scaun.

– Atunci renunță la articol.

– Și toată campania de căutare? Fern îl privi uluită.

– Las-o baltă, o să caut în altă parte.

– Dar știi bine că *Faces* este revista cea mai potrivită pentru asta. Nu are rost să te porți prosteste, Johnny.

– Știi unde mă găsești, dacă-ți schimbi gîndul, spuse Johnny, plecînd ca din pușcă.

Alix se hotărî ca o vreme să rămînă cu capul aplecat asupra hîrtilor. Fern părea departe de a fi dispusă să discute despre asta.

Își aruncă bloc-notes-ul în sertar și spuse răstit că iese să facă o mică plimbare. Poate că dă Domnul și se mai răcorește puțin, își spuse Alix.

Alix o mai văzuse o dată pe Fern la nervi și priveliștea nu fusese prea plăcută, dar la ora șase curiozitatea naturală a lui Alix încercă să facă minuni de tact și diplomatie.

– Haide să mergem să bem ceva – s-ar părea că ai cam avea nevoie de așa ceva.

– Poftim? Ah, nu, Alix. Chiar trebuie să plec acasă. Sînt dărimată după noaptea trecută și am ceva de lucru la materialul cu *Oscar Rees*.

– Dar s-a renunțat la el.

– Da, știu, dar asta nu mă împiedică să găsesc un alt unghi. Există destul material în familia asta pentru o carte, darămite pentru un articol.

– Haide, una rapidă. Cred c-am putea merge la *Casper's*.

– Zău că n-aș merge... și apoi, întotdeauna acolo mergem. Ar fi drăguț dacă am încerca în altă parte.

– Fern, nu fi proastă. E mult mai amuzant decît în orice altă cîrciumă plecticoasă.

Fern termină de strîns lucrurile de pe birou și-și aruncă bloc-notes-ul în sacul de pînză de lîngă scaun. Se ridică, scuturîndu-și părul. Alix o privi cu invidie. Ce n-ar da ea să-și vadă chipul prezentînd peste tot noile produse *Oscar Rees*.

Totuși, nu prea era ea genul, cu trăsăturile ei atît de personale. Dar Fern... ei bine... Deși Alix nu ar fi recunoscut nimănui acest lucru, nu era cîtuși de puțin surprinsă de propunere.

Cînd Fern surprinse chipul nefericit al lui Alix, se simți pe loc vinovată. Biata, bătrîna Alix, nu avea pe nimeni care să o aștepte acasă și tocmai de aceea ținea morțiș să meargă tocmai la *Casper's*.

– Ca să fiu sinceră, nu pot spune că aștept cu nerăbdare să mă duc acasă, în apartamentul meu pustiu. În seara asta Paul are repetiție, așa că de acord, dar una scurtă și atît.

– Grozav! Alix își frecă fericită mîinile și Fern se întrebă dacă va avea vreodată curajul să-i sugereze acesteia că dacă nu s-ar mai rade în cap ca Sinead

O'Connor, ar putea avea mult mai mult succes la sexul opus.

Alix era extrem de deșteaptă, dar uneori nu destul de scripitoare. Venise la revistă doar cu puțin timp după Fern, trecînd prin ziarele locale și cursurile de jurnalistică de la colegiu.

În timp ce Fern tindea să grăviteze mai mult spre cotidian și o presă cu subiecte selecte, Alix se preocupa mai mult de cancanuri și bîrfă despre celebrități. Putea fi ca un terrier feroce cînd mirosea urma vreunui scandal.

Nu erau chiar ceea ce Fern numea prietene adevărate. Munca le adusese alături, dar aveau totuși destule în comun ca să poată bea din cînd în cînd ceva, împreună.

Ca de obicei, *Casper's* era plin ochi.

Nu mai era nici un loc la bar, așa că Fern și Alix se așezară împreună la coada formată în așteptarea meselor.

– În cazul ăsta am putea foarte bine să mîncăm ceva, spuse Alix.

Fern deschise gura ca să protesteze, dar se abținu pe loc.

Cînd în sfîrșit vor ajunge să se așeze la o masă, o să fie vlăguită și flămîndă și, dacă tot acceptase să vină aici, poate să meargă pînă la capăt și să termine odată.

– De ce nu? Fern se relaxă și începu să se uite în jurul ei.

Majoritatea meselor păreau a fi ocupate de persoane de același sex – adică erau fie numai femei, fie numai bărbați.

La unele, telefonul instalat în mijlocul mesei își fă-

cea datorită, în timp ce la altele, ocupanții fie așteptau cu un aer patetic să-i sune cineva, fie tocmai constatașeră, se pare, că obiectul propriilor lor dorințe era deja ocupat cu altcineva. Toată șmecheria cu telefoanele de la *Casper's* se baza pe posibilitatea ocupanților fiecărei mese să sune la altele și să discute astfel de la distanță cu cine aveau chef, la adăpostul relativ al bachelitei negre – o nouă dimensiune a practicării sexului sigur.

Dură pe puțin o jumătate de oră să se așeze la o masă, dar aproape imediat sună și telefonul. Alix îl înșfăcă nerăbdătoare și spuse un „alo” trăgănat, cu cea mai sexy voce.

Fern auzea clar glasul de la celălalt capăt.

Sé chirci, încurcată.

– Pot vorbi cu prietena ta? întrebă vocea. Alix îi înmîină lui Fern telefonul.

– Alo, spuse ea.

– Aș vrea să mă legi fedeleș cu părul tău și să mă strivești între picioarele tale, apoi aș vrea...

Fern trînti receptorul în furcă.

– Ce ființe dezgustătoare! șuieră ea.

– Am crezut că era o femeie, spuse Alix.

– Asta și era.

Fern se uită în jur și tocmai în colțul celălalt al localului zări o femeie care semăna nemaipomenit de bine cu Alix, toată în piele, de la șapcă la cizmele înalte pînă la șolduri.

Îi făcu lui Fern un semn cu mîna.

– Dumnezeule mare, oftă Fern. Ciudat loc, nu-i așa?

– *Casper's*?

– Lumea asta!

Alix se uită tînjind cîtăva vreme la telefon, apoi studiară meniul și dădură comanda.

Nu se știe de unde, apărură două pahare cu vin. Fern se uită la chelner, încurcată.

– Cei doi domni de acolo, explică acesta.

Telefonul sună din nou. Răspunse Alix.

– Masa numărul 10, explică vocea. Noroc!

– Ah, ne-ați făcut cinste, spuse Alix cu vocea ei cea mai șoptită.

Apoi se întoarse ca să găsească masa numărul 10. Doi stafidiți care arătau ca și cum ar fi scăpat o noapte de neveste, stăteau acolo, în costumele lor din piele de căprioară, făcîndu-le cu mîna.

– Ne-ar face plăcere să veniți la masa noastră, zise vocea, nerăbdătoare.

– Ne pare rău, sînteți prea bătrîni. Dar mulțumesc totuși pentru băutură, spuse Alix, sec, închizînd. Ne descurcăm minunat, nu? O lesbiană și doi geriatrici.

– Seara oricum abia a început, remarcă Fern încurajator.

Alix făcea figuri cu furculița în vîrfurile spaghetelor ei carbonara, în mod evident dezumflată în privința celorlalți oaspeți de la *Casper's* din seara asta.

Apoi se luminează dintr-o dată.

– Vorbește-mi despre tipul acela care a venit la birou. Povestea pare foarte interesantă, Fern.

– Nu este nimic adevărat, Alix. Ei, știi al cui e cîntecul ăsta? E bun, nu?

– Bonnie Raitt. Și nu scapi atît de ușor, îi spuse Alix. Atîtea fete și-ar da și caninii pentru asta, continuă ea.

– Dar atunci nu ar mai fi niște modele prea bune, ce zici?

– Nostim. Tipul acela îți oferă contractul *Vitale*?
Fern ridică din umeri.

– Așa cred.

– Ai cumva idee ce înseamnă asta?

– Desigur. Aș vrea ca lumea să înceteze să mă mai trateze ca pe o idioată și să creadă că nu este în regulă ceva cu intelectul meu doar pentru că nu am sărit de o poștă în sus, de încântare. Înțeleg, Alix, dar este ceva ce pur și simplu nu cred că m-ar putea amuza.

– Dar gîndește-te măcar la bani.

– Ce folos dacă ai o groază de bani și ești nefericit?

– Cu atît bănet o să-ți fie imposibil să fii nefericită.

– Atunci tu ești cea scrîntită. Eu una nu văd pe nimeni care să fie bogat și fericit în același timp.

– Supermodelele mi se par cît se poate de vesele. De acord cu tine că superbogăția nu te face neapărat fericit... Mă refer la genul de bogăție în stil Onassis, dar, Fern, o să stai și tu bine, bine de tot, nu crezi? Și, în afară de asta, își spuse Alix, dacă Fern pleacă de la magazin, atunci ea va fi următoarea la rînd pentru postul de redactor șef adjunct. O ofertă care poate deveni o veste extrem de bună.

– Eu nu mă fardez. Fern încercă să-și înfrîneze un căscat, dar fără succes.

– Și?

– La ce bun să angajezi pe cineva ca mine, să lanseze cosmetice?

– Au nevoie de cineva natural, cred eu. Dar de ce m-oi fi apucat eu să te conving să accepți? Mor de gelozie. Ce mi-aș fi dorit să-mi propună astă mie!

– Și eu, rîse Fern, trecîndu-și totodată cu degetul

peste buza de jos, amintindu-și senzația mătăsoasă, senzuală a rujului din seara trecută.

De material despre *Oscar Rees*, din care să se înfrupte, Fern nu ducea cu siguranță lipsă, deși unele lucruri pe care le descoperise ea în ultimele câteva zile prevesteau să fie prea fierbinți ca să le poată manipula, cu o diversitate atât de mare, ca preferințele sexuale ale soției lui Hugo Rees și zvonurile despre compania care se afla chiar acum, se pare, la capătul unei ostile oferte de preluare.

Se ridică, în mână cu ceașca plină cu cafea tare, și privi cantitatea de tăieturi din presă care acopereau acum masa din sufragerie.

Abia aștepta să-și vîre nasul în ele. Paul era la repetiție și seara se întindea toată în fața ei și numai a ei – o fericire pură, netulburată.

Fern sortase deja tăieturile din presă în teancuri semiorganizate, începînd cu informațiile locale și cu cele privind acționarii, trecînd apoi prin întreaga gamă de preparate cosmetice și lansări spectaculoase de parfumuri, la enorma cantitate de scandaluri care păreau să planeze ca un miros acru deasupra familiei.

Cînd Johnny renunțase la colaborarea ei pentru găsirea „chipului”, Fern fusese la început atât de furioasă, încît nici nu mai voia să audă de companie, dar apoi îi permisesese instinctului ei să o conducă spre ceea ce știa că va deveni un material impresionat despre ireproșabilele strategii de marketing ale companiei și despre procesele laborioase pentru crearea imaginii, folosite de marile case de cosmetice ca *Oscar Rees*.

Dacă asta nu o va instala în postul de redactor-șef

adjunct, atunci într-adevăr va trebui să se gîndească serios la altă slujbă. Iubea interviurile și scrisul și nu intenționase niciodată să renunțe la ele, dar voia să fie folosită la maximum, iar acest lucru însemna că trebuia să i se dea mai mult decît simplul rol de scriitor-șef, în echipa revistei. Edwina, șefa lui Fern, își va da seama ce poveste formidabilă poate să scoată din asta.

Căsnicia lui Hugo și a Oliviei Rees o izbise pe Fern ca o afacere tristă. Nu exista nici un moștenitor declarat, ieșit din șalele lui Hugo.

Ori de cîte ori erau fotografiați împreună, cuplul lăsa impresia că se simțeau cumplit de nefericiți împreună.

Arătau arțăgoși și nefericiți. Nu se confirmase niciodată nimic, dar existau aluzii – și Fern citise foarte atent printre rînduri – că Olivia aprecia compania femeilor mai mult decît pe cea a bărbaților, dar acest lucru nu era chiar atît de extraordinar.

Cît despre Hugo, existau cîteva instantanee luate în diferite împrejurări, care îl arătau destul de des în compania unei oarecare lady Pembroke.

Pe Fern o amuză să-l compare pe Hugo alături de soție, cu Hugo alături de cea despre care presupunea că ar fi amanta. Arăta cu mult mai fericit alături de aceasta din urmă. Fern bănuia că aceste fotografii puteau povesti lucruri interesante.

Compania părea a fi ținută foarte strîns în mîinile familiei, care nu era totuși prea numeroasă. Alfred Easton sosise în Anglia din America lovită de recesiune, prin anii '30, aducînd cu el în buzunar formule cosmetice învățate lîngă șorțul unei celebre doamne unguroaice.

La New York, după ce dezertase din salonul mentorului său, încercase să se lanseze singur, cu propria lui afacere, deschizînd un lanț de saloane, dar marea doamnă nu-l putuse ierta și jurase să-i ruineze fiecare încercare, înverșunată pe îndrăzneala cu care-i furase formulele.

De cîte ori Alfred deschidea un salon, foarte curînd apărea, în imediata vecinătate, unul de-al ei și asta într-o vreme cînd americancele încă nu se obișnuiseră cu ideea de a-și obține necesitățile lor cosmetice de la un bărbat obscur.

Alfred dădu faliment și se și îndreptă spre Anglia, cu puținul care-i mai rămăsese.

Își dădu repede seama că mica, dar bine înfiripata și mult respectata casă *Oscar Rees* putea reprezenta marea lui șansă, dacă aceasta accepta să se asocieze cu cineva cu experiența și cunoștințele sale și după cîteva luni de negocieri privind numele, drepturile de licență și așa mai departe, fu încheiat tîrgul între Alfred Easton și Oscar Rees.

Șaizeci la sută din companie rămînea a lui Oscar Rees, iar restul trecea în posesia îndrăznețului american.

În curînd trebuiră să ia bani cu împrumut de la bancă pentru a-și lărgi baza de producție și banca își însuși astfel zece la sută din partea lui Oscar și doi la sută din partea lui Alfred.

Parteneriatul acesta prosperă în mod spectaculos de-a lungul anilor și nu în ultimul rînd datorită perseverenței în a continua să producă rujuri în perioada războiului, pe care să le considere un articol esențial.

A ține ridicat moralul femeilor rămase acasă a reprezentat o parte importantă din eforturile de război.

Femeile puteau renunța la ciorapii lor de nailon, dar la ruj, în nici un caz.

Cînd moștenitorul lui Oscar, Hugo, se căsătorii cu fiica lui Alfred, Olivia, acest lucru păru ca o nuntă aranjată în ceruri. Cei doi patriarhi nu-și puteau dori o fuziune mai bună a celor două părți.

Apoi, desigur, exista fundația, splendid de prestigioasă fundație *Rees*, specializată în chirurgie cosmetică reparatorie, fondată de cîinii războiului după reîntoarcerea acasă. Cîte îngrozitoare mutilări provocase războiul.

Piloții aveau chipurile arse, soldații fuseseră sfîrtecați de șrapnele.

Oscar, dar mai ales Alfred, nemulțumiți cu simpla fabricare a pudrelor și a vopselelor care să camufleze cicatricile, hotărîseră, din caritate și cu sponsorizare individuală, să întrunească la un loc specialiști celebri în chirurgia cosmetică și astfel luă naștere fundația.

Acum, la peste patruzeci de ani de la înființare, era o instituție renumită în lumea întreagă, pentru munca ei de pionierat în domeniu și pentru faptul că mulți pacienți nu plăteau nici un bănuț pentru tratament.

Un consiliu ilustru de guvernatori superviza felul în care era condus locul, prezența familiei fiind asigurată de Olivia.

După cît aflase Fern, fundația deținea acum în jur de cincisprezece la sută din acțiunile *Oscar Rees* lăsate de Alfred și de Oscar, după demisia lor.

Fern se întrebă dacă nu ar trebui să-și aranjeze o vizită la fața locului și să vadă ce altceva ar mai putea astfel afla.

Mîzgăli cîteva însemnări și apoi răsfoi tăieturile private la familia Easton.

Fratele Oliviei, Julian, ocupa un loc greu. Era un playboy notoriu și nu părea să aibă un rol cît de cît important în afacere, cu excepția celui de a-i promova numele prin infamia lui.

Se pare că fusese căsătorit de cel puțin trei ori, avusese scurte cariere sportive în cursele de mașini iahting și polo și un permanent interes pentru arta de a bifa cît mai multe femei frumoase cu putință.

Gemenii auuți din prima căsnicie erau acum adulți și bine instalați în firma familiei.

Lucienne și Alexander semănau ca două proverbiale boabe de mazăre într-o păstaie și, potrivit presei, avuseseră și ei cariere școlare și universitare cît se poate de colorate.

Și din ceea ce citea și din felul în care fuseseră scrise anumite articole, Fern avea senzația că existau mult mai multe lucruri decît dezvăluisese presa. Hotărî din nou să încerce să sape mai departe.

Cînd Fern auzi în ușa cheia lui Paul, se uită la ceasul de mîna și fu uimită să constate că ultimele trei ore trecuseră în fugă. Ceașca ei cu cafea rece stătea tot acolo pe masă, neatinsă și uitată.

– Bună! îi strigă ea lui Paul și se întinse ca să-și detensioneze umerii încordați. Dumnezeu, chiar că avea nevoie de puțină mișcare în aer liber. Statul aplecat deasupra biroului nu era chiar cel mai bun mijloc de a-și exersa mușchii.

Paul intră și se aplecă deasupra ei, sărutînd-o ușor pe creștet.

– Ce noapte! Dacă jumătate din distribuție s-ar obosi să-și învețe replicile, ne-ar face tuturor o mare favoare. Încercam să biruim actul patru, cînd Dull a adormit în spatele scenei, în timp ce Nathaniel în-

cerca să o neșocotească pe prințesă. Ce duș sîngeros. Există ceva de băut în casă, Fern? Prea târziu, aruncă o privire peste propria ei muncă, împrăștiată în fața ei. Ah, continuă el, tu ce-ai mai pus la cale?

Fern rîse scurt.

– Asta. Arată spre întreaga harababură, în loc de altă explicație.

Paul se uită la una din tăieturile din presă.

– Nu tot afurisita aia de *Oscar Rees*. Mi-a ajuns aseară. Tot mai lucrezi la povestea aia idioată a ta?

Fern își mușcă buza, încercînd să nu se enerveze.

– De fapt, nu. Aceasta este o poveste ușor diferită. Povestea „chipului” a fost anulată de ei, așa că m-am gîndit să scormonesc puțin și să văd dacă nu pot scoate altceva.

– Iar eu care credeam că te vor asasina cu insistența lor.

– Asta au și făcut. Dar acum s-au răzgîndit.

Paul se servi cu ultimul rest de whisky, umplîndu-și paharul pe jumătate și punînd sticla goală înapoi în bufet.

– Ești dezamăgită?

– Presupun, spuse ea, ridicînd din umeri. Credeam că o să iasă o poveste bună.

– Și de ce s-au răzgîndit?

Fern trase adînc aer în piept. În mod deliberat nu-i pomenise nimic lui Paul despre asta, știind că el se va supăra probabil auzind de vizita lui Johnny și mai mult ca sigur că se va lăsa pradă uneia din crizele sale de gelozie. Paul ura ideea că altcineva i-ar putea acorda vreo atenție.

– Pentru că Johnny ar fi vrut să accept să fiu eu „chipul”.

Paul aproape că o împrășcă din cauza surprizei cu whisky.

– Ce spui? se pițigăie el. Vorbești serios?

– El zicea că vorbea serios.

– Tu? O spusese cu atîta batjocură, încît Fern începu să se simtă jignită.

– Da.

– Cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Tu? Model? Rîse schelălăit.

– Nu e chiar atît de prostească, bombăni ea, apărîndu-se. Ziceau că am o față proaspătă, de aceea m-au vrut pe mine.

– Ești prea bătrînă.

– Nu am decît douăzeci și trei de ani.

– În meseria asta ești prea bătrînă, crede-mă.

– Atunci, dacă sînt prea bătrînă, de ce mi-a propus Johnny asta?

– Ești atît de naivă uneori, nu-i așa? Pentru că, draga mea Fern, i s-au aprins călcîiele după tine. Orice prost își poate da seama de asta.

Obrajii i se aprinseră de furie, dar își mușcă buza. Se uită însă la el, cu ochii ei verzi micșorîndu-se, amenințatori.

Cînd vorbi, tonul îi era scăzut.

– Insinuezi prin urmare că este vorba de o înscenare – toată această agitație, numai ca să mă seducă? Acordă-i tipului ceva mai mult credit. Este un profesionist, sînt sigură.

– În cosmetică nu există profesionalism. Acești doi termeni se exclud.

Fern începu să-și strîngă hîrțile, furioasă.

– Nu mă întreb decît ce-ai fi spus tu dacă ți-ar fi propus ție asta!

– Dacă m-ar fi întrebat pe mine, eu cel puțin i-aș fi ghicit din prima clipă intențiile.

– Acum văd că insinuezi că este homo, da?

– Nu. Subliniez doar ideea că dacă ar fi vrut să se culce cu mine, ar fi folosit același scenariu. Or, asta nu este egal cu a afirma că este homo.

– Cred că ești gelos, izbucni ea.

– Ah, maturizează-te odată, spuse Paul. Își goli paharul și-și luă pardesiul pe care-l aruncase pur și simplu pe canapea. Căscă demonstrativ. Cred că o să plec înapoi la mine acasă, se hotărî el. Înțeleg că aici nu o să am o noapte liniștită.

Dumnezeule! Cum putea fi atât de egoist? Fern fierbea prea tare ca să poată vorbi. Precis că el îi putea vedea aburii ieșindu-i prin urechi.

Dacă s-ar apropia acum de ea, să o sărute, probabil că i-ar arde una. Spre norocul lui, se îndreptă direct spre ușă.

Apoi se întoarse spre ea, aruncându-și eșarfa pe spate, cu un gest teatral.

– Cu bine, femeie nebună, ești cam sărăcuță cu duhul.

Fern luă carnețelul și-l aruncă în Paul cu toată puterea, dar acesta se făcu mic și se strecură repede pe ușă, iar carnetul se izbi în lemn, cu o bușitură puternică.

– Ah! strigă ea. Am terminat-o cu omul ăsta!

5

Edwina Butler se lăsă pe spate în scaunul ei din piele, strident de mare, și-și puse degetele în chip de rugăciune, sub bărbie. Fern se pomeni întrebându-se, nu pentru prima oară, cât va mai trece pînă cînd va putea ocupa ea scaunul acesta sau altul, asemănător. Ochii inteligenți, distanți ai Edwinei o fixau întruna pe Fern.

– Nu este rău, dar mă întreb dacă este un lucru tocmai bun.

Fern își înălță sprîncenele și-și blestemă golul din stomac. Așteptă, ca porcul din poveste, ca perlele inteligenței Edwinei să se reverse în fața ei.

– Mă întreb, repetă aceasta cu o voce blîndă care ascundea o limbă ca briciul, dacă acest lucru este destul de percutant pentru noi. Poate că este puțin cam încărcat cu detalii suplimentare, cam prea diluat, Fern.

– Aveam atîtea informații bune, încît mi s-a părut o injustiție să-l fac prea concentrat...

– Da, draga mea. Dar părerea mea este că... nu știi... Cuvintele i se pierdură și-și studie unghiile, cu interes. Ce păcat de povestea aceea. Ideea cu gă-sirea „chipului” îmi plăcuse, efectiv. Frumoasă și fastuoasă.

– Eu cred că povestea asta este mai bună, spuse Fern, curajos.

– Este foarte bună. Este scrisă foarte inteligent, dar în fond eu oricum asta aștept de la tine, Fern. De ce nu scurtezi articolul cu, să zicem, vreo mie de cuvinte, după care să mi-l arăți din nou? Sînt convinsă că ești de acord cu mine.

Fern se ridică.

– Edwina, mă întreb dacă mai știi ceva în legătură cu noul redactor șef adjunct. David pleacă la sfîrșitul lunii și, cum bine știi, speram...

– Bineînțeles, spuse Edwina degajat. Înțeleg perfect, Fern. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine și să-ți spun că, bineînțeles, mă mai gîndesc și la alții. Este un pas important și vreau să fiu sigură că acela care va ocupa acest post va însemna un cîștig cît mai mare cu putință, pentru revistă. Dar fii sigură, Fern, că voi ține cont de tot ce ai realizat pînă acum.

– Mulțumesc. Fern își lăsă părul să-i cadă peste față, ca să-și ascundă umilința care-i împurpură obra-jii. Edwina o lăsase să înțeleagă că postul va fi al ei. Nu mai exista nimeni altcineva cu atîta experiență ca ea. Reuși să-și stăpînească mînia pînă cînd ajunse la biroul ei, unde se aruncă pe scaun, înjurînd în barbă.

– Ce-ai pățit? Ai prins-o pe Edwina în toane proaste? o întrebă Alix.

– Nu chiar. Doar că a fost cam evazivă. Or, asta mă irită întotdeauna, minți Fern, stîngaci. Simțea că nu era cea mai bună idee să anunțe în toată redacția ceea ce tocmai se petrecuse între ea și Edwina. Și nu avea nici o îndoială că a-i spune lui Alix echivala cu un anunț la ziar.

Fern își făcu o cafea și luă apoi ziarul de pe masă. Îl răsfoi pînă dădu peste ceea ce căuta. Poate că soarta făcuse ca tocmai azi să fie ziua anunțurilor diverselor publicații, pentru posturi vacante de ziariști.

Alix întîrzia adesea la birou, la sfîrșitul zilei. Îi plăcea să-și scrie materialele în liniște, după ce toată lumea pleca acasă. În plus, mesele pustii mai aveau și alte avantaje; îi permiteau să-și practice darul ei de a spiona. Cu îndemînare și eficiența celui care se aventurează într-o zonă bine cartografiată, Alix scotoci prin sertarele lui Fern, căutînd carnetul în care aceasta își făcea întotdeauna însemnările. Apoi răsfoi agenda minusculă, studiîndu-i întîlnirile. Citi concentrată noile nume și atenția îi fu reținută de ceva.

– Strada Broadgate, spuse ea cu voce tare. Ce naiba căuta ea acolo? Închise agenda și o puse înapoi în sertar. Îndepărtîndu-se apoi de birou, se împiedică de coșul de hîrtii. *Guardian* se împrăștie pe jos. Cu simțul detectivului, Alix găsi repede pagina cu întîlniri. Țțțț, Fern, zău că ar trebui să fii mai atentă, își spuse ea, rîzînd.

Acolo, în mijlocul anunțurilor se afla un cerc roșu, marcînd un anunț plasat de revista internațională *A la Mode*. Alix își vîrî ziarul sub braț, fredonînd încet.

Clădirea vastă care adăpostea *International Magazines* făcea ca pînă și prestigioasele cartiere generale

ale companiei *Oscar Rees* să pară mici. Recepționista șefă o îndrumă pe Fern spre etajul cinci, unde aceasta ieși afară din lift în inima unui fremătător imperiu al presei. Un perete ecran prezenta impresionant principalele titluri reușind să-i umple pe vizitatori cu un sentiment de teamă și respect. Masa joasă, mare, din fața ei era frumos aranjată cu ultimele ediții din topul primelor zece titluri semnate de femei. Telefoanele zbîrnîiau, imprimantele țâcăneau și fete ridicol de tinere se perindau pe acolo, făcînd parada ultimelor și celor mai fierbinți pagini de modă.

Fern se gîndi în urmă, cînd dăduse ea interviul pentru postul de la *Faces* și cînd o impresionaseră atît strălucirea și sofisticarea Edwinei și cele două etaje ocupate de magazin. Probabil că *Faces* ar putea încăpea perfect în toaleta pentru femei de aici, unde totul era atît de uriaș. Fern îi zîmbi unei tinere care se apropie de ea. Avea osatura clasică a aristocrației engleze, un chip mic, oval, pomeți triunghiulari și un nas conceput să depisteze numai cele mai rafinate mirosuri.

– Eu sînt Fenella, asistenta Indiei Duncan-Forrester, spuse ea, cu o voce care ar fi putut grava și un cristal. Domnișoara Duncan-Forrester vă poate primi acum.

– Mulțumesc, spuse Fern politicoș și urmă splendidă creatură prin labirintul de birouri și separeuri pînă cînd ajunseră la un tabernacol din sticlă fumurie, din celălalt capăt al încăperii.

Fenella îi ținu lui Fern ușa deschisă, iar aceasta păși, ascultătoare, înăuntru, dar se opri pe loc.

– Ah, izbucni ea, înainte de a se putea stăpîni. Șovăi, blestemîndu-și norocul. În fața ei se afla prie-

tena lui Leo Eden, cea care fusese atît de geloasă pe ea, la balul de săptămîna trecută.

– Ai face mai bine să intri și să te așezi. Fern, nu-i așa?

Nasul domnișoarei Duncan-Forrester se încreți ușor cînd se uită la blugii lui Fern. Fern își dădu părul pe spate și așteptă ca ochii femeii să-i întâlnească pe ai ei, incapabilă să-și disimuleze reticența.

– Ai adus cu tine un curriculum vitae?

Fern încuviință și-i întinse aproape fără voie fișa vieții ei. În timp ce domnișoara Duncan-Forrester studia paginile, Fern rămase dreaptă ca un par, urmărind expresia femeii. Din cînd în cînd aceasta mai ridica din sprîncene pentru ca apoi pe chipul ei să se întindă un fel de surîs disprețuitor. În sfîrșit, dădu drumul paginilor care căzură libere, pe birou.

Strîmbîndu-și buzele ca și cum s-ar fi întrebat de unde să înceapă, o privi pe Fern cu aceeași suspiciune. Fern făcu pariu pe o sută de lire că nu va obține slujba.

– Deci, spuse femeia într-un tîrziu, ai lucrat la *Faces*.

– Da. Fern tuși ca să îndepărteze tremurul din glas, care-i trăda nervozitatea. Timp de optsprezece luni. Înainte de asta am...

– Da, da, o întrerupse femeia. Știu să citesc.

Fern își strînse buzele și așteptă.

– *Faces* este foarte departe de *Mode*. Eu nu aș numi neapărat ucenicie ceea ce ai făcut pînă acum. Părerea mea este că ar fi mai bine pentru tine să cauți ceva mai puțin pretentios, zău.

Fern își simți obrajii încingîndu-i-se de furie.

– Avem un tiraj de patru sute de mii de exemplare

și peste un milion de cititori. *Faces* are cititori cu cel mai mare venit pe cap de locuitor. De douăsprezece luni scriu în mod regulat articole de fond. Eu cred că asta înseamnă totuși ucenicie.

– Dar nu pentru noi, sîsîi creatura. Știi, ceea ce cerem noi de la un redactor șef-adjunct este să știe instinctiv ce merge la *Mode*. Cineva care efectiv să se contopească perfect cu revista.

Spusese aceste cuvinte accentuîndu-le sugestiv și o privi apoi pe Fern.

– Sîntem o echipă foarte puternic implicată. Trebuie să ne identificăm cu revista. Ne trebuie un oarecare element de sofisticare și pur și simplu, ca să ți-o spun deschis, nu cred că ești genul, dragă.

– Ce vreți să spuneți? Fern simțea cum începe să-i sară țandăra.

– Proveniența și experiența ta, oricît de atrăgătoare par, nu ți-au asigurat lustrul necesar ca să reușești la acest magazin. Îmi pare rău, dar trebuie să mă gîndesc la restul personalului. Iar stilul tău este, mă rog, spuse ea plimbîndu-și încă o dată privirea peste blugii lui Fern, puțin cam stradal, pentru gustul nostru.

– Dar toate realizările mele, toate materialele mele? Nu vreți să mă întrebați despre ele? Nu vreți să vă vorbesc despre ideile mari pe care le am pentru articolele pe care le-aș scrie pentru *Mode*? Fern flutură un dosar, spre dezgustătoarea femeie. Am pierdut multă vreme strîngînd toate astea.

– Nu văd de ce ți-aș mai răpi din timp. Sînt sigură că vei fi de acord cu ideea mea, după ce te vei mai gîndi puțin. De ce nu încerci la un săptămînal pentru femei?

Fern se ridică și înșfăcă înapoi de pe masă curriculum vitae.

– Acesta nu a fost cîtuși de puțin un interviu. Încă din clipa în care am pătruns pe ușa aceasta, știați că nu-mi veți acorda postul. Și asta numai pentru că prietenul acela nesuferit al dumneavoastră a vorbit cu mine la bal, săptămîna trecută. Dar fiți sigură că nici cu vîsla nu m-aș atinge de un asemenea om. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Și, ca să știți, nu aș vrea să lucrez la o revistă care apelează la oameni atît de neprofesioniști ca dumneavoastră.

– Draga mea fată, însăși ieșirea ta atît de necontrolată te face total nepotrivită pentru un post atît de prestigios. Și, ca să fiu sinceră, pînă să-mi amintești tu, uitasem cu desăvîrșire că te-am mai întîlnit vreodată. Și acum, scuză-mă te rog!

Fern țîșni din birou și nu se opri pînă cînd nu fu din nou în siguranță, afară, în stradă, unde chiar și aerul poluat, încărcat de fum, avea un gust mai dulce decît cel din bîrlogul viperei aceleia.

Lui Alix îi trebuiră cîteva încercări pînă să-i atragă atenția lui Fern. Aceasta se uita afară pe fereastră, pierdută într-o lume a ei, secretă.

– Fern! Încercă Alix din nou, mai insistentă.

– Ah, Alix, îmi pare rău. Eram departe.

– Mie-mi spui? De două minute stau aici.

Fern oftă și umerii îi căzură.

– Nu vrei să vorbești cu mine? o întrebă Alix, plină de solicitudine.

– Zău că nu am ce să discut. Am doar impresia că dintr-o dată totul a început să meargă rău în viața mea, de cînd cu povestea *Vitale*.

– Iar eu care crezusem că ai născocit altceva, mai bun.

– Așa am crezut și eu, spuse Fern abătută. Iar Paul este un ticălos. Cred că mi-am pierdut busola, puțin. Tu ai avut vreodată impresia asta, Alix?

– Niciodată. Alix își scutură capul, hotărîtă. În general eu știu exact ce vreau să fac.

– Atunci înseamnă că ești foarte norocoasă, spuse Fern încercînd să schițeze un zîmbet.

– De fapt, de cîte ori mă simt deprimată, îmi iau un răgaz. Cîteva zile, nu mai mult. Poate că asta ar trebui să faci și tu. De ce nu pleci în Irlanda, să respiri puțin aer proaspăt, de țară? De luni de zile nu ți-ai mai luat o vacanță.

– Așa ceva cred că e de-a dreptul imposibil.

– Prostii. Îți pot ține eu locul. Oricum, săptămîna viitoare o să fie o sărbătoare. Nu trebuie să ceri mai mult de două zile. Nici măcar Baba-Cloanța aia de Edwina nu-ți poate refuza asta.

– Da, poate că așa o să fac, spuse Fern gînditoare. În clipa asta, ideea de a evada din Londra mi se pare ca o veste bună.

– Atunci s-a aranjat, spuse Alix, triumfătoare.

Aceasta îi va da ei timpul necesar să-și pună planul în practică.

6

Olivia Rees stătea cu fața în jos pe canapeaua tare pentru masaj, cu bărbia proptită în mîini, savurînd senzația provocată de mîinile profesioniste pe trupul ei, relaxîndu-i și bătîndu-i carnea unsă. Mîinile mici lucrau expert pe spatele ei, în jos pe fese, apăsînd și înlăturînd orice tensiune. Își simțea pielea ca electrizată: teribil de sensibil și de delicios. Se întinse, ca o pisică mulțumită, torcînd de mulțumire.

– Mmmm, Linda, este așa de bine... oftă ea.

– Atunci întoarce-te cu fața în sus, îi porunci tînăra femeie. Olivia se întinse pe spate și dădu drumul prosopului minuscul care îi acoperea pelvisul să cadă pe podea. Își întinse brațele deasupra capului încordîndu-și sînii și înfiorîndu-se de plăcerea care se revărsa în ei. Închise ochii și se concentră asupra drumului pe care-l luară degetele femeii. Maseuza îi apucă ferm un picior, frămîntîndu-i talpa, provocîndu-i un discon-

fort care era ciudat de plăcut. Apoi mâinile alunecară în sus de-a lungul piciorului Oliviei, aproape pînă la stînghie și Olivia se cutremură de o excitare care era pur sexuală.

Își ridică partea de jos a trupului, insinuant, poruncindu-i parcă fetei să-și continue explorarea, să urce și mai sus. Dar mâinile se retraseră din nou, în jos, spre celălalt picior, de unde își începură torturanta călătorie spre punctul unde aproape-aproape ar fi putut pătrunde într-un loc periculos de interzis.

Fără nici un sentiment de rușine, Olivia gemu în agonia senzuală a frustrării. Vaginul ei palpită și se umezi, dar blestemata de fată continua să o tachineze. Mâinile poposiră pe partea de jos a pîntecului Oliviei și rămaseră o clipă nemișcate, căldura transformîndu-se în fierbințeală arzătoare. Apoi, ah, agonizant de încet, alunecară în sus pe stomac, peste pielea întinsă de pe coastele ei, apoi îi apucară ferm amîndoi sînii, degetele pricepute atingînd ușor sfîrcurile întărite. Din gîtul Oliviei ieși un sunet ciudat, strangulat, și începu deja să se frămînte pe patul îngust, împingîndu-și fe-sele în sus, cerînd ușurarea. Își mușcă buzele pînă cînd simți gustul sîngelui.

Olivia deschise ochii și văzu zîmbetul știutor al Lin-dei. Ochii fetei se plimbară de-a lungul trupului Oliviei și începu să-și desfacă, foarte încet, halatul alb, steril. Sînii i se revărsară liber și Olivia privi fermecată al-beața lor de lapte. Linda scoase un rîs scurt, plin de promisiuni și anticipări.

În sfîrșit, iat-o stînd goală în fața Oliviei și Olivia întinse mâinile spre ea, împingîndu-se spre ea.

– Afurisito, știi al naibii de bine să necăjești, îi șopti ea femeii mai tinere.

– De aceea sînt atît de bună, îi replică Linda. Se apropie de pat și se aplecă peste capul Oliviei, astfel încît sîinii i se legănară deasupra feței acesteia. Limba Oliviei țîșni și explorează fiecare sîn în parte, savurîndu-i gustul și mirosul dulce. Apoi înșfăcă mîna fetei și i-o trase în jos, spre spațiul dintre picioarele ei care o înjunghia atît de insuportabil și de dornic. Dintr-o dată, Linda își introduse degetele adînc în Olivia, alunecînd ușor în vaginul acesteia, desfăcînd carnea moale, mă-tăsoasă. Coapsele Oliviei se ridicau și se frămîntau, cerînd mai mult și mai mult de la mîna mică, explora-toare. Voia să se scufunde cu totul în ea, să o înghită în ea; se împinse mai sus și mai sus, pînă cînd cele patru degete ale fetei pătrunseră toate în ea. Atunci cînd Linda se urcă peste ea, lipindu-și pielea goală de trupul Oliviei, Olivia atinse orgasmul, zguduitoare, explodînd sălbatic, aproape răsturnînd patul strîmt. Gura Lindei se închise peste sfîrcul Oliviei, dar Olivia se retrase și-i împinse capul deoparte.

– Sînt prea tensionată. Stai așa... Ai auzit? continuă ea.

– Ce anume?

– Ușa aia nenorocită.

– Nu le deschide Thomas?

– Tocmai asta este. Fără îndoială că Thomas le va deschide, iar asta înseamnă, micuța mea dragă, că ar putea să urce scările și să mă vadă. Îmi pare foarte rău, scumpo, dar cred c-ar fi mai bine să-ți pui din nou halatul tău alb.

– Tocmai cînd venea partea cea mai bună, oftă tînăra maseuză.

Olivia îi mîngîie ușor obrazul.

– Îți promit că data viitoare e rîndul tău.

Linda se aplecă și o sărută pe Olivia pe buze, cu putere, apoi luă de jos uniformă și-și încheie nasturii în grabă. Olivia nu o văzuse niciodată pe Linda purtând ceva dedesubt, fie că era iarnă sau vară. Ce mai tîrî de fată...

Olivia luă prosopul minuscul și-și acoperi trupul cu el. Pe dalele de marmură se auziră pași sonori, urmați de un ciocănit puternic în ușă.

– Intră, strigă Olivia.

Un bărbat înalt, slab, intră în încăpere. Avea același păr negru și aceleași trăsături fine, aristocratice ca și femeia întinsă pe canapea, aproape goală. Sprîncelele lui aveau aceeași arcuire ca ale Oliviei, iar sub acestea, ochii întunecați, aproape negri, se reflectau în ochii Oliviei. Parcă s-ar fi uitat la propriul ei fiu.

– Mătușă, izbucni Alexander, îmi pare rău dacă am întrerupt ceva. Glasul lui era plin de insinuare, dar Olivia se făcu că nu observă.

– Alexander, oftă ea languros. Ce te aduce aici, la ora asta? Credeam că ești ocupat să smulgi *Oscar Rees* din mîinile dragului meu soț, nu să faci vizite acasă mătușilor bătrîne. Cred că s-a întîmplat ceva îngrozitor de important, dacă ne-ai onorat cu prezența ta. Îi făcu un semn Lindei, care își strîngea sticlutele cu uleiuri și le împacheta într-un sac mic, tricotat.

– Linda, draga mea, l-ai cunoscut pe nepotul meu, Alexander? Mi s-a spus că poate fi de-a dreptul încîntător.

– Bună, spuse Linda scurt, încă ursuză din cauza orgasmului ei ratat.

– Deci tu o ții pe mătușa Olivia în formă. Am auzit că ești al naibii de bună! Alexander o studie pe Linda din cap pînă-n picioare, apoi își odihni privirea pe bus-

tul ei amplu, care se lupta cu nasturii închiși strîns, ai halatului.

– Ei bine, din nefericire pentru tine, Alexander, tu nu o să știi niciodată asta. Mă tem că Lindei îi plac numai femeile.

– Păcat, oftă Alexander, și îndepărtă un fir de praf imaginar de pe mîneca neagră, perfectă. Linda, scumpo, sînt sigur că nu o să te superi dacă o să schimb repede două vorbe cu mătușa mea, nu?

– Este în regulă, Alexander. Linda tocmai pleca, nu-i așa? Olivia ignoră boticul Lindei. Fii liniștită, o să avem noi grijă să terminăm totul cum trebuie data viitoare.

– O să am eu grijă de asta, spuse Linda, luîndu-și sacul și încruntîndu-se la Alexander, în timp ce se îndrepta spre ușă. Alexander închise ușa bine, în urma ei.

– Drăguță foc, nu-i așa?

– Delicioasă, îl aprobă Olivia ridicîndu-se și propopul îi căzu de pe sîni refuzînd să se lasă tîrîtă de ironia lui Alexander.

Alexander se apropie din nou de pat și rămase în picioare deasupra Oliviei, plimbîndu-și ochii peste sîinii ei goi.

– Ai un trup minunat, mătușă, știi asta?

– Adevărat? Glasul Oliviei trăda plictiseala.

– Este păcat să-l irosești. Alexander întinse mîna și-și puse un deget pe umărul acesteia. Și-l plimbă în sus pe gît și apoi în jos, spre sfîrc. Ea i-l îndepărtă scuturîndu-se, nepăsătoare.

– Uite ce este, Alexander, spuse ea, ridicîndu-se și rămînînd în fața lui, complet goală. Sînt sigură că nu ai venit aici ca să discuți despre trupul meu. Luă un

halat de pe pat, înfășurându-se în el. Deci, continuă ea, ce te aduce aici? Sper să mă ierți, dar am un prînz la fundație, la care trebuie să mă duc și sînt cam în criză de timp.

– Desigur, desigur. Aceeași bătrînă mătușă Olivia, întotdeauna grăbită să facă lucruri bune. Bine, nu o să te rețin. Mă întrebam doar dacă ai auzit de ofertă.

– Ce ofertă?

– Ah... făcu acesta plin de el însuși, înseamnă că Hugo nu ți-a spus nimic?

– Du-te naibii, Alexander. Încetează să mai fii așa de obtuz. Despre ce, fir-ar să fie, vorbești acolo?

– Vorbesc, draga mea, despre oferta făcută de *Cooper Jefferson*, pentru *Oscar Rees*.

– Ah, Alexander, nu fi prostuț. Știm cu toții că acest *Cooper Jefferson* adulmecă prin jur de ani de zile. Nu vor face niciodată o ofertă serioasă, iar dacă într-adevăr ar fi făcut una, Hugo mi-ar fi spus.

– Ei bine, află că au făcut o ofertă.

– Nu și-ar putea permite. Hugo n-ar accepta niciodată...

– O sută de milioane de lire îmi spun că-și pot permite.

– Nu vorbești serios!

– Crede-mă, Olivia, nu obișnuiesc să glumesc cu atîta bănet. Înțelegi, desigur, ce înseamnă asta?

Olivia încă nu-și revenise. Se prăbuși pe pat. De ce naiba nu-i spusese Hugo nimic? Avea dreptul să știe, în cazul în care, desigur, ce-i spusese Alexander era adevărat.

– Zece la sută din banii ăștia ar putea fi ai tăi, Olivia. În mare, asta înseamnă că o să valorezi vreo zece milioane peșin. Nu e rău, ce zici?

– Totuși, el nu o să fie niciodată de acord. Hugo nu o să vîndă. Nu o să renunțe niciodată la moștenirea Rees, cum îi spune el. Știi asta la fel de bine ca și mine, Alexander.

Alexander se așează alături de ea, pe canapeaua scundă. Vorbi foarte încet, conspirativ.

– Olivia, gîndește-te ce libertate vei avea, cu toate aceste bunuri eliberate. Nici măcar nu o să trebuiască să stai cu Hugo – dacă, bineînțeles, asta o să vrei, adăugă el repede, cînd văzu cum se strîng buzele Oliviei. Și apoi, mai este și fundația – prețioasa ta fundație. Ce-ar putea ei face cu banii? Interesantă întrebare, nu? spuse el, zîmbind șmecherește. Problema este... continuă el studiindu-și unghiile, că i s-ar putea lua lui Hugo dreptul de decizie.

– Ce naiba vrei să spui?

– Să fiu explicit; draga mea soră și cu mine avem împreună treisprezece la sută, tu ai zece la sută, bătrînul zece la sută și nu trebuie să uităm banca și micul ei stoc de doisprezece la sută. Asta face în total patruzeci și cinci la sută.

– Nu sînt total imbecilă, mulțumesc, Alexander. Iar Hugo rămîne cu un amărît de patruzeci la sută, cu cei cincisprezece la sută duși la fundație.

– Exact. Deci pricepi unde vreau să ajung?

– Vindem indiferent de ce vrea Hugo. Olivia părea îngrozită. Era de negîndit. Hugo *însemna* compania.

– E un gînd, doar, totul depinzînd de ceea ce vom vrea cu toții, în final.

– Oferta făcută de *Cooper* ar putea însemna doar un troc, în acțiuni, mai curînd decît o plată în bani lichizi, luptă Olivia ca să obțină mai multe informații.

Alexander dădu din umeri.

– Nu sînt prea sigur, minți acesta. Am senzația că este vorba de numerar.

– Nimeni nu are disponibili atîția bani lichizi.

– Cooper îi are și chiar dacă nu i-ar avea, i-ar împrumuta. Nu trebuie decît să vezi profiturile firmei *Oscar* ca să înțelegi că orice bancă s-ar angaja în așa ceva.

– Chiar dacă eu aș fi de acord, cine-mi spune că și ceilalți ar fi? Banca este extrem de mulțumită cu felul în care conduce Hugo afacerile. Nu o să fie de acord, dacă Hugo nu va fi. Nu va vota niciodată împotriva lui.

Alexander zîmbi, mulțumit.

– În zilele noastre nu poți fi sigur de nimic, mătușă. Nu contează ce știi, contează pe cine știi.

– Ești un mic ticălos viclean, Alexander, întotdeauna ai fost. Părinții tăi ar fi trebuit să renunțe la tine încă de la naștere. De fapt, am considerat întotdeauna că Hugo este mult prea deștept ca să vîndă, știi bine asta.

– Nu fi proastă. Nici un om întreg la minte nu ar rezista unei asemenea oferte.

– Tinere, ai face mai bine să te duci și să-ți citești cărțile de istorie. Dacă este vorba de o tranzacție în acțiuni, nu ai decît să vezi ce s-a întîmplat cînd *Helman Palmer* a cumpărat *Caterina Grey*. Lucrurile au mers dramatic de prost. Au pierdut o avere. Iar dacă acelea ar fi acțiunile noastre, am putea sfîrși și noi prin a pierde, nu a cîștiga, o avere.

– *Caterina Grey* începuse deja să semnalizeze cu stegulețele.

– Nu chiar. Au semnalizat cînd au început să obțină produse proaste, dar pînă și tu trebuie să admiți că asta este ceva ce Hugo nu a făcut niciodată. Tre-

buie să-i fim recunoscători cu toții pentru asta. De ce crezi tu că tatăl meu și tatăl lui Hugo au fost fericiți să-l lase pe Hugo să ocupe locul șoferului? Julian nu ar fi putut face așa ceva. Tatăl tău a fost dintotdeauna prea comod ca să se ocupe de afaceri. Îi plăcea prea mult să se simtă el bine.

– Și cum rămîne cu Lucienne și cu mine? Facem parte din companie. Știm în ce direcție trebuie să ne orientăm.

Olivia se ridică și se duse în dresing. Începuse să o obosească prezența lui Alexander, cu toate veștile lui. Cît de disperant de naiv putea fi uneori.

– Dragă nepoate, strigă ea din încăperea alăturată, să nu-ți închipui cumva că simplul fapt că tu și sora ta geamănă ați absolvit științele economice la *Harvard* vă califică să conduceți o companie cum e *Oscar Rees*. Mai întîi trebuie să înveți să mergi. Or, asta ați putea-o învăța numai de la Hugo.

– Dacă ne-ar lăsa. Vocea lui Alexander se auzi pînă la ea. Parcă ar fi fost un copil bosumflat.

– Poate că este mult mai viclean decît crezi. În fond, motivul vizitei tale aici este de a face o mașinațiune murdară, în spatele lui, nu-i așa? De aceea nu-l poți acuza prea tare că nu se îndură să vă dea mîna liberă nici unuia dintre voi. Alexander, Hugo nu este prost și, cinstit vorbind, dacă el simte că această ofertă nu este bună pentru companie, probabil că eu voi fi de acord cu hotărîrea lui.

Alexander rămase în picioare în fața ușii, uitîndu-se la mătușa lui care își strecura un picior lung, zvelt, într-o peliculă aproape inexistentă de nailon. De partea de sus a ciorapului, prinse apoi două clipsuri de portjartier.

– Sînt sigură că te-am surprins, nu-i așa? continuă ea. Dar nu uita, Alexander, Hugo a construit firma. Acesta este motivul pentru care noi toți reușim să avem un stil de viață atît de privilegiat. Te avertizez, nu mușca mîna care te hrănește, că ți-ar putea efectiv rămîne în gît și te-ai putea îneca.

Olivia știa exact din a cărui mînă se hrănea și nu avea nici o intenție să o taie. În ciuda tuturor problemelor lor maritale, viața alături de Hugo era extrem de confortabilă.

Voia să-l roage pe Alexander să-i tragă fermoarul, dar constată că acesta plecase deja.

– Presupun că este după Mondrian.

Bărbatul privi în jurul lui și fata care vorbise oftă, uitîndu-se încă la pictură.

– Oare? Nu mi-aș fi dat seama. Pentru mine nu arată decît ca o aglomerație de pătrate. Asta numesc ei cubism?

– Nu. Picasso și Braque au fost cubiști. Mondrian a fost abstract, spuse fata, cunoscătoare.

– Într-adevăr. Știi multe despre... artă, vreau să spun.

Fata se întoarse și Charles Allen se pomeni privind în cei mai cafenii ochi pe care-i văzuse vreodată. Erau tăiați ca două migdale mari, perfecte, și sprîncenele de deasupra se arcuiau abrupt, aproape dîndu-i fetei un aer de dispreț arogant. Apoi ea îi zîmbi și se pomeni fermecat de acest chip. Era frumos – disperant de frumos. Privirea îi fu atrasă de buzele purpurii perfect rujate, pînă cînd își dădu seama că probabil rămăsese cu gura căscată.

Ochii ei clipiră ștregărește spre el și fu fericit că

nu ratase această încântătoare femeie, în încăperile ticsite.

– Nu cine știe ce, dar probabil mai mult decît tine, rîse aceasta.

– Pot spera că mă veți conduce prin saloane? Sînt sigur că mi s-ar părea mult mai interesant dacă mi s-ar explica tot ce văd.

Fata se uită la ceasul de la mînă.

– Îmi pare rău, dar peste cîteva minute trebuie să fiu în cu totul altă parte. Am stat oricum mai mult decît ar fi trebuit. Și, brusc, fata dispăru, înghițită de hoarele care se îmbulzeau la gala de deschidere a expoziției de vară a Academiei regale, toți dornici să fie văzuți că-și încep sezonul exact acolo unde trebuie.

De îndată ce Lucienne se urcă în mașină, în St. James's Square, dădu un telefon.

– Xan, spuse ea repede, pînă acum e bine. Cred că este interesat. Presupun că mă vrei și pe mine la *Grosvenor House*, nu?

– De ce nu? Puțină cultură oricum nu ți-ar strica nici ție. Poți foarte bine să-ți etalezi în fața amicului nostru bancherul și cunoștințele tale în antichități.

– Nu este cine știe ce de atrăgător, Xan. Sper că nu va trebui să merg pînă la capăt.

– Gîndește-te la *Cooper*, dragă Sin și la zece milioane de lovele. Pentru bănetul ăsta, sînt sigur c-o poți face.

– Ticălosule! șuieră Lucienne, punînd capăt conversației.

7

Leo Eden nu aştepta niciodată cu deosebită nerăbdare întâlnirile de la New York cu şeful lui texan, suferind de mania egocentristă, iar ocazia aceasta nu făcea nici ea excepţie. Leo refuză paharul cu apă minerală şi-şi fixă privirea asupra buzelor cărnoase ale lui Lowenstein. Omul reuşise cel puţin să mai dea ceva jos din greutate, de la ultima vizită a lui Leo şi pielea lui părea să fi căpătat o umbră de culoare inexistentă, pînă atunci. Poate că şi-o fi găsit vreo amantă, se gîndi Leo.

Lowenstein ajunsese la sfîrşitul discursului său.

– Vreau compania, Leo. Vreau să mă asigur de o parte care să-mi garanteze controlul asupra ei. Crezi că este posibil?

– Aşa cum bine ştim amîndoi, Bob, multe se pot întîmpla între negocieri şi momentul semnării. Eu nu pot să-ţi spun decît cum se prezintă situaţia acum,

cînd putem avea peste cincizeci la sută din acțiunile *Oscar Rees*.

Bob îl asculta atent pe Leo. Îi plăcea mult de omul ăsta și-l respecta, dar învățase foarte repede că nu putea fi ușor prostit.

Fiu al unui magnat elvețian din industria farmaceutică, el se hotărîse să-și croiască propriul lui drum în domeniu, fără să recurgă la ceea ce texanul considera nepotism nesănătos.

– Să fiu al naibii, Eden, asta ar putea fi o achiziție formidabilă. Socotesc că am putea obține niște proprietăți mobiliare serioase la *Macy's*, cu un nume ca acesta, care să atragă toți cumpărătorii ăia onctuoși. Ne vor implora să le vindem drepturile de vânzare pentru produsele *Oscar Rees*. Niciodată nu am putut înțelege de ce bătrînul Oscar nu s-a lansat pînă acum pe piața asta.

Leo tuși, încurcat. Cu două sute de companii sub steagul lui *Cooper Jefferson*, Lowenstein putea fi totuși scuzat pentru această mică lacună în informația lui.

– A făcut-o, Bob. Toate produsele sînt disponibile la *Bloomingdale's*. Și asta cam de vreo zece ani.

Lowenstein izbucni în rîs.

– La naiba, Eden, asta demonstrează doar cît de des obișnuiesc eu să cumpăr parfumuri. Dar nici n-am nevoie, pentru că acesta este un lucru pentru care angajez oameni ca tine, să-mi spună. Oricum, vreau ca treaba asta să mi-o lucrezi cît se poate de bine. Fără șmecherii, fără tertipuri. Obține-mi *Oscar Rees*, spuse Leo ridicîndu-se în picioare, indiferent cît m-ar costa. Ai priceput?

– Bineînțeles, Bob, o sută cincizeci de milioane de

dolari. Presupun că pentru suma asta, o vom obține ambalată în hîrtie de cadou.

Bob se uită pieziș la directorul lui de management, din Londra. Avea uneori sentimentul straniu că pur și simplu nu putea pricepe umorul atît de ciudat al britanicilor.

Leo răspunse zîmbetului larg al stewardesei și-i mulțumi pentru exemplarul martor al numărului din *Vanity Fair* pe care i-l dădu aceasta. Îl puse pe locul gol de lîngă el și savură perișoarele de limbă de mare și supa de morcovi *Julienne*, pe care le udă cu un rafinat vin de *Chablis*. După ce i se luă tava și fu servit cu o delicioasă ceașcă de cafea, luă leneș revista și începu să o răsfoiască.

Ceva îi atrase atenția printre paginile care zburau prin fața lui, făcîndu-l să se oprească și să dea înapoi. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Acolo, pe pagina din fața lui, se afla un articol curajos intitulat *Un mănunchi de rechini diplomați*, așa-ziși cei mai eminenți licențiați din industrie. Leo mîrîi.

Se uita la poza lucioasă, mărită a propriului său chip, înconjurat de un mic grup de alți nefericiți care, dintr-un motiv bizar, ocupau un loc mult mai puțin proeminent decît al lui.

Studie fundalul fotografiei, încercînd să-și dea seama unde anume se afla în momentul aceluia instantaneu, dar poza putea fi făcută la oricare din acele reuniuni de afaceri, cu ținută obligatorie.

Se putea vedea o mîină mică, albă, odihnindu-se pe brațul lui, dar care să fi fost femeia aceea rămînea un mister, avînd în vedere că magazinul decisese să o scoată din imagine.

Legenda era un adevărat curriculum vitae de afaceri.

Locul nașterii: Undeva în centrul Europei.

Educația: Eton, Sorbona, Cambridge.

Hobby-uri: Schiul, navigatul, tenisul, înălțarea cu balonul, achiziționarea de cât mai multe companii și femei.

Leo mîrîi. Afurisiții. Citi mai departe.

Realizări:

Studii: Patru diplome strălucite în economie, chimie, matematică și comerț.

Sorbona: Diplomă de merit.

Cambridge: diplomă cu distincție prima clasă, în studii economice și de comerț.

Trăsături dominante: corectitudine.

Ca să vezi, cineva s-a ocupat foarte mult de persoana lui și pînă una-alta nu au dat greș, cu cîteva mici scăpări, ici-colo. Închise revista și o strecură în servietă. Surprinse privirea stewardesei.

– Mulțumesc, spuse el, nu am știut nimic.

Aceasta îl gratulă din nou cu un zîmbet larg.

– Sună foarte impresionant. Chiar așa să fie?

– Pînă la ultimul cuvîntel, rîse Leo.

– Domnilor, nu cred că mai avem ce discuta. Hugo încerca din greu să-și păstreze calmul. *Cooper* îl vîna de săptămîni întregi și în sfîrșit acceptase ceea ce spera să fie ultima întîlnire pe această temă.

În acest scop, Leo Eden, directorul managerial al firmei *Cooper* și Larry Kerson, contabilul companiei, stăteau acum de o parte și de alta a lui Hugo, în marea sală de conferințe de la *Oscar Rees*, din sub-

solul cartierului general din Bond Street. De aproape o oră, Eden și Kerson încercau în zadar să-și pledeze cauza.

– Nu voi vinde, domnilor. Aceasta a fost întotdeauna poziția mea și așa va continua să fie. Cu riscul de a mă repeta, *Oscar Rees*, așa cum bine știți, a fost tatăl meu. *Oscar* a fuzionat cu *Easton* în anii '30. De la început, *Oscar Rees* a fost o corporație privată, ca proprietate și conducere, și intenția mea este să rămână așa. Hugo se ridică, în semn că întâlnirea luase sfârșit.

– Ceilalți acționari ar putea avea altă părere, spuse Larry Kerson, contabilul cu chip de cămătar. Haide să o spunem direct, poate că nu tu ai ultimul cuvânt în luarea deciziei.

Hugo nu se obosi să-și ascundă antipatia față de acesta.

– Știu deja care vor fi răspunsurile lor.

Leo Eden îi zîmbi amabil lui Hugo. Hugo îl admira pe Eden. Atît de extraordinar de tînăr și reușise să escaladeze treptele unei operații atît de uriașe cum era *Cooper Jefferson*. Hugo aprecie că nu putea avea mult peste treizeci de ani. Abilitatea acestuia de a achiziționa companii complementare era, în parte, explicația succesului său, deși uneori își pierduse poziția din cauza lăcomiei. De trei ori afacerile încheiate de el au fost deferite comisiei monopolurilor.

Într-un fel, Eden îi amintea foarte mult lui Hugo de el însuși. Avea o siguranță de sine care trezea respect. Nu se aprindea prea tare cînd lucrurile deveneau puțin mai încinse în jurul mesei. Spre deosebire de partenerul lui, Kerson, reușea să-și păstreze farmecul chiar și cînd Hugo însuși se rățoia la el. Poate

că dacă lucrurile ar fi stat altfel, lui Hugo i-ar fi plăcut să lucreze cu acest tînăr. I-ar fi făcut plăcere să ghi-deze tineri ca Leo Eden...

Privirea fixă a lui Eden îl făcu pe Hugo să revină la realitate. Tînărul acesta nu părea să aibă prea multă nevoie de îndrumare, în momentul de față.

– Eu nu aş fi prea sigur, Hugo. Lucrurile iau de obicei întorsături neaşteptate cînd e vorba de oferte în bani lichizi.

Îşi închise mapa cu zgomot şi întinse mîna.

– Hugo, te-am respectat întotdeauna foarte mult. Ştiu ce ai făcut tu pentru *Oscar Rees* şi tocmai acesta este motivul pentru care te vreau în consiliul de conducere, la *Cooper*. Nu înţelege prin asta că-ţi facem o propunere ieftină. Cred cu convingere că te pot aştepta vremuri foarte grele. În curînd o să ai nevoie de noi, dar atunci nu vei mai primi o ofertă ca aceea pe care ţi-o propunem acum. Ai face bine să te gîndeşti serios la asta.

Hugo ştia că omul era sincer, dar ceea ce nu înţelegea Eden era faptul că, fără *Oscar Rees*, viaţa lui Hugo nu ar mai fi avut sens. Pusese compania mai presus de orice şi, dacă ar fi renunţat acum la ea, atunci toată viaţa lui nu ar mai fi fost decît o bătaie de joc. Se va lupta pentru companie, pînă la capăt.

Încă puţin parfum, o examinare rapidă a rujului de pe buze şi Lucienne era gata. Îşi netezi jerseul fin al minusculei rochii negre de cocktail *Jasper Conran*, şi traversă holul recepţiei hotelului *Grosvenor House*, coborînd scările spre marele salon, de unde putea deja auzi zumzetul oamenilor care participau la inaugurarea privată a faimosului tîrg de antichităţi. Cît putea ea

să vadă, vizitatorii se învîrteau prin jur, admirînd vastul sortiment de comori, adunate în cele peste o sută de boxe.

Lucienne luă un pahar de șampanie de pe o tavă întinsă spre ea și traversă încet încăperea, oprindu-se din loc în loc, ca să privească o interesantă piesă de mobilier sau un *objet d'art*.

În tot acest timp însă îl căută pe Charles Allen, sperînd să-i zărească în mulțime capul blond, mult deasupra celorlalte. Poate că *Grosvenor House* nu fusese totuși o idee prea bună. Ar fi trebuit să aleagă un alt loc obișnuit pentru Charles Allen, cum ar fi un club de noapte, unde atmosfera ar fi fost mult mai intimă și i-ar fi fost ușor să-l găsească. Cîțiva o remarcaseră. Le întorcea zîmbetul sau mima un salut rapid, încercînd să lase impresia că are un scop precis și că nu se putea opri să stea de vorbă, în clipa asta. Sorbea din șampanie, scrutînd încăperea cu ochii, pe deasupra paharului. La naiba! Nici o speranță. Poate că ar trebui să încerce în galerie. Urcă scările spre mezaninul unde se aflau și mai multe compartimente și oameni.

Lucienne făcu un mic tur, apoi se sprijini de balcon, uitîndu-se peste umăr, la mulțimea de jos. Cio-căni nervoasă, cu unghiile roșii, în pahar. Nu vedea altceva decît o viermuială de costume de seară.

— Bună!

Pieptul lui Lucienne aproape că-i sări afară din decolteu. Se întoarse și se pomeni ochi în ochi cu Charles Allen. Îl privi fără expresie, doar cu un zîmbet cît se poate de vag în jurul buzelor.

— Ne-am mai întîlnit, nu-i așa? spuse acesta, ușor nesigur.

– Oare? Ochii ei scînteiară. Omul zîmbi larg.
 – La Academia regală, acum două seri. Ai fugit de mine.

– Într-adevăr? simulă ea nevinovăția.

– Exact. Aproape că mi-ai stricat seara, rîse acesta.

Părul blond-roșcat era lipit de cap și despărțit cu o cărare într-o parte, iar ochii verzi se încrețiră la colțuri, de încîntare. Arăta mai plăcut decît și-l amintea ea.

– Ești din nou singură.

– Poate, ridică ea din umeri.

– Dă-mi voie să-ți aduc un alt pahar, spuse, luîndu-i din mîna cupa goală.

– Mulțumesc, zise ea și-i zîmbi, cu ochii ei de culoarea porumbarului.

– Să nu dispari, îi porunci el.

Pînă acum e bine, își spuse Lucienne. Acesta se întoarse într-o clipă și-i dădu un pahar plin.

– Noroc, zise el.

Își duse paharul la buze și sorbi, uitîndu-se în sus la el, de sub genele groase.

– Poate că o să-mi prezinți tîrgul. Cunoștințele mele în materie de antichități sînt, cred eu, la fel de vaste ca și cele în materie de artă.

– Este o înghesuială atît de mare, încît mă îndoiesc că o să-ți facă plăcere, oftă Lucienne, uitîndu-se peste umăr la mulțimea care se înghesuia dedesubt. De unde or veni oare toți oamenii ăștia? În ultimele zile, peste tot este la fel.

Charles Allen murmură ceva, încuviințînd. Era, evident, dezamăgit.

– Nu aveam de gînd să stau prea mult, spuse Lucienne, cît mai insinuant cu putință.

– Poate... zise el timid, poate că vrei să mergem în altă parte, să bem ceva?

– Umm. Nu sînt sigură dacă ar fi bine. În fond, nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Charles, spuse acesta repede. Charles Allen. Îi întinse mîna.

– Lucienne, se prezentă ea, Lucienne Easton, și continuă, înainte ca acesta să aibă timp de gîndire: Bine, domnule Charles Alien, în seara aceasta sînt dispusă să risc. Să mergem.

Acesta alege *Trader Vics*. Era plăcut, întunecat și intim. Lucienne alegea tîrgul de antichități de la *Grosvenor House* pentru că era ușă în ușă cu *Trader Vics*.

Cît se poate de mulțumiți amîndoi, studiară lunga listă de cocktail-uri.

– Ei? Ce-ai vrea? o întrebă Charles după cîteva clipe, plin de solitudine.

Lucienne îl privi drept în ochi.

– Aș vrea o înșurubare lungă, lentă, la perete, zise ea, trecîndu-și limba peste buza de sus.

Sexul lui Charles Allen se ridică atent, ca un gardian. Nu observase cît de generos de senzuală era gura lui, acum ușor ridicată de un zîmbet mic, ghiduș.

– Atunci o să organizez una pentru tine, zise el foarte încet.

Interesant, își spuse Lucienne. Poate că pînă la urmă este mai amuzant decît crezuse ea. Deși contabilii nu prea erau ei renumiți drept cine știe ce companioni.

Preferînd să nu se ridice, din cauza umflăturii din pantaloni, Charles o chemă pe chelneriță la masă.

– O șurubelniță și o înșurubare lungă, lentă, spuse el, întorcîndu-i acesteia zîmbetul.

Rochia scurtă, neagră, a lui Lucienne se ridică mult peste coapse, permițându-i lui Charles să se delecteze cu priveliștea picioarelor îmbrăcate în lycra. Ereția îi provoca pulsații care îl împiedicau să se concentreze asupra conversației.

– Înțeleg că te interesează foarte mult artele, încercă el.

– Am o mică colecție, nu prea grozavă. Obişnuiesc să achiziționez ce îmi place.

– Cum ar fi pictorul acela, cum îl cheamă, din seara trecută?

– Mondrian? Dumnezeule, nu, rîse ea, făcîndu-l să se simtă năîng și lipsit de orice valoare. Este puțin prea modernist pentru gustul meu. Mie uneia îmi place ca o pictură să-ți arate exact ceea ce vrea să-ți prezinte, să-ți transmită. Nimic nu se aseamănă cu un nud bun, pictat ca lumea, nu? El poate fi erotic sau inocent, dar trebuie să fie întotdeauna senzorial. Curbele, culorile, pantele. Umbrele, felul în care lumina prinde formă...

Charles asculta, ca vrăjit.

– Îmi pare rău, m-a luat apa, nu? oftă ea. Artiștii ăștia au atîta pasiune în ei.

Lucienne renunță la poziția picior peste picior și, în mișcare, ciorapii lycra foșniră senzual. Fusta i se ridică parcă și mai mult pe coapse în sus.

Charles făcu un semn vag cu mîna. Lucienne se lăsă mult pe spate, întinzîndu-și mîinile de-a lungul spetezei banchetei, știind perfect că decolteul îi va fi pus astfel în cea mai bună lumină.

– Ești însurat? îl întrebă ea, brusc.

– Nu. Divorțat. Dar tu?

Din nou același rîs profund, din gîtlej.

– Dumnezeuule, nu. Nu mă pot imagina prinsă în cursă, ani de zile. Sînt mai curînd genul de fată independentă. Îmi place să mă conduc singură.

– Îmi dau seama.

– De cîtă vreme ești divorțat?

– De șase luni, atît. Dar ne despărțiserăm cu mult înainte. A durat o veșnicie să punem totul la punct.

– Și încă nu a pus nimeni mîna pe tine? Mă surprinde.

Charles începea să se simtă foarte bine. Comandă încă un rînd de băutură.

– Am fost prea ocupat. Cu serviciul și cu totul.

– Dar reușești totuși să ieși în lume, Charles. Altfel nu am fi stat acum aici, nu-i așa?

– Tot în legătură cu firma. Lucrez la o bancă, explică el.

Lucienne ridică din sprîncene, în semn de interes politic.

– În seara aceasta mi-am părăsit colegii. Să-ți dezvălui un secret, continuă el conspirativ, nu le-am spus nimic. Am fugit, pur și simplu.

– Băiat rău ce ești! glumi Lucienne și-și mai încrucișă o dată picioarele. Dacă fusta i s-ar fi ridicat și mai mult, omul s-ar fi uitat direct în părțile ei cele mai intime.

Charles nu-și mai amintea de cînd fusese ultima oară atît de prins și de excitat. De luni de zile nu mai făcuse dragoste cu cineva. Pînă acum însă acest lucru nu-l deranjase.

Dar în seara aceasta nu-și dorea nimic altceva decît să o prindă sub el pe fata asta. Era un amestec atît de ciudat. Se purta pe de o parte direct, ca o tîrfă oarecare, avînd însă stil și clasă.

Vocea ei era educată, moale ca satinul, iar în jurul gîtului avea un colier de pietre cît se poate de impresionant.

– Ai mîncat?

Lucienne își mușcă buza, retrăgîndu-și apoi încet dinții de pe suprafața ei.

– Nu sînt sigură că mi-e foame, Charles. Cred că mi-am pierdut pofta de mîncare. Puse pe masă paharul gol și-și trecu un deget peste carnea ca smîntîna, care ieșea din decolteul profund. Degetul i se plimbă încet de jur împrejur, în timp ce ochii aproape negri studiau expresia lui Charles.

Iisuse! Femeia era gata să-l facă să termine efectiv în pantaloni. Putea exploda din secundă în secundă.

– Haide să plecăm de aici, spuse el, răgușit.

Odată afară, Charles nu se mai putu controla. O înșfăcă de braț și o trase spre el.

– Ce e... începu Lucienne să protesteze, dar gura lui Charles îi acoperi cuvintele. Imediat, limba lui începu să o sugă pe a ei, strecurîndu-i-se tot mai mult în gură. Ea gemu, respirînd greu și se smulse din gura lui.

Cu un efort gigantic, Charles își reveni. Privi în jur. Dincolo de club cobora o alee întunecată. Fără un cuvînt, o trase pe Lucienne după el. O trase la perete și-și împînse trupul între picioarele ei. Gîfîiau amîndoi, aproape mîrîit. Lucienne se cățără cu picioarele pe peretele din spatele lui, încălecîndu-l. O apucă de dedesubt, de fesele mici, încordate. Mîna lui Lucienne începu să tragă de ciorapi pînă cînd făcu suficient loc pentru penisul insinuant al lui Charles. Apoi Lucienne își strecură degetul mare între chiloți și carnea moale,

umedă, ținând de o parte minuscula bucată de mătase. Penisul lui Charles pătrunse furios în ea, presînd-o de perete.

– Asta ai comandat, nu-i așa? îi șopti în ureche vocea lui.

– Mult și încet, gemu ea, deși nu cred că mai trebuie... Își încleștă degetele pe capul lui, trăgîndu-l frenetic spre al ei, lingîndu-l și sugîndu-l, în tot acest timp încercînd să se deschidă cît mai mult spre el, pentru ca acesta să poată pătrunde tot mai adînc și mai adînc în ea.

Charles termină într-o zguduitoare explozie. Lucienne îl simți contractîndu-se și, la rîndul ei, se convulsionă într-un paroxism cutremurător, de plăcere orgasmică. Picioarele i se agitară necontrolat și se agăță de umerii lui Charles, lăsîndu-și-le înapoi pe pămînt. Charles își îngropă capul în gîtul ei.

– Iisuse! Aproape că plîngea. Lucienne... mi-am pierdut stăpînirea... Nu m-am putut opri. Ești minunată. Fabuloasă.

Îi cuprinse capul în mîini. Pe picioare i se prelingeau tone parcă de lichid cald. Probabil că tipul nu o mai făcuse de ani de zile! Probabil că era plin pînă la refuz. Zîmbi ca o pisică mulțumită. Și nici măcar n-a fost nevoie să se prefacă.

– Ți-ai revenit? îi șopti ea. Îl simți dînd din cap. Cred c-ar fi bine să plec acasă, spuse ea blînd, ca să-mi revin.

– Vin cu tine.

– Mai bine nu. Mîine am o zi mare.

– Dar o să fii bine? Vreau să spun că pur și simplu nu te pot lăsa să pleci singură după... după asta.

– Bineînțeles că poți. N-o să pățesc nimic. Ascultă,

am niște probleme. E cel mai bine să plec cît mai repede. Dumnezeu știe cum trebuie să arăt. Și totul, din vina ta.

– Îmi pare foarte rău, îi întoarse el zîmbetul, aproape prostește.

– Să nu-ți pară. A meritat. Măcar acum nu mințea. Fusesse extrem de excitant. Deși neobișnuit pentru un bancher.

– Dă-mi numărul tău de telefon.

Lucienne scormoni în geanta pe care o recuperă de pe jos. Zîmbetul i se deschise mai mult cînd îi întinse mica ei carte de vizită, de culoare verde.

Un sfîrșit foarte mulțumitor. Xan o să fie impresionat. Charles se uită la carte, dar nu o putu citi ca lumea, în întuneric. Și-o vîrî în buzunarul hainei.

– O să te sun.

– În regulă. Aștept.

Ce femeie! O urmări îndepărtîndu-se și făcînd semn unui taxi, cît se poate de stăpînă pe ea. Își trase fermoarul de la pantaloni, dar penisul lui începuse din nou să lupte să iasă afară. În mod clar, celibatul lui trebuia să ia sfîrșit.

8

Minibuzul nou și sprinten opri și Fern îi mulțumi din suflet lui Seamus O'Leary pentru călătoria la Cork.

Își aruncă peste umăr rucsacul mare, sări jos de pe scară și-i făcu semn, cu mîna.

Vehiculul demară cu zgomot, lăsînd în urmă miros de gaze diesel și de motor încins.

Zgomotul mai persistă cîteva momente, pînă cînd autobuzul negocie curbele strînse și dispăru în tăcere.

Fern rămase locului inhalînd mirosurile, savurînd senzația aerului curat care o înconjura.

Își trecu mîinile prin păr și își scutură capul, fericită.

Se simțea atît de liberă. Deja întinerită. Călătoria durase aproape toată ziua și avea picioarele atît de contractate, încît le simțea acum rigide, parcă dezarticulate, dar nimic nu-i putea răpi senzația de eliberare pe care o avea acum, înapoi pe pămîntul Irlandei –

din nou acasă. De o parte și de alta pantele fără arbori, de culoarea purpurei, se înălțau spre cer, presărate cu formațiuni stîncose, care nu-ți permiteau o plimbare agale.

Pe alocuri, soarele albea stîncile, dar întindea umbre întunecate peste peticele de iarbă-neagră și genistră.

În locurile unde terenul cobora printre coline, se formaseră lacuri miniaturale, de pe urma ploilor aproape zilnice.

Totul era proaspăt, pur și irezistibil. Fern inspiră adînc, își vîrî mîinile bine în buzunarele din față ale blugilor ei *Levi's* și o porni la drum, în sus, pe cărarea care ducea la căsuța mamei ei.

Plasată așa cum era, exact dincolo de o curbă strînsă a drumului, în vîrfurile unui povîrniș, casa apărură în fața ochilor lui Fern ca întotdeauna, dintr-o dată.

Cîtă simplitate avea fațada ei obosită de vreme și de intemperii, cu cele două ferestre plasate simetric; cîte una de fiecare parte a ușii deschisă mereu și cu cele trei ferestre pătrate, cu bare, de la primul etaj.

Trecuseră ceva ani buni de cînd casa nu mai fusese vărută și piatra parcă sîngera prin crăpăturile albe. Grădina, ca întotdeauna, crescuse haotic. Clima și poziția locului îi întăriseră Rowenei inima împotriva dorinței de odinioară, pentru trandafiri catifelati și borduri cu flori.

În locul acestora, un clematis singuratic se lupta de-a lungul peretelui din partea stîngă a ușii, bobocii încă verzi lăsînd să se întrevadă cîte un mic vîrf purpuriu.

Fern trecu pragul ușii și rămase acolo o clipă, ca să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă de aici.

Aerul era liniștit și rece. De partea ușii se afla o masă de stejar, foarte uzată și foarte veche, acoperită cu teancuri de caiete de schițe cu colțurile îndoarse și o varietate de borcane de gem, pline cu pensule și creioane.

În spatele mesei, rezemate de perete, se aflau două pânze mari, întinse, noi și nefolosite, probabil așteptând atenția mamei ei.

Fern își lăsă jos rucsacul. Din obicei, se uită în colțul mesei, unde mama ei păstra poșta.

Se afla acolo un maldăr de plicuri cafenii, nedeschise, alarmant abandonate, dar nimic de la Fern.

Intră în bucătărie. Soba se afla tot acolo, sprijinită liniștitor de peretele din celălalt capăt, iar lângă ea, un scaun de lemn, acoperit cu o pernă din petice, decolorată. Fern dădu din cap, cu drag, spre lampa mare cu gaz, care atârna foarte jos, deasupra mesei lungi, din pin.

Stîlpul de lumină se afla departe de casă și multă vreme mama ei nu-și permisese luxul electricității, iar acum, cînd ar fi fost posibil, nu mai simțea această nevoie. Rămăsese la lămpi și lumînări, iar apoi, ziua începea aici odată cu răsăritul și ora de culcare venea nu mult după apusul soarelui.

Uneori, Fern se minuna cît de repede se adaptase ea vieții de la Londra, cu toate acele lucruri de zi cu zi, pe care oamenii le considerau firești, ca de exemplu robinetele prin care curgea apă fierbinte direct din conducte sau laptele care nu era niciodată pe punctul de a se strica.

Aici bateriile reprezentau o importantă parte din viață, dacă voiai să ai o oarecare legătură cu lumea din afară.

Radiourile rămîneau mute săptămîni întregi, pe cînd, la Londra, muzica în apartament era unul din lucrurile pe care Fern le aprecia cel mai mult. Aici putea, apăsînd doar pe cîteva butoane, să asculte ce-i dorea inima.

Umplu ceainicul și-l puse pe sobă. Un motănel tărcat sări din ascunzătoarea lui de pe bufet și se apropie de ea, cu coada în sus.

Mieună tare și se frecă vîrtos de picioarele ei. Se aplecă și-l mîngîie pe blana mătăsoasă.

– Ora mesei, nu-i așa, Bono, sau poate te bucuri pur și simplu că mă vezi? Fern botezase pisica după solistul formației U2, în vremea tumultuoasei ei adolescențe. Luă în brațe animalul ușor ca fulgul și-l strînsese la piept. Acesta începu să toarcă zgomotos, presîndu-și botul de mîna ei, cerînd să mai fie mîngîiat.

Fern fierse ceaiul și umplu două cești, apoi, cu cîte una în fiecare mînă, o porni în căutarea mamei sale.

Atelierul Rowenei se afla în spatele cabanei, departe, tocmai în celălalt capăt al grădinii. Inițial aici fusese cotețul pentru porci, dar unul din puținele luxuri pe care și le permisese Rowena a fost acela de a reamenaja locul pentru a-și asigura un atelier decent.

Aproape un perete întreg și cea mai mare parte din acoperiș erau din sticlă.

Restul construcției era din lemn și acoperită cu șindrilă gudronată.

Fern o zări pe mama ei prin peretele de sticlă, dar Rowena era atît de absorbită de muncă, încît nu observă apropierea acesteia.

– Bună, mamă, strigă Fern, ca și cum atunci ar fi coborît din autobuzul școlii.

Mama ei privi în jur și clipi.

– Dumnezeule mare, strigă ea, o clipă am crezut că mi-am pierdut mințile și că ești o stafie.

– Posibil, dar nu sînt. Oricum, tu ți-ai pierdut mințile cu multă vreme în urmă.

– Nu, nu ești o stafie. O stafie nu ar fi așa de al naibii de obraznică.

Fern puse cu grijă cănile pe masă, apoi aproape că o smulse pe Rowena de pe scaun, îmbrățișînd-o cu forța unui urs uriaș. Mama ei mirosea întotdeauna minunat: parfum de crini și pîine proaspătă cu unt și miere, totul amestecat cu o boare de terebentină și vopsea de ulei. În sfîrșit, Fern îi dădu drumul Rowenei și cele două femei rămaseră în picioare, examinîndu-se una pe alta.

Adesea, cînd Rowena se uita la Fern, avea strania senzație că se privește în oglindă, doar că oglinda rămăsese suspendată în timp, în urmă cu vreo șaptesprezece ani, cînd Rowena avea și ea numai douăzeci și trei. Amîndouă aveau același păr bogat, ca flacăra, și ochi sfredelitori, verzi, irlandezi.

Cu vîrsta, pistruii Rowenei se estompaseră și pielea era ușor îmbătrînită de vreme, în timp ce pielea lui Fern avea transparența delicată a unei flori de iarnă. Pentru ochiul de artist al Rowenei, deși ușor pătinitor, pielea lui Fern avea în ea o extraordinară perfecțiune. Rowena întinse mîna și mîngîie ușor obrazul fiicei ei, înfiorîndu-se cînd o simți moale și catifelată. Zîmbi, plină de mulțumire.

– Cît de mult mă bucur să te văd, rîse ea. Spune-mi ce crezi despre pictura asta care mă sufocă? Spune-mi că ți se pare hidoasă – nu aș fi deloc surprinsă.

Un lucru îl știa Fern cît se poate de bine, anume că picturile mamei ei nu erau niciodată hidoase.

Rowena se îndepărtă de pînză, pentru ca Fern să o poată privi. Fern rămase tăcută o vreme, studiind lucrarea. Simțea efectiv căldura soarelui de august iradiind din pînză.

Rowena reușise să capteze perfect esența unui lan de grîu copt, pe jumătate secerat și împrejmuț de o masă de maci stacojii. În față, capetele roșii ca sîngele aproape că țîșneau afară din pictură, luptînd să domine întinderea de știr, lucernă și valeriană cu flori albe.

– Este o pictură foarte fericită, nu crezi? spuse Fern, într-un tîrziu.

– Este puțin cam prea stereotipă. Dar se cere. Peste cîteva zile vine Anthony să o ia, împreună cu încă vreo alte două pe care le-am terminat. Sper să-i placă, spuse ea, simplu.

Anthony era agentul Rowenei. Sediul lui era în Cork, de unde îi vindea picturile la Londra și la New York. Ani și ani de luptă o răsplăteau în sfîrșit pe Rowena și pînzele ei se vindeau acum între cinci și zece mii de lire, în funcție de mărime. Începea chiar să-și facă un nume în cercurile artistice.

– Ai mîncat?

Fern scutură din cap.

– Să mergem atunci. Să vedem ce putem găsi.

Mai tîrziu, după ce înghițiseră cantități enorme de pîine coaptă de Rowena și de brînză de capră, de culoarea lămîii, presată tot de ea, Fern își dădu seama că mama ei nu o întrebaseră nici măcar o dată ce căuta aici.

Era tipic pentru Rowena. Nu se amestecase nicio dată în viața lui Fern, pînă acolo încît putea părea că nici măcar nu o interesează, deși Fern știa că nu era

de vină decît acel simț înnăscut al respectului pentru intimitatea celuilalt, care o împiedica să fie indiscretă. Rowena știa că relația dintre ele ar fi fost mult mai bună dacă ar fi lăsat-o pe Fern să se apropie de ea cînd aceasta ar fi simțit nevoia, decît să o respingă, să o împingă și să o înstrăineze.

Rowena se gîndise întotdeauna la copii ca la niște animale cărora trebuie să le cîștigi încrederea care nu ți se cuvenea ca un drept dat de Dumnezeu prin simplul accident al nașterii și că, așa cum te porți cu orice creatură mică, trebuie să arăți, prin bunătate și înțelegere, că pot avea încredere în tine.

În schimb, Rowena îi povesti toate noutățile din sat și o făcu pe Fern să rîdă în hohote cînd auzi că ultima idee a biroului de turism era să o transforme pe Rowena într-o atracție locală, totul culminînd cu un indicator la capătul aleii, care să îndrume vizitatorii spre locuința faimoasei pictorițe și alte asemenea anecdote.

Într-un tîrziu, deconectată și căscînd, Rowena se apucă să strîngă masa.

– Mîine poți dormi mai mult. Presupun că ești destul de obosită. Eu o să mă scol cît mai devreme, să prind cea mai bună lumină, dar nu o să te trezesc.

Privindu-și mama mișcîndu-se prin bucătărie, pregătind lumînările și spălînd vasele, Fern își dori din suflet ca Rowena să cunoască pe cineva. Trecuseră atît de mulți ani de cînd nu-și mai amintea ca mama ei să fi avut pe cineva important în viața ei.

Demult, cînd era mică de tot și Anthony le vizita aducînd dulciuri atît de minunate pentru ea și haine și vin pentru mama ei, Fern se gîndise că Anthony ar fi putut fi tatăl ei.

De fapt își petrecuse o mare parte din copilărie întrebându-se dacă putea fi tatăl ei. Nu avea nimic împotrivă dacă Anthony ar fi fost acela. Oricine putea aduce atîta animație în viața ei și a Rowenei era bine venit.

Anthony stătea cîteva zile, apoi pleca luînd un pachet cu picturile Rowenei, iar mama ei rămînea cîteva ceasuri tăcută, retrasă, și Fern știa că trebuia să se joace singură, pînă cînd acesteia îi revenea buna dispoziție. Crescînd, Fern începuse să-și dea seama că fiecare pictură de care se despărțea Rowena lua cu ea o fărîmă din ea însăși și Rowena ura întotdeauna acest lucru.

Dar Anthony își făcuse cu credință datoria față de Rowena astfel încît măcar în privința banilor, aceasta nu mai trebuia să-și facă griji. Fern sperase că o să iasă ceva din legătura cu Anthony, dar într-un tîrziu află că deși el fusese odinioară căsătorit, prefera acum să-și petreacă timpul cu bărbați tineri.

Trăind atît de departe de lume, Rowenei îi era greu să găsească pe cineva. Ura să se ducă la Cork și nu lăsa impresia că-i lipsea viața socială. Localnicii o considerau puțin ciudată. După ei, dacă la douăzeci și doi de ani nu ai reușit să pui mîna pe un bărbat însemna că lucrurile stăteau rău de tot.

Găseai mulți fermieri burlaci, între două vîrste în împrejurimi, dornici să-și ia o nevastă. Îi puteai întîlni în barurile din sat, cînd își lăsau deoparte uneltele, în speranța că vor găsi o ocazie, printre turiste. Multe propuneri de căsătorie erau respinse în jurul orei unsprezece, într-o seară de vineri, într-un har zgomotos.

Pentru acești sărmani bărbați tomnauci, căsătoria era esențială. Fără un moștenitor, pămînturile se pier-

deau și erau condamnați să-și cîrpească singuri cio-
rapii și să-și fiarbă singuri cartofii, pînă la sfîrșitul zile-
lor.

Ceea ce nu înțelegeau localnicii era cum reușise Rowena să rămînă nemăritată. Era o adevărată frumusețe. Părul ei ca arama nu-și pierduse strălucirea și trupul îi era la fel de zvelt și de mlădios ca al fiicei sale. Dar, își spuse Fern, aceasta părea cît se poate de mulțumită astfel, ceea ce însemna că a nu avea un bărbat lîngă tine nu este neapărat un lucru chiar atît de rău.

Fern reușise să dea gata cea mai mare parte a romanului pe care își promisese să-l citească de mai bine de șase luni. Umbrele se adînceau și tocmai începea să constate că îi este greu să se mai concentreze asupra literelor, cînd apăru Rowena, care se întorcea de la atelier. Fern puse cartea deoparte și o strînse pe mama ei de mîină.

– Vino, îți dau ceva de băut, și-mi poți spune cum ți se pare pîinea mea dospită.

După ce Fern turnă ceaiul, Rowena scoase o pungă de hîrtie maronie mototolită din spatele cutiei pentru pîine.

– Ieri dimineată am trecut pe la bancă.

– Și nu ai luat doar ceva bani, pariez. Ești incorrigibilă.

– Să însemne asta că nu o să-mi ții companie?

Fern deșuruba deja capacul sticlei mici, neetichetate. Vărsă cîteva picături de lichid alb, limpede, în fiecare ceașcă. Apoi își luă ceașca ei și sorbi cu satisfacție, simțind pe gît arsura whisky-ului irlandez.

– Mă surprinde că nu s-a legat încă nimeni de

Donal. Nu cred că a rămas cineva care să nu știe, după atîta vreme, cu ce se îndeletnicește el.

– Ai dreptate, dar este un lucru bun și pentru afacerea lui și pentru bancă. Toată lumea folosește acum filiala lui. Toți trebuie să știe că îți dă băutura odată cu banii. Nu există suflet în orașul ăsta care să nu se ducă la el, să-și facă plinul. Cine să vrea să-l toarne și apoi, ce rost ar avea?

– Sînt foarte fericită că am venit acasă, mamă. Fern oftă mulțumită, luînd mici înghițituri din licoarea înflăcărată.

– Și eu. E atît de plăcut aici, de cînd ai venit. Ah, să nu înțelegi că îți duc dorul sau chestii dintr-astea. Bineînțeles că mi-e dor de tine, Fern, dar nu vreau să te simți vinovată în vreun fel...

Fern pufni în rîs. Biata Rowena, cît de mult voia ea să fie o mamă independentă.

Rowena rîse și ea.

– N-ar fi trebuit să încerc să fiu subtilă, nu? Nicio-dată nu mi-a reușit. În regulă, mi-e dor de tine, dar sînt foarte mulțumită în micuța mea lume.

– Sînt convinsă. În fond, ar trebui să vin mai des acasă, dacă m- aș gîndi că ți-ar fi greu, nu? glumi Fern.

– E totul în regulă?

– Perfect. Totul este absolut perfect. Am avut doar nevoie să mă gîndesc mai bine la anumite lucruri, ceea ce mi-ar fi fost foarte greu să fac la Londra. Totul pare atît de confuz.

– Vrei să vorbești despre asta? Glasul Rowenei trăda preocuparea.

Fern îi văzu privirea îngrijorată.

– Ah, nu, să nu-ți faci idei greșite. Nu este nimic

important. Este vorba doar de munca mea. Era vorba de o avansare pe care mi-o doream foarte mult, dar de care nu mai sînt atît de sigură.

– De ce, fir-ar să fie? izbucni Rowena, indignată.

– Nu ştiu. Asta este problema. Ştiu că am făcut treabă bună. Redactorul mi-a apreciat sincer materialele. Este ciudat, oftă ea. Oricum, mai există şansa să obţin postul. Încă nu a fost luată nici o decizie.

– Asta este, probabil că-ţi faci griji degeaba.

Fern se întrebă dacă să-i spună Rowenei despre interviul ei ratat. Era prea complicat totul, iar Rowena probabil că nu ar fi în stare să priceapă femeii ca India Duncan-Forrester.

– Da, aşa cred. Poate că este timpul să plec de la *Faces*. Nu ajungi să ai cu adevărat succes, dacă rămîi în acelaşi loc. Sînt acolo de optsprezece luni şi cred că e timpul să fac altceva, iar dacă nu mă avansează în postul de redactor-şef adjunct la redacţia mea, efectiv trebuie să mă gîndesc la altceva.

– Nu cred că e bine să mă întreb pe mine ce să faci, mie totul mi se pare atît de străin. Trebuie să decizi singură. Oricum, asta faci de obicei.

Rowena îşi mai turnă din sticlă. I-o împinse apoi lui Fern. Fern scutură din cap.

– Nu sînt obişnuită să beau. O să cad lată. Dar o să-ţi spun ceva ce o să te facă să rîzi, mi s-a oferit un contract ca model.

– La revistă?

– Nu, la o companie de produse cosmetice. Este o poveste cam lungă, dar pregăteam pentru ei un material în ideea căutării unui chip care să lanseze o nouă linie de produse şi tipul care este director de producţie acolo, mi-a propus să fac eu asta. Bineînţeles că am

spus nu. Nu am de gînd să renunț la cariera mea de ziaristă ca să zîmbesc toată ziua în fața camerei de luat vederi.

– Al naibii, cîtă dreptate ai. Asta este curată exploatare, nu-i așa?

– Banii, totuși, sînt frumoși.

– Dar banii nu înseamnă totul, Fern. Banii nu cumpără fericirea.

– Asta am spus și eu. Le-am spus că n-am ce face cu milionul lor de lire. Am știut că o să fii mîndră de mine.

Rowenei îi rămase băutura în gît.

– Ce-ai spus?

– Că nu am nevoie de milionul lor de lire.

– Atîta ți-au oferit? Sfîntă Fecioară, Fern, ce ți-au cerut să faci pentru asta? Sper că nu era vorba de o chestie porno?

Fern rîse.

– Nu, nu era. Și nici nu cred că industria de filme porno oferă asemenea sume. Era vorba de promovarea unui nou produs.

– Îți bați joc de mine.

– Cîtuși de puțin. E o nebunie, nu?

– O nebunie... E de-a dreptul imoral, Fern. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, poate fi atît de tîmpit?

– *Oscar Rees*...

– Cine?

– *Oscar Rees*... așa se cheamă compania.

– Așa îl cheamă pe tipul care o conduce, Oscar?

– Nu. De fapt îl cheamă Hugo. Hugo Rees.

Rowena ridică încet sticla de whisky irlandez. Deșurubă capacul și duse sticla la gură, luînd o înghițitură zdravănă din licoarea arzătoare.

Fern își urmări mama, uimită. Reflexul ei fu de a îndepărta sticla.

– Ce faci?

Chipul Rowenei deveni roșu ca sfecla, încercînd în același timp să smulgă sticla din strînsoarea lui Fern.

– Dă-mi nenorocita... aia... de sticlă, reuși ea să spună, printre înecături.

– Nu. Nu, pînă nu-mi spui ce nu merge.

– Nu este nimic. Vreau doar să beau.

– Nu bei nimic. Spune-mi ce nu merge.

Chipul lui Fern devenea tot mai încețoșat. Rowena începu să respire repede. Încercă să se calmeze. Își studie atentă fiica, nescăpîndu-i nici o șuviță de păr de pe capul acesteia, nici o curbă a feței, felul în care aceasta zîmbea, ușoara înclinare a capului...

– Rowena? Vocea lui Fern era domoală și blîndă. Te simți bine? Niciodată nu o mai văzuse pe mama ei atacînd sticla ca acum. Era în mod clar o băutoare de nădejde, dar niciodată nu bea băutura curată, pentru nimic în lume.

Rowena încercă să-și revină.

– Șocul, spuse aceasta, făcînd efortul de a-și păstra vocea calmă. Șocul la gîndul că ți s-a oferit un contract de un milion de lire.

– Crezi c-ar trebui să-l accept?

– Iisuse, nu. Este echivalent cu a face prostituție. Nici să nu te gîndești, Fern, șuieră ea imperios. O să te corupă. Te vei schimba. Sînt bani murdari.

– Eu nu aș merge atît de departe, încît să spun că sînt bani murdari, mamă, dar oarecum imorali sînt, cu siguranță.

– Exact. Nu vreau să sfîrșești ca orice fată boită. Ți-am dat o educație decentă, fetița mea, valori de-

cente. Știam eu că iadul acela te va corupe!

– Mamă! protestă Fern. Nu am acceptat slujba. Am refuzat-o.

Rowena părea că nici nu ascultă.

– Fiica mea nu va face așa ceva. Fiica mea nu va aduce rușinea asupra acestei case. Stai departe de ei, Fern Donleavy, dacă nu vrei să stai departe de mine!

Rowena se ridică, luînd sticla cu ea.

– Noapte bună, zise ea. Aprinse o lumînare, așteptă să se formeze flacăra și se îndreptă spre ușă, lăsînd-o pe Fern mută de uimire, singură în bucătărie.

Rowena se legăna încet și ritmic, într-un vechi balansoar de stejar, în micuța cabană din lemn din spațele casei.

Cel puțin douăzeci de lumînări ardeau de jur împrejurul încăperii, făcînd-o să arate ca o biserică, aproape ca un altar.

Privea fix, undeva, în depărtare, fără să clipească, în timp ce lacrimile i se prelingeau încet de-a lungul obrazilor.

Pe peretele din fața ei stătea deschis un sertar mare, din lemn, iar de capacul acestuia fusese reze-mată o pictură.

Din tablou o privea, dincolo de timp, un tînăr ale cărui buze erau ușor ridicate în colțuri, știutoare, ca și cum acesta se pregătea tocmai să-i facă o surpriză, așa cum fac îndrăgostiții, cu un sărut, sau un cadou, sau un secret, sau pur și simplu, cu vorbe de dragoste.

– Ah, Hugo, șopti Rowena, ești răspunzător pentru atîtea.

Stînd acolo, legănîndu-se în transă, Rowena permise amintirilor ei să o sfîșie în bucăți. În noaptea aceasta, măcar.

Fern se trezi cu mult înaintea răsăritului. În bucătăria în care lipăia în șosetele ei groase, pe dușumeaua rece de piatră, mai persistau încă umbre adînci. Pisica ieși din cuibul ei și i se frecă lasciv de picioare, încît trebui să-i facă vînt, ca să nu o calce.

– Bono, încă nu este ora mesei, șopti ea, punînd ceainicul pe sobă. Își frecă mîinile reci deasupra plăcii încinse, simțind cu plăcere cum o cuprinde căldura. Spre est, cerul începea să se schimbe încet, albastrul aproape negru, profund, devenind ușor mai deschis, anunțînd răsăritul iminent.

Totul era atît de liniștit și de tăcut. Spre deosebire de Londra, aici nu se auzea zgomotul traficului sau al navetiștilor care se tîrau prin dreptul casei. Cerul nu avea strălucirea portocalie din oraș.

Totul era pace și liniște. Fern făcu ceaiul și se îndreptă cu ceașca în mînă spre camera mamei ei. Draperiile nu fuseseră trase și Fern constată repede, în semiobscuritatea camerei, că patul nu fusese atins. Duse ceaiul înapoi, îl puse pe masă, aprinse lampa cu gaz de deasupra și privi cum aureola incandescentă scâlda bucătăria cu lumina ei blîndă.

Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce-și bea ceaiul fierbinte, așezată lîngă sobă, cîrligul ușii din spate se ridică și Rowena își făcu apariția, cu o înfățișare cada-verică.

– Ah, spuse ea surprinsă, credeam că mai ești încă în pat.

– Nu am putut dormi, zise Fern. Uite, ți-am făcut

ceaiul. Ți l-am dus în cameră, dar bineînțeles că nu erai acolo.

– Nu, am... am lucrat.

După cum arăta și după pungile de sub ochi, pentru Fern era evident ce făcuse Rowena toată noaptea și că în mod cert nu lucrase.

Fern se ridică și traversă încăperea. Își petrecu brațele în jurul trupului delicat al mamei sale, înfiorându-se când frigul trecu din trupul Rowenei în trupul ei.

– Ești înghețată. Vino aici și încălzește-te. Fern o conduse spre sobă. Luă apoi o pătură de pe pat și o așază cu grijă peste umerii Rowenei.

Rowena zîmbi recunoscătoare.

– Mulțumesc. Ești foarte înțelegătoare, plină de solicitudine.

– Nu, nu sînt. Nu înțeleg nimic, dar aș vrea să înțeleg, Rowena. Îmi fac griji pentru tine. Vreau să știu de ce te-ai purtat așa, azi-noapte.

Rowena continua să-și soarbă ceaiul în tăcere. Fern o așteptă să înceapă să vorbească.

– Rowena, spuse ea într-un tîrziu, ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Ascultă, ți-am spus și aseară, nici măcar nu am de gînd să mă gîndesc la propunerea făcută.

Rowena parcă nici nu asculta, continuînd să privească fix într-un punct din spatele picioarelor lui Fern.

În sfîrșit, își ridică ochii spre Fern. Gura ei era o linie subțire trădînd disprețul.

– E bine. Mă bucur, pentru că treaba asta pute.

– Părerea mea este că exagerezi, Rowena. Nu este chiar atît de rău. Fern se simțea rău și era oboșită. Își dorea să nu fi pus niciodată piciorul în birourile

Oscar Rees. Ce ciudată era uneori viața. Avea senzația că-și pierduse orice urmă de simț al orientării. Oftă și-și puse ceașca pe masa de bucătărie.

Avînd în vedere dispoziția Rowenei, era clar că nu ajungea nicăieri, certîndu-se. Femeia se comporta irațional.

– Atunci, dacă o să fiu nevoită să-mi schimb părerea, o să țin minte să nu te anunț.

Rowena se prăbuși parcă mai adînc în scaun. Ridică din umeri, indiferentă.

– Tu decizi, Fern. E vorba de conștiința ta, adăugă ea tăios.

Ochii lui Fern se umplură de lacrimi. Rowena mersese prea departe. Conștiința ei nu era în regulă; mai curînd, conștiința Rowenei îi dădea acum de gîndit. Era vorba de ceva mult mai serios, Fern era sigură de asta. Poate că mama ei era geloasă.

Toți acei ani în care luptase Rowena să-i asigure lui Fern un cămin și o educație ca lumea, iar acum, iată că lui Fern i se oferea o afacere de un milion de lire, la vîrsta de douăzeci și trei de ani.

Dacă ar putea și Rowena, măcar o dată în viață, să se comporte ca o mamă normală.

– De ce trebuie să mă faci să mă simt atît de al naibii de vinovată, Rowena? Din cauza banilor, nu-așa? Asta nu poți tu să suporti. Gîndul că aș putea avea succes fără să mă spetesc, așa cum ai făcut-o tu, toată viața. Ei bine, am obosit să mă simt vinovată din cauza ta. Ascultă, știu că ți-a fost greu să mă crești de una singură, dar nu eu ți-am cerut să mă naști. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știu cine sînt. Jumătate din mine lipsește. E un mister. Iar tu nu o să-mi spui, nu-i așa?

Fern ridică glasul, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

– Te-ai întrebat vreodată ce a însemnat pentru mine să mă uit la fiecare bărbat care ne trecea pragul și să mă întreb dacă el era acela? Dacă o să-mi spui într-o bună zi: „A, apropo, Fern, omul acela care tocmai a plecat este tatăl tău“? Mi-ai dat o conștiință, Rowena. De ce naiba crezi că m-am resemnat cu secretele tale? Pentru că am o conștiință, continuă ea, uitîndu-se la chipul neliniștit al mamei sale și pentru că mă simt atît de blestemat de vinovată.

– Secrete? Noi nu avem secrete, Fern.

– Nu, nu avem secrete mici, Rowena. Doar secrete majore, cele cu adevărat importante în viață. Ah, la naiba, fă cum vrei tu. În mod evident, nu ai încredere în mine.

Fern ieși ca o furtună din bucătărie, urcă în camera ei și, luptîndu-se cu lacrimile, își aruncă lucrurile în sac. Reapăru, cîteva minute mai tîrziu.

– Ascultă și eu am nevoie de timp să-mi adun gîndurile. Îmi pare rău dacă te-am supărat, izbucni ea, tare.

Rowena părea adusă de spate și îndepărtată.

– Mă întorc înapoi la Londra. O să ținem legătura...

Rowena se întoarse și Fern surprinse scînteierea lacrimilor din ochii acesteia.

Se apropie repede și-și sărută mama și, fără să privească înapoi, ieși din casă.

Furia nu i se domolise. De ce, de ce, de ce era mama ei atît de dificilă uneori?

Nu-și dădea seama cît îi era ei de greu să fie ținută departe, în felul acesta?

Poate că se purtase ca un copil, dar la fel se purtase și Rowena. Doamne, parcă se întorcea înapoi în timp.

În puținele ocazii în care Fern încercase să abordeze subiectul trecutului Rowenei – trecutul lui Fern, totodată – fusese tratată cu același zid de cărămidă. Nu știa de unde venea, nu știa cine erau bunicii ei sau dacă mai trăiau încă.

Întreaga ei istorie dispăruse și numai Rowena știa exact unde anume se afla aceasta, doar că era prea încăpățînată și egoistă ca să-i spună.

Într-o bună zi, Rowena va trebui să privească în față ceea ce ascundea ea cu atîta disperare. În timp ce se lansa pe cărare în jos, știind că avea un drum lung în față, Fern săpă adînc în ea și își dădu seama că poate era și ea la fel de înspăimîntată să afle adevărul, pe cît era Rowena să i-l spună.

9

Bentley-ul argintiu trase încet lângă bordură, pe Holland Park Avenue. Thomas sări repede de la volan și ocoli mașina, să-i deschidă Oliviei portiera.

Aceasta își întinse picioarele lungi, delicate, și coborî din mașină. Își netezi fusta bej, lucioasă, *Chanel*, îl salută din cap pe Thomas și apoi rămase o clipă în fața ușilor negre, înalte, de la intrarea în Fundația *Rees*.

Plăcuța de alamă din stînga ușilor strălucea puternic în lumina soarelui, ridicîndu-i Oliviei moralul. Aștepta întotdeauna cu plăcere prînzurile la această fundație. Acesta era domeniul ei. Preluase rolul tatălui ei, ca șef simbolic al acestei clinici, acum de renume internațional.

Curatorii organizau bilunar un prînz de afaceri unde se discutau probleme legate de conducerea instituției și de fonduri. Olivia era directorul fondurilor.

Împinse ușa grea, pătrunzînd în liniștea venerabilă a locului. Parcă intrai într-un discret club pentru domni, cu lambriurile acelea din mahon întunecat, cu imensul candelabru de deasupra și cu pardoseala din dale negre și albe. Plutea peste tot un miros de ceară de lustruit și lavandă, care nu reușea totuși să ascundă persistentul miros de antiseptice.

Olivia își întrezări silueta în oglinda uriașă, înrămată în bronz, care acoperea peretele din dreapta intrării. Nici un fir de păr nu se deranjase din tunsoarea franțuzească, ce-i venea exact sub linia maxilarului. Părul ei era la fel de mătăsos și de strălucitor ca și ceara topită. Pielea ei era albă, luminoasă, în umbrele holului întunecat, iar ochii ei o priveau din oglindă, scînteind ca doi cărbuni aprinși. Zîmbi ușor, mulțumită, spre imaginea din oglindă, înainte de a o lua mai departe pe coridorul sinuos, spre sufragerie.

Văzînd-o intrînd, toată lumea se ridică în picioare.

– Olivia... Vocile se amestecară în șuvoiul salutarilor.

– Domnilor, zîmbi ea spre cei patru.

Profesorul Alan Cox se apropie de ea și o sărută pe amîndoi obraji.

– Olivia, draga mea, spuse el, vino să bei ceva – mai e destul timp pînă la masă. Oliviei i se întinse paharul ei cu gin și apă tonică.

– Ce părere ai despré aripa cea nouă, Olivia? o întrebă Lewis Bloomfield, vorbind repede, fericit. Cele zece paturi noi vor fi ocupate săptămîina viitoare, pe vremea asta. Nu este minunat? spuse el entuziasmat.

– Este minunat, Lewis, dar a depășit cu mult bugetul, interveni Michael Ginn. Olivia resimțea întotdeauna o ușoară repulsie pentru acest om. Pocnea de

grăsime, părînd gata să țîșnească, în orice clipă, din pielea roșie. Avea un nas mare, plasat în mijlocul feței ca un cartof prost format și, cînd vorbea, buzele îi străluceau de salivă.

– Vorbești ca un adevărat contabil, îl muștră blînd directorul clinicii, Lewis Bloomfield. Construcțiile depășesc întotdeauna bugetul. Nici unul dintre noi nu s-a gîndit serios că se va încadra în limitele acestuia, nu?

– E într-adevăr o problemă? Olivia se uită la contabil pe deasupra paharului, încercînd să-și ascundă dezgustul în felia de lămîie.

Michael Ginn începu să vorbească arogant, gîndindu-se că era ascultat de toată lumea. I se adresa mai mult decît ușor condescendent Oliviei, singura femeie prezentă.

– N-ar fi mai bine să mîncăm și să discutăm problema la cafea?

Olivia ridică din umeri.

– Presupun că situația nu se va schimba pînă atunci și mărturisesc că-mi este într-adevăr foame.

Se așezară în jurul mesei mari, rotunde, care preîntîmpina orice nevoie de a-ți face loc cu coatele. Edward Hunter, tînărul și afabilul administrator, se așeză la dreapta Oliviei, iar Alan Cox la stînga ei.

Edward se afla la fundație doar de cîteva luni, dar reușise să facă să meargă totul ca uns, preluînd din mers lucrările de construcție, un proiect care necesitase vreo optsprezece luni.

O adevărată piatră de încercare pentru noul administrator – de fapt lucrarea i se păruse atît de dificilă fostului administrator, încît îl determinase să se retragă. La douăzeci și opt de ani, Edward era plin de avînt tineresc și energie și total dedicat sarcinilor asu-

mate de clinică. Era necesar puțin sînge tînăr printre ei. La patruzeci de ani, Olivia era a doua după el, ca tinerețe; ceilalți erau cu mult mai în vîrstă.

Olivia se obișnuise de mult cu stilul lor condescendent. Dacă nu ar fi fost tatăl și socrul ei, niciodată nu ar fi ocupat ea acest loc.

– Avem nevoie de o urgentă infuzie de un milion, spuse Ginn, brusc. Aripa cea nouă a depășit bugetul cu sută la sută și efectiv nu vom putea continua fără un imediat aport financiar. Sincer să fiu, eu unul nu aș deschide deloc aripa cea nouă.

Olivia simți cum i se scurge sîngele din obraji.

– Dar este ridicol. Pentru Dumnezeu, ne intră dividente uriașe din acțiuni, ca să nu mai vorbim de toate fondurile pe care le-am strîns din acțiuni de caritate. De ce ne aflăm atunci într-o situație atît de disperată?

– Pentru că avem mai multe paturi decît oricînd; pentru că dobînzile sînt atît de mari și onorariile specialiștilor cresc tot timpul. Costă o avere să menții în funcțiune o clădire ca asta – ați uitat reparațiile acoperișului, care ne-au luat pe toți prin surprindere? În plus, toate acele activități de cercetare pe care le sponsorizăm cu atîta generozitate. Sîntem faliti, spuse Ginn, ridicîndu-și mîinile în semn de disperare.

Olivia încercă să-și păstreze sîngele rece pentru care era atît de faimoasă. Sorbi delicat din cafea, în timp ce stomacul îi palpita periculos. De ce nu știuse nimic despre toate astea, înainte? Fusesse o idioată să nu se preocupe de nimic. Treaba ei era aceea de a obține bani; să bată toba acolo unde trebuia; să fie văzută cît mai mult, în lume. Nu ea trebuia să țină contabilitatea aceea nenorocită. Necazul era că, odată cu fundația, s-ar fi prăbușit și gloria ei.

– Și ai cumva o soluție? Întrebă ea, rece.

– Desigur. Să obținem ceva bani și asta cât mai repede. Este domeniul tău, da?

– Atunci ar fi bine să mă apuc cât mai repede de treabă, nu? spuse Olivia, începînd deja să se ridice de pe scaun.

În timp ce Thomas o conducea pe Olivia cu mașina înapoi de la fundație, mintea ei lucra în viteză. Se făcuse atîta publicitate în jurul fondurilor pentru noua aripă și al succesului lui Hugo Rees în obținerea acestora, încît dacă se va afla că noile saloane nici măcar nu se vor deschide, ea va sfîrși prin a fi țapul ispășitor pentru că ea era omul de paie al bestematei acțiuni de obținere de fonduri. Trebuia să găsească rapid o soluție. Își mușcă buza cu putere, amintindu-și de discuția cu Alexander. Acesta spusese că acțiunile ei valorează vreo zece milioane. Înseamnă atunci că numai prin vinderea acțiunilor fundației s-ar putea obține în jur de cincisprezece milioane.

Hugo trebuie să facă neapărat ceva. El trebuie să creadă că Olivia este împotriva vînzării, dar că părerea ei a fost anulată de intenția de a vinde a celorlalți acționari și că ea face asta numai și numai spre binele lui Hugo... Nu, nu o să țină. Hugo nu era atît de prost.

Privea pe fereastră fără nici o speranță, simțind cum nodul din stomac i se strînge tot mai mult. Poate că dacă ar avea o discuție liniștită cu Alexander, ar ajunge împreună la o soluție. Firește, ea nu ar renunța la nimic.

Din punctul de vedere mai curînd cinic al lui Hugo, Alexander Easton era doar o altă mică și crudă farsă a vieții, fiind aruncat pe acest pămînt, asemenea atîtor

altor membri ai familiei Easton, numai și numai ca să-i facă lui traiul mai greu. Hugo se întreba adesea cu ce greșise el ca să merite niște rude atât de nocive. Astăzi, de exemplu. Nemulțumit că-și petrecuse dimineața doar ca să scape de *Cooper Jefferson*, Hugo evadase pentru o oră de liniște la prânzul lui obișnuit, la *Connaught*, numai ca să fie vînat aici de nenorocitul de Alexander.

După ce studie meniul, își ridică privirea ca să-și vadă nepotul proțăpit în fața lui.

– Te superi dacă îți țin companie, bătrîne? îl întreabă acesta și se așează la masă înainte ca Hugo să apuce să spună ceva.

– Da, de fapt, mă supăr, spuse Hugo direct.

– Asta îmi place mie la tine, Hugo. Ești întotdeauna atât de cinstit.

– Aș vrea să pot spune asta și despre tine.

Alexander luă meniul și-l studie într-o fugă.

– Să nu-mi spui că ai de gînd să rămîi.

– Toți trebuie să mîncăm, Hugo.

– Da, dar nu neapărat împreună, Alexander.

– Mă bucur că te-am găsit, continuă Alexander, fără să se sinchisească de ostilitatea lui Hugo. Am vrut să văd cum te-ai descurcat în dimineața asta.

Hugo ridică din sprînceană, sumbru.

– În problema *Cooper*, adăugă Alexander.

– Mă surprinde că nu i-ai întrebat direct pe ei.

– De fapt, am încercat să-l contactez pe Leo, dar plecase direct la o altă întîlnire. M-am gîndit atunci să încerc la tine. În fond, Hugo, în calitate de acționar, am și eu dreptul să știu.

Sosi chelnerul și Hugo îi lansă răstit comanda.

– Comand și eu același lucru, spuse repede Ale-

xander. Ah, și o sticlă de *Puligny-Montrachet* 89.

– Deci spune-mi, au reușit să te aducă la realitate, cât de cât?

Hugo se pomeni strângînd șervetul scrobit, din in, pe care și-l întinsese peste genunchi. Cît și-ar fi dorit ca în locul acestuia să fie gîtul costeliv al lui Alexander.

– Nu.

– Ai refuzat. Din nou.

– Corect.

– Este o ofertă fantastică.

Hugo oftă.

– Alexander, avem o companie extrem de profitabilă. Nu avem nevoie să ne vindem unui conglomerat fără suflet doar ca să facem rost rapid de bani, așa cum sînt convins că vezi tu lucrurile. Pur și simplu nu avem nevoie să vindem. Produsele poartă propria noastră personalitate; ele se bucură de un mare prestigiu. Crezi cu toată seriozitatea că are o logică economică să reducem factorul exclusivității asupra produselor? Noi nu vrem să devenim o hală de supermarket.

– Atunci dă-mi voie să cred că ai ochelari de cal. E adevărat că multe din produsele *Cooper* sînt destinate supermarketurilor, la prețuri scăzute, dar tocmai din acest motiv vor ei să pună mîna pe *Oscar Rees*. Vor să înscrie cu litere de o șchioapă această exclusivitate, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, femeia obișnuită, de pe stradă, nu o să știe niciodată că produsele au fost preluate de...

– Nimeni nu se gîndește la femeia obișnuită.

– Încearcă să spui asta celor care se ocupă de studiile asupra pieței, Hugo. Trăiești într-o lume de vis. Trebuie să evoluezi odată cu vremurile

– Și presupun, spuse Hugo începînd să rupă bucăți din fileul de calcan, că sub *Cooper* ți se va da poate ocazia să-ți dezvolti propriile produse, avînd în vedere că pînă acum ți-am respins ideile.

– Leo Eden mă apreciază ca fiind un chimist extrem de talentat.

– Apreciază și direcția pe care talentele tale au ales să o urmeze?

– El știe că drumul succesului în cosmetică înseamnă dezvoltarea produselor sănătoase și încurajarea născutului care depistează tendințele, pentru a reuși să fii mereu cu un pas înainte. Reîmprospătarea celulelor și întinerirea, acesta este viitorul – izvorul tinereții, Hugo, și tot restul, adăugă el glumeț.

– Înseamnă că nu i-ai spus, nu? Pentru că, dacă ar ști, toată povestea i s-ar părea și lui la fel de degustătoare ca și mie.

Alexander dădu din umeri, indiferent.

– Dacă ți-ai schimba părerea și ne-ai da puțin mai multă mînă liberă – un cuvînt în tot ce se petrece – atunci Lucienne și cu mine poate că am putea fi convinși să te susținem în această ofertă. Altfel... Alexander își goli paharul și savură vinul fin, înainte de a continua... sîntem datori față de noi înșine să ne urmăm destinele.

Hugo rîse, dar rîsul lui era gol, amar.

– Fă cum vrei tu, Alexander. Acțiunile tale și ale lui Lucienne, la un loc, nu mă pot băga la strîmtoare, n-am dreptate?

– Ceilalți nu ar putea fi atrași de ofertă crezi tu, nu-i așa?

– În ce-l privește pe Julian nu știu, dar banca va rămîne alături de mine, fundația nu o să vrea să riște

și presupun că Olivia va rămîne loială soțului ei.

– Nu sînt sigur că ai dreptate aici, Hugo. Eu cred că și ceilalți acționari ar putea fi convinși, într-un fel sau altul, desigur. Poate că de data asta capul tău o să fie prea adînc îngropat în nisip, să mai poți săpa, ca să ieși.

În clipa aceea, din buzunarul lui Alexander se auzi un țîrîit alarmant. Hugo pufăi dezgustat cînd tînarul scoase din haină telefonul minuscul.

– Scuză-mă, Hugo, bombăni acesta.

Vocea care se auzi din telefon, chiar așa de înfundată cum era, îl surprinse pe Hugo. Își auzi cît se poate de clar soția prezentîndu- se.

Alexander rînji încet, genul de rînjet pe care l-ar putea arbora un șarpe ca să asigure șoarecele că este pe cale să-l înghită și-și împinse scaunul în spate, privindu-l obraznic pe Hugo.

Hugo puse jos ceașca de cafea și se ridică. Trînti șervetul direct în zaharniță și ieși ca o furtună din restaurant, fără să privească în urmă.

Hugo nu avea o zi bună. De fapt, nu avea un an bun... sau o viață cît de cît bună, mai precis. Nu era suficient că tatăl lui transferase fundației, prin testament, acțiuni cu putere de vot, care acum se puteau întoarce împotriva lui; nu era suficient că stocul de douăsprezece la sută al băncii putea vira spre cealaltă parte cînd licitația devenea serioasă și astfel el putea pierde compania; nu era suficient că era însoțit cu o lesbiană înrăită care și ea intenționa să vîndă împotriva lui. Ah, nu, nimic din toate acestea nu era suficient. Tocmai acum blestematul ăla de cumnat al lui intrase din nou în bucluc.

Hugo urcă în goană treptele largi, din piatră, spre ușa de la intrare cu numărul 23 de pe Queen Anne's Walk. Întoarce cheia în broască și deschise o jumătate din ușa largă, dublă, apoi își scoase repede haina și-și puse servieta pe masă.

– Hugo! strigă ascutit Olivia, de cine știe unde se afla. Auzi zgomotul ascutit al tocurilor ei pe scările de lemn. Hugo, continuă ea, venind în întâmpinarea lui, extrem de tulburată, slavă Domnului că ai venit. David e în bibliotecă, te așteaptă. Am amânat cina pînă la ora opt. Vine familia, să discute totul. Ce porcărie... bombăni ea, întorcîndu-se brusc, parcă amintindu-și dintr-o dată: Ah, cum se simțea Julian?

Se uită pentru prima oară la Hugo. Era palid, avea pungi la ochi și părea mai bătrîn decît cei patruzeci și doi de ani ai săi.

– Părea foarte în regulă, de fapt. Nici nu cred că își dă seama în ce necazuri ne-a băgat.

– Ah, făcu Olivia, avînd măcar decența să pară jenată.

– A trebuit să lupt ca să-mi fac drum prin campin-gul presei de scandal, din fața spitalului. Știam că într-o bună zi o să se întîmple așa ceva, Olivia. Ar fi trebuit să-ți ții scumpul tău frățior sub control.

Ochii Oliviei se îngustară. Se întoarce brusc și traversă holul, retrăgîndu-se în zgomotul tocurilor înalte.

Nu se întîmpla des ca Olivia să rămînă mută – de obicei ea avea ultimul cuvînt – numai că de data aceasta constata că-i va fi foarte greu să facă față acestui ultim eveniment, dacă Hugo va fi afectat. Deschise ușile de la bibliotecă și reuși să-i zîmbească palid prietenului său, care întîmplător era și avocatul lui.

– David!

Bărbatul se ridică de pe fotoliul cu brațe înalte, punînd jos paharul umplut pe jumătate cu whisky.

– Ah, Hugo. Dumnezeuule. Cei doi își dădură mîna, ferm.

– Mulțumesc că ai venit, zise Hugo, aproape mormăit.

– Am venit de îndată ce am aflat. Ce mai știi de Julian? E bine?

– Da, dacă pot spune asta. O vreme trebuie să o lase mai moale și vor să-l țină cîteva zile sub observație, dar, dincolo de asta, pare să trateze toată povestea ca pe o farsă reușită.

– Da, ăsta este Julian. Ceea ce însă nu face prea bine firmei, nu?

– Dumnezeuule, David, nu aș fi surprins dacă ar sfîrși prin a întoarce totul în avantajul lui, prezentîndu-se ca un fel de Casanova.

– Greu. Nu după ce a avut un atac de inimă, în plină acțiune. Eu aș zice că sexul opus ar putea găsi ideea asta puțin cam deplasată. Închipuie-ți o întîlnire discretă, într-o după-amiază și, brusc, partenerul tău începe să moară deasupra ta.

– Asta se întîmplă mereu, se pare, spuse Hugo brusc. Doar că la el nu a fost un atac de cord. Se pare că suferă de, să-i zicem, stres în acțiune.

– Stres în acțiune? David aproape că se îneacă. Își semnează numele prea des, vrei să spui? Pune prea mult suflet în timpul partidei?

– Exact.

– Putea să fie și mai rău, spuse David, luminîndu-se. Putea să pice mort.

– Asta ar fi fost mai rău? întrebă Hugo, aproape numai pentru el.

Julian îl chinuia de prea mulți ani, ca să trezească în el sentimente caritabile. Singurul lucru bun în legătură cu el era că, mai ales datorită pasiunii lui pentru femei, generase o publicitate acerbă pentru *Oscar Rees*. Era visul oricărui ziarist de cancanuri și coșmarul oricărui publicist. Nimeni nu știa ce urmează să mai facă. Sau uneori, cui.

– Și femeia?

– De la ea ni se trage totul. Știi cine este?

– Caro Littleton? Da. Soția lui Stephen, membru onorabil în consiliul pentru *Chalfont Rising*, ministrul mediului. O poveste picantă, Hugo. Cred că va circula câteva zile bune.

– Ani, poate, spuse Hugo întunecat. Proasta a urcat cu el în ambulanță. L-ar fi putut lăsa pe directorul hotelului să se ocupe de toată povestea. Tipii sînt cît se poate de obișnuiți cu chestii dintr-astea. Ea însă s-a purtat ca un înger păzitor și a rămas alături de el, a dat o declarație la spital și tot tacîmul.

– Nu se știe niciodată. Poate că, pînă la sfîrșitul zilei, totul o să se întoarcă în favoarea firmei. Femeilor le plac coțcari ca Julian. Este sexy și romantic. Un pungaș – nu acesta este cuvîntul care se poartă zilele astea?

– Parcă ai fi ziarist, David. Poate că ar trebui să tatuăm *Oscar Rees*, pe penisul lui. Ne-am face astfel mai multă publicitate decît într-un an de reclamă, la *Vogue*. Oricum, îți mulțumesc din nou că ai venit.

– Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. Ridicără paharele și închinară.

David și Hugo se întîlniseră la *Cambridge*, la începutul anilor '70, unde studiau amîndoi dreptul. David avea acum unul din cele mai căutate birouri de avoca-

tură din Londra și unul din importanții lui clienți era *Oscar Rees*. De-a lungul anilor, prietenia lor se maturizase și se adâncise și David știa că Hugo se bizuia mult pe sfaturile lui clare, nepărtinitoare. Din cauza poziției înalte a lui Hugo și a puterii banilor, puțini erau oamenii din jurul lui, care să fie atât de cinstiți cu el.

– Voiam să vorbesc cu tine despre *Cooper Jefferson*, spuse David.

– Se pare că toată lumea vrea să vorbească despre *Cooper Jefferson* cu mine, îi răspunse Hugo posac.

– Am verificat testamentul tatălui tău. Pare absolut etanș.

– Știu. M-am uitat și eu peste el. Părerea mea este că totul atîrnă de nenorocita aia de fundație. Dacă nebunul ăla bătrîn nu ar fi transferat acțiuni cu putere de vot blestematului ăluia de loc, atunci probabil că n-aș mai fi avut probleme – sau dacă aș fi avut copii. Atunci acțiunile nu s-ar mai fi dus niciodată acolo. Hugo nu mai spuse că, de fapt, în multe privințe era chiar ușurat că nu riscase să aibă niște progenituri ale necredincioasei lui soții.

Ca un făcut, ușile bibliotecii se deschiseră brusc și în încăpere își făcu apariția Olivia, arătînd mieroasă și fragilă. Părul ei lucios, negru, scurt și drept, era impecabil. Părerea lui Hugo era că tunsoarea aceasta îi înăsprea figura, făcînd-o să pară inabordabilă și sterilă.

Purta o rochie din lînă, superb croită, care se termina chiar deasupra rotulelor, scoțîndu-i în evidență picioarele delicate, dar priveliștea nu avu nici un efect asupra lui Hugo.

– Ceilalți au sosit, Hugo. I-am instalat deja în su-

fragerie, așa încît dacă tu și cu David vreți să veniți și voi după ce terminați...

Hugo remarcă schimbarea din tonul ei. Vocea ei era mai blîndă ca de obicei. În mod obișnuit, ar fi improșcat cuvintele, acum însă părea mai curînd sfi-oasă – ca un copil care așteaptă să fie pedepsit. Poate că era conștiința ei. Aproape să-ți stîrnească mila, se gîndi Hugo. Aproape.

Hugo și David terminară whisky-ul din pahare și o luară pe urmele Oliviei. Hugo nu crezuse necesar să-i cheme pe gemeni, dar, cine știe din ce motiv, Olivia o făcuse. Uitîndu-se la ei, avu impresia că păreau ușor amuzați, cu toate că tatăl lor se afla la spital.

– Lucienne... Alexander... mîrîi Hugo salutul mecanic.

– Unchiule Hugo, se amestecară vocile lor, unsuroase. Ce mai faci? se rostogoliră cuvintele din gurile lor.

– Splendid! izbucni el. Nici că se putea mai bine.

Apoi, gîndindu-se la sentimentele pe care aceștia le-ar fi putut avea pentru Julian și pentru săvuroasele lui aventuri amoroase, se mai împlînzi puțin.

– Sînt sigur că vă bucurați să aflați că tatăl vostru se simte bine. Nu a avut un atac de cord. Mai curînd suferă de un, ăăă... stres. Cel puțin așa mi-au spus doctorii.

Lucienne oftă.

– Slavă Domnului, izbucni ea. Doamne, ce îngrijorată am fost! Amîndoi am fost, nu-i așa, Alexander?

Alexander dădu din cap.

– Foarte îngrijorați. Nu știam ce să credem. Ce s-a întîmplat, unchiule Hugo?

Nu știa de ce, dar de cîte ori îl auzea pe Alexander

vorbindu-i astfel și mai ales cînd îi spunea „unchiule Hugo“, i se făcea părul măciucă și simțea cum se încordează tot. Poate că de vină era numai vocea lui Alexander, care părea ușor efeminată. Nu avea încredere în nici unul din ei, nici cît negru sub unghie. Era destul că trebuia să-i tolereze la serviciu, nu mai avea nevoie de ei și acasă.

Hugo era conștient că în seara aceasta se purta nemilos și posac, dar avînd în vedere toate problemele pe care i le crease familia soției sale, simțea că are motive al naibii de întemeiate să fie așa. Fiecare se așeză la locul rezervat: Olivia lîngă ușă, David la dreapta ei, iar gemenii la stînga, în timp ce Hugo se așeză în capătul opus al mesei.

Peretele din spatele gemenilor era acoperit de o oglindă în ramă aurită, reflectînd zecile de luminițe ce se revărsau din candelabru, iar în mijlocul mesei se aflau trei sfeșnice în care ardeau douăsprezece lumînări, aruncînd puncte sclipitoare peste cristaluri și argintărie.

Vesela *Rees Minton*, concepută special pentru buhicul lui Hugo, era așezată cu grijă, în dreptul fiecărui loc. Thomas desfăcu fără un cuvînt șervetul lui Hugo și-l așeză în poala acestuia, înainte de a-i turna cînsomeul în farfuria de supă. Thomas și Nancy reprezentau tot personalul pe care-l păstrasera ei în ultima vreme, exceptîndu-i pe cei angajați cu ziua. Nancy gătea și întreținea casa, în timp ce soțul ei, Thomas, întrunea rolurile de valet, șofer, băiat la toate și grădinar.

– Îmi pare atît de bine că ai putut veni, David. Te-am scos din casă așa, în ultima clipă...

– Nici nu te mai gîndi la asta, Olivia. Pentru mine

este întotdeauna o plăcere să am un pretext să te văd. Îmi pare doar rău că am venit în asemenea împrejurări.

– Doamne, David, vorbești parcă ar fi avut loc un deces în familie, spuse Alexander ușor arogant, se gîndi Hugo. Nu s-a întîmplat nici o nenorocire, continuă acesta. Tata a avut doar cine știe ce acces stupid, în timp ce călărea o bucățică bună. Doar nu s-a întîmplat nimic grav, nu?

Hugo puse cu zgomot lingura în farfurie. Olivia lăsa impresia că nici măcar nu observase sporovăiala insolentă a nepotului ei.

– Părerea mea este că s-a făcut degeaba atîta tevdură. Sper că și tata o să spună la fel. Probabil că o să trebuiască să renunțe la toate astea, continuă el, rîzînd.

– Alexander! Ajunge, mulțumesc. Tatăl tău nu călărea o bucățică bună, o călărea pe soția unui ministru. Mai mult, pe soția ministrului mediului. Cei de la minister pot face viața grea pentru *Oscar Rees*, dacă vor. Mă îndoiesc că tipul o să ne mai trateze cu simpatie, după publicitatea în jurul soției sale, nu crezi?

– Depinde de ce simte pentru ea, presupun. Unii bărbați s-ar putea simți eliberați. Asta le-ar da mîină liberă, nu crezi, Hugo?

Hugo rămase o clipă cu privirea ațintită asupra mesei, știind sigur la ce se referea Alexander, rahatul ăsta enervant. Din fericire pentru el și pentru Olivia, amîndoi erau la curent cu activitățile extraconjugale ale celuilalt.

– Să sperăm că ai dreptate, Alexander. Poate că nu o să se întîmple nimic. Caro o să se ducă acasă și el o să-și întrebe nevasta ce a făcut astăzi, iar ea o

să-i spună: „Iubitule, o să poți citi totul în presă de scandal, de mâine.” Iar el o să se întoarcă înapoi la ziarul lui și o să spună: „Ah, bine, draga mea, abia aștept.”

– E o idee.

– Dar nu una foarte inteligentă.

– Bietul tata, întotdeauna intră în asemenea buclucuri, ciripi Lucienne. Într-un fel, unchiule Hugo, *Oscar Rees* are noroc să aibă pe cineva ca tata. Este cumplit de strălucitor și groaznic de imoral. Dacă departamentul nostru de publicitate ar putea face atîta reclamă într-o lună cîtă ne face el în cinci minute! Sper că o să ajungi și tu ca el, într-o bună zi, Alexander.

Hugo scutură din cap, îngrozit. Oare înnebunise toată lumea? Sau numai Julian și familia lui? Probabil că aceștia din urmă, își spuse el.

– Există publicitate bună și publicitate proastă, Lucienne. Tatăl tău pare să fie expert mai ales în cea proastă.

– Unchiule Hugo, nu ai în totalitate dreptate. Nici o publicitate nu este mai bună, uneori, decît publicitatea proastă. Pariez că vânzările noastre vor crește, după povestea asta.

Ceva îi spunea lui Hugo că Lucienne putea avea dreptate.

10

Charles Allen nu mai simțise niciodată ce simțea acum. Stătea întins, privind visător în tavan, micile crăpături care apăreau și dispăreau.

Își mișcă încet șoldurile și penisul lui alunecă mai adânc în gîtul lui Lucienne. Aceasta se înecă ușor, se retrase, apoi începu să-i lingă sălbatic vârful, trimițîndu-i în șoc valuri de plăcere, prin vintre, pînă în toate terminațiile nervoase.

Ar fi putut termina în orice clipă, dacă ea ar fi continuat așa. Lucienne își strînse buzele în jurul tijeii lui și le prelinse în jos, înghițîndu-l în gura moale, caldă. Îi simțea dinții ascuțiți ca fierăstrăul, amenințînd și excitînd, totodată.

Era la discreția ei. Începu să-l sugă cu putere, făcînd mici zgomote ca și cum s-ar fi sufocat. Mîinile ei se tîrîră în sus pe stomacul lui, spre piept și-i căutară sfîrcurile, plimbîndu-și degetele ușor, peste ele.

El gemu și-și împinse mai mult penisul în gura ei, val după val de extaz revărsându-se în gîtul lui Lucienne.

Aceasta continuă să sugă, înghițindu-l, savurîndu-i și ultima picătură. Apoi, cînd spasmele lui încetară, își înalță capul și îi zîmbi triumfătoare.

– Uluitoare... oftă el. Ești pur și simplu uluitoare. Vino aici.

O trase în sus spre el și-și petrecu brațele în jurul ei, apoi o sărută tare și prelung. Limba ei avea gust sărat și ușor amărui.

– Îmi pare bine că ți-a plăcut, spuse ea, buzele înalțîndu-i-se la colțuri, cu satisfacție felină. Se ghemui în curba brațului său și-i mîngîie părul de pe piept, trecîndu-și degetele prin el, în cercuri jucăușe.

– Ce mică e lumea, nu-i așa? spuse Charles, ofînd. Auzi, să lucrezi la *Oscar Rees*. Habar n-am avut.

Lucienne se întinse înapoi pe pernă, zîmbind încă. Charles Allen o sunase chiar a doua zi după întîlnirea din *Trader Vics*. O vreme îl refuzase, pentru ca în final să accepte să-l întîlnească. Au avut mai întîi un prînz preliminar, foarte sexy, după care Charles o adusese la el în apartament, pentru o cafea.

Charles începuse să-i smulgă hainele de pe ea, din clipa în care intrară pe ușă. Un șir de haine aruncate pe jos ducea din bucătărie, prin living, pînă în dormitor. Cămășuța ei *La Perla* zăcea sfîșiată pe marginea patului. Se întrebă dacă să nu i-o impute.

Charles o sărută ușor pe umăr și coborî din pat.

– Mă întorc într-o clipă, iubito.

Îl urmări îndepărtîndu-se. Avea un corp foarte frumos. Umeri largi, coborînd spre o talie mică și fese ferme, bune de strîns.

Picioarele lungi erau musculoase și, cum aflase deja, foarte puternice. Una peste alta, seducerea lui Charles Allen fusese o experiență foarte plăcută și împotriva tuturor așteptărilor ei.

În fotografii arăta ca prototipul tînărului bine: ambițios, arogant și disperant de plicticos. N-ar fi bănuț niciodată că poate fi la fel de înfometat de sex și la fel de dornic de aventură, cum era ea. Începea efectiv să-i placă de el.

Charles reapăru cu o sticlă de șampanie și două pahare.

– Ți-e sete?

– Crezi că e cazul să amestec băuturile? chicoti ea, micșorîndu-și ochii și plimbîndu-și sugestiv limba peste buze.

– Poate că șampania nu este cea mai bună pentru tine, dar este răcoritoare.

– Atunci dă-mi și mie.

Îl urmări scoțînd dopul cu zgomot și umplînd apoi paharele. Bău repede lichidul rece ca gheața, gata pentru încă un pahar.

– Ți-a fost sete.

– Îmi place pur și simplu să mă îmbăt, spuse ea, ridicîndu-și genunchii la bărbie, oferindu-i o priveliște totală asupra cîrnii ademenitoare dintre picioarele ei. Își simțea deja penisul întărindu-și-se din nou. Efectiv nu se putea sătura de ea. Niciodată nu mai întîlnise o femeie ca ea. Ea emana, pur și simplu, sex.

– Pe vremea cînd eram căsătorit, începu el șovăielnic, nu am făcut niciodată așa ceva.

– Nu pot să cred, chicoti Lucienne.

– Sincer. Soției mele nu-i plăcea s-o facă decît în poziția misionarului. Zăcea sub mine, fără să se miște

măcar. Știi, aproape că aveam senzația că voia să termin cît mai repede și să o las în pace. Nu cred că a simțit vreodată o cît de mică plăcere. Cît despre ce am făcut noi adineauri... probabil că i s-ar fi făcut rău numai la gîndul ăsta.

– Ce pierdere! oftă Lucienne. Nu a știut niciodată cît ești de delicios. Asta înseamnă că nu prea ai practică?

– Eu nu aș spune asta. Charles părea jignit. Chiar ți-am lăsat impresia că nu am practică?

Dumnezeule, cît de sesibil poate fi amorul propriu al bărbaților! Întinse un picior lung, grațios, și-și frecă degetele de piciorul lui.

– Nu. Lipsa de practică nu este același lucru cu a nu fi bun. Spuneam doar că ai nevoie de un mic curs de reîmprospătare... cu un număr de opțiuni... alternative, aș spune eu. Dacă vrei, putem experimenta puțin. Îl privi pe sub semilina genelor ei dese, negre.

Charles nu mai putea rezista. Îi luă paharul din mînă, îl puse pe măsuță și se aruncă peste ea.

Lucienne protestă.

– Exact asta voiam să-ți spun, Charles. Nu așa.

Se răsuci pe burtă și-și trase genunchii sub ea, astfel că acum stătea în patru labe.

– Așa!

– Ești ca o cățea în călduri, numai sex și vagin!

– Atunci ai face bine să te gîndești și să mă servești, nu crezi?

Charles nu avea nevoie de nici o încurajare. Se și afla în ea.

Era întuneric cînd se trezi Lucienne. Charles o săruta pe față, spunînd ceva. Se răsuci și își aminti unde

se afla. Se simțea înțepenită și foarte bine folosită. Mădularele ei erau grele și relaxate. Se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

– De ce?

– Nu pot sta mereu aici. Am treburi acasă.

– Să aștepte. Eu am nevoie de tine aici.

– Ai avut mai mult decît suficient din mine, pentru o singură zi. Încă puțin și o să începi să te plictisești de mine.

Charles fornăi.

– Nu fi caraghioasă. Niciodată nu m-aș putea plictisi de tine. Ești mult prea excitantă. Începuse deja să-și plimbe limba pe umerii ei. Îl îndepărtă, cu blîndețe.

– Charles! Încetează. Aș vrea să fac un duș, spuse ea, strecurîndu-se afară din pat.

– Cum să nu? Dă-i drumul.

După ce termină, Charles intră în camera de baie și se așează pe closet, privind-o pe Lucienne ștergîndu-se cu prosopul. Aceasta se aplecă și-și frecă picioarele lungi, zvelte.

Se minună de albeața ca de smîntînă a acestora, amintindu-și cît de catifelate și de moi erau. Își șterse apoi micul triunghi negru din locul unde se întîlneau picioarele.

Sîinii plini, frumoși, se mișcau ademenitor, formînd o despicătură profundă, cînd ea se aplecă în față.

Se opri din șters și se îndreptă, oferindu-i imaginea întreagă a trupului ei perfect format. Lucienne nu știa ce e timiditatea. Nu avea de ce să se rușineze.

– La birou lucrurile au luat-o un pic razna, în ultima vreme. Se întîmplă tot felul de minuni.

– Ca de exemplu?

Charles nu-și dădea seama ce s-ar putea petrece acolo, fără ca el să știe.

– Este vorba de unchiul Hugo, spuse ea, înfășurându-și prosopul în jurul trupului și petrecînd un colț al acestuia între sîni, ca să-l fixeze. Pare foarte bizar în ultima vreme, continuă ea. Sîntem cu toții îngrijorați din cauza lui.

– Îngrijorați din cauza lui Hugo? De ce naiba?

– Pare puțin cam absent, ca și cum nu ar fi acolo, cu noi, în întregime.

– Haide, Lucienne. Hugo a fost întotdeauna cît se poate de prezent. Tocmai de aceea a condus cu atîta strălucire compania.

– Știu, ai dreptate. Probabil că nu e nimic serios.

Lucienne ieși din baie și Charles o urmă. Luă de pe jos ce mai rămăsese din cămășuța ei și se încruntă, privind-o.

– Nu cred că mai am ce face cu ea. Mă rog. O aruncă în coșul ascuns sub măsuța din colțul încăperii. Apoi își trase rochia și îl rugă pe Charles să-i închidă fermoarul.

Curiozitatea lui Charles fusese stîrnită.

– Ce vrei să spui?

Dacă ar fi putut afla cîteva informații secrete despre Hugo, acest lucru ar fi fost, poate, spre binele băncii.

Collingwood deținea doisprezece la sută din acțiunile *Oscar Rees* și asta de pe vremea cînd fuzionaseră Alfred Easton și Oscar Rees, în anii '30.

Fusese dintotdeauna un holding extrem de lucrativ și pînă de curînd fusese supervizat de Patrick Collingwood însuși. Fusese prieten de o viață cu Oscar. De fapt, cei doi bătrîni muriseră la un interval de un an.

Acum, de holdingul *Rees* se ocupa chiar departamentul lui Charles. Nu că intra în sarcina lui în mod special – de asta se ocupa comitetul, în întregime. Totuși, nu ar fi stricat să afle ce știa Lucienne.

– Hmm? Despre ce anume?

– Despre Hugo?

– Ah, ți-am spus, poate că nu e nimic. Doar că unii dintre noi am observat că în ultima vreme pare efectiv că trăiește într-o altă lume. Cred că ultima aventură a tatălui meu a contribuit și ea la asta. Și apoi, desigur, mai este și mătușa Olivia și anturajul ei lesbian, care-l dă gata. Cinstit, atît eu, cît și fratele meu Alexander, avem senzația că îl paște o cădere nervoasă. Pierde contactul cu realitatea. Nu putem scoate de la el nici o decizie în ce privește afacerile, așa că este foarte greu. Totuși... spuse ea, intrînd în pantofii cu tocuri înalte și privindu-se în oglinda micuță de pe masă... sper ca lucrurile să se limpezască. Sper asta. Ar fi păcat să vezi o companie ca *Oscar Rees* luînd-o la vale, nu crezi?

Își luă geanta și se apropie să-l sărute cu patimă.

– Sună-mă, îi spuse ea.

Îi privi trupul minunat dispărînd din cameră și auzi ușa închizîndu-se în urma ei. Într-adevăr îi dăduse o temă de gîndire.

Clădirea *Cooper Jefferson* ocupa o felie mare din Berkeley Square. Deși compania se ascundea în spațele unei fațade din anii '30, nimic din filozofia ei nu aparținea trecutului.

Era un conglomerat cu un succes enorm, cu degetele în tot felul de plăcinte. La început își câștigase renumele cu pastă de dinți și săpun.

Acum adăpostea numeroase din cele mai mari case producătoare de cosmetice, sub umbrela ei extrem de diversificată.

Picioarele lui Alexander se aveau în covorul plușat în timp ce înainta fără zgomot pe coridorul care ducea la biroul lui Leo Eden.

Peretii erau acoperiți cu fotografii ale liniilor diferitele produse, înrămate în lemn de mestecan. În curînd, *Oscar Rees* li se va alătura și ea, se gîndi Alexander, cu nedisimulată satisfacție.

Alexander se felicită pentru discreta lui manevră. Leo Eden nu fusese chiar așa dornic să pună mîna pe *Oscar Rees*, cum crezuse Alexander la început.

Deși Leo avea reputația de achizitor la scară mare, avusese multe rezerve privind înțelepciunea de a adăuga firma *Oscar Rees* la portofoliul companiei sale, făcîndu-se astfel ecoul părerii lui Hugo.

Dacă nu avea nici un fel de rezerve în a cumpăra linii de produse de mare serie, care puteau fi vîndute prin lanțuri de magazine și supermarket-uri, se îndoia însă că pentru *Cooper* va fi profitabil să se concentreze asupra piețelor selecte, ocupate de *Oscar Rees*.

Alexander însă reușise să-l convingă pe Leo că, avîndu-i în consiliul de conducere pe Lucienne și pe el însuși, cu vasta lor experiență, compania va fi sigură. Era firesc ca Leo să-l vrea și pe Hugo parte din afacere, dar Alexander îl cunoștea prea bine pe unchiul său, ca să știe că în cazul în care oferta făcută de *Cooper* va fi încununată de succes, Hugo va fi prea mîndru ca să împartă controlul asupra mării iubiri a vieții lui și că probabil se va retrage la pensie. Ceea ce le va lăsa locul liber lui și lui Lucienne, să conducă din umbră *Oscar Rees*, pentru *Cooper Jefferson*.

Ce prost bătrîn mai era și Hugo ăsta. Dacă i-ar fi permis lui și lui Lucienne cel mai mic control asupra companiei, Alexander nu ar fi fost pus în această disperată situație de a juca rolul lui Iuda. Hugo merita tot ce obținea acum.

În ce-l privește pe Leo, nepotismul jucase evident un rol important în ascensiunea lui spre bolta corporației. Nu că s-ar recunoaște deschis acest lucru, dar dacă familia nu-ți dă un brînci înainte, atunci nici nu prea ai cum să avansezi, nu-i așa?

Așa cum atîtea uși i sau deschis lui Leo Eden datorită ascendenței lui, nu numai abilității sale, la fel era și Alexander în căutarea locului său, într-un viitor nu prea îndepărtat. Asta făcea parte din grandiosul lui plan. Mai întîi, un loc în consiliul de conducere de la *Oscar Rees* și îndepărtarea blîndă a lui Hugo, prin resemnare sau epuizare, după care se va ocupa de Leo și, mai important, de șeful lui Leo din State, Bob Lowenstein.

Ușa lui Leo se deschise exact în clipa în care Alexander ajunsese în dreptul ei. Era pentru a doua oară că Alexander venea la Leo și știa bine că acesta va fi încîntat de veștile pe care le aducea.

Și ce al naibii de ușor fusese! Bietul, bătrînul Hugo. Era deja un dinozaur, ce mai! Regele a murit.

– Leo! spuse Alexander, mîeros. Ce bine-mi pare că te văd.

– Alexander.

Primirea lui Leo nu era chiar atît de călduroasă pe cît ar fi vrut-o Alexander, dar precis că o să se schimbe, îndată ce va auzi ce o să-i spună.

– Intră. la loc. Cum merg treburile?

– Nemaipomenit, răspunse Alexander, numai zîm-

bet. Într-adevăr, foarte bine, mulțumesc, Leo. Cred că o să fii de acord cu mine.

Leo se așează înapoi în vastul lui scaun rotativ, de director executiv și-l privește pe bărbatul din fața lui. Era ceva la Alexander Easton, care efectiv îl enerva. Era nemilos.

De fapt asta nu ar fi trebuit să-l deranjeze pe Leo – nici el nu ar fi ajuns acolo unde se afla, fără o anumită duritate, când era cazul –, dar mai era ceva. Nu putea pune degetul exact unde trebuia, dar ar fi fost mult mai fericit dacă afacerea nu ar fi fost atât de strâns legată de Alexander.

Când Alexander îi făcuse prima oară propunerea unei potențiale cumpărări, ideea îi provocase o clară senzație de neplăcere. Inițial o respinsese categoric, dar Alexander fusese enervant de insistent, reușind pînă la urmă să-l convingă pe Leo că putea pune mîna pe un procent masiv de cincizeci la sută din companie. Totuși, Leo ar fi vrut ca Hugo Rees să rămînă în consiliul de conducere.

– Deci ce ai pentru mine? Veștile astea bune ale tale să le auzim.

– Cred că am afacerea în buzunar.

– Ah, da?

Alexander se bătu pe buzunarul de la haină.

– Cincizeci la sută din acțiuni le am aici, metaforic vorbind.

Leo reuși să zîmbească puțin.

– Este foarte interesant, Alexander. Cum ai reușit atât de repede? Fără îndoială, cu puțină constrîngere, nu?

Alexander ridică din umeri.

– Poate, chicoti el ușor. Știi cum este – în zilele

noastre, oamenilor le surîd banii lichizi. Este liniștitor să știi că banii sînt la tine, decît îngropați în nu știu ce companie zaharisită.

– Absolut.

– Mătușa mea m-a sunat ieri. Se pare că atît ea, cît și Fundația *Oscar Rees* sînt pregătite să vîndă.

– Ciudat. Eu am crezut întotdeauna că Olivia o să rămîină de partea lui Hugo.

– Se pare că fundația are urgentă nevoie de o infuzie de bani. Apoi, desigur, mai sîntem eu și sora mea... deși, tehnic vorbind, noi nu o să vindem efectiv, nu? Și banca. Cred că de chestiunea asta se ocupă Lucienne și există speranțe că și ei vor agreea foarte curînd ideea vînzării.

Leo nu se putu opri să nu zîmbească.

– Ai fost destul de ocupat, nu? Nu mai rămîn deci decît Hugo și tatăl tău. De care parte crezi că va sări acesta?

Alexander se uită o clipă la unghiile lui perfect manichiurate.

– Greu de spus. Problema cu bătrînul este că de fapt el nu are nevoie de bani. Are destui, chiar și fără părțile lui din companie. Dar, continuă el, surprinzîndu-se gîndind cu glas tare, sînt sigur că el nu va reprezenta o problemă. Cum am spus, sîntem în regulă chiar și fără acordul tatălui meu. Tot noi vom avea votul majoritar. În final, numai de asta vom avea nevoie. Și atunci mă aștept ca Hugo să accepte. Alexander își frecă mîinile ca și cum tîrgul ar fi fost deja încheiat. Și ne putem gîndi la *Oscar Rees*, cu mine și cu Lucienne la cîrmă. După care ne vom putea într-adevăr apuca de treabă, lucrînd la cîteva produse cît se poate de interesante. În clipa de față, laboratoarele

se ocupă de testele preliminare, cu ușile închise, desigur. Dar totul pare cît se poate de promițător.

– Nu ești puțin cam pripit, Alexander? Hugo va continua să aibă cincizeci la sută din companie. Eu unul nu cred nici o clipă că se va retrage. Asta nu ar fi deloc o veste bună pentru *Oscar Rees*.

Ochii lui Alexander se îngustară, dar îi răspunse lui Leo, imperturbabil:

– Nu, probabil că ai dreptate. De fapt, ar fi cel mai bine pentru noi toți să rămînă. Sincer să fiu, sînt întru totul de acord cu asta. Simt însă că nu va fi prea încîntat să împartă conducerea companiei. Eu nu încerc decît să te previn, Leo, că ar putea alege varianta retragerii.

– Eu voi face tot posibilul să mă asigur că va rămîne, Alexander. Desigur, nu am stabilit exact ce loc anume veți ocupa tu și Lucienne în noua companie, nu?

– Trebuie să am acordul tău că vom avea un loc în consiliul de conducere și vreau să am propriul meu departament de cercetări, ca să mă pot ocupa de anumite direcții absolut noi. Nici nu m-aș gîndi să facilitez această tranzacție dacă aș crede o clipă măcar, că nu va fi așa.

Leo se uită neînduplecat la Alexander.

– Părerea mea este că în clipa de față nu ai altă variantă decît să te bazezi pe mine. Nu ai nici un alt cumpărător care să aștepte la coadă și știi că oferta noastră este pe masă. Ți-am spus că vă voi da amîndurora un loc în consiliu, iar restul va fi negociat îndată după semnarea tranzacției. Vreau să știu dacă se întrevăd niscaiva surprize, Alexander. Dacă există datorii grevate pe aceste părți despre care spui că se

află în buzunarul tău. Tot acest exercițiu mă poate costa al naibii de mult, dacă eșuează. Nu vreau surprize de ultimă oră.

Alexander se ridică și Leo pricepu că îl adusesese în poziție defensivă.

– Ascultă, mă poți crede pe cuvînt. Știu că nu există nimic ascuns, undeva. Cum am mai spus, totul este foarte simplu. Etanș. Nu este decît o chestiune de timp. Acum însă trebuie s-o șterg, zise el, uitîndu-se la ceas. Mai am o mulțime de lucruri de făcut.

După ce Alexander dispăru pe ușă, Leo zîmbi ușor. Ce prost – ce prost periculos. Îl va ține în buiestru pe Alexander, pînă cînd va vedea afacerea semnată, dar după aceea se va asigura că va exista totuși o clauză sigură, de care să se folosească el, pentru a-i arunca peste bord pe gemenii Easton, dacă aceștia vor deveni un obstacol. Oricum, era timpul ca oferta să fie făcută publică. Potrivit ultimelor vești date de Alexander, puteau începe abordările oficiale.

11

Era clar, Alix îi ascundea ceva. Nu era Alix cea gălăgioasă, ca de obicei, cînd dădu Fern peste ea în lift, amîndouă în drum spre birou.

– Ăăăă, bună, spuse Alix, înghițind cu greu și evitînd privirea lui Fern.

– Bună, Alix, îi întoarse aceasta salutul. Cum mai merg treburile?

– Ah, bine... bine. Alix dădu din cap, ca pentru a se asigura pe sine că într-adevăr totul mergea cît se poate de bine.

– Grozav.

Fern se aștepta la barajul normal de întrebări din partea lui Alix, dar aceasta privea în pămînt, stînjinită.

La etajul al doilea, ușile liftului se deschiseră. Fern ieși, așteptînd-o pe Alix să o urmeze, dar ea îi zîmbi prostește, ridicîndu-și degetul arătător în sus și făcîn-

du-i cu mîna un semn de la revedere, printre uşile care se închideau.

Ciudat, îşi spuse Fern. Era neobişnuit pentru Alix să urce să-şi vadă superiorii, la o oră atît de matinală.

Puţini dintre aceştia obişnuiau să vină atît de devreme, pe de o parte, iar pe de alta, chiar dacă ar fi venit, nu ar fi fost o politică prea bună să-i vizitezi înainte de a se fi dopat cu suficiente cantităţi de cofeină.

Fern îşi scoase jacheta şi o aruncă pe speteaza scaunului. În ciuda tevaturii şi a dificultăţii de a se concentra în toată nebunia asta, lui Fern îi plăcea atmosfera biroului.

Cel puţin îi plăcuse, pînă cînd se formase suficient ca să facă şi altceva. Acum trebuia să aştepte, la cheremul Edwinei, să vadă ce o să se întîmple cu promovarea ei.

Cele cîteva zile de absenţă nu o ajutaseră prea mult. Putea chiar spune că se simţea mai rău decît înainte. Acum, peste problemele ei de serviciu, mai avea şi sentimentul de vinovăţie că tipase astfel la mama ei.

Porni computerul şi aşteptă să-i apară pe ecran datele relevante. Se întoarse apoi spre tava cu probleme interne şi spre teancul de corespondenţă „care” o aştepta.

Cu coada ochiului, ceva sau mai exact absenţa aceluia ceva îi atrase atenţia. Se întoarse şi se uită la biroul lui Alix. Era gol – absolut curat – în mod categoric, nefolosit.

Fern se ridică încet de pe scaun, încruntîndu-se nesigură.

Se duse la biroul gol şi deschise sertarele.

Toate erau goale. Ce naiba se întîmplase? De aceea se purtase Alix atît de prosteşte în dimineaţa asta? Fusesse pusă pe liber pentru cine ştie ce greşeală şi se ducea sus să-şi ia foaia de lichidare? Săraca Alix! Ce cumplit!

O cuprinse un arzător sentiment de nedreptate. Cum au îndrăznit? După tot ce a făcut ea pentru revistă!

Ei bine, Fern nu va permite aşa ceva. Avea de gînd să spună celor responsabili că nu poţi pune pe liber aşa de uşor oameni buni, nu fără să provoci o revoltă generală.

Avea de gînd să-şi demonstreze chiar acum, pe loc, solidaritatea.

Fern urcă în goană scările, două cîte două, cu părul zburîndu-i sălbatic. Şi-l dădu absentă pe spate şi intră ca o furtună prin uşile batante, ezitînd doar o clipă cît să se gîndească în ce direcţie ar fi putut-o lua Alix.

Se hotărî să înceapă cu biroul directorului administrativ. O luă pe coridor şi bătu în uşa închisă. După cîteva clipe de tăcere, Fern înţelese că nu era nimeni acolo. Ridică din umeri şi se întoarce, luînd-o spre cartierul de mai sus, al redactorului şef.

Ciocăni şi constată că şi aici era pustiu. Încă două încercări ratate, de a le spune părerea ei altor şefi şi coborî la birlogul redactorului rubrici fixe.

Împinse uşile batante şi se opri scurt, în timp ce acestea se închideau cu putere în spatele ei.

Alix îşi ridică privirea şi-şi roti cu piciorul scaunul turnant, cu fundul instalat comod pe scaunul scump, din faţa unei ample mese de lucru.

– Ce faci aici?

Alix aproape că se înăbuși.

– Ăăă... am fost avansată, Fern.

– Avansată! Iisuse, am crezut că te-au concediat! Biroul tău era gol și am presupus... Fern întrezări o undă de satisfacție pe chipul lui Alix.

– Concediată! Ah, nu... rîse aceasta de ridicolul ideii. Am fost făcută redactor șef adjunct la redacția de rubrici fixe.

– Ce?

– Redactor șef adjunct la redacția de rubrici fixe. Alix pronunță cuvintele savurîndu-le pe deplin.

– Felicitări, reuși Fern să spună. Mă bucur enorm pentru tine. Meriți postul ăsta, Alix. Lui Fern îi veni să vomite. I se făcuse efectiv rău fizic.

– Mulțumesc, Fern. Îmi pare bine că nu ești supărată.

Zîmbetul lui Fern semăna în mod remarcabil cu un rînjel.

– Am crezut că o să fii supărată. Presupun că toată lumea credea că tu ești prima la rînd...

– Nu, nu, spuse Fern cu o voce scîrțîită. Meriți postul ăsta, Alix. Haide să bem ceva în pauza de prînz, să sărbătorim, adăugă ea, în lipsă de altceva mai bun. Leși din cameră, reușind să-și păstreze pe față zîmbetul de plastic.

Ăsta trebuia să fie postul ei. Toată lumea știa că ea urma la rînd. Ce se întîmplase?

Rămase cu ochii pironiți în ecranul alb aproape toată dimineața, încercînd să-și spună că nu ar fi trebuit să fie furioasă, avînd mai ales în vedere faptul că oricum se gîndise să-și schimbe slujba, în timp ce o altă voce din ea îi spunea că nu așa se punea problema.

La ora 11:30, a fost convocată la redactorul șef. Edwina Butler o invită pe Fern să stea jos.

Făcînd asta, Fern nu se putu împiedica să nu arunce o privire discretă prin încăpere, aceeași încăpere care o făcuse atît de des să-și imagineze cum... „Într-o bună zi cînd voi fi eu redactor-șef...”

Îndată după formalități, Edwina trecu direct la subiect, ochii ei negri, de nevăstuică, privind-o inteligent pe Fern.

– Presupun că ai auzit de Alix.

Fern își dresе glasul, nesigură pe vocea ei.

– Da.

– Ție, într-adevăr, aș fi vrut să-ți ofer postul acesta, Fern, dar Alix mi-a vorbit despre planurile tale.

– Poftim? Întrebă Fern, înălțîndu-și sprîncenele agresiv.

– Despre planurile tale, repetă Edwina politicos.

– Nu știi exact ce vrei să spui. Ce ți-a spus Alix?

– Despre *La Mode*, desigur. Dacă tot ai de gînd să ne părăsești, ar fi fost o dovadă de nesocotință din partea mea să-ți ofer postul.

– Dar dacă mi-ai fi oferit postul, nu aș fi plecat, protestă Fern.

Edwina își țuguie faimoasele ei buze stacojii.

– Draga mea, știi cîtă nevoie am de loialitatea tuturor oamenilor mei. Habar n-am avut că erai atît de nemulțumită de noi. Am crezut sincer că sîntem o echipă unită. Sînt sigură că o să înțelegi cît de greu mi-a fost, dar pînă la urmă a trebuit să fac ceea ce era cel mai bine pentru *Faces*. Trebuie să fiu sigură că echipa este unită.

Deși Edwina vorbea fără patimă, Fern simțea în cuvintele ei o urmă de venin. Edwina era probabil

furioasă că Fern o trădase, furioasă că aflase asta prin Alix.

– Dar... Fern încercă să protesteze. Voia să-i explice că fusese lucrată pe la spate, că Alix nu avea nici un drept, că nu era adevărat. Ce scorpie era Alix asta! Fern se străduia cu greu să-și stăpînească furia. Unghiile i se înfingeau adînc în palme, în timp ce se chinuia să spună ceva.

Se uită la teancul de articole așezate ordonat în mijlocul biroului Edwinei. Plicuri din plastic, cu diapozitive, se revărsau dintr-un alt teanc.

Se uită la micul vas cu creioane pe care Edwina le ținea în permanență ascuțite, ca să poată face însemnări pe materiale.

Erau sculele și harnașamentele unui redactor. De cîte ori se imaginase pe ea însăși, de partea cealaltă a biroului?

Nu mai avea nici un sens să protesteze. Decizia în privința ei fusese luată și nu-și mai putea păstra poziția la *Faces*. Mușcase din glonțul proverbial.

– Aș fi vorbit cu tine, dar am avut nevoie de timp ca să mă gîndesc, să fiu sigură. De aceea am plecat. Trebuia să știu care este poziția ta. Edwina, știi că sînt ambițioasă. Sînt sigură că mai ales tu înțelegi asta. Știam că sînt potrivită pentru postul ăsta, dar tu mi-ai dat de înțeles că s-ar putea să nu-l obțin. Trebuia să mă gîndesc la toate opțiunile mele.

– Exact, da. Presupun că așa ai făcut. Așa că n-am nici o îndoială că pînă mîine o să-mi spui care-ți sînt planurile. Pentru mine este clar că poziția actuală de simplu asistent de redacție nu te mai satisface. Adu-mi la cunoștință. Edwina își luă agenda, dîndu-i de înțeles că este liberă să plece.

Fern se repezi pe coridor, spre noul birou al lui Alix. Luă paharul de apă minerală de pe biroul acesteia și ridicându-l deasupra capului ras al lui Alix, își înclină mîna, urmărind cu satisfacție udarea vacii.

Cînd Alix scheună protestînd, Fern îi spuse:

– Aceasta este băutura de sărbătorire despre care vorbeam.

Laura, agentul publicitar al lui Hugo, își băgă capul pe ușă ca să-i spună acestuia că sosiseră Olivia și Julian. Hugo se uită repede pe masă ca nu cumva să fi rămas acolo vreo hîrtie importantă și apoi se duse să-și primească soția și cumnatul.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să veniți aici. Cred într-adevăr că uneori este mai bine să vorbești în altă parte decît acasă, nu sînteți de acord? spuse el, conducîndu-i fără să aștepte răspunsul acestora.

Hugo nu vedea nici un semn de boală la Julian. Acesta era imaginea perfectă a playboy-ului sănătos, bronzat, blond și extrem de relaxat. De unde și pînă unde putea omul ăsta suferi de stres, îl depășea pe Hugo.

Julian nu muncise nici măcar o singură zi în viața lui – doar dacă numești muncă a conduce o echipă de polo și a cutreiera prin America de Sud, jumătate din viață.

Olivia, pe de altă parte, avea un evident aer bolnăvicios. Avea paloarea de fildeș a unui vampir. Hugo se gîndi să o întrebe dacă se simte sau nu bine, dar apoi își spuse că de fapt lucrul acesta nu-l preocupa într-atît, încît să se obosească să o întrebe.

– Vă rog, luați loc, îi invită el, trîntindu-se în uriașul scaun de piele. Vreau să vorbesc cu voi despre oferta

facută de *Cooper Jefferson*. Bineînțeles, vreau să știu în mod sigur cum veți vota, ca să-mi cunosc poziția în viitor. Julian, începe tu, dacă nu te superi.

– Pe mine mă tentează foarte mult zece milioane de biștari, Hugo!

Cît de mult ura Hugo pseudoexpresiile hippie ale lui Julian!

La patruzeci și opt de ani, te-ai fi așteptat să se maturizeze cît de cît. Și zău, blugii ăștia albi, strîmți...

– Pe naiba, mă gîndesc de ce să vreau banii ăștia. Am tot ce vreau. Sîntem cu toții destul de bogați, nu? Și îmi place să mă ocup de activitatea de promovare a companiei. Mă face să simt că fac ceva util.

Hugo își strîmbă gura, amintindu-și de conversația avută zilele trecute cu David, despre abilitatea lui Julian de a face reclamă companiei.

– Este foarte nobil din partea ta, spuse el încet.

– La naiba, nu e nobil, Hugo. Mă cunoști, mie-mi place să mă simt bine și nu pot să cred că m-aș simți mai bine dacă m-aș implica mai mult. Mai am nevoie de timp ca să mă gîndesc. Cred că încă îmi mai cîntăresc opțiunile.

– Și tu, Olivia?

Hugo fu uimit să-și vadă soția tamponîndu-și ochii negri, scînteietori, cu o mică batistă dantelată. Aceasta își trase nasul elegant.

– Nu știu ce să spun, Hugo, răspunse ea patetic.

– Atunci de ce nu-mi spui pur și simplu ce intenționezi să faci? o întrebă el politicos.

– Intenționez să vînd, spuse ea repede. La fel și fundația – și gemenii, adăugă ea.

– Înțeleg. Aș fi crezut că, fiind soția mea, îmi vei arăta ceva mai multă loialitate.

– M-am gîndit și eu la asta. Dar chiar nu văd de ce te afectează atît de rău afacerea *Cooper Jefferson*. Tu o să fii bine, Hugo, dar eu trebuie să mă gîndesc la bani.

– Olivia, în viața ta nu ă trebuit să te gîndești la bani.

– Nu la banii mei, ci ai fundației. Această vînzare este vitală pentru supraviețuirea fundației.

– Eu aș spune că o conducere decentă ar ajuta mai mult la supraviețuirea fundației.

– Consider asta drept o insultă personală, Hugo.

– Asta am și intenționat, Olivia.

Aceasta se uită repede la Julian, care părea pierdut în studierea pantofilor din piele maronie.

– Și mai e ceva, Olivia, vreau să divorțez.

Julian se uită îngrozit la cei doi.

– Să divorțezi! exclamă el și Olivia, la unison.

– Da, spuse Hugo, aproape savurînd spaima Oliviei. M-am hotărît, Olivia. Căsnicia noastră este absolut fictivă și vreau să am viața mea proprie.

– Dar ai o viață a ta proprie. Și cu mine cum rămîne?

– Haide, Olivia, știi la fel de bine ca și mine că interesele noastre se îndreaptă în direcții opuse.

Julian se ridică în picioare.

– Cred că eu aș face mai bine să plec.

– Nu! aproape că strigă Olivia. Rămîi, Julian. Vreau să auzi totul.

Hugo părea că uitase de prezența lui Julian. Continuă, evident încîntat...

– Îți propun să-ți strîngi lucrurile și să părăsești casa. Bineînțeles, îți vei consulta avocații. Îi aștept.

– Stai o clipă! Mînia părea să o fi ajutat pe Olivia

să-și revină din șoc. Eu să plec! Nici nu mă gândesc să fac asta. Poți să pleci tu, Hugo. În fond, îți petreci mai multe nopți cu prietena ta, așa că asta nu o să te deranjeze prea mult, ce zici? Ar fi prea neplăcut pentru mine. Nici nu intră în discuție.

– Dar nici nu putem trăi acolo... împreună, urlă Hugo.

– Adaptează-te. Tu vrei asta, nu eu. Mie îmi convine foarte bine să păstrez un status quo. Eu nu vreau să divorțez.

– Sînt convins că nu vrei. Viața este mult prea confortabilă pentru tine, dar, Olivia, se pare că ai uitat un lucru – micul tău act de trădare. Soțiile nu trebuie să facă așa ceva.

– Tratezi compania asta nenorocită ca și cum ar fi dreptul tău divin. Uită că jumătate din ea a fost a tatălui meu, șuieră Olivia. De aceea familia Easton poate face cum crede ea de cuviință.

Julian se ridică din nou.

– Ascultă, acum chiar trebuie să plec.

Olivia îl împinse înapoi în scaun.

– Julian, stai! îi porunci ea și Julian își reluă posac studierea pantofilor.

– Nu o să părăsesc casa, continuă Olivia. Este suficient de mare ca să avem loc amîndoi în ea, dacă așa vrei, iar dacă nu, o să trebuiască să te descurci, Hugo. Asta este tot ce am de spus. Cred că ar trebui să te gîndești foarte serios la toate implicațiile acestei decizii.

Lui Hugo îi ajunse.

– Julian, Olivia.

Se ridică și-și întoarse spatele de la odioasa lui soție și de la inutilul său cumnat.

Privi mohorît pe fereastră, întorcîndu-se numai în clipa în care auzi zgomotul făcut de ușa care se închidea.

Johnny Sharpe se întoarse la birou pe la mijlocul dimineții, obosit și iritat. Își puse pe masă mapa din piele de vițel și văzu biletul de mînă, deasupra teancului de hîrtii în lucru.

„Hugo vrea să te vadă“, atîta tot. Exact de asta aveam eu nevoie, își spuse el în barbă, trecîndu-și enervat mîna prin părul lung, negru.

Johnny obosise de-a binelea căutînd în zadar femeia care să lanseze produsele *Vitale*.

Viața lui începuse să semene cu o glumă. Fiecare dimineață îl găsea cutreierînd platformele de metrou de la Paddington la Waterloo, cercetînd marea de navetiste ca să descopere chipul potrivit. Se hotărîse să abordeze numai trei fete, ceea ce nu fusese cîtuși de puțin amuzant.

Cine nu ar deveni bănuitor cînd un individ ca ăsta se apropie de tine, la ora opt dimineața și îți propune să-ți facă niște poze?

Avusese nevoie de toată diplomația ca să le convingă pe domnișoarele respective – aproape să le convingă – că el era într-adevăr cine pretindea că este și că singurul lucru pe care-l putea spera era ca acestea să dea curs rugămintii lui și să-l sune la companie, după ce se vor informa despre el, la recepție, desigur, dacă se arătau interesate. Nici nu se punea în discuție să le întrebe dacă le putea contacta el, pe ele.

Apoi mai tocise niște pingeale bătînd străzile în jurul școlilor de teatru, așteptînd în fața claselor de curs,

trăgînd cu ochiul ca un bolnav mintal. Tot ce a făcut el pentru compania asta nenorocită – și nimeni, absolut nimeri nu a apreciat nimic. Tot ce-i mai lipsea acum era o întîlnire cu Hugo. Ah, da, exact ca o gaură în cap.

Apăru Janie, secretara lui.

– Johnny... Glasul ei suna agitat și nervos. Își frămînta mîinile. Slavă Domnului că ai venit, zise ea. Hugo vrea să te vadă, urgent!

– Cînd nu este vreodată urgent, pentru el?

Johnny dădu mesajul deoparte și se uită prin corespondență. Își scoase jacheta de piele de pe umeri și i-o dădu lui Janie.

– Atîrn-o, te rog, dragă.

– Să-i spun că ai venit? Rămase în pragul ușii, așteptînd răspunsul. Era foarte clar că nu-i plăcea rolul de mesager. Hugo putea să fie efectiv monstruos cînd avea toane.

– Să-mi beau mai întîi cafeaua, scumpo. Am nevoie de ceva tare și, din lipsă de coniac, o să mă mulțumesc cu porcăria asta de cafea.

– Ți-o fac eu, spuse Janie. Cu cît i-o făcea mai repede, cu atît mai repede se ducea Johnny la Hugo, iar ea scăpa de pisălogeala acestuia.

Johnny rupse plicurile și aruncă o privire rapidă peste ultimele fotografii de prezentare trimise de agențiile pentru modele. Cine știe.

Le aruncă repede deoparte, apoi se opri. Ceva îi atrăsese atenția. Ultima poză, care se uita acum la el, de pe masă... era ceva în felul cum arăta fata aceea, un fel de obrăznicie, aproape sfidare, care îi atrăsese atenția. Simți cum i se zbate parcă stomacul. Luă fotografia și o studie mai atent.

Avea părul scurt – poate că de aceea o și pusese atît de repede deoparte. După Fern, ideea pletelor lungi, revărsate, era greu de scos din cap.

Dar fata avea un chip adorabil, obraznic. Părul i se învoluta și îi strălucea, chiar și în această fotografie statică.

Johnny zîmbi, apoi începu. Acea gîdilătură dintre picioare. Se răsuci în scaun și trimise o sărutare fetei din fotografie.

– Unde dracu ai fost? spuse Hugo, într-o dispoziție cumplită. Toată săptămîna am încercat să dau de tine. Nici măcar Janie nu știa unde ești. Se presupune că trebuie să te preocupi de lansarea unui produs, nu să dispari în neant. Ne aflăm într-un moment crucial, sîntem deja în urmă, iar tu, pur și simplu, dispari. Cred că-mi ești dator cu o explicație.

Hugo era ca un director de școală, gata să scoată untul din el pentru că o ștersese la cîrciuma din colț, pentru o rapidă. Johnny își dresе glasul și-și porunci să nu se poarte ca un laș.

– Ce se întîmplă cu ședința de prezentare? Cînd o să văd și eu niște fotografii? Agenția de publicitate așteaptă. Este momentul să începem.

Sprîncenele dese ale lui Hugo se împreunară, într-o înfruntare îngrijorată.

– Fii liniștit, Hugo, spuse Johnny calm. Numai de asta m-am ocupat. Nu am pierdut vremea. Am vînat, zise el vesel, punînd triumfător fotografia modelului pe birou, în fața lui Hugo... Asta e... mă rog, încă nu este nimic definitiv. Evident, aștept acceptul tău înainte de a trece la acțiune, dar trebuie să-ți spun, Hugo, o simt în...

Hugo se lovi ușor cu palma peste cap.

– Nu pot să cred, să nu-mi spui că simți din nou asta în boașele tale.

Johnny se uită în jos, o fracțiune de secundă.

– Mă pot baza întotdeauna pe ele.

– Te poți baza pe ele! Ei bine, mă bucur mult pentru tine, Johnny. Dar acum spune-mi ce e cu fata?

Hugo tuși, oarecum jenat de semnalele din scrot, ale lui Johnny. Luă fotografia și spuse politicoș:

– Nu asta este fata la care te gîndeai tu!

Johnny se răsuci incomod, pe scaun.

– Mă rog, nu, dar...

– Ce e cu fata pe care mi-ai prezentat-o la bal? Era roșcată, nu? Parcă-mi spuneai că ea este.

– Mă rog, da... dar...

– Ce se întîmplă, omule? lătră Hugo.

– Nu a vrut să accepte, reuși Johnny să spună, în sfîrșit.

Hugo se înroși puțin la față.

– Nu a vrut să accepte oferta?

– Exact.

– Dar nici o fată întreagă la minte nu ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta.

– Știu, i-am spus-o și eu de mai multe ori, de fapt.

– Dar nici nu a vrut să audă.

– Exact. Johnny ridică din umeri, continuînd repede: Așa că m-am gîndit să mai încercăm...

– Hmm. Hugo studie fotografia. Își amintea perfect părul acela roșu, izbitor. Fata asta avea un chip frumos, proaspăt, dar nu avea acele calități care să te facă să-ți întorci capul.

– Nu crezi c-ar merita să mai încerci o dată cu cealaltă?

– Aș putea, dar nu cred că aș obține ceva. Este o fată cu o voință puternică și a fost foarte convingătoare.

Proasta dispoziție a lui Hugo părea să se stabilizeze la un nivel și mai puternic de tristețe. Se simțea profund și în mod inexplicabil dezamăgit. Nu-și dăduse seama pînă acum cît de mult dorea să o revadă pe fata aceea.

– Ce telefon are? lătră el.

Johnny rămase cu gura căscată.

– De ce? izbucni el, înainte de a-și fi putut ține limba.

– De ce? tună Hugo. Pentru că intenționez să o conving altfel.

Johnny încercă să nu dea atenție faptului că Hugo îi citise gîndurile. Într-un tîrziu ridică din umeri și-și studie agenda. Hugo își notă numărul.

– Perfect. Și apropo, Johnny, azi după-amiază vreau să am pe birou machetele pentru posterele *Ozzie*. Mă întreb uneori ce fel de operație conduc, pentru numele lui Dumnezeu. Avem o lansare a unui produs fără un chip și promovarea unui parfum, fără postere.

Johnny se retrase, lăsîndu-l pe Hugo să formeze nervos numere de telefon.

Fern stătea la barul mic, bînd un pahar cu apă minerală cu gheață, încercînd să rămînă cît mai departe de costumul în dungulițe și de femeia cu vocea aceea pătrunzătoare, care încerca să-i povestească însoțitorului ei despre nemaipomenitele tîrguieli pe care le făcuse în dimineața aceea la *Harrods*.

Cînd venerabilul domn Hugo Rees o sunase ieri, invitînd-o să ia masa împreună la *Capital Hotel*, se

întrebăse dacă nu cumva îi juca cineva o festă.

– Hugo, repetă ea nesigură, Hugo Rees în persoană?

– Exact, o asigurase vocea frumos modelată. Mă întreb dacă am putea discuta despre cîteva lucruri... în timpul mesei. Mîine la unu, să zicem?

Fern își zîmbi. Nu mai avea nimic de pierdut.

Hugo întîrziase deja șapte minute, iar șapte minute de așteptare într-un loc ca acesta însemnau deja prea mult.

Fern și-ar fi dorit acum să fi pierdut mai mult timp pe la Joseph, decît să se străduiască să fie punctuală. Se uită pe furiș la ceas, a treia oară în cîteva minute, încercînd să pară că își petrecea toate prînzurile co-coțată acolo în blugii ei, în marea aceasta de *Saint Laurent* și *Armani*.

– Aștepți pe cineva?

Vocea o sperie, făcînd-o aproape să-și verse băutura. Privi în sus în ochii adînci, întunecați, de sub sprîncenele acelea groase, negre. Enervată, își simți obrajii înroșindu-i-se de jenă.

Își scutură părul ca să-i cadă peste obraji, încercînd să-și ascundă roșeața. Ce naiba era cu omul acesta?

– Ochii întunecați ai lui Leo se încrețiră la colțuri, amuzați.

– Sau ai de gînd să intri din nou pe blat la petrecerea cuiva?

– Nu, am o întîlnire, spuse ea repede, apoi își dădu seama că aproape îi confirmase acuzația. Și nu sînt o blatistă.

Leo Eden rîse și pe Fern o surprinse cît de atrăgător era rîsul acestuia.

Glasul lui avea o profunzime blîndă, catifelată, precum ciocolata groasă, neagră. Dar era ceva în el care o făcea să se simtă stînjinită, nervoasă, ca o adolescentă stîngace.

Apoi își dădu seama că acesta nu era singur. India Duncan-Forrester apăru lîngă el.

– Leo, iartă-mă, am dat peste o prietenă în... Se opri la jumătatea cuvîntului, zărind-o pe Fern. Ah! Din nou, tu! spuse ea, neîncercînd să-și mascheze neplăcerea.

– Vă cunoașteți? întrebă Leo, curios. India purta un costum de in imaculat, verde-smarald, care se termina o idee deasupra genunchilor zvelți și o bluză albastru-regal și verde-smarald dedesubt. În jurul gîtului, atîrnau lanțuri de aur.

Degete lungi, subțiri, se îndoiră posesiv pe brațul lui Leo, arătîndu-i lui Fern gheare vopsite stacojiu, care n-ar fi stat pe gînduri să-i smulgă lui Fern ochii din orbite.

– Nu din societate, accentuă India, plimbîndu-și ochii ostentativ și dezaprobator peste blugii lui Fern. A venit la mine să caute de lucru.

Leo Eden ridică din sprîncene, uitîndu-se înapoi la Fern.

– Și ai obținut ceva? întrebă el, nereușind să-și ascundă ironia din glas.

– Soarta mi-a fost potrivnică. Ar fi fost prea multă concurență, nu? adăugă ea, uitîndu-se direct la India.

– Sper să ai mai mult noroc în altă parte, zîmbi India, cu falsitate. Se zvonește că ai fost dată afară de la *Faces*. Te-ai decis să te muți la vreun heptomadar? Vocea siropoasă nu reușea să mascheze malițiozitatea din spatele cuvintelor.

Fern simți cum păleşte. De unde dracu' ştia India asta? Vorbise cu Edwina doar cu vreo două zile în urmă. Zvonuri, pe naiba. Precis că nenorocita aia de Alix răspîndise vestea.

Fern se chinuia să găsească o replică pe măsură, avînd în vedere că fusese efectiv blocată, cînd apariția lui Hugo le distrase atenția. Conversația din bar parcă încetase, pe cînd acesta îşi croia drum politicos, prin încăperea ticsită.

Hugo părea să nu observe capetele întoarse în direcția lui.

Chiar făcînd abstracție de faptul că era şeful internațional recunoscut al companiei *Oscar Rees*, cu o substanțială avere personală, statura lui înaltă și înfățișarea plăcută atrăgeau asupra lui multe priviri admiringe, în special din partea femeilor.

Spre deosebire însă de cumnatul lui, Hugo nu era un playboy.

Atîta măcar aflate Fern, din cercetările făcute de ea asupra familiei.

Acesta îi zîmbi călduros, luîndu-i mîna.

– Ah, Fern... îmi pare rău. Am fost reținut. O privi în ochii verzi de jad și, pentru o clipă, timpul parcă rămase pe loc. Era ceva atît de familiar în fata asta. Și părul ei, atît de bogat și plin de viață, unduindu-se liber, peste bluza albă, simplă, din olandă. Mîna ei se mișcă într-a lui și, revenindu-și, îi dădu drumul. Tuși ca să-și mascheze momentul de slăbiciune.

Leo îl salvă fără să vrea.

– Hugo. Ei bine, în sfîrșit, putem dezlega misterul.

– Ce mister, Leo?

– Misterul puștilor care îşi dau întîlniri la prînz la *Capital*.

Hugo se încruntă, neînțelegînd cam ce voia Leo să spună.

– India... își înclină el capul politicos spre însoțitoarea lui Leo, pe care abia acum o remarcase.

Leo insistă.

– Nu ai de gînd să ne prezinți oficial, Hugo?

– Ăăă, ba da. Corect. Fern, aș vrea să ți-o prezint pe India Duncan-Forrester...

India se dădu înapoi, îndepărtîndu-se de Fern cu un zîmbet rece.

– Noi ne cunoaștem deja.

– Și Leo Eden. Ea este Fern Donleavy.

– Încîntat, spuse Leo lălăit, cu vocea lui răgușită. Apoi îi luă lui Fern mîna mică, rece, și o duse galant la buze.

Fern îi surprinse privirea cînd acesta i-o atinse cu buzele și văzu ceva ce îi sugeră teribil malițiozitatea. În contrast cu sentimentele pe care le avea pentru el, își dădu seama că gura ei o trădează. Aceasta se ridică într-un zîmbet de răspuns.

– Vino, Leo, masa noastră este gata. India îl trase de lîngă ea, privind-o acuzator pe Fern.

Hugo se mai scuză o dată.

– Sper că nu m-ai așteptat prea mult, draga mea.

Fern minți.

– Nu, cîtuși de puțin.

– Bine. Haide atunci să vedem meniul, da? Ți-am comandat un pahar de șampanie. Sper că îți place șampania.

În timp ce vorbea, de ei se apropie un chelner purtînd o tavă cu două pahare înspumate și un bol larg, cu măslinae negre.

Cei doi oameni din fața lui Fern plecaseră din fe-

ricire, lăsînd mai mult spațiu pentru ea și pentru Hugo.

– Îmi pare bine că ai venit, zise Hugo încet, ciocnind paharul de paharul lui Fern.

Aceasta sorbi din băutura de culoarea mierii, savurîndu-i gustul delicios, untos.

După încă două sau trei sorbituri mai copioase, începu să simtă că se încălzește și se relaxează.

După felul brutal în care se purtase Hugo la balul Asociației cosmeticienilor, se așteptase să fie mai rece decît părea acum.

Îi studie capul aplecat asupra listei de bucate, observînd șuvițele argintii din părul lui negru și linia scobită, aristocratică, a obrazilor lui. Pentru a milioana oară, se întrebă de ce o invitase aici.

– Ți-aș putea recomanda rața – dacă îți place, desigur. Și salata de homar, care este excelentă ca hors d'oeuvre – din nou, dacă îți plac homarii.

– Sună delicios, spuse Fern, recunoscătoare că fusese scutită de sarcina de a studia meniul. Oricum, nu prea își dădea seama cît o să fie în stare să mănînce, de fapt. Oricît încerca ea să pară calmă, pulsațiile nervoase din stomac refuzau să se domolească.

Chelnerul părea că are un misterios al șaselea simț, căci apăru în clipa în care Hugo lăsă jos lista. Îndată ce rămaseră din nou singuri, Hugo îi zîmbi lui Fern plin de bunăvoință.

– Presupun că bănuiești de ce am vrut să te văd. Fern riscă.

– Nu-mi pot închipui decît că trebuie să fie în legătură cu *Vitale*.

– Am înțeles că i-ai spus lui Johnny că nu te interesează.

– Da. Și nu mă interesa... Fern se întrerupse.

– Nu te interesa? interveni Hugo, plin de speranțe. Este posibil să-ți fi schimbat părerea?

– Să zicem că da, spuse Fern direct. În clipa de față îmi caut de lucru. Dacă m-ați fi întrebat asta în urmă cu câteva zile, v-aș fi spus că nici prin cap nu-mi trece să renunț la jurnalistică. Totuși, mi s-au mai deschis ochii asupra unor lucruri, ceea ce m-a determinat să cred că m-aș putea gândi să-mi schimb domeniul.

Zîmbetul lui Hugo se lărgi.

– Foarte interesant. Haide, draga mea, să discutăm în timp ce mîncăm.

Chelnerul îi conduse în sufragerie. Fern fu ușurată văzîndu-i pe Leo Eden și pe India Duncan-Forrester așezați în celălalt colț al încăperii, prea departe ca să poată fi auziți și aproape afară din raza vizuală.

O sticlă de vin alb foarte sec, dar minunat de ușor însoțea homarul splendid preparat.

Fern își făcea delicat drum prin carapace, în timp ce Hugo îi reamintea detaliile contractului.

– Mă îndoiesc că poți găsi multe slujbe care să-ți ofere un milion de lire pentru doi ani de muncă.

Fern puse deoparte cleștele minuscul pe care-l folosisese să spargă ghearele homarului și-și șterse gura cu șervetul.

Se uită drept în ochii lui Hugo.

– Eu nu sînt prea materialistă, spuse ea. Ca să fiu sinceră, banii chiar mă înspăimîntă. Nu am fost crescută în ideea că aceștia îți pot cumpăra fericirea. Este o sumă atît de uriașă, pe care nici nu mi-o pot imagina. Este o sumă aproape imoral de mare, spuse ea, ochii sclipindu-i malițios, deși m-am gândit întotdeauna că ar fi frumos să nu trebuiască să-ți faci griji pentru plata telefonului. Ceea ce mă preocupă însă pe mine

cel mai mult este faptul că nu mi-aș mai exersa prea mult creierul. Mă tem că o să mă plictisesc.

Hugo izbucni în râs.

– Efectiv nu o să ai timp, draga mea. Dacă te-ai hotărî să accepți oferta, n-ai ști cum să te împarți între ședințe de fotografiere, companii publicitare, mese... Vezi tu, ai fi ambasadorul produselor *Vitale*, în prima linie. Oamenii vor identifica *Vitale* cu tine, cu chipul tău. Vei avea de-a face cu presa, vei răspunde întrebărilor ei, învățînd totul despre produs.

– Faceți să sune totul foarte pasionant. Dar eu sînt jurnalistă. Am pierdut ani de zile ca să ajung aici și mă simt foarte neliniștită la gîndul că aș renunța la tot. Așa cum i-am spus și lui Johnny, poate că niciodată după asta nu voi mai fi luată în serios.

– Înseamnă atunci să subestimezi treaba asta. Nu îți dai seama, Fern, că îndată după încheierea contractului, toate ușile vor fi deschise pentru tine? Vei deveni o celebritate internațională. Nu va fi sfîrșitul carierei tale, ci începutul multor altora noi, dacă asta o să vrei. Nimic nu te poate împiedica să scrii, nu-i așa? După părerea mea, lumea va fi mult mai interesată de ce va avea de spus Fern Donleavy, după ce va afla cine este ea cu adevărat. Vei deveni purtătorul numelui unei firme – fata *Vitale*.

– Adică voi fi cunoscută ca fata *Vitale* și nu ca Fern Donleavy.

– Nu, vreau să spun că toată lumea va ști exact cine este fata *Vitale*. Va fi produsul tău.

– Dar eu voi avea vreun cuvînt de spus? Treaba mea se va limita numai la promovarea produselor *Vitale*, nu va însemna că mă voi ocupa și de strategia acestora, de felul cum evoluează, cum se dezvoltă...

Hugo îi reumple paharul și o studie plin de bunăvoință.

– Tu ești expertă în jurnalistică, nu în cosmetice. Sînt lucruri extrem de specializate. *Oscar Rees* are multe departamente distincte, angajează mulți specialiști care să nascocoască și să planifice ceea ce spunei tu adineauri. Trebuie să fiu sincer, Fern, și să-ți spun că nu este vorba de un curs de calificare care să te autorizeze ca în final să poți conduce compania.

– Nu-ți dai seama că tocmai asta este cel mai rău? Aș fi tratată ca un fel de portmantou sau ca o pînză de pictură, albă, sau mai știu eu cum, de care oamenii să se folosească așa cum vor ei. Efectiv nu cred că personalitatea mea se potrivește cu așa ceva. Simt nevoia să mă implic, să mă implic cu adevărat, indiferent ce fac. Vreau să-mi folosesc creierul, Hugo, și nu cred că slujba pe care mi-o oferi cu atîta amabilitate îmi va da această posibilitate. Fern împinse vinul deoparte și luă paharul cu apă minerală. Nu m-am gîndit că voi conduce compania, Hugo, continuă ea, dar m-am gîndit că mi-ar plăcea să fiu mai implicată în treaba pe care o s-o fac, decît să mă las doar fotografiată și să înmînez pachete de presă, ziariștilor hămesiți.

– Dar nu ai nici o pregătire în cosmetică.

– Nici în meseria de model și totuși ești pregătit să-mi oferi un milion, pentru asta. Dacă aș fi să iau oferta în considerație, atunci îți propun să obții mai mult decît valoarea banilor tăi și eu să am un rol mai cuprinzător. Dă-mi voie să învăț și meseria asta. Am o minte ascuțită, sînt destul de ambițioasă și învăț repede. Dacă ar fi să accept acest contract, atunci aș vrea o carieră care să se dezvolte în paralel cu anga-

jamentul meu. Zîmbi cu zîmbetul cel mai fascinant. Tot ce-ți propun este să te folosești cît mai bine de investițiile tale.

Hugo scutură din cap.

– Văd că ești o fată foarte hotărîtă, iar eu voi fi acela care va avea acum nevoie de timp de gîndire.

Hugo nu intenționa să recunoască față de Fern, în această etapă, că era profund impresionat de ea și că decizia lui fusese deja luată.

Din felul în care-și argumentase cauza, nu avea nici o îndoială că ar putea deveni un membru formidabil al echipei. O femeie atît de încăpățînată are nevoie să fie ținută strîns în frîu și să fie școlită.

Hugo zîmbi numai pentru el. Johnny Sharpe o să constate că munca lui este mult mai interesantă, cînd va afla cine avea să fie noul lui director adjunct de producție.

– Atunci, cu acordul tău, glumi Hugo ușor, îți propun să vii la studio, pentru cîteva teste de fotogenie.

– Abia aștept. După care vom putea discuta despre posibilul meu rol în companie. Îi întoarse, obraznic, zîmbetul.

Hugo rîse. Johnny făcuse o alegere înțeleaptă.

12

Fern recunoscuse imediat glasul lui Johnny.

– Alo, zise ea șovăielnic, întrebându-se cum naiba o s-o trateze acum, cînd făcuse o întorsătură completă, fără măcar să-i fi mulțumit pentru persuasiunea lui.

– Am auzit veștile de la Hugo, zise acesta firesc, vocea lui netrădînd nici urmă de emoție. Înțeleg că te-ai arătat interesată.

– Ascultă, îmi pare rău, Johnny, pentru săptămîna trecută. Crezi probabil că am jucat un joc urît.

– Sînt obișnuit cu asta. Nimic nu este niciodată direct, în această afacere. Sînt fericit că Hugo a reușit să te convingă.

Simțise ea într-adevăr o notă de sarcasm?

– Nu a fost vorba numai de Hugo. A fost o combinație de mai multe lucruri – cel mai important fiind faptul că m-am hotărît să plec de la *Faces*. Totul s-a

petrecut atît de repede – nu așa cum plănuisem eu. Am crezut că următoarea mea mutare în carieră va fi pe postul de redactor șef adjunct la rubrici fixe, ceea ce nu s-a mai întîmplat, dar asta este o altă poveste. În fond, ar putea fi cinstită cu el încă de la început. Îi datora asta, după toată osteneala lui.

– Da. Asta este viața. Și acum, să vorbim despre ședința de fotografiere... Dumnezeule, părea distant.

– Johnny, spuse ea blînd, nu crezi c-am putea încerca să o luăm din nou de la început? Am avut într-adevăr motive serioase să-ți resping oferta și am avut motive serioase să o reconsider. Te rog, nu te gîndi că am fost doar machiavelică.

– Ah, la naiba cu asta, rîse el. N-aș fi niciodată în stare să țin mult o supărare. Adevărul este că sînt înnebunit că ai acceptat să pozezi și sînt furios pe Hugo pentru că a reușit el unde nu am izbutit eu. E vorba doar de mîndria mea rănită, de bărbat. De asta și de faptul că atunci cînd tu vei fi cunoscută în toată lumea, nu voi putea spune că meritul a fost numai și numai al meu.

– Exact asta voiam să aud, rîse ea. O garanție să-mi schimb părerea.

– Ei, oprește-te, haide să te programez la studio. Mîine la prima oră te aranjează? Abia aștept să văd probele alea și îndrăznesc să spun că și tu! Vin să te iau mîine la ora zece.

– Ai grijă să dormi cum trebuie.

– Noapte bună, Johnny, zise ea încet, și mulțumesc.

Dușumeaua din dormitorul lui Fem dispăruse aproape sub marea de T-shirt-uri, blugi și o stranie etalare de

rochii. Începea să-și dorească să nu fi acceptat nicio-dată asta. Întreaga idee era o nebunie. Ridică un tub negru *Lycra*, și-l puse în față, dar îl aruncă înapoi pe pat. Nu mergea. Efectiv nu știa cum să se îmbrace. Sună soneria și înjură tare. Luă un T-shirt și-l trase pe ea. Când Johnny intră, se pomeni în fața imaginii picioarelor nesfârșite ale lui Fern, dispărînd torturant sub lungul, albul T-shirt. Aceasta se întoarse, agitată.

– Nu e bine. Nu am nimic cu care să mă îmbrac!

– Nu ai o pereche de blugi și tu? Îmbracă-te cu ei. Tot o să te îmbrăcăm cu altceva, cînd vor începe filmările, așa că nu contează ce pui acum pe tine.

– Am devenit deci un umerăș și o păpușă de plastic. Unde sînt idealurile mele de viață?

– Grăbește-te, strigă Johnny în urma ei. Nu trebuie să-i facem pe toți să aștepte.

Fern se opri din mers.

– Pe toți? întrebă ea, bănuitoare. Pe care toți?

– Ah, doar pe toți cei de la *Oscar Rees*. I-am invitat să te vadă.

Fern strigă îngrozită:

– Johnny! N-ai făcut asta! Cum ai putut? Nu mai vin.

– Haide, am glumit. Dar există totuși acolo un coafor, o stilistă și asistentul fotografului, care toți te așteaptă pe tine.

– Groaznic, oftă Fern resemnată.

Scoase o pereche de blugi curați de sub muntele de haine în dezordine care acopereau patul, își petrecu apoi o curea groasă, din piele, printre găici și o strînse tare. Își puse pantofii *Doc Martens* cu talpă groasă, își aruncă părul peste umeri, își luă geanta și se întoarse la Johnny.

– În regulă atunci, ce mai așteptăm?

Johnny ridică din umeri, ieșind din apartament în urma lui Fern. De mult nu se mai simțise atât de ușor. Toate instinctele lui îi spuneau că fata asta o să fie fantastică, chiar dacă pînă la urmă se va transforma într-o adevărată pacoste.

Sincer vorbind, Johnny a fost surprins de cît de ascultătoare s-a supus Fern tuturor pregătirilor pentru fotografiere.

Mai întîi, coaforul se uită lung la părul ei și o întreabă, ridicîndu-și mîinile, disperat.

– Tu nu te tunzi niciodată?

– Îl mai ajustez puțin, cîteodată, cînd se tocește prea mult la vîrfuri. Dar îmi place așa. Este al meu!

– Te superi, spuse el cu toată diplomația de care era în stare dacă ți-l ajustez puțin chiar acum? Doar, puțin, puțin de tot? o ademeni el.

Fern se foi nesigură în scaun, în fața oglinzii mari, înconjurată de becuri electrice.

– Johnny, strigă ea, vrea să-mi taie părul..

Johnny apăru lîngă reflexia ei din oglindă.

– Ce vrei să faci,, Frank?

– Doar să-l uniformizez puțin. Nu mult.

Johnny ridică o șuviță din părul roșu, neascultător.

– Nu prea mult. Este nemaipomenit.

Frank oftă, nu prea sigur de asta. O tunsoare era o tunsoare și avea și el o reputație la care trebuia să se gîndească.

– Cum vrei, spuse el scoțîndu-și foarfeca și începînd să atace.

Între timp apăru o fată cu o casetă uriașă pe care începu să o golească pe masa din fața lui Fern.

– Bună, spuse ea zîmbind larg. Eu sînt Louise!

– Eu sînt Fern, cred, adăugă ea nesigură. Și sper că tot eu voi fi, după ce se termină totul.

Louise rîse.

– Fii liniștită. Mi s-a spus să te fac să arăți cît mai natural. Așa că nu o să vezi cine știe ce diferență.

Fern strîmbă din nas.

– Dacă trebuie să arăt cît mai natural, atunci la ce bun să mă mai machiezi?

– Nu poți promova o gamă de produse fără să le etalezi, spuse Johnny, puțin cam nerăbdător, după părerea lui Fern.

– Mie mi se pare o prostie. Vreți ca femeile să-și cheltuiască banii ca să-și cumpere chestii de dat pe față, dar care să lase impresia că de fapt nu s-au dat cu nimic. Lumea asta a luat-o razna, zîmbi ea spre Louise.

În timp ce Frank îi trăgea părul și o pieptăna, perind-o și mai tăind cîte puțin, oprindu-se întruna să se uite, Louise își ridică paleta spre chipul lui Fern, studiindu-i culorile, umbrele, ochii, exclamînd și oftînd în tot timpul acesta. Fern se uită la șirul de sticlute pe care le aliniase Louise pe masa de toaletă din față ei.

– Deci astea sînt?

– Astea sînt primele mostre de *Vitale*. Frumoase sticle, nu?

Fern întinse mîna și luă o sticlută pe care scria *Vitalize*. Sticla transparentă de plastic conținea un lapte tonic. Produsul arăta curat, aproape clinic în simplitatea lui, cu capacul rotund, argintiu, și cu literele mari, subțiri, verde-jad, care înconjurau frumos baza sticlutei, contrastînd perfect cu albul conținutului. Apoi Fern studie borcănașul scund care conținea ceva numit *Vitality*.

Capacul care se înșuruba era tot argintat și aceleași litere decorau circumferința borcanului. Deșurubă capacul și mirosi conținutul. O surprinse aroma de fruct.

– Mmmm, făcu ea spre Louise, miroase aproape comestibil.

– Eu nu te-aș sfătui. Haide să vedem ce părere are fața ta despre el, da?

Frank, mulțumit în sfârșit de părul lui Fern, îi dădu lui Louise permisiunea să înceapă. Mai întâi, aceasta o unse pe Fern, pe față și pe gît, cu crema pentru demachiat, masînd-o bine cu ea, pe toată fața. Apoi exact cînd lui Fern începuse să-i placă senzația dată de mîinile lui Louise care se jucau pe obrazul ei, aceasta începu să șteargă totul, cu un șervețel. După ce termină, o luă din nou de la început.

– Îți curăță fața, explică ea.

– Dar m-am spălat azi-dimineață.

Louise îi arătă lui Fern o bucățică de șervețel și acesteia îi fu rușine de cît de negru putea arăta.

– Asta nu poate fi de la mine.

– Pur și simplu nu poți pătrunde în toți porii fără o rutină corectă de curățare. Ai noroc că nu ai puncte negre.

– Mă ustură fața, țipă Fern cîteva clipe mai tîrziu. Așa trebuie să fie?

– Da, ăștia sînt acizii din fructe, care acționează asupra tuturor celulelor tale moarte. Așteaptă și o să vezi ce bine o să arate pielea după ce termin cu tine.

Apoi Louise aplică pe chipul lui Fern o delicios de reconfortantă loțiune tonică, ștergînd orice urmă de grăsime rămasă în urma curățatului. Apoi își puse pe degete o altă loțiune și începu din nou să o maseze

pe față și pe gît, mai întîi cu mici lovituri repezi, de la baza gîtului, în sus spre bărbie, și mai sus, peste pomeți, terminînd cu ușoare mișcări circulare pe frunte și nas. Fern continua să nu vadă nici o diferență, dar pielea ei se simțea catifelată și moale. Veni apoi fondul de ten. Louise împrășcă în palmă puțin din spuma ușoară, bejule și începu să o aplice pe pielea lui Fern, estompînd diferențele de tonuri de culoare de pe fața ei și ascunzînd pistrii.

– Nu renunța la mulți pistrii, îi porunci Johnny.

Veni apoi pudra, ca să fixeze totul. În vremea asta, Fern se simțea ca și cum ar fi avut pe față o mască de trei centimetri grosime. Se strîmbă la imaginea ei din oglindă, așteptînd ca totul să plesnească. În mod surprinzător, nu se întîmplă așa.

Louise adăugă puțină culoare pe pomeții lui Fern, doar o umbră de cel mai vag roz-marونی, apoi îi contură puțin ochii, după care urmă puțin rimei, care o făcu să lăcrimeze, în timp ce Louise îi spunea să se uite în sus, apoi în jos, periindu-i genele, după care îi aplică pe buze puțin luciu roz-roșiatic.

Cînd în sfîrșit Fern își studie cu atenție imaginea din oglindă, abia dacă putu constata vreo diferență față de chipul ei normal.

– E bine? întrebă Louise, puțin nervoasă.

Fern ridică din umeri.

– Da. E în regulă. Ochii ei păreau mai mari și mai verzi și poate gura părea puțin mai plină, dar nu arăta nici pe jumătate din cît de pictată se simțea.

Frank puse jos numărul din *Faces* pe care-l studiasă cu atenție în tot acest timp și începu să-i perie lui Fern părul. Se întoarse spre Johnny.

– Îl vrei ridicat sau cum altfel?

– Nu acum. Doar lung și natural și poate puțin sălbatic, da?

– Ridică-te, apleacă-te și lasă-ți părul să-ți cadă în față, spuse Frank.

Fern se aplecă în față și Frank îngenunche și începu să-i perie părul, pe dedesubt. Pulveriză de câteva ori cu ceva ce mirosea absolut revoltător și apoi îi spuse să se îndrepte. Părul lui Fern arăta de două ori mai des și mai gros decât în mod obișnuit.

– Nu se poate! exclamă Johnny, admirativ. Formidabil!

Încă vreo câteva pulverizări din partea lui Frank și Fern fu condusă spre studio. Arăta atît de naturală, îmbrăcată așa cum venise, încît Johnny se decise să o lase în hainele ei, pentru prima ședință.

Îmbrăcat de sus pînă jos în negru, tipul care apărură din spatele garderobei arăta aproape la fel de subțire ca un umerăș de sîrmă. Părea o remarcabilă performanță că picioarele îl puteau efectiv ține drept.

– Zak, ea este Fern, spuse Johnny.

– Bună, Fern. Ce mai faci? Avea un ușor accent american, poate.

– Pînă acum, bine mulțumesc.

Zak începu să o cerceteze, aproape apăsîndu-și nasul de al ei, privind-o în ochi, urmărindu-i liniile pomelilor, ca și cum ar fi vrut să-i facă un examen total, folosind o lanternă fără baterii.

– Da. Înțeleg ce vrei să spui, John. Este ceva special. În regulă, spuse el aproape cîntat, să trecem la treabă.

Un asistent la fel de sfrijit, dar părăind mai tînăr, apărură din locul acela secret din spatele garderobei și apropiu de chipul lui Fern o cutiuță mică, neagră. I-o

arăta lui Zak, care era ocupat să se uite prin lentile, aplecându-se și ridicându-se, învîrtind trepiedul, jucîndu-se cu reflectoarele și decorul de fundal. Avea fixată pe camera de luat vederi o lentilă uriașă, cu un capac mare atașat la capătul acesteia.

– Așează-te acolo, vrei?

Fern se uită să vadă unde îi spusese Zak să se așeze. Lîngă garderobă se afla un scaun. Se așează și își țuguie gura spre el, simțindu-se cumplit de conștientă.

– Poți să stai drept? Vorbea în aparat, dar Fern ghici că ei i se adresase. Își îndreaptă spatele și-și aruncă părul peste umeri. Lampa scăpără. Își întoarse fața să vadă unde se aflau ceilalți și lampa fulgeră din nou. Se întoarse spre aparat, alt fulger. Se pare că începuseră filmările.

– Frumos... frumos... îl auzi pe Zak cîrîind.

Din nou nu era sigură dacă vorbea cu el sau cu ea.

– Și acum uită-te la mine. Splendid. Scoate-ți bărbia înainte... nu, prea mult. Asta e! Perfect. Fulger. În regulă, privește în jur, spre ușă, încet, foarte încet. Stai așa! Fulger. Grozav!

Și continuă tot așa pînă cînd, după plictiseală, urmă relaxarea. Încercă să-și schimbe mina. Zîmbi. Clătină din cap. Se încruntă. Se înăbuși. Se întoarse și privi înapoi spre aparat, peste umăr, și, în tot acest timp, Zak o încuraja.

– Este minunat. Te descurci nemaipomenit.

După o vreme, acesta schimbă aparatul.

– Acum o să facem cîteva poze cu tot corpul. Ridică-te și rămîi lîngă scaun, Fern, și apleacă-te înainte, ca și cum ai vorbi cu mine. Așa. Da, stai așa! În

final, ajunse să se răsucească și să pozeze, aproape dansînd pe melodia camerei de luat vederi. În curînd s'îi pierdu în strania relație care se construia între ea și mica bucățică neagră de sticlă care clipea și clipea întruna la ea.

Lui Johnny nu-i venea să creadă. Era o profesionistă autentică, absolut firească. Arăta ca și cum ar fi făcut lucrul acesta de ani de zile. Rîse, simțindu-și inima cît se poate de ușoară.

Johnny nu voia să întrerupă ceea ce se petrecea între ei, dar în final știu că trebuia să o facă.

– Ascultă, Zak, o să-i schimbăm puțin coafura și înfățișarea. Dă-ne cîteva minute, cînd termini, da?

Fern era încîntată să facă o pauză. Se simțea în-cinsă și-i era foarte sete.

Frank îi strînse părul la spate și i-l înfășură într-un nod, în vîrfurile capului. Louise îi mai umbri puțin pleoapele și-i întunecă luciul de pe buze.

Fern rămase uluită de schimbarea înfățișării ei. Arăta foarte sofisticat – mult mai în vîrstă; una peste alta, un alt gen de femeie. Își dădu seama cu o tresărire că niciodată pînă atunci nu se mai gîndise la ea ca la o femeie, dar persoana care o privea din oglindă nu mai era o fată. Era o femeie arătînd foarte sexy.

– În regulă, spuse, simțindu-se stăpînă pe ea, sînt gata. Haide Zak, la muncă!

Johnny o urmă pe Fern în salonul aerisit. Pantofii lor răsunau zgomotos pe scîndurile goale. Se afla acolo un frumos cămin din fontă, în stil victorian, împodobit cu un aranjament din pene, flori și ierburi, iar deasupra poliței atîrna portretul unei tinere care tocmai se prăvălise cu picioarele încrucișate, pe podea.

Fata care îl privea își țuguia buzele cu un aer de autoironie și revoltă. Părul roșu, sălbatic, i se revărsa în bucle încâlcite. Își ținea mâinile în buzunarele din față ale blugilor uzați și, sub bluza albă, moale, se întrezărea discret curba mică, grațioasă, a sînilor ei tineri. Johnny era convins acum, mai mult ca oricînd, că era fata potrivită să lanseze *Vitale*.

Pictura era magnifică. Transmitea tot ce voia el să spună despre produs, despre femeia din spatele produsului, despre caracterul ei, despre personalitatea ei, despre esența ei... totul. Chipul surprins pe pînză era tînăr, dar avea totuși o idee de mondenitate, de erotism inocent, care țîșnea dintr-un fond de naturalețe, mai curînd decît din calcul, din ceva artificial. Totuși, dincolo de inocență se întrezărea și o anumită sălbăticie, senzația că închidea în ea un spirit care nu dorea să fie ținut în captivitate. Sentimentul că această fată o să fie o adevărată belea, dar și o sursă de voie bună. Johnny se întrebă dacă Fern va permite agenției de publicitate să vadă pictura.

– Cine este pictorul? întrebă el.

– Rowena... Mama mea. Este pictoriță. Fern ridică din umeri ca și cum cele spuse de ea nu aveau nici o importanță.

– Ah, făcu Johnny, ca și cum totul ar fi fost limpede acum. Este clar că te cunoaște cît se poate de bine.

– Cine poate ști asta? spuse Fern cu răceală. Numai aceia care și ei mă cunosc foarte bine. Or, nu sînt prea mulți, pe aici.

– Păcat, zise Johnny ridicînd din umeri, făcîndu-se că nu bagă de seamă poziția ei defensivă. Poate că în curînd eu voi fi în stare să știu.

– Hmm, poate. Ah, iartă-mă, Johnny, nu am nimic

cu tine, doar că eu și cu mama nu prea sîntem în relații bune, pe moment. Ne-am certat.

Johnny zîmbi.

– Uită. Nu mă supăr eu prea ușor. Credeam că ai învățat asta, pînă acum.

– Cred că ar fi trebuit. Nimeni nu poate fi atît de insistent ca tine, fiind totodată și foarte sensibil.

– Ei... Începu el să protesteze ușor.

Fern rîdea. Pentru prima oară se uită cum trebuie la Johnny Sharpe, mai mult decît la directorul de producție de la *Oscar Rees*, o mică pacoste enervantă, dar amuzantă uneori, care o constrînșese să se gîndească la cîteva noțiuni destul de stupide. Se uită la el ca la un bărbat și, deși încerca din greu să-l facă să se oprească, acesta o obliga să-i placă de el. În jurul lui plutea un aer plin de atîta căldură și sinceritate. Numai că viața ei nu mai avea nevoie acum și de alte complicații. Încercă să se concentreze din nou asupra problemei lor.

– Ei? Ce crezi? o întrebă Johnny, încercînd să nu-și trădeze emoția.

Fern răsfoi pozele martor, apoi le puse pe jos în fața ei, ca pe niște cărți de joc.

– Mai concret, tu ce părere ai?

– Sînt în regulă, spuse el cu indiferență. Cred că sînt în regulă.

– Hmm, fu ea de acord, fără să se angajeze cu nimic, arăt într-adevăr foarte diferită, nu?

Johnny nu se mai putu stăpîni. Scoase sticla de șampanie rămasă ascunsă în buzunarul hainei de piele. Sticla rece probabil că-i înghețase coastele. Zak aduse pozele imediat ce le scosese și Johnny voia să-i dea lui Fern vestea cea bună.

Judecînd după expresia năucă de pe chipul acesteia, reușise să o păcălească, evident, cu indiferența lui.

– Fern! strigă el. Sînt al naibii de fantastice. Pînă și Zak a spus așa și laude din partea lui, crede-mă, nu am mai auzit. Hugo o să moară cînd o să le vadă.

Părintînd încă nesigură, Fern continua să se uite peste fotografii.

– Crezi într-adevăr asta?

– Ai cuvîntul meu. Acum du-te și găsește niște pahare ca să bem pentru primul tău milion.

Fern se cutremură, înnebunită.

– Nici nu-mi vine să cred. Sînt sigură că o să mă trezesc și o să-mi dau seama că totul nu a fost decît un vis prostesc.

– Îndată ce o să vezi contractul, o să ți se pară destul de adevărat. O să trebuiască să-ți găsești un avocat bun care să verifice totul. Nu ar fi o idee rea să-ți angajezi un agent... mustăci Johnny.

– Dumnezeuule mare, doar nu sînt nu știu ce super-model.

– Fern, zise Johnny blînd, nu cred că îți dai seama exact ce înseamnă contractul acesta. Nu aș fi deloc surprins dacă vei descoperi că în curînd vei face și tu parte din aceeași ligă. *Vitale* are alocat un buget de lansare de douăsprezece milioane. Vei deveni chipul din spatele noii linii a uneia din cele mai prestigioase case de produse cosmetice din Europa. Crede-mă, vor fi supermodele care ar fi fericite să fie în locul tău.

Fern scutură din cap, cu scepticism.

– Sigur, sigur, zise ea. E un lucru bun că am picioare mari, pentru că intenționez să rămîn bine fixată pe pămînt. Fern se opri și ascultă. Ah, Dumnezeuule,

mormăi ea, auzind închizându-se ușa de la intrare. Nu în seara asta. Omul ăsta are un simț al momentului, al naibii!

Nu-l mai văzuse pe Paul de cînd acesta plecase ca o vijelie, după ce fusese atît de mojit cu ea, din cauza ofertei *Oscar Rees*, și, surprinzător, de fapt nici nu-i dusesese dorul. Fuseseră atîtea alte lucruri care să-i ocupe mintea, altele decît furia lui copilărească.

– Este Paul, îi explică ea lui Johnny, care începuse să se răsucească, stînjenit. Acesta își goli paharul.

Paul intră în cameră.

– Bună... Își pierdu glasul, cînd îl zări pe Johnny. Ah, nu am știut că ai companie.

Fern îi zîmbi plină de drăgălășenie.

– Paul, l-ai cunoscut pe Johnny, nu? La bal, ții minte?

Paul făcu o grimasă în direcția lui Johnny.

– Desigur. Îmi amintesc. Sper că nu am întrerupt ceva...

– Nu, nu cîtuși de puțin. Johnny se ridică în picioare, urmărind privirea lui Paul care măsura sticla de șampanie golită. Tocmai plecam, mai spuse el.

– Nu te grăbi, Johnny. Nu vrei o cafea sau altceva, înainte de plecare? îl întrebă Fern, plină de sollicitudine.

Johnny se uită ostentativ la ceas.

– Nu, mulțumesc. Mîine dimineață încep devreme, am o mulțime de lucruri de făcut, contracte și multe altele. Mi-a făcut plăcere să te văd, Paul.

Fern îl ajută pe Johnny să strîngă fotografiile. Paul îi smulse una din mînă.

– Ce e asta? întrebă el.

Fern ridică sprîncenele spre Johnny.

Johnny îi făcu semn cu ochiul.

– O să-ți spun totul într-o clipă. Doar să-l conduc pe Johnny. Îi luă fotografia din mână și i-o dădu lui Johnny.

– Mulțumesc, spuse acesta, punându-le pe toate în buzunarul hainei. Te sun mâine. Noapte bună, Paul.

– Vrei să-mi spui ce naiba se petrece aici? șuieră Paul când Fern reveni în cameră.

– Frumos mod de a saluta pe cineva, nu? Nu te-am mai văzut de secole, după care intri aici ca un stăpîn posesiv.

– Am fost ocupat. Iar ultima oară când te-am văzut, nu ai fost prea ospitalieră. Mi-am spus că ți-ar prinde bine puțin timp de gîndire.

– Întîmplător, și eu am fost ocupată, iar Johnny și cu mine ne-am întîlnit ca să discutăm despre noua mea slujbă.

– Despre noua ta slujbă! La ora asta?

– Da. M-am hotărît să accept oferta *Oscar Rees*, cea despre care ți-am vorbit, mai ții minte? Voi fi „chipul” din spatele a milioane de sticlute. Înnebunitor, nu? Îi zîmbi ea.

Paul oftă prelung și se lăsă jos, cu toată greutatea.

– Ești nebună! Ți-am spus eu ce urmărește tipul ăsta. Oricum, pare că a obținut ceea ce voia.

– Ah, nu fi așa de prost.

Căscă și începu să strîngă sticla goală și paharele.

– Totul arată foarte intim, numai voi doi și o sticlă de șampanie. Mă întreb peste ce-aș fi dat, dacă aș fi venit puțin mai tîrziu.

– Încetează! spuse Fern încet, ieșind din cameră. Era hotărîtă să nu-și piardă cumpătul. Gelozia lui începea să devină ridicolă. În curînd o să se înfurie

numai dacă o s-o vadă stînd de vorbă cu un alt bărbat. Și faptul că va deveni celebră – și bogată – probabil că îl făcuse să-și iasă din fire. Greu de crezut că relația lor mai putea continua astfel. În ultima vreme, cînd se vedeau, parcă nu făceau altceva decît să se certe. Dacă la început îl găsisese sălbatic de sexy și abia aștepta să se urce în pat cu el, la orice oră din zi, acum, ideea de a se culca cu el i se părea o adevărată corvoadă. Își strînse buzele, furioasă. Strigă în sus, spre el.

– Eu am de gînd să mă culc imediat. Cred că ar trebui să pleci.

Umerii i se încordară cînd îi auzi pașii coborînd scările spre ea.

– Fern, spuse el cu blîndețe, haide să nu ne certăm.

– Nu mă cert. Nu sînt foarte fericită. Aș vrea să dorm bine și sînt sigură că mă înțelegi că nu mă culc cu tine doar pentru că ai catadicsit să vii aici, în toiul nopții.

Își petrecu brațele în jurul ei, dar ea îl îndepărtă.

– Nu! izbucni ea.

Îi apucă brațul și degetele lui o strînseră dureros. Se cutremură.

– Paul, mă doare.

O trase spre el și-și apăsă gura de gura ei. Ea se luptă să se elibereze.

Brusc, Paul, îi dădu drumul.

– Fă cum vrei, dar nu am de gînd să suport multă vreme chestiile astea, Fern.

Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise, dar nu avea rost să-i mai răspundă. Nu voia decît să scape de el.

– Noapte bună, Paul, spuse ea. Sună-mă mâine. O să vorbim atunci.

– O să te sun când o să fiu pregătit, bombăni el și trînti ușa în urma lui.

Fern dădu drumul unui oftat prelung și puse lanțul de siguranță. De ce, măcar o dată, nu putea fi și viața ei simplă?

– Într-adevăr trebuie să te felicit, Fern. Cred că fața ta o să valoreze o avere. Probabil că în curînd îți vom lua un interviu. Este o temă bună pentru revista noastră.

Fern trase adînc aer în piept și reuși să-i întoarcă Edwinei zîmbetul. Aceasta era o întîlnire pe care va fi foarte fericită să o lase în urma ei.

– De ce nu? zîmbi Fern. O să fie o adevărată schimbare de direcție pentru mine. Ca o provocare, poate.

Edwina își înălță sprîncenele.

– Să devii model? spuse ea ca și cum Fern ar fi fost sărită de pe ax, ca să considere aceasta ca o provocare.

– Intenționez să mă implic foarte mult. Mă cunoști, Edwina, nu m-aș mulțumi cu un loc în spate.

– Nu. Așa este, știm asta, Fern, nu? Deci, spuse ea fixînd-o pe Fern cu ochii ei negri, mă tem că trebuie să te rog să-ți eliberezi biroul. Revistele nu sînt locuri unde să-ți faci temele. Oricum, cred că ai o mulțime de făcut.

– Mi-am eliberat deja biroul. Mai am doar cîteva lucruri de sortat și plec.

Edwina se ridică și-i întinse mîna.

– Deci, Fern, aș vrea să-ți mulțumesc pentru tot ce

ai făcut aici, în cele optsprezece luni. Ai fost o mare achiziție pentru revistă și lumea ziaristicii îți va simți lipsa. Am fost sigură că te așteptau lucruri mari. Poate – cine știe? – noua ta carieră îți va oferi altele și mai mari. Acum vei deveni cu adevărat celebră, Fern.

– Mulțumesc, Edwina. Sînt sigură că am ales bine.

– O să-ți trimitem tot ce o să ai nevoie. Pînă atunci, mult noroc și la revedere. Edwina se retrase înapoi în birou și închise ușa în urma ei.

Fern nu mai avea decît un singur lucru de făcut.

Se întoarse la biroul ei, simțindu-se deodată mai ușoară. Deschise computerul, introduse codul secret și localizează materialul despre *Oscar Rees*.

Semnătura lui Alix o înlocuise pe a ei. Bănuise asta; ticăloasa a vrut să-i fure materialul, să-l treacă pe numele ei. Fern apăsă pe anulat și confirmă apoi comanda. În cîteva secunde, întregul material încetă să mai existe.

Degetele lui Fern zburară peste clape. Apoi apăsă butonul codului lui Alix și așteptă ca ecranul să-i confirme legătura cu computerul acesteia.

Fern zîmbi spre ecran.

– Pe curînd, Alix. Cursorul verde scînteie, umplînd-o de satisfacție. Apoi se deplasă. Cătea! Nimic mai mult.

13

Laura, asistenta personală a lui Hugo, se uita fix la plicul care tocmai aterizase pe biroul ei, adus de un mesager. Logo-ul companiei *Cooper Jefferson* orna marginile acestuia. Din expresia de pe chipul ei, părea că se aștepta ca plicul să sară la ea și să o muște, dintr-o clipă într-alta.

Ce zi blestemată. Hugo sosise târziu la birou, arătând ca și cum și-ar fi petrecut noaptea pe o frînghie de rufe. Era șifonat și nebărbierit. Îi ignorase cù desăvîrșire obișnuitul ei salut de bună dimineța și trîntise ușa biroului în urma lui. Încercase de două ori să-i dea legătura la telefon și de două ori își băgase furios capul pe ușa, spunînd că nu vrea să discute cu nimeni.

Probabil că iar se certase cu Olivia, deși în ultimii doi ani aceste certuri se răriseră tot mai mult, avînd în vedere că atît Hugo cît și Olivia își duceau, fiecare,

propria lui viață. Pe scrisoare scria „Urgent” cu litere mari, roșii. Într-adevăr, nu exista decît un singur lucru pe care-l putea face Laura. Intră în vîrfurile picioarelor în biroul lui Hugo și-l găsi privind afară pe fereastră, ca în transă. Tuși încet, politicos.

– Tocmai a sosit plicul acesta, adus de un mesager. Scrie pe el „Urgent”, așa că m-am gîndit că ar fi bine să vi-l aduc. Îmi pare rău că v-am deranjat. Se retrase repede, închizînd ușa în urma ei.

Hugo rupse plicul. Nu numai că pe el scria „urgent” dar mai era marcat și strict confidențial. În orice altă zi, poate că Hugo l-ar fi deschis cu mai multă temere. Astăzi însă se simțea deja atît de la pămînt, încît nu credea că mai putea exista ceva care să-l facă să se simtă și mai cumplit.

Scrută scrisoarea amenințătoare, apoi o citi din nou, încet. Era un apel oficial din partea lui *Cooper Jefferson* către toți acționarii *Oscar Rees*: familia, fundația, banca, toți. Deci lupta era gata să înceapă. Hugo băgă scrisoarea în buzunarul interior al hainei, apoi, impulsiv, luă telefonul și formă numărul lui Ricci. Cu puțin noroc, poate că o prindea acasă sau între doi clienți. Aceasta răspunse aproape imediat.

– Ricci, ah, ce bine că te-am găsit. Nu ești foarte ocupată? Crezi c-aș putea să trec pe la tine? Cînd? Ah, chiar acum... perfect, vin imediat.

Își luă servieta, îi spuse Laurei că nu era disponibil pentru tot restul zilei și porni în căutarea unui piept consolator.

Hugo se cuibări lîngă Ricci, strîngîndu-i lîngă el trupul minunat de cald și gol. Aceasta se mișcă, se întinse și deschise apoi ochii.

– Cred că am adormit, spuse ea.

– Arătai atît de minunat de liniștită. Hugo îi mîngîie încet părul.

– Eu sînt, tu însă ești tulburat.

Hugo închise din nou ochii, gîndindu-se dacă să-i spună sau nu lui Ricci noutățile. Afurisita de Olivia! Nu-i ajungeau problemele pe care le avea cu cei de la *Cooper Jefferson*.

Ricci se îndreptă.

– Mă duc să aduc puțin ceai, păstrează-mi locul cald.

Acesta încuviință, zîmbindu-i.

Cînd se întoarse, peste cîteva minute, Hugo se ridică în perne și luă recunoscător ceașca elegantă pe care i-o oferi aceasta. Sorbi încet din lichidul aburind, admirînd curbele sînilor lui Ricci care se întrezăreau subtil prin satinul delicat al capotului. Îl privi, peste buza ceștii.

– Deci, spuse ea scurt, te simți mai bine?

– Oarecum. Se pare că vrea nenorocita aia de casă. *Cooper* vrea să pună mîna pe compania aia nenorocită, iar nevastă-mea, pe casa aia nenorocită. Asta într-adevăr mă obligă să mă întreb, Ricci, ce naiba am făcut cu viața mea.

– Ah, înțeleg. De aici, vizita ta.

– Nu mi-am putut împiedica creierul să nu se frămînte. Azi-noapte am avut cea mai îngrozitoare ceartă. Închipuie-ți, a avut neobrăzarea să mă acuze de impotență.

Ricci îl mîngîie pe păr, liniștindu-l.

– Vrei cumva să-ți dau referințe, scumpule? gînguri ea.

– I-am spus că nu o să aibă casa. A fost casa

tatălui meu și basta. A mai avut neobrăzarea să-mi spună că vrea și jumătate din companie.

– Dar asta este imposibil.

– Nu chiar atât de imposibil pe cât aş vrea eu. Poate că o să trebuiască să răscumpăr partea ei. Îți spun, Ricci, o să mă coste o avere. Am nevoie de asta acum, ca de o gaură în cap. Nu-mi ajunge că trebuie să mă lupt cu cei de la *Cooper*. Cîteodată îmi vine să dau dracului totul și să mă retrag.

Ricci se lipi de el.

– Vrei să spui că am putea fugi împreună pe o insulă idilică, însorită, unde tu să scuturi pômul și eu să culeg nucile de cocos? Sau poate să pescuim într-o lagună cristalină?

– Nu cred că mă ieși în serios, nu?

– Cîtuși de puțin. Tu nu ai supraviețui fără companie, așa că încetează să faci pe pesimistul, scumpule, și haide să vedem ce se poate face. Deci, cine este gata să vîndă și cui?

– Nenorociții ăia de gemeni și-ar vinde și mama, dacă nenorocita nu și-ar fi făcut harachiri între timp. Presupun că oricine ar da naștere unei asemenea perechi ar vrea să-și pună capăt zilelor.

– Hugo! îl admonestă Ricci cu blîndețe. Dar asta nu înseamnă decît o felie.

– Da. Dar mai e și Olivia!

– Știu, iar numele ei înseamnă otravă pe buzele tale...

– Fundația, iar cît despre bancă și despre Julian, efectiv nu pot spune nimic sigur. Nu cred că Julian va vinde. Mi-a spus că-i convine să rămînă așa cum e. Dar pur și simplu nu poți să știi ce efect va avea asupra lor mirosul banilor lichizi.

– Eu nu mi-aș face griji în privința lui Julian. Pe el l-aș putea convinge eu.

– Cum naiba crezi că poți face asta?

– Este o poveste lungă, dar de când cu afacerea aceea încurcată cu Caro Littleton, le-a fost al naibii de greu să se mai întâlnească. Presa de scandal a rămas în fața casei lui Caro, unde stă zi și noapte. Se pare că și bărbatul ei are telefonul ascultat. Oricum, Caro a venit la mine. Era isterică, își ieșise efectiv din fire. Se crede îndrăgostită pînă peste urechi de Julian și m-a rugat să o ajut.

– Iar tu de ce naiba ai face asta?

– Caro și cu mine ne cunoaștem de multă vreme. Am fost colege de școală. Ricci chicoti. Nici ea nu s-a schimbat prea mult. Încă de pe atunci intra mereu în fel de fel de scandaluri. După căsătoria aceasta atît de reușită, am crezut că o să se mai cuîmîntească puțin, dar văd că Julian și-a făcut cred un obicei din a da iama în viețile oamenilor. Sper sincer că de data asta este serios, Hugo.

– Dar ai putea avea probleme serioase dacă află cineva.

– Aș putea, dar, sincer vorbind, nu am nici o obligație morală față de soțul ei, iar Julian știe teribil să-ți cîștige simpatia.

– Hmm. Eu nu mi-am dat seama.

– Nu, nu cred. Una peste alta, s-au întîlnit aici.

– Cum ai putut face asta, păcătoasă mică? Să nu-mi spui că s-au culcat chiar aici, în patul ăsta?

– Nu, în camera de oaspeți. Deci, dragul meu Hugo, mă îndoiesc că Julian o să vrea să mă supere și, pînă una-alta să te supere pe tine, nu crezi? O să stau puțin de vorbă cu Caro și o să pun lucrurile la punct.

- Crezi că o să fie chiar atît de simplu?
- Nu subestima puterea plăcerii fizice, mai ales cînd este vorba de Julian.
- Ce ştii despre plăcerile lui Julian? o tachină Hugo.
- Ştiu.

Hugo fu cuprins deodată de un val de afecţiune pentru delicioasa lui doamnă. Îi luă ceaşca din mînă şi i-o puse cu grijă pe masă. O trase apoi jos pe pat şi o cuprinse strîns în cercul braţelor sale.

– În curînd o să ieşim să cinăm împreună, îi promise el încet, dar mai întîi trebuie să mă ocup de o treabă neterminată.

Buzele lui înăbuşiră chicotitul lui Ricci.

Charles Allen aştepta cu nerăbdare întîlnirea din dimineaţa aceasta. Tinea strîns la piept dosarul, în timp ce lua liftul spre apartamentul de conferinţe de la etajul trei. Datorită lui Lucienne, raportul lui se conturase extrem de mulţumitor.

De fapt îl prezentase consiliului cu cîteva zile înainte de apariţia ofertei oficiale din partea lui *Cooper Jefferson*, pe biroul lui Humphrey Morrison. Se şi zvônise deja că zilele lui Hugo erau numărate. Părerea lui Charles era că afacerea putea fi foarte rentabilă pentru Collingwood.

Charles deschise uşa. Încăperea era deja plină. În depărtare îl văzu pe Hugo. Faţa lui aristocratică arăta mai slabă şi mai trasă ca de obicei. Abia dacă se uită la Charles, cînd acesta se aşeză. Aşadar, îşi zise Charles, îşi închipuie că sînt o cantitate neglijabilă, dacă nici măcar nu m-a băgat în seamă. Ei bine, trezirea la realitate va fi destul de crudă, bătrîne Hugo.

Hugo avea de ce să pară îngrijorat. Relațiile între vechii prieteni erau de domeniul trecutului. În lumea reală a anilor 1990, deciziile se iau pornind de la realitățile comerciale și nu în funcție de numărul dineurilor luate împreună la *White's*. Nu mai era loc pentru înțelegeri de onoare. Collingwood se trezise la realitate de nevoie. Hugo era pe cale să facă același lucru.

În sfârșit, când toată lumea se adunase în jurul mesei uriașe din lemn de trandafir și nuc, Hugo răsfoi câteva hîrtii și se ridică apoi în picioare, dregîndu-și glasul, puțin cam nervos, după părerea lui Charles.

– Domnilor, știu că vă dați seama de ce mă aflu aici. Cooper Jefferson a prezentat o ofertă oficială tuturor acționarilor *Oscar Rees*, în intenția de a-i convinge să-și vîndă părțile deținute în corporația *Oscar Rees*, prin aceasta trecînd controlul companiei în mîinile lui *Cooper Jefferson*. Hugo se opri și privi de jur împrejurul mesei, așteptînd înclinările din cap, în chip de răspuns.

– Sînt convinși că nimeni nu va fi surprins să afle că eu mă opun sută la sută acestei preluări. Este intenția mea de o viață, așa cum a fost și a tatălui meu și a lui Alfred Easton, de a păstra corporația *Oscar Rees* în familie. Ne-am folosit de pecetea exclusivității noastre și poate că este cinstit să spun de devotamentul față de un nume de familie care coboară în urmă cu mai bine de șaizeci de ani, ca să stimulăm loialitatea față de produsele noastre. Mulți dintre competitorii noștri au vîndut astfel, în timp, sfîrșind prin a-și pierde vraja și strălucirea care ținuseră aceste companii pe culme, de-a lungul anilor. Presentimentul meu este că dacă *Oscar Rees* este preluat de un conglomerat atît de uriaș cum este *Cooper Jef-*

ferson, nu va mai dura mult și produsele noastre vor fi vîndute în fiecare supermarket de pe șoselele din țara asta. Vom coborî ștacheta, vom deveni prea accesibili și în consecință teribil de neatractivi pentru toate acele femei pe care le-am aprovizionat de-a lungul atîtor decenii.

Eu cred că soția mea, nepotul și nepoata mea intenționează să accepte oferta făcută de Cooper Jefferson. Cumnatul meu, însă, Julian Easton și voi ceilalți știu că veți fi loiali față de mine. Propun de aceea, ca beneficiind de ajutorul vostru, în loc să permitem încheierea acestei afaceri, să găsim cumpărători alternativi pentru cei dornici să vîndă și să ne asigurăm că poziția mea în companie nu va fi amenințată. Firește, va trebui să găsim pe cineva dornic să ofere mai mult decît Cooper și de aceea cred că va trebui să abordăm mai mulți cumpărători. Avînd în vedere realizările noastre excelente, nu cred că aceasta va însemna o problemă prea mare pentru noi.

Hugo se așează și zîmbi încrezător, de jur împrejurul mesei.

Charles Allen bătu posesiv, în dosarul din mînă. Humphrey Morrison tuși și păru încurcat. Apoi se ridică.

– Hugo... Șovăi și se uită în jurul mesei, îngustîndu-și ochii atunci cînd și-i opri asupra chipului lui Charles.

Charles îi zîmbi obraznic. Lasă-l pe bătrîn să se încrunte. Oricum, zilele lui erau numărate. Era timpul ca vechile relicve cum era Morrison să iasă la pensie. Locul ocupat de acesta va fi următoarea recomandare pentru Charles.

– ne-am uitat asupra unui raport cît se poate de

derutant. S-ar părea că viața ta personală, Hugo, uzurpă viața ta profesională.

– Ce? Întrebarea lui Hugo răsună în încăpere ca o lovitură de bici. Eu nu am nici un fel de viață personală, ce naiba!

Humphrey Morrison nu reușea să-l privească pe Hugo în ochi. Îl respecta pe omul acesta și îi plăcea de el. Știa că trebuie să fie o greșeală, aici. Colingwood nu conducea niciodată afacerile în felul acesta. Era sigur că Charles Allen se angajase într-o campanie murdară. Banca fusese întotdeauna deasupra unor asemenea lucruri – pînă de curînd, desigur. Unde dispăruse încrederea care fusese atît de tacit admisă, între bancă și clienții săi? Rechinii ăștia tineri, ca Charles Allen, răsturnaseră toate acestea. Banii și afacerile rentabile erau singurii zei la care se închinau băieții ăștia. Uită de loialitate, doar de aceea există comerțul de bancă. Iar cînd lucrurile merg prost, un bancher bun e desființat. Simplu!

Foarte simplu pentru cineva ca Humphrey Morrison, care veghease asupra băncii atîția amar de ani, încît ajunsese să aibă o mîndrie aproape de proprietar, pentru realizările acesteia. Și iată-l acum pe post de călău șef. Probabil că sosise vremea să iasă la pensie.

– În acest raport există sugestii la care banca trebuie să se gîndească foarte serios.

– Ce sugestii?

– Privind sănătatea ta actuală, Hugo.

– Niciodată nu am fost mai sănătos. Acum șase luni am făcut un control medical complet. Dacă vrei, pot să-ți arăt o copie. Dar cum te știi bine, probabil că ai deja una.

– Nu sănătatea ta fizică ne îngrijorează pe noi. Cît de mult se ura Humphrey pentru vorbele astea.

– Ah? Hugo rîse fals. Desigur, prostul de mine. Înseamnă că este vorba de sănătatea mea mintală. Ha! Ar fi trebuit să bănuiesc, nu? Dar cred c-ar fi trebuit să mă aștept ca bancherii *mei* să fie cu un pas înaintea mea. Deci, sînt pe cale să clachez? Se uită de jur împrejurul mesei, scrutînd atent chipurile. Nici măcar unul nu avea curajul să-și ridice ochii la Hugo. Presupun că nepotul și nepoata mea, continuă el, au un amestec în chestia asta.

Charles Allen se foi în scaun, nesimțindu-se chiar la locul lui.

– Este o sugestie ridicolă, șuieră Hugo.

– Din nefericire, însă, una la care trebuie să ne gîndim foarte serios. Potrivit acestui raport, există cîteva zone de dezvoltare a unor produse, cruciale pentru succesul neînterupt al firmei, dar pe care tu ai considerat că nu este cazul să le urmărești.

– Am știut asta. Este Alexander, nu-i așa? Alexander și formula lui revoltătoare. Rămîn la hotărîrea mea de a nu angaja *Oscar Rees* în nici o astfel de direcție. Ar fi un dezastru, moral și financiar...

Charles Alen interveni, incapabil să se mai abțină.

– Dar concurența se angajează activ în această direcție!

– Oare? Presupun că tot Alexander ți-a spus și asta. Și aș vrea să înțelegeți cu toții bine ce vor nepotul și nepoata mea cu atîta înverșunare să exploateze. Sper că aveți stomacurile puternice, domnilor...

Hugo se ridică în picioare și se aplecă în față, punîndu-și mîinile pe masă, în fața lui. Părea foarte înalt și, dintr-o dată, de-a dreptul amenințător.

Charles Allen se dădu pe spate.

– Intenția nepotului meu este să colecteze țesut fetal pe care să-l folosească într-o cremă împotriva îmbătrânirii pentru care, crede el, femeile vor plăti o avere, să și-o procure. Vecinii noștri mai luminați, francezii, au scos, desigur, în afara legii această practică. Din nefericire, în momentul de față noi nu avem legi pentru acest gen de exploatare. Alexander crede că dacă femeile își dau fericite pe față cu extract de placenta, atunci în mod sigur vor fi la fel de fericite să facă același lucru cu celule prelevate de la pruncii avortați. Se auziră oftaturi, de jur-împrejurul mesei. Deci, continuă Hugo, vă sugerez să vă gândiți din nou la starea mea mintală, dar și la cea a nepotului meu.

Hugo își luă mapa și-și vîrî hîrtille în ea.

– Un singur lucru încă, înainte de a pleca, domnilor...

Humphrey Morrison se făcuse de-a dreptul verde la față.

– Da? spuse el liniștit.

– Trebuie să presupun că, avînd în vedere starea mea mintală, Collingwood ar alege să vîndă?

Hugo scrută din nou chipurile. Un minut întreg, nimeni nu zise nimic. Humphrey Morrison își dresе glasul. Pendulul ceasului vechi, al bunicului său, rupse tăcerea ca un dangăt de clopot de îngropăciune.

– Deci trebuie să presupun că banca nu mă va considera pe mine drept un potențial cumpărător, pentru că a hotărît deja că eu trebuie să fiu înlocuit?

– Nu trebuie să ne pripim, răsună spart vocea nervoasă a lui Humphrey.

– Îmi pare rău, Humphrey, dar nu cred că am înțeles. Ura lui Hugo îl izbi ca o arsură pe Humphrey.

– Am spus că poate ar trebui să ne mai gîndim puțin...

– Mă tem atunci că există aici, în mod cert, un conflict de interese, domnilor. Și, în consecință, îmi voi îndrepta afacerile în altă parte. Bună ziua la toată lumea! spuse, împingîndu-și scaunul cu zgomot și ieșind ca vîntul din încăpere.

Charles bănuî, înainte de a răspunde la telefonul de pe linia directă, cine era la celălalt capăt al firului.

– Lucienne, rîse el, știam că tu trebuie să fii.

– Iubitule, murmură aceasta grăbită, nu mai aveam răbdare. Trebuia să te sun. Cum a mers?

– Splendid, răspunse acesta liniștit. N-ai de ce să-ți faci griji. Hugo este categoric speriat. Am crezut că bătrînul Humphrey Morrison o să facă pe el, de frică. Bietul moșulică. Pur și simplu nu se poate obișnui cu ideea că sistemul prieteniei e mort și îngropat. Arăta ca și cum era gata să aibă un atac de inimă cînd s-a ridicat Hugo în picioare și a spus consiliului ce are Alexander de gînd să facă.

Vocea lui Lucienne deveni mai ascuțită.

– Ce le-a spus?

– Ah, niște nonsensuri despre avorturi – fetuși – chestii destul de lipsite de gust, rîse Charles. Asta nu arată decît în ce stare de disperare se află tipul, încercînd să sperie banca cu povești de groază, ridicole. Firește, eu nu am crezut un cuvînt, dar oricum asta nu schimbă atitudinea băncii față de companie. Dacă banca vinde, vinde. *Oscar Rees* poate face ce vrea, nu?

– Da, ai dreptate, iubitule, bine lucrat. Deci, ce intenționează Hugo să facă? Bătea cu degetele, ener-

vată, sperînd că Charles va ajunge mai repede aici. Aveau noroc că Charles Allen era așa de idiot. Manipularea lui fusese floare la ureche.

– Păi a ieșit ca o furtună din încăpere, amenințînd că-și va duce afacerea în altă parte.

– Și?

– Nimeni nu va prelua contul, așa, pur și simplu. Nu cînd în perspectivă așteaptă o afacere ca asta. Iar contul are mică importanță avînd în vedere că acțiunile sînt în mîinile noastre.

– Deci tu crezi că banca va fi de acord să vîndă?

– Nu am nici un dubiu, Lucienne. Noi doi, lucrînd împreună, nu putem să nu reușim să-i arătăm lui Hugo că vremea lui a apus. O să iau toate măsurile ca banca să vîndă. Contează pe mine.

– Bine lucrat, iubitul. Ne vedem la opt, diseară.

– Abia aștept. La ora opt, la mine.

Humphrey Morrison era cît se poate de mulțumit că își urmase inspirația și la fel de mulțumit că Allen uitase să-și închidă ușa la birou. Ascultă cîteva clipe, după care se retrase în vîrfurile picioarelor, mai departe pe culoar.

Așadar, Hugo avusese dreptate. Se pare că raportul lui Allen reflecta o oarecare înclinație a acestuia spre anumiți membri ai familiei Easton. Prostul. Humphrey știa ce avea de făcut.

Cum ajunsese în propriul său birou, aranjă o întîlnire cu șeful departamentului care se ocupa de securitate. Trebuia să pună sub ascultare telefonul lui Allen și să-i alerteze pe ceilalți din consiliu. Își simțea parcă adrenalina pompîndu-i în vene și asta îi făcea bine. Avea de lucru.

14

– Înțeleg că vă face plăcere să lucrați împreună?
Fern și Johnny își zîmbiră.

– Da, Hugo, spuseră ei la unison.

– Ei bine, asta face viața mai ușoară. Deci de acum înainte te vei numi director de producție adjunct, pentru *Vitale*. Vei acționa ca ajutor al lui Johnny și vom aștepta de la tine să vii cu idei și cu planuri privind marketingul pentru *Vitale*. Presupun că te satisface asta.

Zîmbetul lui Fern se întinse pînă la urechi.

– Peste așteptări, mulțumesc, Hugo. Abia aștept să mă pun pe treabă. Sînt sigură că sub îndrumarea lui Johnny voi putea avea o contribuție efectivă în politica de marketing.

– Exact. Asta sper și eu, îi întoarse el zîmbetul. Și acum, dați-i drumul. Înțeleg că aveți o ședință de filmare la nu știu ce club de tenis.

Cei doi se ridicară în picioare.

– Ah, Johnny, mai stai o clipă. Vreau să discutăm puțin despre prezentarea reclamei pentru *Ozzie*, vânzătorilor detailiști.

Fern închise în urma ei ușa biroului lui Hugo, sperînd că Johnny va fi reținut multă vreme. Cu cît mai mult se amîna filmarea, cu atît mai bine. Fusese împotriva acestui lucru din clipa în care apăruse Johnny cu această strălucită idee de a o băga într-un șort și a-i pune o rachetă în mîină, în vana speranță că asta i-ar da un aer sportiv.

– Tot după povestea ta alergi?

– Poftim?

– Nu ești tu cea care te ocupi de concursul pentru... găsirea „chipului”? spuse Lucienne, privind-o pe Fern cu vădită neplăcere. Sper că nu umbli pe aici ca să adulmeci secretele companiei. Știi, dacă ai nevoie de informații, ar trebui de fapt să aranjezi o întîlnire cu mine. Eu mă ocup de relațiile cu presa. Johnny Sharpe se ocupă de producție, nu de publicitate, iar Hugo este mult prea ocupat ca să fie tracasat cu asemenea lucruri.

Fern își încleștă gura, dar alese varianta tăcerii. Se așeză pe canapeaua convenabil plasată, dincolo de ușa biroului lui Hugo și luă un exemplar din *Vogue*.

– Deci, cum te cheamă?

Fern își ridică privirea și oftă din greu. Își aminti de atitudinea nebinevoitoare a lui Lucienne, din ziua în care se întîlnise prima oară cu Johnny. Își aminti și ce citise despre ea, în tăieturile din ziare. Iar dacă aceea era femeia pe care o alesese compania să trateze cu presa, atunci *Oscar Rees* avea probleme serioase cu imaginea ei publică.

– Fern Donleavy. Tu ești Lucienne, nu?

– Domnișoara Easton, spuse aceasta cu aroganță.

Fern mai răsfoi câteva pagini, în timp ce Lucienne rămase în picioare, deasupra ei, bătînd nervoasă în podea.

– Ei bine?

– Ah, îmi pare rău, zîmbi Fern dezarmant. Ai vrut ceva anume?

– Da. Vreau să știu ce faci aici.

Zîmbetul lui Fern nu dispăru, dar ochii ei verzi deveniră la fel de înghețați ca o cremă de mentă, frapată.

– Îl aștept pe Johnny...

Exact în clipa aceea apărură și Johnny.

– Ah, Lucienne, ați făcut cunoștință?

– Da, spuseră acestea la unison.

– Da, normal că ați făcut.

Se scărpină în cap și se schimbă de pe un picior pe altul, ca și cum nu ar fi fost prea sigur ce să spună. În mod clar, Johnny se simțea extrem de stîmjenit în prezența lui Lucienne.

– Fern, vino. Trebuie să plecăm.

– O clipă, spuse Lucienne tăgădat. Tocmai îi explicam... domnișoarei Donleavy că pentru orice fel de informații despre *Oscar Rees*, trebuie să stea de vorbă cu mine, nu cu tine.

– Ah, nu. Nu-ți face griji pentru asta. Fern nu are nevoie de informații. Ea este noul meu director adjunct de producție. Cum, nu ai aflat încă?

– Ce? Lucienne părea îngrozită. Dar asta este imposibil. Este ziaristă. Am crezut...

Johnny zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Totul este deja aranjat. Ah, și era cît pe ce să uit,

dar Fern o să fie totodată și „chipul“ care o să lanseze *Vitale*.

Lucienne se înroși toată.

– Nu mi-a spus nimeni nimic.

Fern nu mai putea rezista.

– Poate pentru că tu te ocupi de publicitate, Lucienne. Își petrecu mîna pe după brațul lui Johnny și continuă să-i zîmbească prosteste lui Lucienne, în timp ce Johnny o trăgea spre culoar.

– Îmi pare rău, Lucienne, trebuie să mă grăbesc. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Lucienne îi aruncă lui Fern o privire care nu putea fi descrisă decît ca efectiv otrăvită.

– Pfu... ce se întîmplă cu ea?

Fern și cu Johnny se aflau prinși într-un dop interminabil, încercînd să ajungă de la Bond Street la Chiswick. Dar, după o jumătate de oră, abia ajunseseră la colțul dinspre Hyde Park.

– Lucienne? Da, întotdeauna a fost cam vacă.

– Cred că-mi prinde bine să știu că nu are ceva doar cu mine.

– De fapt, eu nu cred că Lucienne ține cu adevărat la cineva – cu excepția iubitului ei frate, desigur.

În timp ce se uita la vitrinele de la *Harrods*, Fern își aminti că citise odată ceva ce o preocupase. Acum, că Johnny pomenise de asta, povestea îi reveni în minte, deopotrivă cu fireasca ei curiozitate de jurnalist.

– Am citit odată un articol. Nu au studiat împreună la *Harvard*?

– Da. A fost cît se poate de neobișnuit ca un frate și o soră să fie acceptați în același timp. Se pare că pe cît sînt de neplăcuți ca oameni, pe atît sînt de

înzestrați. Din nefericire pentru toată lumea din jurul lor, nu și-au folosit creierul cum ar fi fost mai bine.

– Cu ce se ocupă ei, în cadrul companiei? O să trebuiască să am mult de-a face cu ei?

– Amîndoi au studiat chimia, apoi afacerile. Alexander s-a stabilit la Southampton, unde-i ajută pe cercețatori. Lucienne însă a hotărît că formulele chimice nu sînt destul de strălucitoare pentru ea. Acum se ocupă de relațiile cu presa, deși, slavă Domnului, Hugo a ținut-o cît mai departe de *Vitale*. Cel mai mult se ocupă de parfumuri. Probabil că-ți amintești de scandalurile întreținute de tatăl ei, apărînd pe terenul de polo în neobrăzatele lui bluze cu blazonul La petite Mort sau ieșind din cluburile de noapte, toate instantaneele cu el și tot restul. Presupun că publicitatea este modul de a se afirma al lui Lucienne.

– Deci ar putea fi transferată la *Vitale*?

– Nu prea cred. *Vitale* este una din marile iubiri ale lui Hugo. Dacă poate evita asta, nu o să vrea implicarea celor doi gemeni înfiorători. Deci nu-ți face griji. Și apoi, o să reușești tu să te descurci cu ea.

– Da. Dar aș prefera să nu fie cazul. Mai bine, nu.

Nimeni nu mai scoase o vorbă vreme de vreo două mile, cufundat fiecare, în propriile sale gînduri.

– Mi-am amintit povestea! zise Fern. Era pe vremea cînd gemenii studiau la *Harvard*. A apărut ceva în revista *People*. Citisem articolul, care mă interesa pentru niște studii pe care le făceam. Mi se pare că apăruseră la nu știu ce bal, în Long Island. Oricum, se pare că gemenii dansau împreună și un fotograf i-a tras în poză. Se frecau efectiv unul de altul.

– Cred că, indiferent cu cine ai vorbi, o să-ți spună că relația lor este puțin bizară.

– Dar chiar incestuoasă? Gîndul îi provocă repulsie lui Fern.

– Nu știu nimic despre asta. Cred că nu. Probabil că simulează ca să-și bată joc de toată lumea. Le place să creadă că sînt o pereche înfricoșătoare.

Fern se cutremură. -

– În cazul ăsta, cred că prefer să stau cît mai departe.

În sfîrșit, ajunseră la Riverside Club, locul unde obișnuia Johnny să joace tenis. Își parcă micul lui *Peugeot 205* între un *Mercedes* și un *Volvo*.

– N-aș fi crezut că e atîta lume. Oamenii ăștia chiar nu au de lucru?

– Sînt soțiile lor, Fern. Aici obișnuiesc ele să vină, ca să scape de rolul de dădacă.

– Ah, Dumnezeu! Simt că mi se face rău. Credeam că o s-o facem cît mai discret.

În timp ce Johnny se ocupă de formalitățile de intrare, Fern avu ocazia să arunce o privire în jur. Un grup de doamne în costume *Lycra* apărură din salonul cu pereți de sticlă, din partea stîngă a recepției. Fern se cutremură în sine, gîndindu-se cum va arăta ea, cînd Johnny își va fi terminat treaba, ca un fel de clown al lui Jane Fonda.

Simți apoi mîna lui Johnny pe spate, ghidînd-o spre micul, dar foarte bine dotatul magazin, unde urma să fie echipată cu cel mai modern costum de tenis.

Avea exact două ore ca să învețe cum să joace acest joc, pînă la apariția camerelor de luat vederi, care să o pozeze pe fata *Vitale* întrecîndu-se pe sine, pe terenul de tenis.

– Rosie, ea este Fern, anunță Johnny, predînd-o pe Fern unei fete pline de viață, care-i zîmbi cu căi-

dură. Buclele ei negre, dese, erau prinse în vârful capului într-o coadă de cal, dar acestea îi cădeau pe față, făcînd-o să arate ca un ciobănesc lăptos. Nu uita, Rosie, doar un șort alb, clasic – cît mai băiețesc; dacă se poate, și teniși și șosete albe. Uite și bluza, Fern. Sper că o să fii de acord cu ea. Mă întorc peste zece minute, să văd cum te descurci.

Pe cînd Fern își scotea din pungă tricoul special conceput, Rosie se dădu înapoi ca să se uite mai bine la coapsele ei.

– Ce mărime ai? Zece, cred, sau poate chiar opt. Ia să vedem... Rosie începu să scotocească printre ștenghere, iar Fern se duse la rachete. Scoase din teanc o rachetă destul de nostimă, stropită cu pete strălucitoare, albastre. O roti, pentru efect.

– Cum arăt? Își întrebă ea noua prietenă.

– Bine, dar ai nevoie de o rachetă de tenis. Asta este pentru squash. Fii liniștită, găsim noi una, mai târziu. Mă gîndesc că vreunul dintre antrenori o să stabilească ce anume ți-ar trebui.

– Nu cred că e multă lume pe aici așa de neștiutoare ca mine.

– Iubito, o încurajă Rosie, cel puțin tu o să-ți folosești racheta, chiar și numai pentru două ore. Mulți clienți își cumpără rachetă doar ca să fie văzuți scoțîndu-și-o din sacul de sport sau etalînd-o pe bancheta din spate a *Mercedes*-ului lor. O să vezi și o să te miri.

Fern chicoti.

– Vorbești serios?

– Absolut. Haide acum să vedem cum îți vine cu ăștia.

Cînd reapăru Johnny, Fern își încerca tenișii. Se ridică să-și etaleze bluza retro și șortul imaculat.

Johnny zîmbea cu toată fața. Arăta superb, ca o mînză tînă, toată numai picioare și adorabilă.

– Perfect, întoarce-te.

Fern făcu ascultătoare ce i se spusese și Johnny dădu din cap admirativ, la felul în care șortul îi scotea în evidență fundulețul mic, frumos.

Trupul ei avea o asemenea grație naturală, încît Johnny nu mai avea răbdare să o vadă pe terenul de tenis. Bluza albă avea înscrise pe piept, în verde-jad, logo-ul înalt, îngust, al produselor *Vitale*.

Culoarea se prelungea ca un ecou, în mici dungulițe în jurul mîneșilor scurte, cu manșetă, și în jurul gulerului alb. Era simplu, dar efectul, uluitor.

– În regulă, dar ce facem cu părul?

Johnny băgă mîna în sacul lui de sport și scoase de acolo un mic pachet.

– Așteaptă să vezi asta, *la pièce de résistance*.

Desfăcu pachetul și-l flutură pe sub nasul lui Fern.

– Ah, nu! strigă Fern. Cred că glumești.

Johnny își puse pe cap o șapcă de baseball, verde cu alb. Și aceasta avea înscris în față logo-ul *Vitale*. Se întoarse, ca să-i arate lui Fern gaura din spate.

– Poți să-ți treci părul pe aici.

– E de-a dreptul caraghioasă.

– E perfectă.

– Un adevărat clișeu.

– Încearc-o.

– Ah, în regulă. Își trase șapca pe cap și se luptă să-și scoată părul prin gaura de la spate. Johnny era înnebunit, văzînd cît de bine îi venea. Comandase șapca în mod special, pentru ca borul să nu fie prea mare. Voia să i se vadă ochii. Nasul drept apărea obraznic de sub cozoroc și știu exact ce nuanță de ruj

să-i sugereze machieuzei. Cel mai important însă era că Fern, cu picioarele ei interminabile și cu silueta ei subțire, mlădioasă, arăta exact așa cum își imaginase el: tânără, sănătoasă, obraznică și vitală – cu o scînteie a personalității ei „fie ce-o fi”, întrezărindu-se seducător.

Johnny era convins că în după-amiaza aceasta vor reuși să apară cu niște fotografii de reclamă fantastice și era la fel de sigur și că îngrozitor de multe femei vor fi gata să folosească un produs asociat cu această frumusețe atît de proaspătă.

– Ah, cît pe ce să uit...

Mîna lui se mai afundă o dată în sacul de sport, de unde scoase o pereche de manșete verzi.

– Ultima tușă, continuă el și la ritmul la care te vor pune să alergi, probabil că o să ai nevoie să-ți ștergi sudoarea.

– Groaznic. Mă simt ca și cum sînt gata să fiu aruncată leilor drept hrană, spuse ea după ce-i mulțumi lui Rosie și-și luă la revedere de la ea. Și mă simt ca o adevărată impostoare, îmbrăcată așa. Fern scoase un țipăt. Johnny, terenurile au lateralele din sticlă. Nu mi-ai spus. Asta înseamnă că lumea ne poate vedea.

Traversaseră barul și exact dincolo de acesta se aflau patru terenuri de tenis acoperite, întinzîndu-se vizibil unul după celălalt, spre spatele halei vaste, ca un hangar.

– Nu fi proastă. Fiecare este mult prea preocupat de felul cum arată el însuși, ca să te mai observe pe tine.

– Ha, ha. Cu *Vitale* peste tot, pe cap și pe piept, și cu o întreagă echipă de fotografi, m-ar mira, sincer.

– Filmările vor avea loc pe alt teren, tocmai din-

colo. Totul este deja pregătit. Și acum liniștește-te, o să devii paranoică.

Așteptară pe terenul 1, în timp ce antrenorul termina ora pe terenul 2, alăturat lor.

Fern urmări zborul mingii peste plasă, aproape atingându-se de aceasta, în timp ce antrenorul și elevul se luau la întrecere.

Al naibii de bun elev, decise Fern. Ori asta, ori tenisul era cu mult mai ușor decât fusese ea înclinată să creadă.

Robin era înalt, blond și nemaipomenit de bine. Îi scutură lui Fern mîna și aceasta se văzu obligată să înceteze să se mai văicărească, concentrîndu-se în schimb asupra părului blond, moale, care-i acoperea picioarele absolut elegante, și care, spre deosebire de ale ei, erau bronzate.

– Bună, Fern, spuse acesta, bine dispus. Johnny mi-a spus totul despre tine și în două ore o să fii o adevărată profesionistă. Mai întîi însă haide să-ți găsim o rachetă.

Se uită la mîna ei, i-o măsură și apoi dispăru, revenind peste cîteva momente cu ceea ce Fern își zise că era o armă de atac.

– Spune-mi cum ți se pare asta, îi zise arătîndu-i racheta.

– E ca o rachetă, spuse ea neajutorată, întorcînd racheta în mînă.

– Ți se pare prea grea sau prea mare?

– Pentru ce? întrebă ea, inocentă.

– Fern, o atenționă Johnny.

– Nu, serios. Nu fac pe dificila. Doar că nu cred că pot aprecia vreuna din chestiile astea, avînd în vedere că nu știu cum ar trebui de fapt să fie.

– În regulă, în regulă, spuse Robin. Eu cred că e bună. Haide să începem.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce lui Fern i se dădu liber, se prăbuși sfîrșită, în *Jacuzzi*. O durea tot trupul. Se simțea ca și cum o mîină uriașă i-ar fi strivit oasele, răsucind-o ca pe o rufă udă.

Închise ochii și se concentrează asupra senzației acelor bule puternice, care se loveau de carnea ei, îndepărtîndu-i tensiunea din ea, prin masaj.

Tot ce avea de făcut era să se apuce bine cu mîinile de margini, din cînd în cînd, ca să-și împiedice fundul să plutească în sus, ridicîndu-se de pe scaunul submersat.

Apa urla și bolborosea în urechile ei, liniștînd-o și ajutînd-o să se destindă, simțind în sfîrșit acea profundă ușurare că blestemata aia de ședință de filmare pe terenul de tenis era în spatele ei.

Se relaxase într-atît, încît viră spre un vis cu ochii deschiși, care o purtă spre o plajă retrasă, departe de lentilele fotografiilor și de artiștii machiajului, unde putea înota goală în apă, însoțită de un mascul sexy, dar încă fără chip.

– S-ar părea că începe să devină un obicei, nu crezi? Vocea o făcu să tresară, speriată.

Fern deschise ochii și rămase cu gura căscată.

– Prea multe coincidențe. Tu ce părere ai?

Pînă să apuce să zică și ea ceva, Leo Eden coborî și-și dădu drumul alături de ea, punîndu-și mîinile sub cap și instalîndu-se confortabil.

– Eu... ăăă...

– Da, asta cred și eu, bombăni el, fără să-i dea ocazia să spună și ea ceva.

Trebuia să preia controlul situației înainte ca omul ăsta arogant să creadă că era irecuperabilă.

– Mă urmărești? îl întrebă ea, politicoasă.

– Să te urmăresc? De ce naiba aş face asta?

– Aşa cum spuneai, aceste întâlniri nu pot fi puse pe seama coincidenței. Presupun deci că într-adevăr mă urmărești.

– Pur și simplu m-am oprit la clubul meu sportiv, ca să fac ca de obicei o partidă scurtă de înot în drumul meu de la serviciu spre casă. Și iată-te aici, instalată în locul meu preferat din *Jacuzzi*. Te asigur că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, decît să te urmăresc pe tine. O privi, lăsînd impresia că se gîndește profund. Retractivez, reluă el, nu m-ar mira deloc să aflu că de fapt există bărbați care ar vrea să te urmărească. Totuși, nu mă număr printre aceștia.

Se putea ridica și pleca de acolo, dar savura atît de mult baia în *Jacuzzi*, iar trupul ei se simțea atît de obosit. Fir-ar el să fie de Leo Eden. De ce a trebuit să apară?

Fern închise ochii și încercă să pretindă că acesta nu stătea, aproape gol, la cîțiva centimetri distanță de ea. Nu-i scăpase deloc, în cele cîteva secunde cît se uitase la el, că avea un trup puternic. Avea mușchi și păr peste tot unde trebuia. Iar acum, deși încerca să ignore acest lucru, se simțea dureros de conștientă de prezența lui fizică.

De ce trebuia el să fie întotdeauna așa de al naibii de deștept? De fiecare dată cînd se întîlniseră, fusese atît de sarcastic și zău că ea nu făcuse nimic să-l jignească. Poate că făcea și el parte, ca atîția alții, din categoria bărbaților cărora le place să se dea mari față de femei.

Se uită pe furiș la el, împinsă de o curiozitate pe care nu și-o putea stăpîni, dar deschise ochii, văzînd că acesta stătea cu ei închiși.

Avea nasul lung și drept, un nas aristocratic și sprîncenele groase, negre, formau două arcuri perfecte deasupra ochilor închiși. În jurul bărbiei și al maxilarelor, se vedea umbra bărbii și Fern constată șocată că se întreba ce ar simți dacă și-ar plimba degetul peste ea.

Se ridică brusc, simțind nevoia de a se îndepărta cît mai repede de el. El deschise ochii, plimbîndu-i leneș și oarecum obraznic în sus, de la gleznele ei fine, pe picioarele nesfîrșite, pe coapsele curbate tentant și mai sus, pe sîinii care se vedeau acum bine, prin costumul de baie din jerse de bumbac.

Cînd în sfîrșit ochii lui îi întîlniră pe ai ei, zîmbi.

– Johnny ar trebui felicitat.

– O să-i spun, șuieră ea și o luă repede spre vestiarele pentru femei, departe de cuvintele lui zeflemiste.

Ideea îi veni lui Fern pe cînd îl ajuta pe Johnny să strîngă masa, după ce dovediseră delicioasa pizza pe care acesta insistase să o pregătească pentru ei. Nici măcar o dată nu îi făcuse el o cît de mică aluzie. Nu-și dădea seama dacă acest lucru îi făcea sau nu plăcere.

Îl studie pe furiș, de la spate, în timp ce el era ocupat cu spălatul. Îi plăcea cum îi cădea părul peste guler, în bucle mici, negre.

Avea un chip drăguț, plăcut, dar era atît de cumplit de slab, încît se îngrozi la ideea că dacă vreodată ar ajunge să facă dragoste împreună, l-ar putea efectiv

rupe în două. Totuși, o făcea să rîdă. Putea face pe șeful dogmatic, dar putea fi și răbdător și plin de considerație.

La cafea, Fern se așeză pe jos, sprijinindu-se de canapeaua pe care stătea Johnny, cu genunchii la cîțiva centimetri de fața ei. Zîmbi în sus, spre el.

– A fost o masă delicioasă. Unde ai învățat să faci o pizza așa de grozavă? De cîte ori mă încumet și eu, aluatul nu-mi reușește.

– Am petrecut o vară la Roma, pe cînd eram student. Îmi făceam vînt cu coada că sînt și eu student la arte, am văzut cîteva antichități, am rămas fără bani și m-am angajat la o cafenea. Munceam de mă spe-team, dar am învățat cum se face pizza.

– Și ce altceva? zise ea încet, întrebîndu-se ce aventuri a avut el acolo.

– M-am îndrăgostit, cel puțin de două ori, rîse el. Totuși, nimic serios.

– Și acum? Se uită în jos la pantofii lui, neîndrăznind să-l privească, temîndu-se că ochii ei ar putea trăda o prea mare curiozitate.

– Acum am renunțat. Este mult mai sănătos să fii celibatar. Mai puține complicații, o viață mai liniștită. E mult mai ușor.

– Înțeleg ce vrei să spui, zise ea, plină de simpatie. Uite, Paul mă înnebunește, acum. Se poartă atît de prostește, este atît de invidios pe ce fac eu. Nu cred că mai pot suporta mult. Trebuie să mă decid, spuse ea, sorbindu-și ultima picătură de cafea. Cred că am amînat prea mult clipa asta.

Fern se uită la chipul lui Johnny, pe care se citea preocuparea. Conversația risca să devină cît se poate de plicticoasă.

– Deci, spuse ea veselă, ce suplicii mi-ai mai pregătit?

– Parisul!

– Ah! strigă ea, încântată. Cînd și pentru ce și cît de mult?

– Peste o lună și o să faci o prezentare în pas de pisică, pentru *Chanel*.

– Cred că nu vorbești serios! În glasul lui Fern se simțea groaza.

– Floare la ureche pentru tine. Tot ce ai de făcut este să-ți pui un picior în fața celui alt, să-ți legi puțin șoldurile și să faci paradă în haine frumoase.

– Totul este deja aranjat?

– Da. Mi s-a confirmat ieri. Așteptam doar momentul potrivit să-ți spun. Știam că o să fii încântată.

Fern îi arse în glumă una peste genunchi.

– Adică știai că o să fiu îngrozită.

Johnny îi ciufuli părul și ea îi apucă mîna. Apoi, foarte încet, acesta o trase în sus, pe canapea. Fern își ținu respirația, nesigură, dar în același timp știind exact ce avea să urmeze. Fața lui Johnny se apropia de a ei. Își simți pleoapele plecîndu-se încet și simți căldura buzelor lui care se atingeau ușor de ale ei. Iată un bărbat care o plăcea cu adevărat și care era încântat de succesul ei. Johnny era bun, blînd și te puteai bizui pe el, calități pe care Paul nu le va putea niciodată avea. Îl împinse însă încet, îndepărtîndu-l. Chicoti, să-și ascundă stînjeneala momentului.

Johnny întinse mîna și o mîngîie pe păr.

– Nu m-am așteptat să se întîmple așa, spuse el, simplu.

– Nici eu. Se ridică în picioare, simțindu-se groaznic. Poate că ar fi mai bine să plec. Nu știu dacă sînt

pregătită, Johnny. E vorba și de Paul și de munca mea...

– Ei, să nu-ți faci griji, spuse Johnny ridicându-se și luându-i mâinile într-ale lui. Îmi place cu adevărat de tine, Fern, știi asta. Haide să nu ne lăsăm influențați prea mult de ce s-a petrecut acum. A fost minunat, dar cred că amîndoi avem de terminat o treabă.

– Sigur, zise ea, zîmbind nervos. Eu... ăăă... mai bine plec. Mîine dimineață să ne sculăm devreme. Mulțumesc pentru cină. Sper că nu m-am făcut prea rău de rîs, astăzi. Vorbea repede, nerăbdătoare să plece cît mai repede, ca să se poată gîndi la ce se întîmplase și la cum să se poarte în continuare. Tot ce-i mai trebuia acum era încă o complicație nefericită în viața ei.

15

Le-a luat mai mult de o oră să ajungă la fabrica amplasată chiar la ieșirea din Southampton, spre sud, și în tot acest timp nici Johnny și nici Fern nu pomeniră nimic despre ce se întâmplase între ei seara trecută.

Deși la început amândoi se simțiseră ușor jenați, pe măsură ce milele alergau în urma lor, iar ei înaintau cu viteză în peisajul de țară, între ei revenea vechea relație de camaraderie.

Adevărul era că Fern ar fi vrut mult să-l poată întreba pe Johnny la ce se referise el când spusese că amândoi aveau de terminat o treabă.

Evident, în privința ei se gândise la Paul, dar ce probleme avea el? I se păruse mult prea jenant să-l întrebe direct, ca nu cumva să creadă că alerga după el. Trebuia să-și stăpânească neapărat curiozitatea.

Indiferent care era situația lui Johnny, trebuia mai

întîi să și-o lămurească pe a ei, înainte de a se gândi să înceapă o legătură cu oricine altcineva, dar mai ales cu cineva cu care lucra.

Nu era genul să treacă direct din brațele unui bărbat în brațele următorului. Avea nevoie de timp, să-și considere situația, altfel era în pericol să-și piardă controlul asupra vieții ei.

Cea mai rezonabilă opțiune era să nu se mai gîndească deloc la Johnny, altfel decît sub aspectul muncii.

Știind ce avea de făcut, Fern se dădu jos din mașină și își întinse picioarele lungi, mirosind aerul sărat. Fabrică *Oscar Rees* era o clădire înaltă de șase etaje – un bloc uriaș cu ferestre-oglină, cu zugrăveală roșie și cărămidă cenușie, ca un ecou al însemnelor în roșu și argintiu de pe ambalajul *Oscar Rees*.

Abia aștepta să intre și să vadă cu ochii ei nașterea produsului ce-i aparținea. Intrară prin ușile de sticlă, înalte, grele. Aerul condiționat o făcu să se înfioare.

Se prezentară la recepție și fură conduși prin clădire, de-a lungul unei expoziții tentante cu produsele *Oscar Rees*. Pereții erau acoperiți cu reclame în care creaturi incredibil de frumoase își rujau buzele sau își mîngîiau pielea de culoarea piersicii, cu unghii imaculat manichiurate.

Johnny îi surprinse privirea.

– În curînd și tu o să fii acolo sus.

Fern scutură din cap.

– Arată toate atît de perfect. Nici o pată, nici măcar un pistru... pur și simplu nu-mi imaginez cum este posibil așa ceva.

– Nu ar trebui să fii așa de modestă. Oricum, este

remarcabil ce poți obține cu cîteva retușuri ici-colo. Ah, am ajuns.

Pătrunseră într-o lume de halate albe, care făceau ca locul să pară mai curînd un laborator decît o fabrică.

Fură conduși într-o mică încăpere unde pe un ștengher se afla un șir întreg de halate proaspăt spălate și scrobite.

– Mă tem că trebuie să vă puneți astea, le explică recepționista. Este vorba de igienă. Și, domnișoară Donleavy, vă rog să nu vă supărați, dar trebuie să vă puneți boneta asta...

– Mă simt ca și cum aș fi pătruns într-o sală de operație.

– Seamănă oarecum, rîse fata. Trebuie să fim foarte atenți, să evităm contaminarea produselor. Este acolo o chiuvetă, unde vă rog să vă spălați pe mîini, iar între timp eu o să-l anunț pe doctorul Chapman că sînteți aici.

– Habar n-am avut că poate fi așa, strigă Fern, în timp ce se apucase să-și frece unghiile manichiurate, care aveau acum forma unor minunate ovale.

– Închipuie-ți că ar deschide cineva un borcănel și ar găsi înăuntru un fir de păr lung, roșu! Nu cred că ar face o impresie prea grozavă, nu?

– Așa presupun.

Johnny o ajută pe Fern să-și strîngă părul și să și-l prindă sub boneta elastică.

– Arăt ca și cum am început lucrul în schimbul meu, la o fabrică de dulciuri. În sfîrșit, să mergem.

Doctorul Chapman, administratorul fabricii, îi aștepta. În ciuda riscului contaminării, dădu totuși mîna cu Fern.

– Sînt încîntat să vă cunosc, domnișoară Donleavy. Înțeleg că vreți să știți totul despre *Vitale*. Sîntem foarte mulțumiți de formula acestor produse. A început tocmai producția, așa că sîntem toți cu sufletul la gură, pregătindu-ne pentru lansare. Aveți vreo idee cînd se va întîmpla asta?

– În septembrie, interveni Johnny. Mai avem exact patru săptămîni. Avem pregătite toate reclamele. A fost într-adevăr o cursă contra cronometru, dar Hugo a vrut ca lansarea să aibă loc cu mult înainte de Crăciun și ne-am gîndit că ar putea fi o idee bună să o legăm de colecțiile pariziene. O să fie o adevărată lovitură, la *Hôtel de Crillon*. Sper să fiți acolo, adăugă el, politico.

– La fel și eu, spuse doctorul Chapman. Există într-adevăr pericplul să ne înfundăm în bucătăria de aici. E plăcut să mai simți din cînd în cînd gustul strălucirii. În fond, asta este treaba noastră, pînă la urmă. Veniți...

Fern își ținea mîinile strînse în față, în timp ce treceau prin dreptul unor mese acoperite cu sticle și tuburi cu mostre.

Sticle de plastic cu etichete purtînd denumiri imposibil de pronunțat erau depozitate pe rafturi descoperite, de jur împrejurul pereților. Capete se aplecau deasupra vaselor cu cremă sau se uitau prin microscop.

– Acesta e controlul de calitate, explică doctorul. Trebuie să testăm în permanență produsele, pentru o eventuală contaminare, sau în cazul în care a intervenit ceva în linia de producție. Firește, cînd lucrezi în cosmetică, este extrem de important ca produsul să fie în perfectă stare. Pielea este foarte sensibilă și

trebuie să fim scrupuloși cu formulele noastre. Nici nu vă puteți imagina ce efecte dezastruoase poate avea o reacție alergică. Multor femei efectiv li se cojește pielea. Doamne ferește, Doamne ferește... bombăni el. Johnny îi făcu lui Fern cu ochiul, în timp ce aceasta își încrețea nasul, îngrozită.

Intrară în lift și coborîră la subsol.

Zgomotul mașinilor îi umplu urechile, numai că acesta nu era clămpănitul greoi al mașinilor de scris; erau chițaituri sofisticate, zumzăituri și fișîituri, întrerupte de câte un ocazional huruit lipsit de maniere. În jurul unor caruseluri uriașe se învîrteau sticle care erau umplute din ugerul unei megavaci, producătoare de cremă. Fern privea fascinată cum erau manevrate sticlele și puse apoi pe benzi rulante miniaturale, unde li se aplicau capacele.

Încercă să citească etichetele.

– Ah, faimosul Extirpator de radicali. L-am auzit pe Hugo vorbind despre el. Ce face, de fapt?

Doctorul îi zîmbi lui Fern, cu bunăvoință. O întrebare la care îi făcea plăcere să răspundă.

– Așa cum știți, începu el conspirativ, radicalii liberi sînt molecule solitare care atacă celulele, împiedicîndu-le să mai comunice cu celelalte celule. Cînd se întîmplă acest lucru, celulele suferă tot felul de perturbări, de la dezechilibru în încărcătura de umiditate și pînă la o evoluție precancerigenă. Și, bineînțeles, nu trebuie să uităm îmbătrînirea prematură.

– Și cum ne îmbolnăvim de acești... radicali liberi? întrebă Fern, sperînd că întrebarea nu o să sune prea prostește.

– Ah, draga mea copilă, îi purtăm cu toții în noi, strigă doctorul plin de entuziasm. Unii se află acolo,

pur și simplu. Alții și tocmai aceștia, spuse el arătînd cu degetul spre Fern, sînt cei împotriva cărora vrem să luptăm noi, cauzați de factori exteriori, cum ar fi poluarea, razele ultraviolete, fumatul, toți acei cumpliti factori de mediu, pe care nu-i poate evita nimeni. Și de aceea, recurgem la Extirpator. Luă un borcan de pe o tejghea și-l vîrî mîndru sub nasul lui Fern.

Aceasta citi ingredientele: antioxidant, vitamina E, germene de grîu, ulei de ciuboțica-cucului, extract de romaniță... acid hialuronic și filtre solare.

– Sună impresionant, spuse Fern, dîndu-i doctorului înapoi borcănașul.

– Păstrează-l, draga mea. Ah, da, sîntem destul de departe de zilele bătrînei cold-creme. Desigur, acela era un simplu gel din petrol, atît de glorificat, precum bine știi. Foarte eficient, desigur. De fapt, mulți dermatologi insistă că nu poți face ceva mai bun decît să te ungi noaptea peste tot cu chestia aia, dar din punct de vedere estetic... în sfîrșit, îți imaginezi și singură. Presupun că face perna al naibii de grasă...

Fern chicoti. Doctorul Chapman se dovedea un ghid extrem de eficient. Spera că se vor apropia de *Vitale*. În timp ce străbăteau fabrica, doctorul îi înșira peste umăr denumirile produselor, gesticulînd spre varietatea de borcane, sticle și tuburi ademenitoare, cu înscrisul lor roșu și capacele argintii. Ajunseră la o ușă închisă și doctorul introduse o cartelă codată, după care își apropie fața de o cameră de luat vederi.

– Niciodată nu ești destul de prevăzător, spuse el. Peste cîteva secunde, ușa se deschise. Iar aici, spuse doctorul mîndru, se află *Vitale*!

Fern își frecă mîinile, fericită. Recunoscu literele verzi și capacele argintii, deosebite. Logo-ul argintiu

OR de la *Oscar Rees* strălucea mîndru, în mijlocul capacelor.

– Vă rog, spuneți-mi totul despre ele, totul... adică dacă aveți timp.

– Desigur, desigur.

Doctorul Chapman îi povestește despre metodele de producție, în timp ce Fern își concentra privirea asupra borcănășelor care se roteau pe mașinăriile acelea.

– Producția noastră se apropie de final. Curînd vom livra totul pentru distribuție și atunci produsele vor ajunge în magazine. Avem pregătite pachete speciale pentru presă – știți, acele pachetele conținînd gama de produse și care vor fi introduse în casete încîntătoare, gata pentru lansare. Desigur, totul se face la tipii ăia specializați în ambalaje. Lucrează în New Bond Street și se ocupă de design, decid asupra sticlucelor, etichetelor, culorilor. Noi nu trebuie să ne ocupăm decît de aspectele tehnice, cum ar fi acela dacă sticlucă aleasă de ei este efectiv practică. Este minunat cînd apar cu o formă nouă, absolut ingenioasă, doar că noi trebuie să o facem să intre în instalație.

Se opriă în fața unei alte uși încuiate. Prin același proces, ușa se deschise, în sfîrșit.

– Și acum am ajuns. Fern, sper că-mi permiți să-ți spun astfel, îți prezint *Vitale*.

Fern se uită încîntată la colecția redusă de cosmetice. Rujuri în tocure argintii, striate; fonduri de ten solide, în cutii din imitație de baga de culoarea jadului, cu închizători din argint, puse în mici pungulițe din catifea verde și farduri de obraz și de ochi, toate în aceleași ambalaje cu verde și argintiu.

Urmau apoi sticlucile cu fond de ten lichid și cre-

ioanele de contur pentru ochi și buze, toate în culorile *Vitale*, verde, argintiu și alb.

Doctorul Chapman luă o sticlă înaltă, subțire.

– Acizi hidroxizi alfa, sau, mai simplu, acizi din fructe au fost descoperiți în anii '70 de un dermatolog din Chicago, doctorul Eugene Van Scott. Ai putea spune o descoperire miraculoasă, împotriva îmbătrânirii. Ți-amintești că-ți vorbeam mai devreme despre modul în care radicalii liberi pot periclita comunicarea între celule?

Fern dădu din cap, plină de entuziasm.

– Ei bine, extraordinar în cazul acestor acizi hidroxizi este că ei pot ajuta celulele să comunice între ele. Vezi, pe măsură ce pielea îmbătrânește, mesajul de înlăturare a celulelor moarte devine tot mai slab și ne pomenim cu o piele moartă, fanată. Acești acizi AHA readuc pH-ul suprafeței pielii la nivelul său optim de 4,5 și așa cum bine știi, la acest nivel de aciditate, enzimele sau mortarul, dacă vrei, care mențin celulele îmbătrânite, moarte, pe suprafața pielii, sînt distruse, permițînd astfel noilor celule să iasă la suprafață și să înlocuiască aceste chestii rele, moarte, aproape la fel cum se întîmplă cînd pielea este tînă.

Fern încuviință din cap. Totul părea foarte logic, dar erau atîtea de ținut minte.

– Iar aici, spuse doctorul ridicînd sticla, se află *Vitalize*, conținînd acid glicolic, un ingredient magic, revitalizant, care este extras din trestie de zahăr. I-am spus Accelerator de vitalitate pentru piele. Desigur, așa cum știm cu toții, acizii din alte fructe au același efect; acidul malic din mere, acidul tartar din struguri și mai există și piroacidul din papaya – foarte exotic, acesta din urmă, și nu trebuie să uităm bătrînul acid

lactic din lapte prins. Dar, după părerea mea, cel original – acidul glicolic – este cel mai bun. Iar aici avem *Vitality*, crema hidratantă. Ții minte că ți-am povestit despre enzimele care țin celulele laolaltă? Ei bine, această formulă minunată ajută la repararea crăpăturilor care apar între celulele pe care nu vrem să le pierdem, acționând asupra cimentului intracelular și pătrunzând în piele. Acest lucru a fost obținut prin găsirea unui nou tip de liposom care, așa cum...

Fern nu mai suporta.

– Ce este, exact, un liposom? îl întrerupse ea politicos.

– O bulă mică, draga mea, care transportă ingredientul direct către celula din piele. Ceramid. Acționează exact ca și Polyfilla, zău, lipește crăpăturile. Și, adăugă el gânditor, cel mai important este că putem introduce acum atât vitamina C, care este solubilă în apă cât și vitamina E, solubilă în ulei, în aceeași cremă, în timp ce în Eradicatorul nostru inițial nu aveam decât vitamina E, din cauza incompatibilității. Putem face acest lucru introducând compusul de vitamină C în mici bule sau liposomi, ca să poată rămîne separați, pînă în momentul atingerii cu pielea.

Lui Fern începu să-i vîjîie capul. Johnny luă o cărmidă transparentă, verde-închis, care arăta ca un săpun.

– Ah, da, băiete. Acesta este săpunul nostru special, cu pH neutru, pentru curățat. Firește, dacă folosești săpun obișnuit, după care îți dai pe față cu toate chestiile astea, o să pierzi timp și bani. Deci, ce crezi? spuse el în final.

– Totul sună foarte complicat, tehnic și științific. Cred că o să trebuiască să învăț toate astea.

– Bineînțeles că o să înveți, spuse Johnny. Doar ești ambasadorul lor, Fern. Pe tine te vor asasina cu întrebări toți ziariștii și poți paria pe ultimul tău milion că vor încerca să te încuie – ca să arate că nu ești decît o fetișcană prostuță.

– Cumplit. Asta îmi dă foarte multă încredere în mine, Johnny.

Doctorul Chapman îi strînse mîna.

– Să nu-ți faci griji pentru asta. Îți pun eu la dispoziție cîteva informații cu care să te poți descurca. În curînd, totul va începe să aibă un înțeles pentru tine. Dacă ai nevoie de vreo explicație, îmi dai doar un telefon și se rezolvă totul. Iar acum, vino cu mine, mai avem de rezolvat culorile și, în plus, e cineva care așteaptă să te cunoască.

Bărbatul înalt, brunet, i se părea cît se poate de cunoscut, deși Fern nu-și putea aminti dacă și unde îl mai văzuse înainte. Johnny îi șopti la ureche.

– Păzește-ți spatele, draga mea.

Fern nu avu timp să-l întrebe ce voia să spună cu asta.

– Fern, aș vrea să ți-l prezint pe Alexander Easton, adjunctul șefului departamentului pentru dezvoltarea producției. Alexander, ea este Fern Donleavy, noul nostru „chip” pentru *Vitale*.

Fern îl privi îngrijorată pe fratele lui Lucienne, întrebîndu-se dacă și acesta o va primi la fel de ostil ca și sora lui.

Dar el îi luă mîna și i-o strînse călduros.

– Fern, sînt încîntat să te cunosc, în sfîrșit. Vocea lui împrăștia un farmec mătăsos, bine studiat. Ochii întunecați o priveau cu căldură.

Se relaxă și-i întoarse zîmbetul.

– Bună. Nu mi-am dat seama că aici este sediul tău.

– Noi, savanții, încercăm să fim cît mai discreți, nu-i așa, doctore Chapman? Din cînd în cînd ne facem frumoși și mai ne aventurăm în lumea plină de strălucire de pe New Bond Street, dar cel mai mult timp îl petrecem cu eprubetele noastre. Ce mai faci, Johnny? spuse el, în sfîrșit, salutîndu-l pe Johnny.

– Alexander, mormăi Johnny.

Alexander își plimbă privirea, ostentativ, pe trupul înalt al lui Fern. Aceasta simți cum i se urcă sîngele în obraji.

– Da, spuse Alexander în sfîrșit, acum înțeleg perfect de ce erai atît de entuziast, Johnny. Vino, zise el întorcîndu-se din nou spre Fern, haide să mîncăm ceva și să ne cunoaștem mai bine.

Îi puse mîna pe umăr și o conduse afară din încăpere.

Fern îi aruncă peste umăr o privire îngrijorată lui Johnny care venea în urma ei, împreună cu doctorul Chapman.

– Ce părere ai despre produs? o întrebă Alexander.

– E minunat. Mărturisesc că m-au buimăcit toate datele acelea tehnice, dar sînt încîntată că are la bază produse naturale. Nu mi-ar face plăcere să folosesc ceva testat pe animale, sau folosind extrase de animale sau orice altceva ce se folosește în cosmetică, în ziua de azi. Trestia de zahăr mi se pare excelentă. Dar tu la ce lucrezi?

– Ah, eu lucrez cîte puțin la tot ce se face pe aici. Mă ocup de formule.

– Deci ai lucrat cu o mînă și la *Vitale*?

– Cu amîndouă mîinile, de fapt. Totuși, nu pot pre-tinde că-mi aparține în întregime. Acești AHA se folo-sesc peste tot, în industrie. Problema noastră a fost de a găsi formula potrivită. Nu am putea spune că noi sîntem cei care am descoperit ingredientele magice. Așa cum sînt sigur că-ți închipui și tu, un savant vi-sează întotdeauna să facă el descoperirea miracu-loasă – el sau ea, aș spune eu. Am petrecut deci destul de mult timp dospind poțiuni ciudate, nu-i așa, doctore Chapman?

– Ah, da, Alexander. El scoate întotdeauna ceva din mîneacă.

– Deci ce-ai scos ultima oară?

Alexander își atinse nasul, conspirativ.

– Mă tem că e strict secret. În curînd însă voi găsi cheia izvorului tinereții veșnice.

Fern chicoti.

– Înseamnă că o să devii extrem de bogat și ex-trem de celebru.

– Știu. Este înnebunitor, nu? Ochii ți străluciră plini de voieșie. Desigur, continuă el, nu mai este decît o mică problemă.

– Ah?

– Îndată ce voi reuși acest lucru, nu va mai fi ne-voie de nici un fel de cosmetică. Și atunci te-aș putea pune pe liber.

Fern nu răspunse. Se uită la Alexander, întrebîn-du-se dacă acesta o tachina doar sau nu. Cel puțin se dovedise un companion plăcut.

– Nu am fost niciodată la Moscova. Lasă-mă să vin cu tine!

Lucienne se aplecă în față, înclinînd paharul de șampanie din mîna dreaptă, în timp ce-și ținea mîna stîngă pe marginea căzii.

Bulele dansau în jurul sînilor ei, gîdilînd-o.

Alexander începu să o săpunească pe spate.

– Mmmm, oftă ea de plăcere. E bine, scumpule.

Se aplecă și mai mult în față, în timp ce mîna lui aluneca, săpunită, pe pielea ei udă.

Aproape că-i venea să toarcă de plăcere.

– Ei bine?

– Ai treabă aici. Tipul ăla cu care a aranjat Nikolai mă așteaptă numai pe mine. Fără nici un fel de gardă, înțelegi?

– Ah, zău, Alexander. Știi foarte bine cît de mult te pot ajuta. Sînt o achiziție într-adevăr pe cinste.

Întinse mîna în spate și-l apucă de braț. Apoi se întoarse cu fața la el.

Mîna lui Alexander se afla la nici un centimetru de sfîrcul ei. Îl privi direct în ochi, apoi își coborî privirea, oprindu-și-o sugestiv pe sîni.

Începu să-i zîmbească, ușor. Își trase umerii spre spate, ca mîna lui Alexander să-i atingă sfîrcul, apoi își desfăcu genunchii, agitîndu-i voluptuos în apa fierbinte, înpumată.

Alexander începu să rîdă înfundat.

– Ești ca o pisică, Lucienne. O pisică cerșind un regulat pe cinste.

Ținîndu-l de braț, Lucienne puse cu grijă paharul de șampanie pe jos, apoi îi luă mîna și i-o apăsă peste sînul încordat.

Degetele lui Alexander se strînseră în jurul globului rozaliu, umed.

Lucienne gemu.

– Ah... da... Își desfăcu mai mult genunchii, începînd să-i închidă, să-i deschidă, împingînd apa în mici valuri care se învolburau atît de plăcut între picioarele ei. Alexander îi mîngîie sfîrcul cu degetul arătător.

– Credeam că ești satisfăcută de bancherul tău.

– Cantitatea nu înseamnă calitate, spuse ea răgușit. El nu este ca tine, Xan. Nimeni nu este ca tine.

În timp ce o scotea din cadă, ținîndu-i trupul ud lipit de al său, Alexander îi șopti în dreptul umărului:

– Nici mie nu-mi vine să cred că sînt multe ca tine, Sin.

Alexander se desfăcu la pantaloni.

– Apleacă-te! porunci el.

Lucienne se aplecă din talie, punîndu-și degetele de la mîini pe pardoseală, la cîțiva centimetri de degetele de la picioare.

Alexander se dădu înapoi ca să admire priveliștea, cu penisul deja în mînă. Apoi îl apropie de ea, astfel încît capul acestuia lovea carnea fierbinte a feselor ei, coborînd în jos și pătrunzînd în fantă.

Lucienne se ridică pe vîrfuri, împingîndu-se spre el, frecîndu-se de el în sus și în jos, în sus și în jos, înnebunită să-i simtă penisul umflat, pătrunzînd în ea.

– Haide... țipă ea. Te rog... spuse ea, gemînd scurt, plină de dorință.

Alexander își apăsă de ea penisul, în timp ce Lucienne îl ajută să alunece înăuntru.

Cînd în sfîrșit nu mai putu suporta, strigă tare și întregul ei trup se cutremură ca și cum ar fi fost străbătut de un uriaș curent electric, făcînd-o să se convulsioneze și să se zbată ca o marionetă.

Apoi se prăbuși, scăpînd din strînsoarea lui Alexander.

Acesta rămase în picioare, deasupra trupului fără vlagă.

– Presupun că ești satisfăcută, Sin?

– Mmmm, atîta răspunse aceasta.

– Bine. O să te sun de la Moscova, cu prima ocazie. Ai grijă de bancherul tău.

Lucienne rămase cu ochii închiși, dar ridică totuși o mînă grea, luîndu-și rămas-bun de la fratele ei geamăn.

16

– Olivia!

Strigătul lui Hugo răsună în holul pardosit cu marmură și în sus, pe scară.

– Olivia, unde dracu' ești?

Hugo căutase deja aproape peste tot la parter, încercînd în zadar să o localizeze.

Unde naiba era nenorocita aia? Urcă scările în fugă, două cîte două, deschizînd larg ușa dormitorului acesteia.

Strigătul de surpriză al Oliviei îi trădă prezența. Tot ce se vedea din ea era capul mic care răsărea de sub cearceaful bine strîns sub bărbie.

– Hugo! Cum îndrăznești să dai buzna astfel, aici? Te rog să ieși afară.

– Mărturisesc că nu mă așteptam să te găsesc în pat. Este trecut de miezul zilei, ce naiba! Ești bolnavă?

– Păi... ăă... da, m-am simțit ușor slăbită. Și acum, Hugo, fii te rog drăguț și pleacă.

– Foarte bine, dar te aștept în bibliotecă peste zece minute, desigur, dacă te aranjează asta, adăugă el sarcastic.

Întorcându-se pe călcîie, putea jura că văzuse conturul vag al unui alt cap care ieșea de sub cuvertură. Se luptă cu dorința de a privi înapoi. Dar ce făcea Olivia cu timpul ei nu-l interesa cîtuși de puțin.

Probabil că era împopoțonată aia de maseuză care își petrecea timpul pe aici. Își ridică nasul, scîrbit. A scăpa de Olivia depășise de mult termenul limită.

Ce prost fusese că lăsase lucrurile să trăgăneze atîta vreme. Douăzeci de ani!

Dumnezeule, chiar durase atîta? O viață de om! Mai curînd o condamnare pe viață.

Dacă ar fi știut atunci ce știa acum. Chiar și tatăl lui ar fi fost mai rezonabil, dacă ar fi știut că-și împinge unicul fiu într-o căsătorie cu o lesbiană. Bineînțeles, Hugo nu putea da vina pe nimeni altcineva decît pe el însuși.

Dacă ar fi avut un caracter mai puternic, nu s-ar fi lăsat niciodată forțat să facă asta, indiferent de cît de mult șantaj sentimental s-ar fi exercitat asupra lui.

Și-ar fi putut urma inima, în loc să-și urmeze datoria de fiu și viața lui ar fi fost cu totul alta și cît se poate de fericită, lucru de care nu se îndoia cîtuși de puțin.

Făcea pași pe dușumeaua din stejar lustruit din bibliotecă, holbîndu-se fără să le vadă, la etajerele albite de lumina soarelui și la covoarele persane, atît de prețioase.

* – Prost bătrîn ce ești! se mustră singur. Probabil

că la vremea asta este bătrînă și știrbă.

Olivia intră și Hugo rămase locului, în mijlocul încăperii.

– Transmite-i scuzele de rigoare prietenei tale, zise el rece.

Olivia se înroși.

– Nu-mi imaginez ce vrei să spui.

– Într-adevăr e greu de imaginat, te asigur, bombăni Hugo. Problema este, Olivia, că am primit scrisoarea aceea stupidă de la avocații tăi.

– Ah?

– Presupun că știi ce conține?

Olivia ridică din umeri.

– Eu las lucrurile pe seama lor. Ei sînt experții, Hugo.

– Ah, Olivia, zău. Ei te pot sfătui, dar îți urmează instrucțiunile, iar tu trebuie să-i fi instruit să-mi ceară o sumă de douăzeci de milioane de lire. Hugo se sufocă aproape, pronunțînd suma. Dacă nu ar fi fost atît de aberant, ar fi putut fi de-a dreptul amuzant.

– Nu văd de ce. Am impresia că ai uitat, Hugo, că părinții noștri au fost parteneri. De aceea, nu am drepturi asupra companiei numai ca soția ta, dar și în calitate de moștenitor. Totuși, așa cum sînt convinsă că vei aprecia, nu doresc să lucrez în companie sau să-ți stau în drum, ci doresc pur și simplu să obțin ceea ce îmi aparține de drept, ca să pot lua viața de la început.

– Olivia, faci să sune totul atît de simplu. Faptul că, așa cum bine știi, ne aflăm în cursul unei potențiale și ostile lupte – în care sînteți amestecați tu și nenorocita ta de familie – și faptul că am nevoie de tot numerarul ca să păstrez compania trebuie să te facă să

înțelegi că dacă îți satisfac pretenția, eu nu voi mai rămîne cu nimic.

– Ca întotdeauna, Hugo, dramatizezi totul, în mod excesiv.

– Dramatizez totul! răcni el. Nu trăiești pe planeta asta, femeie? Astea sînt datele problemei și gata.

– Avocații mei m-au sfătuit să nu discut nimic direct cu tine.

– Sînt sigur că așa au făcut. Ei bine, le poți spune avocaților tăi să-și vîre pretențiile în fund. Douăzeci de milioane ies din discuție. Chiar și zece milioane ar ieși din discuție. Ai părțile tale, în companie. Acesta este dreptul care ți se cuvine prin testament, Olivia. Nu ai lucrat în companie, dar ai profitat enorm, ca soție a mea. Să nu cumva să-ți închipui că vei obține ceva din pretențiile tale ridicole.

– Mai trăim și mai vedem, Hugo.

– Desigur, Olivia! răspunse el, în timp ce aceasta închidea ușa în urma ei.

Hugo oftă în liniștea proaspăt așternută în încăperea, cutreierînd cu privirea rafturile pe care erau aliniate cărțile. Biblioteca fusese una din pasiunile tatălui său și a bunicii lui, mai înainte. Își plimbă degetele peste cotoarele îmbrăcate în piele lucioasă ale atîtor ediții princeps. Da, o să fie trist să renunțe la această casă veche, dar în inima lui știa că era un vis imposibil să se agațe și de casa Rees și de companie.

Se opri în fața portretului tatălui său, care umplea peretele deasupra căminului.

– Ești răspunzător de multe, ticălos bătrîn.

– Pur și simplu nu cred asta, Fern, efectiv nu cred.

– Scuză-mă. Fern trase valiza burdușită de pe pat,

punînd-o pe jos și începu să se lupte cu fermoarul. Fir-ar, înjură ea printre dinți.

– Te rog să mă ascuți.

– Te ascult, Paul. Dar nu mai e nimic de spus. Și cred că este cel mai bine să nu ne mai vedem.

– Așa, pur și simplu?

– Asta nu poate fi o surpriză pentru tine. Abia dacă ne-am văzut în ultima vreme. Știi în ce hal ne certăm. De cîte ori ne întîlnim totul se transformă într-un meci distructiv. Ascultă, m-am gîndit mult. Nu cred că asta ne face fericiți. Și, adăugă ea încet, nu te iubesc.

– Și cum rămîne cu mine?

Fern se uită la el, neimpresionată.

– De ce crezi că am venit aici?

Fern ridică din umeri. Ar fi vrut să-i spună că poate se plictisea și că nu avea nimic mai bun de făcut, dar renunță.

– Pentru că te iubesc, Fern. Pentru că vreau să fiu cu tine. Știi ce bine ne potrivim.

– Tocmai asta spun eu. Că nu ne potrivim deloc. Relația noastră nu reușește decît să mă facă nefericită.

– Atunci cred că ești foarte egoistă.

Fern se uită la ceas.

– Ascultă, îmi pare sincer rău, Paul, dar trebuie să plec. Trebuie să sosească taxiul, dintr-o clipă în alta.

– Deci asta este. Zbori la Paris, o să te distrezi de minune, iar pe mine mă lași baltă.

Fern se întoarce și se uită la el, la umerii căzuți și la expresia lui răvășită.

Dar îl știa ea bine. Juca doar un rol – rolul bărbatului rănit. Mîndria rănită. Ăsta era tot răul de care suferă el.

– Îmi pare rău. Își mușcă buza și se întoarce înapoi la valiza ei.

– Cîtuși de puțin. Ești prea dură ca să-ți pară rău. Se cutremură, dar nu-i răspunse nimic.

Vocea lui suna urît și răutăcios.

– Crezi într-adevăr că ești ceva deosebit, nu-i așa, cu prăpăditul tău de contract de un milion? Ei bine, află de la mine că nu ești nimic. Ești un nimeni. Nu ai fost în stare să scrii măcar un articol ca lumea, nu-i așa? Pariez că cei de la *Faces* au fost fericiți să scape de tine.

Fern simți cum o podidesc lacrimile. Rămase cu fața întoarsă de la el și se concentrează asupra valizei.

– Trebuie să plec, se scuza ea. Trebuie să pleci, Paul.

– Ah, îmi închipui. Abia aștept. Oricum, nici la pat nu ai fost bună de nimic.

– În cazul ăsta, n-are rost să fii necăjit, nu?

Paul se apropie de ea, făcînd-o să se strîngă, inconștient, speriată de ce putea urma.

Apoi acesta se întoarce brusc pe călcîie îndreptîndu-se spre ușă.

– Ești o tîrfă, Fern Donleavy. O mică tîrfă, dură și calculată.

Își ținu respirația, ascultînd zgomotul pașilor lui în jos pe scări, neîndrăznind să se relaxeze decît cînd auzi ușa trîntindu-se în urma lui.

Își luă jacheta, se mai uită o ultimă dată prin apartament și începu apoi să-și tîrască valiza grea spre ușă, în așteptarea taxiului.

Abia cînd încuie își dădu seama că Paul mai avea la el un rînd de chei.

Nu mai era nimic de făcut acum; trebuia să prindă

avionul. O să trebuiască să schimbe încuietorile, la întoarcere.

Cînd păși în sala de sosire de pe aeroportul *Orly*, Fern fu orbită de blitz-urile albe. Își ridică mîna ca să-și ferească ochii, clipind spre mulțimea adunată. De-a lungul cordoanelor era aliniată o mare de fotografi care se aplecau în față, cu chipurile nevăzute în spatele lentilelor uriașe, declanșîndu-și blitz-urile ca o mașină stroboscopică.

Fern se uită în urma ei, să vadă despre ce era vorba. Un om de afaceri singuratic venea la cîțiva pași în spatele ei, încruntîndu-se curios la Fern. Începu să o cuprindă panica, în clipa în care înțelese.

Știa că roțițele mașinii publicitare fuseseră unse, dar nu-și închipuise amploarea acțiunii. Își auzi strigat numele, în timp ce adunătura aceea se lupta să poată obține o imagine mai bună a ei.

Clipea în toate direcțiile, străduindu-se să arboreze un zîmbet convenabil. Blitz-urile îi răneau ochii, dar își aminti că trebuia să încerce să le ignore, altfel toate fotografiile o vor prezenta cu ochii închiși. Brusc, în jurul ei se aflau numai fotografi, adresîndu-i-se într-o franceză de neînțeles.

– *Ici! ici, s'il vous plaît. Un petit sourire pour nous, allons-y.*

– *Une pose... Ah, Fern, trs belle...*

Nu-i venea să creadă ce se petrecea. Încercă să-și împingă căruciorul cu bagaje prin mulțime.

De partea cealaltă părea că se adunase o altă mulțime de călători care se întrebau, desigur, ce era toată nebunia asta. Fern se uită neajutorată în jur, întrebîndu-se cum naiba o s-o găsească pe Bea, asis-

tenta lui Dominique Lefevre, în mulțimea asta. Brusc, de sub brațul unui fotograf apăru un cap micuț, blond.

– Fern... Domnișoară Donleavy, aici!

Îi făcea frenetic semn cu mîna, luptîndu-se să se apropie de ea.

– Îmi pare rău, dar n-am avut cum să ajung. S-a împrăștiat repede printre paparazzi ăștia vestea sosirii tale.

– Da, nu am știut... mă bucur să te revăd, spuse Fern, privind în continuare, plină de nervozitate, spre mulțime. O întîlnise pe Bea cu cîteva săptămîni în urmă, cu ocazia precedentei ei vizite la Paris, cînd a fost examinată în vederea prezentării *Chanel*. Fern îndurase dubiosul privilegiu de a se preumbla prin fața ochilor supercritici ai doamnei Lefevre, care trebuia să aprecieze dacă era sau nu în stare să pășească așa cum se cuvine și dacă proporțiile ei corespundeau tendințelor sezonului actual. Din fericire pentru Fern, corespundeau și după ce se plimbase nervos înainte și înapoi, pe niște pantofi cu tocuri înalte, cel puțin cu un număr mai mici decît piciorul ei, stăpîna își manifestă încuviințarea ei dînd din cap și zîmbindu-i în sfîrșit lui Fern cu cel mai vag zîmbet.

Și iat-o acum aici, gata pentru marea reprezentație și complet terifiată.

Bea o luă de braț.

– Ne așteaptă o mașină, afară.

– Slavă Domnului, oftă Fern. Mă întrebam cum o să reușesc să-mi fac loc prin mulțimea asta.

– Mergi repede și îmbrîncește cît poți, îi zîmbi Bea. Haide, urmează-mă. *Excusez-moi! Pardon, mes-sieurs...* striga fata asta mărunțică și iată că se formă o trecere pentru ele.

Fern își împingea hotărîtă căruciorul cu bagaje. În sfîrșit, ajunseră la BMW-ul alb, decapotabil al Beei și la siguranța pe care i-o conferea acesta. Fern se uită la el, admirativ. Bea zîmbi.

– Din păcate, nu este al meu. Este în cinstea ta.

– Ce drăguț.

– Toată lumea este înnebunită să te revadă. Trebuie să te duc la salon, pentru ultimele probe – desigur, după ce te înregistrezi la hotel – după care va fi o repetiție cu toate modelele. Mă tem că o să ai un program cît se poate de plin.

– Oricum, timpul meu în următoarele două zile vă aparține. Apoi, vineri va trebui să ne pregătim pentru lansarea produselor *Vitale*, de sîmbătă. Toți de la *Oscar Rees* sosesc aici vineri dimineată.

– Și mai e și prezentarea de vineri seară. Cred că o să fii destul de obosită, la vremea aceea.

– Așa cred. Fern se lăsă pe spate, relaxîndu-se, întinzîndu-și picioarele în față, în timp ce mașina o lua cu viteză spre oraș și numai Dumnezeu știa ce alte orori o mai așteptau acolo.

Fern stătea ca o păpușă împăiată, în timp ce două femei oftau de zor și exclamau în jurul ei. Încercă să nu se gîndească la faptul că era aproape goală, într-o încăpere ticsită de lume. Încercă să nu-i pese cum era împunsă în talie și strînsă de coapse.

Încercă să nu se gîndească la privirile curioase pe care i le aruncau celelalte modele care se simțeau remarcabil de ca la ele acasă, avînd în vedere că și acestea erau aproape goale...

Fern recunoscuse cîteva chipuri... supermodele. Rezistă tentației de a se cuprinde cu brațele și de a se

face cît mai mică posibil și se concentrează să se mențină dreaptă, cît era ea de înaltă, spunîndu-și că asta era ceva ce făcuse în fiecare zi a ei, lăsată de Dumnezeu. Prima oară cînd Johnny va mai veni cu una din ideile lui sclipitoare, va avea grijă să-l refuze categoric, mai ales dacă asta va însemna să se supună unor probe interminabile și înțepăturilor, din partea unor femei lipsite de simțul umorului. Așa învață omul... își spuse în sinea ei.

Doamna Lefevre stătea în picioare, în partea cealaltă a încăperii, uitîndu-se la Fern ca și cum ar fi fost un articol de îmbrăcăminte neterminat, pe cînd cele două croitorese își plimbau centimetru de centimetru în jurul trupului ei, cloncănind ca două găini franțuzești, enervate de atîta extenuare.

– Calmează-te, îi șopti Bea liniștitor, așa sînt ele întotdeauna. Ultima oară ți-au luat toate măsurile. Acum este doar ultima ajustare. Le place să facă spectacol din măiestria lor.

– Mă întrebam dacă nu m-a înșelat cumva cîntarul și dacă nu m-am îngrășat. Par enervate de ceva.

– Nu o lua ca pe ceva personal. Acesta este punctul culminant al muncii lor de șase luni încoace. Totul trebuie să fie cît se poate de perfect și nervii și răbdarea tuturor sînt tocite la maximum.

Doamna Lefevre trase de pe unul din ștenghere un capăt dintr-o rochie albastră ca safirul, dîndu-le-o celor două femei. Fern le urmări cum scoaseră rochia de pe umerăș, pline de respect, și o ajutară să și-o tragă peste cap.

La început, mătasea răcoroasă o făcu să se înfiore, dar, după ce fermoarul lateral fu tras și umerii puși cu grijă la locul lor, Fern nu putu scăpa acelu

sentiment de smerenie că se simțea înăuntru ca o icoană a croitoriei de lux. În timp ce croitoresele își fluturau pernțele cu ace de gămălie, prinse la încheietura mîinii, împingînd-o înapoi și încolo, mișcîndu-i brațele și făcînd minuscule ajustări la bentițele de pe umăr și la cusăturile laterale, Fern rămase privindu-se în oglinda enormă, cît tot peretele.

De pe umerii ei cădea filfîind voalul subțire, atît de ușor și de transparent, încît sfida gravitația, odihnindu-se o clipă pe brațele ei, cînd ea încetă să se miște. Rochia scurtă era încrețită în jurul trupului ca într-o îmbrățișare de voal de culoarea safirului, care părea că-și schimbă nuanța după cum cădea lumina pe unduirile materialului.

Nici o altă rochie nu-i oferise vreodată această minunată senzație. Doamna Lefevre petrecu în jurul gîtului lui Fern cîteva șiruri de perle, apoi îi mai împleti cîteva, în păr. Îi oferî lui Fern unul din rarele ei zîmbete și Fern îi zîmbi înapoi.

Deodată începu să se bucure la gîndul provocării. Se privi și se simți mîndră de înălțimea ei, mulțumită de curba blîndă a coapsei care se freca de mîna profesionistă a croitoresei și în sfîrșit începu să se gîndească înainte, la toată găteala, și dorind să facă acestor minunate toalete dreptatea pe care o meritau.

Cînd proba se termină în sfîrșit, doamna Lefevre o luă literalmente în buiestru explicîndu-i cum trebuia să se concentreze să-și strîngă fesele laolaltă și cum să-și lege coapsele exact cît trebuia, permițînd brațelor să o rotească, de cîte ori se întorcea și cum trebuia să-i tachineze pe fotografi cu privirea. Avea ce ține minte și cînd lecția se termină, capul lui Fern se învîrtea la fel ca și trupul.

Bea îi dădu lui Fern un halat de mătase albă.

– Vino să te prezint celorlalte fete. Mă tem că o să fie cumplit de mult timp de așteptat. Sper că te simți bine.

Fern se relaxă în fața bunătății Beei și arboră cel mai frumos zîmbet, în timp ce Bea făcea prezentările. Chiar și fără machiaj, cu părul prins în sus cu eșarfe sau în cozi de cal neglijente, aceste fete continuau să fie imposibil de frumoase. Fern se pomeni aproape pătrunsă de venerație față de frumusețea trăsăturilor acestora.

– Ai mâncat ceva? o întrebă Suzi, prima care îi vorbi. Uite, ia un sandviș, să nu leșini. Ne îndopăm toate cu batoane de *Mars* ca să nu cădem și apoi ne temem să nu ne pătăm.

Fern luă tava întinsă și începu să-și îndese mîncarea în gură. Trecuse multă vreme de la cele două *croissants* și de la cafeaua din avion.

– Am auzit de contractul tău, la *Oscar-Rees*, spuse una dintre fete, așezîndu-se lîngă Fern.

Un t-shirt lung acoperea aproape în întregime pantalonii făcuți din economie. Fern recunoscuse chipul, dar nu-și putu aminti numele.

– Sînt Kate, spuse fata. Acesta este cel de-al doilea sezon al meu. Îți distruge nervii prima oară, dar ține minte că tot ce trebuie să faci este doar să mergi. Un picior în fața celuilalt și gata. Simplu! Odată acolo, afară, uiți ce să faci. Lumea care se îmbulzește, muzica tunătoare; singura ta grijă nu o să fie decît să te schimbi la timp și să-ți pui colierul și pantofii care trebuie. O să se termine totul fără să-ți dai seama. Cîte prezentări o să faci?

– Numai asta.

– Ai noroc. După asta, noi avem o altă repetiție, o prezentare diseară și două mîine și încă alte treisprezece, după astea. Și mai sînt și recepțiile. Dumnezeu, nici nu știu cum reușim. Oricine spune că ne cîștigăm ușor banii, să încerce pe pielea lui.

Fern luă un pahar cu apă minerală. Sub masă se aflau patru cutii pline cu sticle. Din frapierele lor argintii, își ițeau gîturile două sticle de șampanie. Fern observă că nici una dintre fete nu părea cu adevărat interesată să bea.

Una cîte una, tot mai multe fete veneau să se prezinte și nervozitatea lui Fern dispăru. Fetele astea nu erau niște afurisite îngîmfate, intangibile, erau profesioniste care-și foloseau darurile ca să cîștige cît mai bine în puținul timp pe care-l aveau la dispoziție și-și dădu seama cu o tresărire că era și ea ca și ele.

Fără nici o vină, se născuseră niște monștri ai perfecțiunii – niște monștri absolut frumoși –, iar sub înfățișările acestea frumoase nu se aflau decît niște fete care-și cîștigau existența.

Fern se făcuse vinovată să le judece după simpla lor înfățișare. Nu se opri să se gîndească la mințile care se ascundeau în spatele acestor chipuri, adică exact ceea ce reproșa altora că făceau cu ea.

Înțelese că va trebui să lupte din răspuțeri ca să arate că în spatele acestui agățător de haine se afla o minte independentă, inteligentă, de care trebuia să se țină seama.

Oscar Rees trebuia să bage bine de seamă.

Douăzeci și patru de ore mai tîrziu, legănîndu-se precar în pantofi, Fern începu să se întrebe ce se întîmplase cu toată bravada ei. Bea era ca o insulă a

liniştii în mijlocul unei mări infernale, în timp ce costumierele se agitau încoace şi încolo, oamenii care asigurau paza şi care semănau cu nişte tancuri se luptau cu invadatorii, iar modelele se înghionteau ca să-şi facă loc la oglindă, aplicînd un ultim strat de luciu pe buzele deja strălucitoare.

Bea o strînse pe Fern de braţ, liniştitor.

– Arăţi splendid şi o să fii splendidă.

Fern încercă să zîmbească, dar se temu că, dacă face asta, toată faţa i-ar crăpa în bucăţele.

– Mulţumesc, Bea. Ai fost atît de bună...

Bea îi trimise o sărutare prin aer şi dispăru după cortina care despărţea lumea de puţinii aleşi. Încă de ieri, din clipa sosirii ei, Bea fusese tot timpul alături de Fern, îmbărbătînd-o şi intermediînd diplomatic între mîndrele croitorese şi producătorii pretenţioşi, atenuînd calmă nervii uzaţi, cu manierele ei atît de blînde.

Dar, aşteptînd să iasă, Fern abia dacă îndrăznea să se mişte, de teamă să nu-şi şifoneze nici un pic rochia albă cu paiete, lungă pînă la gambă, care se mula pe trupul ei ca o mînuşă. În timp ce-şi mişca membrele inferioare, cercurile înguste aruncau raze luminoase, în culorile curcubeului.

Două benzi subţiri, cu paiete, cădeau în jos peste umerii ei, pînă la corsajul care-i împingea sînii în sus formînd un decolteu impresionant. Rochia îi venea ca o a doua piele cam pînă pe la mijlocul coapselor, dar de acolo se despărţea în fîşii care se legănau rafinat în jurul gambelor.

O faşă de mătase plină de paiete metalice fusese înfăşurată ca un turban care-i acoperea aproape tot părul, cu excepţia cîtorva şuviţe care fuseseră lăsate să-i cadă în jos, peste umărul stîng.

Își simțea capul greu, dar într-un fel asta o ajuta să-și păstreze ținuta rigidă, amintindu-i că trebuie să calce semeț și nu să pășească, împingînd-o să intre în rolul unui strălucitor model pentru marile prezentări. În clipa de față curgea șampania și Karl Lagerfeld în persoană se agita încoace și încolo, înconjurat de un grup de ziariști și de stolul lui de frumuseți, relaxat și distant ca un rege. Se apropie de Fern.

– Te-am urmărit mai devreme... pe podium. Accentul lui german, îndulcit de franceză, era ciudat de seducător. Te descurci foarte bine și arăți minunat... ești foarte frumoasă. Mai ales în rochia asta. Te simți bine în ea, *ja*?

– Mă simt minunat în ea. Nu sper decît să nu mă prăbușesc în bucățele, acolo, afară.

– Știu că nu o să se întîmple asta! spuse el, emfatic. O să calci ca pe nori, acolo. Kaiserul își făcu vînt cu faimosul lui evantai negru în fața impenetrabililor săi ochelari întunecați și plecă mai departe. Fern simți că fusese într-adevăr onorată.

În sfîrșit, cu nici mai mult nici mai puțin decît cincizeci de minute întîrziere, parada începu. Muzica se trezi la viață, luminile se aprinseră și primul grup de șase modele își plimbă costumele de-a lungul podiumului. Bea stătea lîngă Fern, trăgînd cu ochiul prin cortină. Avea vocea ascuțită de încîntare.

– Toată lumea este aici, spuse ea mîndră. *Vanity Fair, Harper's Bazar, Women's Wear Daily, Vogue* – toți, înșirați în primul rînd din stînga; marii cumpărători și celebritățile capătă și ei, întotdeauna, primul rînd. Ai grijă să zîmbești în fața camerelor. Editorii trebuie să aleagă poza ta pentru numerele lor de mîine.

– Mi s-a făcut rău de nervi, urlă Fern, amintindu-și

statistica făcută mai devreme de Bea; se aflau acolo aproximativ o mie de ziariști, trei sute de fotografi și cincizeci de echipe de televiziune.

– Bea de aici. Bea îi întinse un pahar cu șampanie și Fern îl dădu pe gît dintr-un foc. Acum o să plutești pe podium.

– Sper pînă la Dumnezeu să ai dreptate.

Fern așteptă semnalul regizorului și se alinie în rînd cu celelalte. Brusc, se pomeniră într-o revărsare de lumini și aplauze. Picioarele ei rigide începură, nu știu cum, să se miște în ritmul muzicii. Pelvisul ei conducea umerii, în timp ce-și unduia coapsele în felul acela leneș, amăgitor, așa cum fusese învățată.

Își aplică pe față zîmbetul cel mai fermecător de care era ea în stare. La jumătatea drumului își smulse turbanul de pe cap și părul i se undui în jurul umerilor într-o revărsare de roșu-cafeniu. Blitz-urile scînteiară și Fern poză. Tîra în urma ei turbanul desfășurat, oferindu-le fotografiilor cel mai seducător zîmbet. Începea să se simtă bine.

Leo Eden o împunse pe India Duncan-Forrester în coaste.

– Nu e fata aceea? spuse ea într-o șoaptă tare, de scenă.

Ochelarii cu ramă de sîrmă ai Indiei stăteau într-un echilibru arogant, pe vîrfurile nasului. Leo știa că era o pură afectare.

– Da.

Tonul plictisit al Indiei ascundea faptul că o urmărise pe Fern Donleavy ca un vultur, observînd fluiditatea animalică a mișcărilor ei, urmărind publicul rămas cu gura căscată în timp ce Fern se unduia și înainta de-a lungul podiumului.

Chiar și India trebuia să recunoască, numai pentru ea, că fata arăta uluitor.

– Ce caută acolo sus? șuieră Leo.

– Trebuie să fi citit ziarele, iubitele, oftă India, la capătul răbdării. Ea este noua fată de la *Oscar Rees*.

Leo se lăsă pe spătarul scaunului și se încruntă numai pentru el. Bineînțeles că citise despre noul „chip” pentru *Vitale*, dar nu făcuse niciodată legătura. Privea fascinat coama arămie care sălta peste umerii și în jurul sînilor lui Fern. Urmă linia interminabilelor ei picioare, amintindu-și ziua în care o văzuse în *Jacuzzi*. În sinea lui, îl felicita pe Hugo.

După cum fulgerau blitz-urile la fiecare apariție a lui Fern, era cea mai populară prezentatoare a acestei parăzi, ceea ce însemna că *Oscar Rees* va avea, la sfîrșitul acestei săptămîni, o publicitate uriașă, dublată de faptul că lansarea *Vitale* era programată pentru mîine seară.

Iar asta însemna că Lowenstein va începe să-l terorizeze pe Leo cu preluarea aceea blestemată. În particular, lui Leo îi părea oarecum rău pentru Hugo și pentru viitorul companiei *Oscar Rees*. O să stea de vorbă cu el, mai tîrziu, ca să încerce să-l convingă să accepte un rol important în noua organizare.

Spectacolul continuă într-o beție de pozări, plimbări și dezbrăcări. Cînd ajunse la ultima ieșire, Fern se simțea într-o stare de euforie. Reușise efectiv să se descurce fără cea mai mică greșeală.

Cînd apăru mireasa, însoțită de Karl Lagerfeld, modelele se aliniară de o parte și de alta a cortinei și-și aplaudară stăpînul.

Fern scrută chipurile din public, încercînd să-i distingeze pe cei de la *Oscar Rees*. Nu văzu pe nici unul

dintre aceștia, dar văzu în schimb chipul trufaș al In-diei Duncan-Forrester, uitîndu-se țintă la ea.

Johnny turnă din nou șampanie în paharul lui Fern.

– Bea, scumpo. Ai fost minunată, spuma Parisului.

– Mulțumesc, zîmbi Fern, dar dacă mai beau ceva, o să arăt ca vechea scoarță încrețită a Parisului, iar mîine avem lansarea.

– Fii liniștită. Totul este atît de bine organizat, încît o să fie ca o briză. Haide să-l găsim pe Hugo și pe ceilalți. El m-a trimis să te caut. Au reușit să găsească un colț mai liniștit, în celălalt bar.

Fern îl urmă ascultătoare pe Johnny, încercînd să facă abstracție de picioarele care o dureau și de faptul că ar fi dat orice, ca să se culce într-un pat, chiar acum.

Se simțea cumplit de stoarsă. Johnny o trase de mîneacă, spre un grup mare de oameni care ocupa-seră cea mai mare parte a extremității îndepărtate a barului strălucitor, ornat cu un mozaic auriu, de care era atît de mîndru *Hôtel de Crillon*. Fern îl recunoscuse din spate pe Hugo. Îi atinse ușor umărul și cînd acesta se răsuci spre ea, chipul i se luminează de încîntare.

– Fern! strigă el. Fetiță dragă, te-ai descurcat de minune. Ai fost magnifică. Sîntem cu toții atît de mîndri de tine, nu-i așa? gesticulă el spre ceilalți.

Fern se înroși toată și-și coborî privirea, încurcată. Cînd o ridică, se înfioră constatînd că departe de a întîlni chipuri zîmbitoare, se confrunta nu doar cu o singură privire înghețată. Fern se strînse înapoi, lîngă Johnny, în timp ce Hugo făcea prezentările.

– Fern, nu cred că ai cunoscut-o pe lady Pembroke... Fern întinse mîna politicoasă și zîmbi înapoi,

zîmbetului fermecător al prietenei lui Hugo. India, Leo, continuă acesta, pe ei îi cunoști, desigur.

India dădu din cap și Leo îi luă mîna. Fern își aminti ultima oară cînd se văzuseră și se surprinse uitîndu-se în ochii acestuia, să vadă dacă poate detecta în ei aceeași umbră de ironie care știa sigur că se aflase acolo, atunci.

Ochii lui negri, adînci, erau impenetrabili, dar buzele lui îi mîngîiară fierbinți vîrfurile degetelor ei reci. Aproape fără să vrea își retrase repede mîna din strînsarea lui și-și frecă degetele, ca și cum s-ar fi ars. Urmărind-o, Leo Eden îi zîmbi alene, tachinant.

– Nu am știut că și *Cooper Jefferson* se ocupă de prezentări de modă, zise Fern, remarcînd cu o ușoară surpriză gradul de răceală din vocea ei.

– Ah, lui Leo îi place să mă însoțească, zise India. Firește, am obținut locuri în primul rînd, avînd în vedere importanța revistei *A la Mode*, iar Leo este cunoscut ca un client bun, mai ales al lui Karl, nu-i așa, scumpule?

– Ce vrea ea să spună, Fern, este că în general reușește să mă convingă să cumpăr cîteva fleacuri.

– Cu succesul tău, aș fi crezut că reușești să ți le cumperi singură, nu rezistă Fern tentației.

– Da, firește... mi le cumpăr! bolborosi India.

– Adevărat? Leo părea sincer surprins. Nu mi-am dat seama, India. Fern îi surprinse privirea și constată șocată că acesta o enerva într-adins pe India. Ochii lui întunecați scînteiară veseli spre Fern. Se întoarse derutată, nedorind să fie atrasă în cine știe ce joc stupid dintre cei doi.

Hugo o apucă de braț.

– Vino, Fern, să stai de vorbă cu Ricci. I-am po-

vestit atîtea despre tine, încît abia aşteaptă să te cunoască, nu-i așa, Ricci?

– Într-adevăr, Hugo. Ricci îi zîmbi lui Fern plină de căldură și o feliicită pentru prezentare. Haide să ne așezăm și să stăm de vorbă. Vreau să știu totul despre tine. Bătu cu palma pe canapea și Fern se așeză ascultătoare alături de Ricci. Cred că este al naibii de cald și de obositor să stai ore în șir sub luminile acelea.

– Așa este. Iar uneori trebuie să-ți păstrezi aceeași poză și înțepenești în asemenea hal, încît crezi că o să mori sau cel puțin că niciodată nu o să mai reușești să te miști normal. Dar mă și distrez și mă pasionează să aflu totul despre produsele și despre felul în care lucrează compania.

– Atunci ai face bine să te grăbești, Fern. S-ar putea ca în curînd să nu mai existe compania. *Cooper Jefferson* speră să pună mîna pe ea.

– Am crezut că sînt zvonuri! Hugo n-ar vinde niciodată, nu-i așa?

– Nu, dar s-ar putea să o facă ceilalți membri ai familiei. Este o poveste cam lungă și cred că Hugo își închipuie că dacă nu vorbește despre asta, s-ar putea să nici nu se întîmple.

– Într-un fel pot să înțeleg, dar trebuie să existe ceva ce poate face el, ca să împiedice acest lucru, nu?

– Nu, dacă acționarii vor vrea să vîndă și dacă Hugo nu o să aibă bani să le răscumpere părțile.

– Cît i-ar trebui? întrebă Fern.

– Vreo cincizeci de milioane.

– Iisuse! spuse Fern, cu răsufarea tăiată. Deci nu prea există speranțe?

Ricci scutură din cap.

– Nu, dacă nu vor fi convinși gemenii, Olivia și Fundația Rees să facă altfel. Din nefericire, chițăie toți după bani. Așa că, draga mea, asta este.

– Nu-i de mirare că Hugo este atît de nervos în ultima vreme.

– Are noroc că noi toți sîntem alături de el, nu-i așa? Se lăsă pe spate și-și încrucișă picioarele lungi, fine, în ciorapi negri. Purta o rochie simplă, neagră, din jerse și două șiraguri de perle la gît. Un safir mare, înconjurat de diamante sclipitoare, ținea la un loc colierul dublu. Părul blond-deschis îi cădea pe umeri. Își lăsase în față un mic breton, restul părului fiind tras în spate și ținut în loc cu o banderolă neagră, cu aplicații. Avea acea înfățișare aristocratică, plăcută, care se rafinează odată cu vîrsta – mai pămînteană, dar totuși sexy, neîndoios. Johnny îi povestise lui Fern despre divorțul iminent al lui Hugo. Fără îndoială că Hugo și Ricci își vor oficializa legătura, cînd se va termina totul.

Într-un tîrziu, Fern se scuză. Avea nevoie de un somn bun și mai avea încă de lucru, ca să se pregătească pentru doamnele și domnii presei, pentru ziua cea mare, de mîine. Și avea nevoie de timp ca să se gîndească la consecințele veștilor aflate de la Ricci și la ce va însemna pentru ea vînzarea companiei *Oscar Rees*. Ăsta era norocul ei, să fie un model fără slujbă, după ce ajunsese un ziarist fără slujbă. O să trebuia să discute cu Hugo despre situația ei, dar în seara aceasta era mai important să se asigure că-și va face somnul ei de frumusețe, căci altfel o să se pome-nească mult mai devreme fără slujbă.

17

Leo își luă faxurile din holul hotelului și o porni spre restaurant. De obicei își lua micul dejun în cameră, dar viciul Indiei de a fuma țigară de la țigară când își concepea edițiile îl determinase să iasă puțin la aer curat.

O lăsase să-și smulgă părul, încercînd să se ho-tărăscă asupra materialelor pe care le va semnala ca speciale, pentru editorialul ei.

Se uită prin încăperea aglomerată, încercînd să găsească o masă, cînd văzu o străfulgerare de siena strălucitoare, în capătul îndepărtat al încăperii.

Își zîmbi și-și făcu loc printre mese.

Fern avea capul aplecat peste un maldăr de hîrtii și părea că nu-l observase apropiindu-se și nici măcar trăgînd scaunul de vizavi.

Leo tuși.

Fern tresări, lovind ceașca din fața ei.

– Ah! Nu te-am văzut, spuse ea începînd să se agite, strîngînd hîrtille și ținînd ceșcuța care se clătina.

– Sper că nu te deranjez.

– Nu, îmi făceam doar temele.

– Despre ce fel de machiaj vei purta diseară?

– De fapt, despre istoria parfumurilor *Oscar Rees*.

– Foarte interesant. Povestește-mi. Vocea lui suna neobișnuit de cald.

– Ei, sînt sigură că nu te interesează...

– Dimpotrivă. Sînt extrem de interesat.

– Ah, da, dacă mă gîndesc mai bine, ar trebui să fii, nu-i așa? Avînd în vedere că ești pe cale să cumperi compania.

Leo clătină din umeri.

– Încă nu este nimic stabilit. Hugo și cu mine mai avem încă de discutat anumite lucruri. Oricum, n-aș fi crezut că te interesează asta.

Fern își strînse buzele și ochii ei îl străfulgerară mînioși pe Leo. Ticălos condescendent. Hotărîtă, își luă hîrtille și-și continuă lectura.

– Zău, spuse Leo, am vorbit serios. M-ar interesa foarte mult să aud toate astea.

– Din moment ce cumperi compania, aș fi zis că asta a făcut parte de mult din preocupările tale.

– Confuzi romantismul cu economia.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar, după părerea mea, afacerea cu produsele cosmetice este o chestiune de romantism, pentru că vinde vise și fantezie. Unele din marile parfumuri au fost inventate de mari romantici, pornind de la un vis. În locul tău, nu mi-aș bate joc de asta. În fond, înțeleg că *Cooper Jefferson* consideră că aceste vise valorează patruzeci de milioane de lire.

– Ești remarcabil de bine informată. Leo începea să se amuze.

– Pentru o blatistă? Îl privi de sub sprâncenele ridicate.

– Îmi pare rău. Nu erai o blastistă, erai o...

– Jurnalistă.

– Ah, da, exact. Interviuul cu India. Tu ai vorbit de el.

Fern fu surprinsă că el își amintea.

– A fost o ciocnire între două personalități diferite, cred.

Leo izucni într-un râs sonor.

– India este puțin... cum să o spun mai frumos?

Fern așteptă, lăsînd impresia că nu o interesează acest aspect.

– Puțin nesigură, să zicem?

– Asta sau, mai direct, neprofesionistă.

– Este o lume dură, cea în care trăim noi, Fern. Sper că o să afli asta. Și apoi, faci o treabă mult mai bună acum, decît dacă ai fi lucrat vreodată pentru India. În locul tău, i-aș fi recunoscătoare.

– Uite ce e, nu vreau să fiu prost crescută, dar zău că am de lucru.

– Ah, fă ce vrei, nu o să te opresc. Leo pocni din degete și apăru un chelner.

– *Deux cafés, s'il vous plaît, et des croissants avec du beurre, mais sans confiture, et une petite assiette de fruit très fraîches, d'accord? Merci.* Ce spuneai? o întrebă apoi pe Fern, zîmbindu-i.

– Absint. Haide să începem cu el.

În sfîrșit, Fern îi zîmbi și ea. Era atît de insistent. Și poate că o să-i folosească exercițiul.

– Era cel mai important parfum al companiei *Oscar*

Rees. Un dar de nuntă pentru Nancy, mama lui Hugo. Știi, desigur, că, inițial, absintul a fost un lichior franțuzesc, din pelin. Avea gust amar și, de aici, aproape ca un ritual, se ținea deasupra paharului o linguriță specială, perforată și lichiorul era picurat cu grijă, printr-o linguriță cu zahăr. Adevărul este că acest lichior era de fapt otrăvitor și provoca orbire și nebunie. Presupun că era interzis prin lege.

– Ciudat cadou de nuntă, ceva dulce-amar.

– Presupun că ideea lui Oscar era uniunea dintre el, cel amar, și Nancy cea dulce. Împreună, au realizat o poțiune ametoitoare, formidabilă. Povestea merge în urmă pînă la Adam și Eva, cred; legenda peliniței, din care se rafinează absintul, potrivit căreia această plantă a răsărit pe dîra șarpelui care se tîra pe pămînt, gonit din Grădina Edenului. Poate că Oscar făcea un calambur din faptul că, asemenea lui Adam, căzuse și el victima farmecelor unei femei.

– Frumoasă povestioară. Dar despre celelalte ce știi?

– Cînd Hugo a obținut primul lui parfum, a rămas fidel analogiilor mitologice. *Orfeu* a fost inventat pe cînd Oscar avea doar douăzeci și cinci de ani. Eu consider remarcabil faptul că, deși încă fără prea multă experiență, a reușit să obțină ceva care a rămas pînă astăzi pe primele locuri, la vînzare.

– Nu vreau să par cinic, Fern, dar Hugo pompează o mulțime de bani ca să-l mențină pe piață la loc de cinste.

– Tu nu ai face la fel, cînd știi că se află pe locul zece în topul celor mai bine vîndute parfumuri, din toate timpurile?

– Să fie oare marketingul inutil?

– Asta este ca disputa dintre ou și găină. Îl împingi pe piață, se vinde bine, dar dacă se vinde bine, ai nevoie să-l împingi? Se vinde bine pentru că este împins sau se vinde bine datorită uriașei fidelități față de marcă, atît de bine păzită? Mie mi se pare că strategia lui Hugo, privind această consecvență, i-a prins bine.

– Văd că înveți repede, Fern.

– Da. Îmi place să învăț, Leo. Dar nimeni nu a aflat pînă acum de ce Hugo a ales *Orfeu*. Ca și tatăl lui, odinioară, tocmai se căsătorise și presupun că la vremea aceea lumea a crezut că era un cadou de nuntă pentru Olivia, dar legenda este incredibil de tristă, de-a dreptul sfîșietoare. Pare o alegere atît de ciudată.

– Crezi deci că Hugo a avut o iubire secretă, Fern?

– Cunoști legenda?

– Bineînțeles. Bieul Orfeu își pierde soția după ce aceasta este mușcată de un șarpe. Orfeu încheie un pact cu Pluto, care îi permite să coboare în Infern și să o readucă de acolo pe Euridice, cu condiția să nu o privească pînă cînd aceasta nu se află din nou sus, pe pămînt. Cînd în sfîrșit o găsește în Hades, Euridice este distrusă că iubitul ei nu se uită la ea și îl imploră să o facă. Neputînd să îndure să o vadă nefericită, exact în clipa în care Orfeu pune din nou piciorul pe pămînt, se întoarce spre ea și bineînțeles aceasta dispare înapoi în Hades, pentru veșnicie, lăsîndu-l să o jalească de-a pururea. Leo îi zîmbi lui Fern. Cred că asta-i tot, spuse el. Ceea ce ne poate face să credem că Hugo a avut o iubire secretă.

– Exact. Și probabil că nu i-a putut niciodată spune de ce nu a rămas cu ea.

– Ai o imaginație bogată, Fern.

- Doar o minte curioasă, Leo. În sfârșit, trebuie să plec. Aș face bine să exersezi să mă rujezi.
- *Touch!* Leo oftă, privind-o plecînd.

Petrecerea pentru lansarea *Vitale* zbură într-o amețeală de discursuri, blitz-uri și nesfîrșite interviuri. Lui Fern îi venea greu să se familiarizeze cu ideea că se află de cealaltă parte a carnetului de ziarist și trebuie să-și muște de mai multe ori limba ca să nu întrebe ce unghi vor folosi, cît de lung va fi materialul și așa mai departe.

În seara aceasta va juca rolul vedetei; în fond pentru asta era plătită. Zîmbi pînă începură să o doară maxilarele și încercă să-și înăbușe căscatul. Sala de bal a hotelului *Crillon* era înțesată.

Se aflau acolo toți reprezentanții marilor firme de desfacere cu amănuntul din Franța, Regatul Unit și America – și toți trebuiau să-i fie prezentați; toate marile reviste de modă și cosmetice; toți distribuitorii și agenții, cercetătorii din fabrică, inclusiv doctorul Chapman și gemenii Easton, tatăl lor, Julian, pe care Fern nu-l mai întîlnise pînă atunci, toți au trecut prin fața ei într-o vîjîială de zîmbete și prezentări.

A fost întrebată de un milion de ori cum a fost descoperită, încît se gîndi dacă nu ar fi mai bine să scrie de mîină o notiță care să fie anexată caietului de presă, decît să mai treacă o singură dată măcar, prin asta.

Johnny stătea foarte aproape de ea, asigurîndu-se că nu este călcată în picioare de puhoiul de oameni, umplîndu-i grijuliu paharul cu apă minerală și ghidînd-o prin diferitele etape. Prezența lui îi dădea o calmă încredere.

Era atît de liniştitor să ştie că el era acolo, pentru ea, în cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor.

După ceea ce i se părură infinite ore, mulţimea parcă se mai subţiasse puţin. Johnny îi făcu cu ochiul.

– Nu mai avem mult. Cred că ţi-ai făcut datoria cît se poate de bine. Acum nu mai avem decît să aştep-tăm presa de mîine. Dar părerea mea este că *Vitale* va avea un succes enorm, ca şi tine, draga mea Fern.

– Mulţumesc, Johnny. Pentru tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Johnny o privi lung şi Fern se gîndi că o s-o ia în braţe, dar acesta îşi lăsă ochii în jos şi făcu un pas înapoi.

– Prostii. Nu mi-am făcut decît treaba. Haide să găsim un loc liniştit, să bem ceva. Pariez că ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

O trase după el prin holul hotelului şi de aici, într-un mic salon.

– Aşteaptă-mă aici, mă duc să caut un chelner.

Fern îşi aruncă pantofii şi-şi puse picioarele sub ea, pe banchetă. Îşi scutură părul, desfăcîndu-l din coada franţuzească şi deodată se simţi bine, descătuşată şi liberă. Apoi ştiu că nu era singură, în mica încăpere.

O mare etalare de plante ocupa spaţiul din spatele banchetei şi îşi dădu seama că dincolo trebuia să mai fie o banchetă similară. Surprinse inconfundabilul timbru al vocii lui Hugo. Se ridică în genunchi şi se uită printre frunze.

– Hugo, strigă ea, pînă să vadă cu cine se afla acesta.

– Fern, draga mea, vino aici, cu noi.

– Îl aştept pe Johnny.

– Nu contează, abia dacă te-am văzut, toată seara. Vino aici, să ne uităm și noi la tine. Vreau să o văd pe fata *Vitale*.

– În regulă. Își puse din nou pantofii și ocoli bancheta. Leo se dădu la o parte, ca ea să se poată așeza între ei doi.

– Sper că nu v-am întrerupt, spuse ea, simțindu-se dintr-o dată cumplit, la gândul că poate a perturbat o întâlnire extrem de importantă.

– Nu chiar, discutam doar preluarea companiei *Oscar Rees*, de către *Cooper*, nu-i așa, Hugo?

– Așa e, dar acum, că Fern e aici, putem schimba subiectul.

Fern ghici imediat că îl salvase pe Hugo de negocierea cu Leo. Nu știa dacă să-i pară bine sau rău.

– Uite, bea puțină șampanie, spuse Leo, dîndu-i lui Fern paharul lui.

– Am băut deja mult prea multă apă minerală.

– Dar acum te poți relaxa puțin, draga mea. Haide, povestește-ne despre seara ta.

– Dacă nu trebuie să zîmbesc, vă povestesc orice. Pariez că o să mi se rupă fața în două, dacă o mai forțez. Uite, știu că poate nu este treaba mea, dar m-am gândit mult la preluarea asta. Orice se va decide, va avea un efect direct asupra mea, presupun, avînd în vedere că am un contract, semnat și parafat, pe doi ani cu *Oscar Rees*, indiferent cine va conduce compania.

– Corect, zîmbi Leo și-și petrecu brațul peste banchetă, posesiv. Fern se lăsă ușor în față, insuportabil de conștientă de proximitatea brațului cald al acestuia.

– De ce nu-i vinzi lui *Cooper* doar cîteva din linii?

– Sună cît se poate de logic, dar Hugo n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva, spuse Leo încet.

– Nu m-am gîndit niciodată că ai fi dispus să faci asta, oftă Hugo. Ai spus întotdeauna că vrei să ai controlul asupra companiei.

– Iar tu ai declarat întotdeauna că nu vrei să renunți la nimic. Era deci firesc să presupun că asta include și liniile.

– Ah, Leo, zău. Pot produce întotdeauna linii noi. Desigur, există cîteva pe care nu aş vrea să le vînd, cum ar fi *Absint*, *Orfeu* și *Vitale*, adăugă el, bătînd-o ușor pe Fern pe genunchi. Dar, fără nici o prejudecată, crede-mă, mai sînt *Ozzie*, *Ingénue*, *La petite Mort*, poate și altele.

Leo se îndreptă în scaun, luîndu-și brațul din spațele lui Fern.

– Vorbești serios?

– Așa cred. Vreau să spun că trebuie să fiu realist, Leo. În clipa asta am nevoie de banii ăia nenorociți. Olivia îmi stă în ceafă, cerîndu-mi milioane de lire. Acționarii fug ca șobolanii de pe o corabie care se scufundă și aş vrea, dacă asta va fi posibil, să păstrez pentru totdeauna o companie bună, privată, independentă. Acum, însă, așa cum bine știm cu toții, nu pot face asta. Și nu am altă variantă decît să-ți vînd o parte din acțiuni – să zicem patruzeci la sută. Și pînă să mă dumiresc, o să mă pomenesc cu maimuțele lui *Cooper Jefferson* foindu-se peste tot și vîrîndu-și nasul în toate. Nu suport nici măcar să mă gîndesc la asta. Dar, așa cum spune Fern dacă, să zicem, aş renunța la cîteva linii, atunci poate că am fi cu toții fericiți.

Hugo se întrerupse și se uită la Fern.

Leo o privea și el cu gura căscată.

Fern îi urmări pe cei doi tăcută.

– Am spus ceva greșit? Întrebă ea, încet.

Leo vorbi primul.

– Este o înscenare?

– Ce vrei să spui, băiete?

– Voi doi. M-ați jucat, nu-i așa? Ați pus la cale această întâlnire.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Leo se întoarse înapoi spre Fern.

– Vrei să spui că ți-a venit așa, pur și simplu, ideea asta?

– Bineînțeles. Mi se pare ceva perfect, strigător la cer de logic. Și acum scuzați-mă, dar a venit Johnny. Ne vedem mai târziu.

Fern se ridică și-i lăsă pe cei doi cu gura căscată, uitându-se după ea.

18

Lui Johnny nu-i venea deloc să creadă ceea ce auzea.

Nu trecuseră decît două zile de la lansarea *Vitale*, ce naiba!

– Hugo, dă-mi voie să vorbesc pe șleau. Vrei să-i spun *eu* lui Fern că *tu* ai vîndut-o?

Hugo tuși, încurcat.

– Eu nu aș zice chiar așa, Johnny.

– Atunci cum ai zice tu?

O dată în viață, Johnny nu se mai simțea cîtuși de puțin înfricoșat de Hugo Rees. Singurul lucru pe care-l putea simți acum era doar o furie cumplită, care-l făcea să vadă roșu în fața ochilor.

– Nu am avut altă soluție. Trebuia să salvez compania! Altfel *Cooper* ar fi preluat o parte care i-ar fi asigurat controlul. Uite ce e, nimeni nu este mai amărît ca mine că am pierdut *Vitale*, *La petite Mort* și

Bijou. Dar mai avem *Ozzie*, *Absint*, *Orfeu*, *Florissima*, *Intuition* și *Ingénue*.

– Și ce o să-i spun lui Fern? Mîine seară se întoarce de la Paris.

– Ascultă, ea tot aici o să lucreze, Johnny, doar că acum, în mod oficial, contractul ei va fi cu *Cooper Jefferson*, pentru orice activitate promoțională legată de *Vitale*, dacă și cînd va fi nevoie, pentru următorii doi ani.

– Atîta tot.

– Da.

Johnny se uită la Hugo, plin de dispreț.

– Ai vîndut-o fără măcar să vorbești cu ea despre asta.

– Nu am avut de ales – trebuia să iau o decizie rapidă. Mă faci să mă simt ca un pește, omule. Încerc să salvez afacerea. Hugo tuși din nou. Uite ce este, Johnny, continuă el, am fost cît se poate de deschis cu tine. Și acum ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai vedea mai departe de treabă. Hugo ridică receptorul în semn de concediere. Nu avea nevoie de Johnny Sharpe, să-i spună ce faptă mișelească făcuse. Se luptase cu Leo cu unghiile și cu dinții ca să păstreze linia *Vitale*, dar din nu se știe ce motiv, Leo se încăpățînase să o preia și îi făcuse o ofertă pe care Hugo pur și simplu nu o putuse refuza. Produsul fusese lansat doar cu două zile în urmă și totuși Leo îi plătise pe el mai mult decît pentru *La petite Mort*, care fusese lansat și mergea în continuare de trei ani și era cît se poate de sigur. Hugo urma să primească cincizeci de milioane de lire peșin – destul ca să răscumpere partea gemenilor, pe cea a Oliviei, a fundației și a băncii. Acest lucru rezolva chiar și problema divorțului. I-ar fi plăcut

să aibă ceva mai mulți bani lichizi pentru dezvoltarea viitoare a producției, dar una peste alta, a alege între a pierde o halcă din companie sau cele trei linii, chiar dacă acest lucru însemna pierderea liniei *Vitale*, meritate.

Ironia soartei făcuse ca sugestia inițială să-i aparțină chiar lui Fern. Fata asta era grozavă, într-adevăr. Doamne, cât ura faptul că-i făcuse asta, dar era sigur că va înțelege, mai ales că se lăuda atîta că are pe umeri un cap priceput la afaceri. Trebuia să vadă sensul economic al mutării. Nu însemna că fusese concediată.

Pur și simplu i se vînduse contractul. Din punct de vedere tehnic, continua să aparțină foarte mult personalului de la *Oscar Rees*, unde se putea concentra asupra ideilor ei privind dezvoltarea producției. Hugo zîmbi, candid.

S-ar putea chiar să fie încîntată de acest aranjament. Acum, că Hugo îi explicase situația, Johnny o să rezolve totul. Apoi poate că o va invita chiar el la o masă, ca să se asigure că nu existau nici un fel de interpretări greșite sau supărări. Începea deja să se simtă mult mai bine.

Fern plăti taxiul și-și urcă valizele pe scările care duceau la apartamentul ei. Prin fereastra din salon se întrezărea o lumină. Se încruntă, încercînd să-și amintească dacă o lăsase ea aprinsă înainte de plecarea la Paris.

Trecuseră într-adevăr numai cinci zile? I se părea o viață de om. Capul îi bubuia, simțea junghiuri în tot corpul și se simțea efectiv la pămînt. Ce zi cumplită. Cînd Johnny îi sugerase să încerce să-și facă tîngu-

ielile la Paris, ideea i se păruse minunată, dar fusese prea mult, după programul epuizant pe care-l avusesese.

Pescui în poșetă după cheile de la intrare. Odată înăuntru, se luptă cu valiza, bușind-o de fiecare treaptă, înjurînd în gînd. Cînd ajunsese sus, era epuizată. Se opri cîteva clipe ca să mai adune puteri și, în sfîrșit, iat-o acasă.

Trînti ușa în spatele ei recunoscătoare. În aer plutea un vag miros de nelocuit. Liliacul pe care i-l adusese Johnny se veștejise jalnic și florile palide, translucide, deveniseră maronii pe la margini. Le scoase din vază și le aruncă în lada de gunoi, scurgînd în chiuvetă apa urît mirositoare. Stomacul i se zbătea, amintindu-i că nu mîncase nimic de la micul dejun, fiindu-i imposibil să se atingă de mîncarea din avion. Luă un măr din fructiera tristă și mușcă din el. Atunci auzi zgomote.

Înghetă în ușa, cu mărul în gură.

– Fern!

În sfîrșit, expiră. Paul! Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta el aici? Numai de asta nu avea ea nevoie. Urcă scările înțepenită, întărindu-se pentru ceea ce va fi, fără îndoială, una din scenele lui Paul.

Simțea de aici mirosul băuturii, deși el se afla în celălalt capăt al încăperii, stînd chircit sub fereastră. Lîngă el, o sticlă de whisky pe trei sferturi goală. Nu văzu nici un pahar, nicăieri.

Paul se ridică, în picioare, cu fața schimonosită. Avea ochii ca niște fante înguste, prin care o străfulgeră cu o privire acuzatoare.

Buzele nu mai erau decît o linie subțire, apăsată puternic pe dinți, deschizîndu-se și închizîndu-se fără

ca vreun sunet să străbată printre ele. Făcu un pas spre ea, dar se clătină într-o parte.

Instinctiv, aceasta alergă și-l apucă de braț, ca să-l echilibreze.

– Paul... ești beat critică.

Capul îi explodează de durere, când brațul acestuia se ridică și o lovi din plin în față. Căzu, departe de el.

– Căteea! Vocea lui era ca mîrîitul unui rottweiler flămînd. În timp ce se lupta cu durerea, încercînd să deschidă ochii, luptîndu-se cu lacrimile care îi înțepau pleoapele, îi văzu ca prin ceață mîna și din nou fu aruncată într-o lume a durerii și a stelelor verzi, departe de el, cu capul plesnindu-i, conștientă doar de duritatea agonizantă a mîinii lui pe carnea ei moale.

– Nu... Vocea ei era doar un suspin strangulat. Simți în gură gustul sîngelui și se înecă. Capul îi ardea. Durerea era cumplită.

– Căteea împruțită! scuipe el, privind-o cum se rostogolește pe jos.

Luă un ziar și-l aruncă spre ea. Acesta ateriză lîngă nasul ei. Clipi cu putere, încercînd să vadă prin ceață din fața ochilor ei.

– Nu ești decît o tîrfă ieftină.

– Dar...

– Privește-te! mîrîi el. Îți închipui că ești dată naibii de deșteaptă, etalîndu-te cu designeri la modă și cu milionari. Făcînd să-ți apară mutra în toate ziarele... Vocea lui era ca un șuierat amenințător. Cu cîți dintre ei te-ai culcat, Fern? I-ai avut pe toți? Pe toți fotografi? Pe Johnny Sharpe? Pe Hugo Rees, nenorocitul? Pariez că da, tîrfă. Ei bine, Fern, am vești pentru tine...

Prin ceață încărcată de durere, prinse sclipirea unui

obiect pe care-l ținea Paul în mână și care-i îngheță sîngele în vene.

– Nu! strigă ea. Paul, nu! Gîndește-te ce faci! Te rog...

Acesta se apropie de ea și-și lipi fața amenințător de a ei. Mirosul acru al respirației lui îi întoarse stomacul pe dos.

– Acum, frumoasa mea Fern, îi șopti el în obraz.

Îl simți ridicîndu-și brațul. Trupul îi tremura, nestăpînit. Încercă să-l împingă de lîngă ea, dar acesta se mișca prea repede. Simți un junghi cumplit străbătîndu-i obrazul. Strigă în agonie, simțind pe piele șuvoiul cald.

Paul o apucă de păr, trăgîndu-i capul pe spate.

– Asta doar ca să nu arăți caraghios... Începu să rîdă, un rîs oribil, diabolic, de maniac. Fern simți cum își pierde cunoștința cînd lama rece de metal sclipi în fața ochilor ei.

Fern auzea voci înfundate, șoapte. Simțea în obraji o durere arzătoare. Ridică mîna și degetele ei întîlniră o suprafață neregulată de bandaje strîns legate. Încercă să vorbească, dar renunță, din cauza disconfortului pe care-l resimțea.

– Fern?

I se păru că recunoaște vocea. Ochii ei se luptară să se deschidă. Cît de incredibil de grei i se păreau. Ar fi ușor să se scufunde înapoi, în acea delicioasă stare de inconștiență...

– Fern!

Mai încercă o dată, reușind acum să-și fixeze privirea pe o lumină uriașă, deasupra capului ei. Clipi spre fereastră. Unde se afla? Ochii ei se întoarseră

Înapoi spre mijlocul încăperii și atunci îi apăru în față chipul lui Johnny. Îi strîngea grijuliu mîinile, într-ale lui.

– Fern? Îi zîmbi el blînd, este în regulă. O să te faci bine.

– Unde mă aflu?

– La spitalul *St. Mary*. Fii liniștită, ești foarte bine îngrijită. Sînt aici mulți doctori deștepți și infirmiere. O să ieși foarte repede de aici.

Fern încercă să-și întoarcă fața, dar durerea era prea mare.

– Ce s-a întîmplat? Nu-mi pot aminti...

– Sssst, șopti Johnny. Nici nu trebuie, acum. Odihește-te cît poți de mult și o să vorbim mai încolo. Îi aplecă spre buze un pahar cu apă și Fern sorbi două înghițituri.

– Mulțumesc, spuse ea, recunoscătoare. Își lăasă înapoi capul pe pernă și închise ochii, ascultînd cum se sting, aproape imperceptibil, vocile șoptite.

Antonia Duncan-Forrester se instalează spectaculos pe canapeaua în dungi aurii și albastre, încrucișîndu-și grațios picioarele zvelte, lungi. Își trecu degetele superb manichiurate prin părul blond, lucios, și-i zîmbi dulce fiicei sale. Întinse ceașca de cafea și India i-o umplu din nou.

– Mulțumesc, draga mea. A fost într-adevăr o masă excelentă.

– Da, nu-i așa? oftă India, aruncîndu-și pantofii din picioare și așezîndu-se lîngă mama ei, cu un picior sub ea. Furnizorii ăștia sînt într-adevăr extrem de utili. Dar mă întreb ce tot discută tata cu Leo.

– După cîte îi știu, despre bursa de valori. Îmi închipui că trebuie să fie cumplit de anost. Cel mai

bine e să-i lăsăm să discute, ca să putem vorbi și noi puțin.

– Mamă, știu ce o să-mi spui, dar, crede-mă, nu cunosc încă răspunsul.

– Atunci trebuie să-l împingi puțin, draga mea. Pentru numele lui Dumnezeu, ai moștenit destulă șmecherie feminină, ca să poți face asta, fără prea mare efort.

– Adică să-i spun că sînt însărcinată?

– Zău, India, nu fi așa de stîngace. Bineînțeles că nu. Poți fi mult mai subtilă decît atît. Antonia căscă. Cred că o căsătorie primăvara ar fi ceva foarte drăguț. Anul viitor, prin martie sau aprilie. Ați putea organiza serviciul religios la *Boltons* și recepția, la *Claridges*. Se pricep al naibii de bine la chestii dintr-astea.

– Totul este perfect, doar că mai rămîne să-l conving și pe Leo.

– Ah, știi cum sînt bărbații. Nu le trebuie decît să se ocupe puțin cineva de toate astea. Leo este atît de prins, încît îmi închipui că pur și simplu n-a avut timp să se gîndească la asta, încă. De ce nu-i vii tu în întîmpinare?

– Poftim? Adică doar să-l anunț și gata?

– De ce nu? Pentru numele lui Dumnezeu, de cîți ani sînteți împreună?

– De trei ani, cu întreruperi.

– Da, un amor cam năbădăios. Și haide să fim cinstite, draga mea, nu mai ești nici tu chiar tinerică.

– Mamă! Am douăzeci și opt de ani. N-aș zice că sînt bătrînă.

– Dragă mea, se tîngui Antonia, împăciuitoare, știu că nu ești, de fapt, dar eu te-am avut pe tine la douăzeci și doi de ani. E bine să termini cît mai repede

posibil cu chestia asta dezgustătoare, care înseamnă copiii, ca apoi să poți să te bucuri de viață.

– Nu pricep cum te poți plînge tu, de asta. Am avut o bonă din ziua în care m-am născut. Nu cred că ți-am deranjat prea mult stilul de viață.

– Ah, scumpa mea, știu, dar gîndește-te la siluetă! Este mult mai ușor să-ți revii în formă, cît încă nu ești prea bătrînă. Cum îți închipui că am reușit să-l fac fericit pe tatăl tău, în toți acești ani?

– Închizînd ochii la pașii lui greșiți. Și avînd grijă să calci și tu la fel, din cînd în cînd.

– Toate astea nu au contat. Întotdeauna ne întoarceam unul la celălalt. Dacă poți păstra discreția în chestiile astea, totul e bine. Nu, adevărul este că tatăl tău și cu mine ne placem într-adevăr. Între noi există un respect reciproc. Dar mai bine să schimbăm subiectul. Uite-i că apar.

– Leo mi-a povestit cum a fost la Paris, draga mea. Nu ne-ai spus că acolo dispăruseși. Ce mai face bătrînul Hugo?

Guy Duncan-Forrester era atît de brunet, pe cît de blondă era Antonia. India moștenise trăsăturile lui fine și trupul zvelt al mamei sale. Guy nu putea fi descris ca fiind zvelt. Îi plăcea prea mult să mănînce și ura orice exercițiu fizic în afara aceluia de a încăleca din cînd în cînd cîte o mînză năbădăioasă, cu patru sau două picioare, în funcție de dispoziția în care se afla.

– Doamnelor? întrebă Leo îndatoritor, agitănd sticla în direcția lor.

– Se simte bine, tată. A fost împreună cu Ricci Pembroke. Acum, că divorțează de Olivia, presupun că o să se căsătorească în curînd. India se uită la mama ei, care-i făcu cu ochiul.

– Ce amuzante sînt nunțile, căscă Antonia. Pur și simplu nu te plictisești niciodată, nu-i așa, Leo?

– Nu, nu, Antonia, probabil că nu. Leo abia dacă asculta obișnuita trîncăneală fără noimă a Antoniei.

– Ați văzut ziarele de astăzi? continuă aceasta. Biata făptură care a fost aleasă să promoveze noua linie a lui Hugo – cum îi zice? *Vitale* sau cam așa ceva – ei bine, este peste tot...

– Da. Am citit, spuse India, bățînd enervată o țigară, pe spatele brichetei ei *Cartier*. Se pare că a avut probleme cu prietenul ei. A tăiat-o rău de tot. Cred că nu o să mai poată lucra.

– Ce-ai spus? întrebă Leo, deodată atent.

– Știi, fata aia – cea pe care a ales-o Hugo pentru *Vitale*. Prietenul ei i-a măcelărit fața. A apărut în toate ziarele de seară. Nu ai citit? Zău, dragul meu, îți petreci atîta timp în ultima vreme în ședințe de consiliu, încît mă întreb dacă mai știi ce se petrece în lume. India răsuci țigara între degetele ei cu unghii stacojii. Ce păcat, continuă ea, era o fată atît de drăguță.

Mintea lui Leo începu să alerge. Tocmai cumpărase nenorocita aia de linie cu douăzeci de milioane de lire.

– Unde este ea acum?

– Păi în ziare nu se spune nimic. Dar de ce naiba vrei să știi?

Leo se sculă.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, am de dat niște telefoane.

Rowena își lipi nasul de fereastra îngustă și se uită nostalgic la clădirea aeroportului.

Fațada lui ca un buncăr nu arătase niciodată atît

de atrăgătoare ca acum. Dacă ar fi putut fi și ea una din siluetele acelea care stăteau la fereastra galeriei pentru vizitatori, în loc să fie prinsă aici, în această șubredă bucată de metal, istovită la gândul că va fi purtată într-un huruit sus, în cer, de unde apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi readusă pe pământ.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca ea să zboare, atunci ar fi înzestrat-o cu un cioc, cu pene și cu aripi. Strînse cu putere brațul scaunului și ținu ochii strîns închiși, cînd huruitul motoarelor se intensifică.

Buzele ei rosteau în tăcere rugăciunea către Sfînta Fecioară, în timp ce bestia alerga de-a lungul pistei și apoi vîjjjj... se ridică din bot, împingînd-o de speteaza scaunului. Ceva şuieră deasupra capului ei, dar ea nu era pregătită încă să deschidă ochii.

Nimic, dar nimic nu ar fi convins-o pe Rowena să se urce în blestemăția asta, dacă nu ar fi fost apelurile imperioase ale lui Johnny Sharpe.

Vorbise cu acest Johnny Sharpe la telefonul lui Seamus și omul bîiguise doar ceva despre cum se certase Fern cu Paul și acum se afla la spital. Ar fi fost bine ca Rowena să vină acolo. Johnny Sharpe... *Oscar Rees...*

Ce dracu' făcuse Fern? Rowena a știut că nu o să fie bine, din clipa în care Fern i-a pomenit de slujba aia afurisită. Nimic bun nu putea ieși de aici. Numai Dumnezeu știa ce se întîmplase cu ea.

Și iat-o deci pe Rowena aici, șase ore mai tîrziu, după ce-și dusesese capra și pisica la Paddy și apoi o ciubucise pe aceasta a să o ducă la Cork cu mașina.

Deschise în sfîrșit ochii, în clipa în care auzi cuvintele „siguranță” și „urgență”. Cu ochii cît cepele, privea stewardesa a cărei prestidigitație explicativă făcea im-

posibil să-ți dai seama cum reușise să se strecoare prin viață. În sfârșit, cum o da Domnul.

Zborul dură puțin mai mult de o oră și primul lucru pe care îl văzu Rowena din Anglia era un fel de gară din beton, cu brațe ca de păianjen, țîșnind afară din niște boxe la care nu te puteai uita. Peste tot, avioane și autobuze. Cît ura Rowena asta. Ultima oară cînd mai părăsise ea Irlanda fusese în urmă cu cinci ani, cînd Anthony organizase o expoziție cu lucrările ei și unde trebuia să apară. O tîrîse după el la Londra, New York, Paris, Stockholm și Madrid. Fuseseră și alte locuri, dar ea refuzase să se gîndească la mai mult de cinci orașe. Cum putea Fern să trăiască în îngrămădeala asta, nu putea pricepe. Așteptă ascultătoare pînă cînd stewardesa le spuse că-și puteau desfăcut centurile și o luă apoi spre clădirea terminalului unde, încă tremurînd, își înșfăcă sacul cu cele cîteva lucruri pe care și le luase cu ea și ieși din aeroport.

Fern își spuse că visează încă. Trecuseră oare minute, ore, zile poate de cînd zăcea aici, în această stare de somnolență? Fusese vag conștientă de diferite voci, de oamenii care intrau și ieșeau, vîrînd ace în ea, obligînd-o să înghită pastile.

Durerea începea să o mai lase, dar nu prea mult. De cîte ori încerca să deschidă gura, simțea ca și cum ar fi avut sticlă pisată în obraji. Își trecu limba peste buzele uscate și deschise ochii. În fața ei apăru chipul lui Leo Eden. Închise ochii înapoi cu putere și-i deschise din nou, încercînd să se ridice.

– Fern, spuse acesta blînd.

– Tu ești?

– Da. Ce s-a întîmplat? Se aplecă asupra ei.

– Nu știi prea bine. Totul este ca o ceață, dar cred că a fost o bătaie.

– Asta văd și eu. Ce ți-a făcut?

O lacrimă mică îi scaldă ochiul. Clipi să o înlăture și dădu să se ridice în șezut, ca să poată sorbi puțină apă. Leo îi întinse paharul și i-l ținu cu grijă, la buze.

– Mulțumesc. Încercă să zîmbească. M-a tăiat. Mi-a tăiat obraji.

Leo se întunecă la față. Simți în vene o furie violentă. Își strînse pumnii. Era greu să-i vezi chipul, dar ochii care priveau în sus la el îi topiră inima. Arăta atît de vulnerabilă. Ar fi vrut să întindă mîna și să-i atingă obrazul, dar nu îndrăzni, de teamă să nu-i facă rău.

Se uită în altă parte, incapabil, o clipă, să-și păstreze controlul. De cîte ori o văzuse, Fern fusese numai scînteii și arțag. Nu-și dăduse seama pînă acum ce efect avusese ea asupra lui.

Simți o furie rece, ucigătoare, împotriva aceluia care a putut face asta unei ființe atît de minunate. De astăzi, minunata *lui* ființă. Contractele fuseseră semnate la prînz. Presa sărbătorise descoperirea acestei femei minunate.

Toate revistele de modă fuseseră pline de succesul ei la Paris. El tocmai plătitise douăzeci de milioane de lire și acum iat-o aici, bandajată, înspăimîntată, distrusă...

Numai un om absolut nebun ar fi putut face așa ceva. Cînd o să pună mîna pe el, o să-i stoarcă și ultima fărîmă de viață.

O soră își băgă capul pe ușă.

– E în regulă, sînt un prieten, nu un ziarist, îi strigă el.

– Ar fi bine pentru dumneata să fie așa. Încă două

minute, anunță sora, cu severitate. Leo trebuise să se lupte cu presa ca să se poată apropia de spital. Toată lumea părea că știa ce se întâmplase. Camera era înțesată cu flori și cărți de vizită. O clipă își spuse că precis este bolnav. În gură simțea gustul fierii.

– Să nu-ți faci griji, în curînd o să ieși de aici. O să am eu grijă de asta. Îi duse degetele la buze și le sărută ușor. Fern dădu din cap și-și întoarse privirea. Leo părăsi cu regret încăperea, în vîrfurile picioarelor și fu cît pe ce să se lovească de Hugo. Chipul acestuia era cenușiu.

– Leo, băiete. Urîta treabă, urîta de tot. Ai văzut-o? Leo dădu din cap, neavînd încredere în vocea lui.

– Cum se simte?

– Derutată. Și suferă enorm, cred eu. Unde e ticălosul ăla?

– După gratii. A fost reținut la secția din Vine Street. Înțeleg că a fost acuzat de tentativă de omor. Nu că asta i-ar folosi ei la ceva.

– Ce spun doctorii?

– Eu nu am vorbit cu ei, dar Johnny Sharpe mi-a spus că este prea devreme să știe ceva acum, dar are tăieturi mari pe amîndoi obraji. Hugo scutură trist din cap. E cumplit, continuă el. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Mă simt atît de al naibii de vinovat...

– Du-o la fundație.

– Poftim? Ah, da, da, da, o să mă gîndesc la asta. O să vorbesc cu doctorii, cît de curînd, șopti Hugo, ca în transă.

– Nu cît de curînd, acum. Mînia îi dăduse puteri lui Leo. Asigură-te că va avea acolo pe cel mai bun, pe absolut cel mai bun dintre toți.

Hugo se îndepărtă, mormăindu-și asentimentul. Cînd

Leo se apropie de recepție, la capătul celălalt al coridorului se dezlănțui un adevărat infern. Ziariștii se năpusteau prin ușă, blitz-urile fulgerau ca nebunele.

– Cărați-vă și lăsați-mă în pace!

Leo văzu un fulger de păr de culoarea aramei. Inspiră repede și-și fixă privirea asupra femeii care se apropia de el și care reușise să scape de hoardele agasante. Asemănarea era tulburătoare. Nu era așa de înaltă ca Fern, dar părul și chipul... știu imediat cine trebuia să fie.

– Scuzați-mă, începu el ezitant, atingînd brațul femeii. Nu sînteți cumva mama lui Fern?

– Iar dumneavoastră cine sînteți? izbucni aceasta, îndepărtîndu-și de pe umeri părul roșu, sălbatic, și săltîndu-și sacul de voiaj.

– Eden, Leo Eden. Sînt... un... prieten al lui Fern.

– Un fel de prieten? Nu cred că știu ce înseamnă „un fel de prieten“. Presupun că nemernicul care a băgat-o aici era și el „un fel de prieten“.

– Nu un asemenea fel de prieten. O cunosc pe Fern prin munca pe care o face. Îmi pare foarte rău, doamnă...

– Poți să-mi zici Rowena. Unde este?

Leo îi spuse cum să ajungă la rezervă.

– Vă pot aduce o cafea sau altceva?

– Un whisky mi-ar prinde cel mai bine, dar nu cred că am speranțe să existe așa ceva, în morga asta.

Rowena se îndepărtă. Nu era greu de ghicit de la cine moștenise Fern focul din ea.

Hugo se aplecă deasupra capului lui Fern, vorbindu-i încet, în șoaptă.

– Cum te simți, fetiță dragă?

O sărută pe frunte.

– Mă mai întreb ce caut eu aici, spuse aceasta. Nu prea știu exact ce s-a întâmplat. Înțeleg că m-a găsit Johnny.

– Exact. Venise să te vadă și te-a găsit acolo. Nu-ți mai amintești?

– Nu chiar. Mi-l amintesc pe Paul... Mi-amintesc cearta, dar atîta tot. Ochii îi fură cuprinși de spaimă. Unde este el acum?

– Închis, presupun. Cel mai bun loc pentru el. Mulți ar vrea să poată pune mîna pe el.

– Fața mea, Hugo? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Ssst. În curînd o să te întorci în fața camerelor de luat vederi. Ai doar nevoie de foarte multă odihnă.

Hugo auzi pe cineva intrînd în încăpere. Se întoarse și timpul parcă se opri în loc. Scoase un suspin. Parcă vedea o fantomă. Probabil că mintea îi juca o festă. Uitîndu-se la femeia din pragul ușii, mai mult de douăzeci de ani dispărură deodată. Se îndreptă și încercă să vorbească. Dumnezeuule mare, nu era posibil. Îl năpădiră amintirile. O ținea în brațe, pe chei, lacrimile ei fierbinți îi usturau obraji, trupul ei firav se lăsa greu pe al lui... Simți cum i se înmoaie genunchii și se apucă de marginea patului lui Fern, ca să se sprijine.

– Rowena!

– Da, sînt eu, ticăloșule! șuieră aceasta.

– Dar cum... ce... de ce ești aici?

Fern se răsuci pe perne.

– Mamă! strigă ea. Ah, mamă! Ce naiba cauți aici?

Hugo se uita ca prostul de la Rowena la Fern și înapoi la Rowena.

– Nu înțeleg, șopti el.

– Lasă-ne singure, Hugo! îi porunci Rowena. Hugo parcă înțepenisise. Abia dacă îndrăznea să mai respire. Nu-și putea lua ochii de la ea, de la nici una dintre ele.

– Fata ta?

– Mai târziu, Hugo.

Rowena aproape că-l împinse afară din cameră și închise ușa în urma lui. Numai lucruri rele, știa ea.

– Ah, mamă, ce bine că te văd. Cum ai aflat?

Rowena se întări ca să se poată uita la Fern. Avea nevoie de toată puterea ca să-și protejeze fiica. Luptă să-și păstreze vocea calmă.

– Johnny Sharpe a luat legătura cu Seamus care a venit să-mi spună. Ai reușit să mă urci în avion, îți vine să crezi? Și acum spune-mi ce naiba s-a întâmplat?

Fern îi povesti atîta cît știa și ea, în tot acest timp agățîndu-se cu putere de mîinile liniștitoare ale mamei sale. Rowena zîmbi și vorbi în șoaptă, așa cum obișnuia cînd Fern era mică și bolnavă. În sfîrșit, văzu că ochii lui Fern începau să se închidă. Rowena o privi întorcîndu-se pe o parte. Brusc, ochii lui Fern se deschiseră mari.

– Hugo știa cum te cheamă?

– Ssst, draga mea. Trebuie să dormi, acum.

– Și tu îi știai numele?

– Visezi. Sssst. Vin să te văd, mai târziu.

Rowena netezi cearceaful de sub bărbia bandajată a lui Fern și ieși din cameră în vîrfurile picioarelor.

19

Hugo alergă după ea.

– Rowena, trebuie să vorbesc cu tine.

Aceasta își continuă drumul, obligându-l pe Hugo să grăbească pasul, ca să se poată ține după ea.

– Ascultă, Rowena, trebuie să mergem undeva.

Se opri și-l privi gânditoare.

– Nu cred că noi doi avem ce discuta. Uită-te la tine.

Își încreți nasul, privindu-i costumul în dungulițe și cămașa în dungulițe și cravata în dungulițe.

– Puteam fi sigură că asta o să devii. Și bineînțeles că n-ai boașe.

– Rowena! Te rog. Hugo o apucă de braț.

– Nu ai de gând să-mi dai pace, nu-i așa? Foarte bine, atunci găsește un bar și fă-mi cinste cu o nenorocită de băutură. Numai Dumnezeu știe ce nevoie am de așa ceva.

Hugo încercă să-i ia sacul, dar aceasta și-l smulse înapoi.

– Liniștește-te, poți avea compania mea, dar nu și hainele mele.

De pe coridor, se auzi vocea lui Leo.

– Hugo, trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu acum, Leo. Te caut eu mai târziu, îi răspunse Hugo peste umăr. Tot mai trebuia să mășăluiască, să poată ține pasul cu femeia asta.

În sfârșit, reușiră să găsească un loc într-o cîrciumă aglomerată de pe Paddington. Hugo îi oferî Rowenei un *Jamenson* dublu și aceasta dădu pe gît, dintr-un foc, jumătate de pahar.

– Acum e mai bine, oftă ea mulțumită și trînti paharul pe masă. Și acum, nemernicule, spune-mi ce dracu' s-a întîmplat cu tine acum douăzeci de ani?

Hugo fu cît pe aici să se înece cu ginul lui tonic. Deci nu avea nici o șansă să ajungă direct la subiect.

– Rowena, oftă el îngîndurat, dacă ai ști. Dacă ți-aș putea explica...

– Ce te-a împiedicat? Toate cuvintele acelea minunate despre cum o să te întorci și o să te însori cu mine. Cum urma să pleci doar pentru două săptămîni și apoi să te întorci înapoi la mine. Ah, desigur, nu eram bună pentru tine, rahat slab, fără vînă și fără coloană vertebrală.

– Liniștește-te, Rowena. Ești prea dură.

– Ha. Ah, scuzele mele, domnule Hugo, pantaloni-eleganți-de-Rees-ce-ești, dar sînt convinsă că am motive serioase să simt ce simt. Ah! A trecut atîta vreme de atunci, dar, uitîndu-mă acum la tine, sînt cît se poate de fericită că nu te-ai mai întors niciodată.

Își scutură părul și acesta îl șfichiui direct în ochi.

Lui Hugo îi dădură lacrimile și și le îndepărtă.

– N-are rost să plîngi. Inima mea e mai rece ca gheața.

– Nu plîngeam. Doar că mi-a intrat părul tău în ochi! protestă acesta.

– Ha! Scuze. Uitasem cît poți să fii de necinstit.

Hugo își lăasă jos ginul tonic.

– Cînd am văzut-o prima oară, la tine m-am gîndit. Asemănarea... Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nicio-dată nu am mai văzut un păr ca al vostru. Și ochii... Dumnezeu, ce orb am fost!

– Sînt convinsă că de fapt m-ai uitat cu desăvîrșire. Iisuse, lumea e plină de roșcate irlandeze, ca noi.

Hugo se uita în ochii ei, ca un cățeluș însetat de dragoste.

– Nu e nimeni ca tine, Rowena. Sau ca Fern, că veni vorba. Dar tu ai știut de mine? De slujba lui Fern? Fern știe despre noi?

– Nu știe nimic, Hugo. De ce naiba i-aș spune ceva lui Fern despre o mică iubire patetică, petrecută cu mult înainte de nașterea ei? Nu cred că ar interesa-o asta acum, ce zici?

– Știi că lucrează pentru mine?

– Nu, nu chiar. I-am spus, ultima oară cînd am văzut-o, că dacă face asta, își bate joc de viața ei. Și cîtă dreptate am avut. Nimic nu s-ar fi întîmplat dacă nu ai fi fost tu și această nenorocită de companie *Oscar Rees*. Îmi pare bine că nu te-ai mai întors nicio-dată la mine, Hugo. Doamne, ce fericită sînt!

Vorbea destul de tare ca să facă să se întoarcă niște capete. Hugo privi încurcat în fundul paharului.

– Nu știu ce să spun. Este... este marele regret al vieții mele, spuse el, înghițind cu greu.

Rowena izbucni în rîs.

– Marele regret al vieții tale? Țsta și despărțirea de ursulețul copilăriei tale, desigur. Ai fost un copil răsfățat și ai vrut să ai totul și ai obținut totul atît de ușor. Pur și simplu nu ai putut recunoaște un lucru de valoare.

– Greșești. M-am gîndit în fiecare zi la tine.

– Ah, lasă...

– E adevărat. Poate că nu chiar atît de des, în ultimii cîțiva ani, ca să fiu sincer. Amintirile se șterg, dar pentru Dumnezeu, Rowena, ai fost mereu în inima mea. Știu că am hotărît greșit, dar nu a fost numai hotărîrea mea. Nu am avut de ales, adăugă el.

– Fiecare are de ales. Tu ai ales. Nu te-ai mai întors.

– Nu ți-am putut spune ce s-a întîmplat. Mi-am zis că era mai bine să te las să te amăgești cu gîndul că eram într-adevăr ticălosul care credeai că sînt. Mi-am spus că în felul acesta o să te înfurii și o să te întorci împotriva mea. Știam că nu exista nici o speranță. Știam că nu era cinstit pentru tine să crezi că poate există totuși una. Am considerat că făceam cum era mai bine. Dar, Doamne, trebuie să mă crezi că am plătit pentru asta. În fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, am plătit, Rowena.

De data aceasta, lacrimile erau adevărate. Ar fi vrut să o ia de mîină, dar nu îndrăznea.

– Te-am iubit atît de mult și am continuat să te iubesc. Cînd te-am văzut astăzi, stînd acolo, a fost ca și cum toți acești ani nici n-ar fi existat. Voiam doar să te strîng în brațele mele. Am tînjit după tine, Rowena.

Se uita la paharul gol, refuzînd să-l privească.

Într-un tîrziu, oftă.

– Mai vreau unul, spuse ea și împinse paharul spre el. Doctorii spun că va rămîne toată viața cu cicatrice. Ochii verzi ai Rowenei se uitară cu mînie la Hugo.

– Da.

De data aceasta, îi luă mîna. Îi păru bine cînd ea nu și-o smulse.

– Există Fundația *Rees* – cred că ai auzit de ea – se află acolo cei mai mari specialiști în chirurgie plastică, din Europa. Vrem să o mutăm pe Fern acolo. O să aibă cel mai bun tratament.

– Îmi închipui că-i datorezi asta, nu?

Se înfioră, simțind tăișul cuvintelor ei.

– O să mă ocup de asta. Este o fată minunată, Rowena. Ar fi trebuit să o vezi la Paris. A fost magnifică. Atît de frumoasă...

– Și uite unde a adus-o asta. Omul ăla ar trebui sprînzurat. Îmi închipui că a fost închis.

– Da. Au și pronunțat acuzarea.

– Nu că asta ar ajuta-o prea mult pe Fern.

Hugo se uită o vreme în pahar, apoi oftă prelung. În sfîrșit, o privi din nou pe Rowena, înghițindu-și emoția. Trebuia să schimbe subiectul, dacă nu voia să clacheze.

– Deci, vorbește-mi despre tine, Rowena. Anii au fost buni cu tine?

– Desigur. Am avut o viață minunat de fericită. Am cunoscut cîțiva oameni deosebiți. După plecarea ta, m-am mutat din Leitrim, în sud-vest. Aproape că nici nu mi-am dat seama că ai plecat.

– Atunci îmi pare bine. Asta mi-am dorit.

– Ești însurat?

– Da, cu o cățea lesbiană, de care îmi face plăcere

să spun că divorțez. Nu ar fi trebuit niciodată să mă fi însurat cu ea, spuse, ocolind privirea Rowenei.

– Asta a fost alegerea ta, presupun.

– De fapt, nu, dar e o poveste lungă. Dar tu? Cine e tatăl lui Fern?

– N-are importanță.

– Cred că a fost un om cu totul deosebit.

– Așa am crezut, odinioară. Rowena își termină băutura. Trebuie să ajung la apartamentul lui Fern. Johnny Sharpe mi-a dat cheile. Simt nevoia să mă întind puțin. A fost o zi lungă, Hugo.

– Desigur. Poate că ne întâlnim mâine, din nou?

– Poate, spuse Rowena, ridicînd din umeri.

Fern începea să se familiarizeze cu ambianța de la Fundația *Oscar Rees*. Avea o cameră spațioasă, aerisită, cu vedere spre o mică grădină în mijlocul căreia se înălța o fîntînă din care țîșnea domol apa. Sora se agita prin cameră, aranjînd revistele și mulțimea de flori care umpleau încăperea.

– Nu cred că am văzut vreodată atîtea flori la un loc. Cel care le trimite cred că a golit toate florăriile.

– Oamenii au fost foarte drăguți, oftă Fern, aruncînd o privire spre teancul de cărți de vizită și mesaje, de la doritorii de bine. Johnny îi aducea tot timpul tăieturi din presă, în care era vorba despre ea. Oricît încerca să priceapă, lui Fern nu-i venea să creadă cum era posibil ca atîta lume să fi fost afectată de povestea ei și de gestul lui Paul. Își duse inconștient mîna la obraz. Bandajele mari fuseseră îndepărtate și rămăsese acum doar cu cîte un mic pătrat de plasture peste fiecare rană. Pînă acum, doctorii nu-i permisese să-și vadă rănile. Dar o țineau întruna că, odată

ce vor dispărea umflăturile, spectacolul va fi mult mai puțin înfricoșător decît era acum. Nici durerea nu mai era așa de cumplită. Măcar putea să zîmbească puțin, deși nu ar fi avut multe motive să o facă.

– Prietenul tău ține mult la tine, asta e clar.

Fern se încruntă. Despre ce naiba vorbea femeia asta? Doar din vina lui se afla ea aici!

– Sună în fiecare zi să vadă cum te simți. Zice că trebuie să ne asigurăm că ai tot ce-ți trebuie. Și l-a contactat pe doctorul Anthony Fielding. Este cel mai bun chirurg plastic din cîți există, draga mea.

Precis că despre Johnny vorbea, numai că Fern era surprinsă să audă că Johnny îl contactase chiar el pe doctorul Fielding. Probabil că în numele lui Hugo. Dragul de Johnny, a fost atît de bun, bombardînd-o tot timpul cu struguri, reviste și ciocolată.

– Leo și mai nu știu cum, așa îl cheamă, nu?

– Vrei să spui Leo Eden?

– Exact. Înalt, brunet și bine. Norocoaso!

– Zici că sună mereu?

– Da, numai azi a sunat de cel puțin trei ori. Vezi buchetul de acolo, acela foarte mare – sora arată spre un aranjament de trandafiri galbeni de aproape un metru înălțime –, e de la el. Le-a adus chiar el, înainte de a fi fost transferată aci, de la *St. Mary*. E clar că te iubește la nebunie.

Sora ieși din cameră, lăsînd-o pe Fern să se prăvălească înapoi pe perne, amețită și năucită. Gîndindu-se la cuvintele surorii se simți pătrunsă de o căldură binefăcătoare și-și zîmbi, atîta cît putu.

Telefonul lui Leo suna întruna. De cîte ori se ridica de la masă, nenorocitul începea din nou să țîrîie. Se

gîndea să plece și să- l lase să sune, dar știa că trebuie să rezolve problemele cu Löwenstein și că, la un moment dat, trebuia să se ocupe și de gemenii Easton.

– Da, lătră el în aparat. Vocea nervoasă a lui Nicky, asistenta lui, îl anunță că pe fir se afla Bob Lowenstein care insista să-i vorbească.

– Bob! sună vesel vocea lui Leo.

– Leo. Ce se întîmplă acolo? Tocmai am primit faxul tău. Am lipsit cîteva zile de la birou. Îmi spui că ai cumpărat efectiv *La petite Mort*, *Bijou* și *Vitale*?

– Desigur. Pentru doar optzeci de milioane de lire. Leo auzi respirația fluierată, printre dinții minunat îmbrăcați, ai lui Bob.

– Eu credeam că aveam în vedere întreaga companie.

– Aveam în vedere întreaga companie, Bob, dar nu am putut pune mîna pe ea așa cum am vrut noi. În felul acesta putem încasa profiturile imediat. Liniile astea valorează o avere.

– Am auzit că sînt probleme cu *Vitale*.

– Probleme? se eschivă Leo.

– Sigur. Am auzit că mica doamnă care prezintă a avut un accident. Ai cumpărat-o și pe ea, Leo?

– Făcea parte din înțelegere, dar o să fie totul bine, Bob. Se ocupă de ea cei mai buni chirurghi plastici. Ai idee ce publicitate a creat chestia asta? Fata asta devine o celebritate națională.

– Nu o să mai facă ea cine știe ce treabă, prezentînd cosmeticele...

– Eu n-aș fi chiar atît de sigur.

Într-un fel, pesimismul lui Bob începea să-l irite pe Leo.

– În zilele noastre se fac adevărate minuni. Oricum, însă, toată povestea asta lucrează în favoarea noastră.

– Sper să ai dreptate, Leo. Sper că nu ai cheltuit aproape o sută de milioane de lire doar pe o cioară vopsită.

– Bob, trebuie să plec.

Leo trînti receptorul înapoi în furcă și se scutură.

– Cum adică nu ai ajuns nicăieri cu el? strigă Lucienne la fratele ei geamăn. Te-a vîndut. Ați stabilit că în clipa în care vor fi vîndute acțiunile, atît tu cît și eu vom avea un post la *Cooper*. Nu poate da înapoi. A fost de acord.

Alexander se mai servi cu un brandy din barul lui Lucienne și rămase abătut cu ochii țintă în pahar.

– Ce dracu'! Îți închipui tu că mai putem face? Nu avem nici un contract cu *Cooper*. A fost doar un *gentleman's agreement*.

– Gentleman! scui pă Lucienne. Poate o glumă proastă. În mod clar, Eden nu este un gentleman. Și cum crede că ne poate lăsa așa?

– Am nevoie de tine ca să mă gîndesc, izbucni Alexander obosit. Am nevoie de un plan.

– Nu ai insistat, Alexander?

– Uite ce este, Lucienne, aici nu este vorba de mici jocuri unde nu te lași pînă nu obții ce vrei tu. Nu-l pot obliga pe Leo Eden să ne angajeze. Înainte, aveam ceva ce puteam da în schimb, anume potențiala vânzare a părții leului din acțiunile *Oscar Rees*, inclusiv părțile noastre. Acum însă Hugo a vîndut o parte din linii, ceea ce înseamnă că există mai mulți bani în companie, părțile noastre individuale au crescut, dar

dacă Hugo vrea, ne poate cumpăra. Acum deci, putem să vindem sau putem să rămînem și probabil că o să ne convină să mai rămînem agățați o vreme.

– Și cum rămîne cu Moscova?

– Moscova este aproape pe țeavă. Nu văd nici un motiv care să mă împiedice să folosesc resursele *Oscar Rees*, în locul celor de la *Cooper*, n-am dreptate? Nimeni nu trebuie să știe ce planuri avem dacă lucrăm discret, în stilul nostru. Poate că am reuși chiar să utilăm o clinică în cadrul fundației pentru tratamentele noastre speciale. Iar acum, surioara mea gemănă, spuse Alexander mîngîind-o alintător pe obraz, vrei să fii cobaiul meu?

– Ah, Xan, oftă aceasta, în timp ce mintea ei începea să se relaxeze, ce m-aș face eu fără tine?

– Să nu-ți faci nici un fel de griji. Dacă ne folosim talentele în același unic scop, nici Hugo și nici Leo Eden nu ne vor putea împiedica să facem orice vrem noi. Așteaptă și ai să vezi.

20

Rowena trînti în urma ei uşa de la intrare şi se uită de-a lungul străzii, încercînd să-şi amintească modalitatea de a chema un taxi.

Se întoarse la stînga unde, în depărtare, auzea bîzîitul traficului principal şi o luă hotărîtă înainte.

Nu făcuse mai mult de cîţiva metri, cînd deveni conştientă de prezenţa unei maşini uriaşe, cenuşii, care înainta încet, de-a lungul trotuarului, în dreptul ei. Îşi vîrî bărbia în piept şi continuă să meargă. Auzise ea de chestii dintr-astea.

Ori urma să i se facă o propunere, ori se pomenea cu un cuţit în coastă şi răpită.

Decise că, dacă-i va ignora, poate că aceştia vor renunţa. Maşina se opri şi auzi paşi venind grăbiţi în urma ei.

– Rowena!

Se întoarse.

– Hugo! M-ai speriat de moarte. Ce te-a apucat să te ții așa după mine?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Asta ai spus-o ieri.

– Este important. Vino, urcă în mașină.

Rowena privi confortul din interiorul luxosului *Bentley*, apoi se uită la drumul lung pe care-l avea în față, pe străzile murdare și care ducea Dumnezeu știe unde și nu-i trebui nici măcar o secundă ca să se lase convinsă. Se instalează în spate, în colțul mașinii, strângând în mână o sacoșă plină cu mere și portocale și o sticlă de *Jameson*. Hugo îi flutură în fața ochilor o bucată de hîrtie.

– Ce-i asta? strigă ea, împingîndu-i mîna departe de ea.

– Contractul lui Fern.

– Și de ce mi-l vîri sub nas, Hugo?

– Uită-te la data ei de naștere, Rowena.

– Știi care este data ei de naștere, Hugo.

– Exact la opt luni și jumătate după ce am părăsit eu Irlanda. Hugo urmări cum pălește chipul Rowenei.

– Și ce-i cu asta? Ce vrei să spui, Hugo?

– Nu este evident?

– Nu știi ce vrei să spui.

– Este a mea, nu-i așa?

Rowena țipă.

– A ta! Nu fi prost, Hugo. Fern nu are nici o legătură cu tine. Te amăgești singur.

Hugo o apucă de braț și-și apropie fața la cîțiva centimetri de obrazul ei.

Aceasta se trase înapoi, în adîncimea banchetei.

– Te aștepți într-adevăr să cred că ai avut pe altcineva?

– De ce ar fi atît de imposibil?
 – Pentru că mă iubeai!
 – Ha. Ești un încrezut... un... Bineînțeles că am avut pe altcineva.

– Atunci spune-mi cum îl cheamă.
 – Ăăă... Michael. Și, oricum, nu este treaba ta.
 Rowena își mușcă buza și rămase cu privirea pironită în poală.

Hugo începu să-i vorbească blînd.

– Cît de mult mi-am dorit un copil, Rowena. De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că nu te-ai mai întors niciodată.

– M-aș fi întors. Știi că m-aș fi întors, dacă măcar aș fi știut.

– Eu voiam să te întorci pentru că mă iubeai pe mine, nu pentru că eram însărcinată. Voiam să mă vrei pe mine. Dar tu nu te-ai întors. Atunci de ce să-ți fi spus? Pentru că eu nu eram de ajuns?

Hugo scutură trist din cap.

– Ce porcărie. Ce porcărie nenorocită.

Întinse mîna și-și petrecu brațul în jurul umerilor plăpînzi ai Rowenei, trăgînd-o spre el.

Simți cum rezistența acesteia slăbește.

– Cînd am plecat, spuse el încet și șovăielnic, am plecat ca să le spun părinților mei că ne vom căsători. Rowena, eram atît de plin de bucurie și de fericire, încît efectiv nu mai aveam răbdare să le spun. Am crezut că mă voi întoarce înapoi după tine și te voi aduce acasă ca să-i cunoști și că totul va fi ca la carte – visul meu romantic despre tine și fericirea noastră perpetuă. Am fost un prost și un naiv. Nu mă gîndisem la mărețele lor planuri. Ei însă îmi plănuiseră parcă întreaga viață. *Cambridge* și apoi afacerea fa-

miliei. Ah, și căsătoria cu Olivia, fata partenerului tatălui meu. S-au înfuriat. Tata mi-a spus că mă va dezmoșteni, dacă voi mai avea de-a face cu tine.

– Și ai ales banii! șopti Rowena, cu vocea sugrumată.

– Nu. Nu a fost chiar atât de simplu. Eram efectiv pregătit să fiu dezmoștenit. Mă crezi sau nu, erai mult mai importantă pentru mine.

– Și atunci ce s-a întâmplat?

– Mama mi-a mărturisit că are cancer la sân. Nu știusem nimic de asta înainte, dar se pare că se afla într-o fază destul de avansată. Tata mi-a spus că dacă îi fac griji, o să renunțe la dorința de a mai trăi. A început să mă acuze pe mine pentru boala ei. Săptămânile care au urmat au fost un adevărat infern. Mama a căzut la pat, plângându-se de chinurile pe care le îndura. Tata abia dacă mai vorbea cu mine și se părea că eu eram vinovat de tot. Am început să-i cred. Ah, acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că tot ce s-a întâmplat s-ar fi întâmplat oricum, dar atunci era cea mai dură formă de șantaj emoțional. Pînă la urmă i-am promis că mă voi căsători cu Olivia. Două luni mai târziu, a murit. Ce puteam face?

Rowena rămase cu capul întors în cealaltă parte.

– Nu-ți puteam spune, continuă Hugo. Nu știu de ce. Poate că, așa cum îți spuneam ieri, am crezut că este mai puțin crud să-ți închipui că pur și simplu te-am părăsit. Știam că pentru noi nu mai exista nici o speranță.

– Bietul Hugo, spuse ea blînd și-i strînse mîna.

– Ha! mormăi acesta. Bietul, slabul și pateticul Hugo. M-aș fi putut împotrivi. Dar i-am lăsat să-mi distrugă viața. Oftă din greu și înghiți, încercînd să scape de

nodul din gît. Pentru tine, continuă el, trebuie să fi fost și mai greu.

– Bineînțeles că a fost greu, dar am supraviețuit.

– Ce s-a întîmplat?

– Am așteptat, desigur, o scrisoare sau vreun alt semn. Apoi, cînd am înțeles că nu voi mai auzi nicio dată de tine, am fugit de acasă. M-am gîndit că asta era singura mea variantă. La numai șaptesprezece ani, fiica unui bun catolic, cu un unchi preot... Îți poți închipui rușinea pe care aș fi adus-o asupra familiei? Vorbea fără urmă de emoție, ca și cum ar fi fost povestea altcuiva. M-am alăturat atunci unui grup hippy, am trăit o vreme într-o comunitate și am început să pictez, vînzînd din cînd în cînd cîte ceva. Era greu, dar mergea.

– Dacă aș fi știut.

– Poate că este mai bine că lucrurile au luat această întorsătură. Niciodată nu m-aș fi putut acomoda cu modul tău de viață. Și nici tu cu al meu.

– Nu știu. Eu cred că m-aș fi obișnuit ușor cu al tău. De atunci, *Oscar Rees* a devenit unica mea obligație. A fost tot ce aveam, dacă vrei, sutana mea. Dar să am un copil, Rowena. Nu-ți poți da seama cît de miraculos mi se pare... Și toți acești ani, în care nu am știut nimic. Fern. Fiica mea.

– Iar acum îmi închipui că o să te duci glont la ea să-i spui asta, izbucni Rowena, obligîndu-l să se întoarcă la realitate.

– Păi... eu... nu am avut încă timp să mă gîndesc la asta, Rowena. Ce șoc!

– Îți interzic să-i spui, Hugo. A avut destule traume, în ultimele zile. Nu-i folosește la nimic.

– Nu poți să știi.

– Îmi cunosc fiica și știu că șocul nu i-ar aduce nimic bun. Așteaptă, Hugo, pînă mai prinde puteri.

– Îți dai seama ce-mi ceri?

– Tot atît cît îți dai tu seama ce vrei să faci. O să mă ascuți și o să aștepți. Vreau cuvîntul tău.

Hugo se uită afară pe fereastră. Singurul lucru pe care l-ar fi dorit acum ar fi fost să se năpustească la Fern în cameră și să o strîngă în brațe. Îl chinuia dorul de a-și îmbrățișa copilul.

– Foarte bine. O să mai aștept puțin. Dar nu o veșnicie, Rowena.

Doctorul Fielding își apropiase atît de mult fața de a ei, încît Fern îi simțea pe obraji răsuflarea caldă. Acesta examinează cu atenție rănile provocate de cuțit, plimbîndu-și lanterna cu lupă aproape de carnea ei. Lucra în tăcere, concentrat.

După mai multe minute, se așeză pe marginea patului și zîmbi blînd.

– Mă tem că tăieturile astea nu vor dispărea peste noapte.

Fern înghiți greu și-și mușcă buza de jos. Ochii ei verzi, uriași, trădau spaima în care trăia.

Vreme de cîteva zile fusese în stare să evite să se uite la fața ei, dar acum nu mai știa ce era mai rău, să trăiască cu ceea ce-și închipuia ea, sau să înfrunte realitatea.

Nu exista decît o singură cale de a rezolva lucrurile și știa că trebuie să facă asta cît mai repede. De ce nu acum?

Trase adînc aer în piept.

– Pot să le văd?

Doctorul Fielding îi strînse mîna și dădu o dată din

cap, tăcut, ca și cum ar fi înțeles enormitatea deciziei pe care o luase ea. Îi zîmbi încurajator.

– Desigur, spuse el într-un târziu. Soră, adu-i lui Fern o oglindă, te rog, da?

Stomacul i se strînse de teamă. Știa că trebuia să se oțelească să poată înfrunta dezastrul, dar cînd sora dispăru, se întrebă deodată dacă o să fie în stare să facă față.

– Nu am fost niciodată frivolă, încercă ea să glumească. Ciudat, dar acum sînt absolut îngrozită de ce-o să văd.

– Ascultă, Fern, nu o să-ți fie deloc ușor, dar nu uita că tot ceea ce o să vezi acum sînt vînătăi și țesut traumatizat. Cu tehnica la care a ajuns chirurgia astăzi, pot face enorm. Dar, așa cum am spus, asta nu se va întîmpla peste noapte. Cred că o să trebuiască să te aducem de mai multe ori în sala de operație, dar pînă la urmă abia dacă vei mai vedea o urmă de cicatrice.

– Bună treabă atunci că nu am fost cu adevărat făcută pentru meseria de cover girl.

– Cînd o să termin cu tine, o să poți apărea în *Vogue*, chiar pe copertă.

Sora reapăru în mîină cu o oglindă de poșetă. Se uită nesigură la doctor.

– Dă-mi-o mie, spuse el, întinzîndu-i apoi oglinda lui Fern. O apucă de cealaltă mîină. Fern suspină. Trăsăturile ei erau umflate peste măsură. Vînătăile se întinseseră sub amîndoi ochii, unde căpătaseră o dizgrațioasă culoare roșiatică, tivită cu galben. Cel mai rău fusese tăiată pe obrazul stîng, unde umflătura părea că-i împingea nasul într-o parte. Pe celălalt obraz, o vînătaie mai mică, neagră, se întindea vertical, pînă

sub ochi. Atinse rănile prudent și din fundul plămînilor îi țîșni un hohot uriaș. Lăsă oglinda pe pat.

– Arăt cumplit. Urît și înspăimîntător.

– Vîntăile vor dispărea într-o săptămînă. O să fii uimită să vezi cît de bine o să arăți atunci.

– Ah, Doamne Dumnezeule! Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Îmi pare rău, dar arată efectiv cumplit. Își suflă nasul în batista de hîrtie pe care i-o vîrîse sora în mînă. Nu mi-am dat seama cît de rău este.

– Acum însă o să fii o fetiță cuminte și o să mă ascuți. Pentru că tăieturile au fost făcute de cuțit, linia e foarte subțire. Cei de la *St. Mary* au făcut o treabă foarte bună cosînd rănile în fluture. Vei rămîne cu două mici linii roșii, de care te pot scăpa eu. Tu le vezi acum în faza lor cea mai urîtă.

– Nu știu cum poate cineva suporta să se uite la mine, zise Fern, suflîndu-și din nou nasul, cu putere.

– Ssst, o liniști doctorul. Vreau să ai încredere în mine. Te afli în cel mai bun loc.

– Și doctorul Fielding este cel mai bun, adăugă sora, încet.

– Știu. Sînteți toți atît de buni cu mine. Dar de ce mi-a făcut asta? Cît de mult trebuie să mă urască...

– Poliția o să vrea să-ți vorbească îndată ce vei fi în stare, Fern. Le pot comunica să vină mai tîrziu? Probabil că o să vrei să le spui tot ce s-a întîmplat.

– Așa cred. Sînt foarte derutată de tot. Nu știu la ce mă așteptam... știam ce mi-a făcut, vreau să spun că simțeam, dar cred că nu eram cu adevărat pregătită să... înțelegeți... să văd. Nu am crezut că poate fi așa de înfiorător. Acum, că durerea nu mai este așa de cumplită, poate că mă așteptam să nu fie chiar așa de groaznic.

– Este cît se poate de normal să te simți derutată. Ai suferit un șoc cumplit. Eu cred că pînă acum ai fost incredibil de curajoasă. Acum noi doi vom deveni foarte buni prieteni, Fern, iar tu o să începi să ai încredere în mine și în priceperea mea, iar împreună vom arăta lumii că ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Este ciudat, dar într-un fel îmi consideram chipul ca pe ceva de la sine înțeles. Cred că și dumneavoastră, nu? Te scoli în fiecare zi, te duci la baie și iată-l acolo, privindu-te, același chip dintotdeauna. Și te aștepti să arate la fel, zi de zi. Mă obișnuisem cu înfățișarea mea și acum pur și simplu nu mă mai simt eu. Știu că trebuie să aveți aici cazuri mult mai grave și că în clipa asta nu sînt prea curajoasă. Presupun că o să mă obișnuiesc. Putea fi cu mult mai rău, cum ar fi fost să-mi fi pierdut un ochi, sau mai știu eu ce. Sau m-ar fi putut omorî. De fapt, dacă stai să te gîndești, am fost chiar norocoasă... Se opri, înecată în lacrimi.

– Așa, spuse sora, îndepărtîndu-l pe doctorul Fielding. Era și timpul. Ai fost prea multă vreme curajoasă. Haide, plîngi. Plîngi cît poți...

Doctorul Fielding îi făcu surorii semn cu capul și se îndreptă spre ușă.

– Mă întorc mai tîrziu, Fern. Și nu uita ce ți-am spus.

– Cred că acum arăt și mai rău. Fern încercă să zîmbească în timp ce termina a șasea batistă de hîrtie. Doamne, ce priveliște trebuie să ofer. Dacă vine cumva cineva la mine, mai bine spune-le că nu mă simt bine. Nu vreau să mă vadă cineva în halul ăsta.

– O lume întreagă îți dorește binele. Ai fost în fiecare buletin de știri, două zile întregi, și în toate ziarele, ai știut asta, Fern? Ești o celebritate națională.

Cît despre omul acela... mulți abia așteaptă să-l linșeze.

– Ce mod de a obține celebritatea! Mă întreb ce o să se întîmple cu el.

– Sper că va sta la răcoare pentru foarte multă vreme.

– Nu știu ce sper eu. Uneori aproape că îmi doresc să-i pot face același lucru, ca să știe prin ce m-a făcut să trec! Apoi îmi spun că numai gîndind astfel, sînt la fel de rea ca și el. Îmi închipui că ar trebui să facă pușcărie, dar ideea asta nu-mi dă cine știe ce satisfacție și asta nici n-ar schimba nimic. Nu-mi doresc decît să mă trezesc și să constat că totul nu a fost decît un cumplit coșmar.

Își lăasă capul pe pernă și se uită în altă parte.

– Cred că acum aș vrea să mă odihnesc, spuse ea în șoaptă, încercînd să-și stăvilească lacrimile de auto-compătimire, care amenințau s-o înece din nou.

– Doctore Fielding?

Leo alerga pe culoar încercînd să-l prindă din urmă pe doctor.

– Doctore Fielding, pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

– Domnule Eden. Firește. Presupun că vrei să afli cum îi merge tinerei noastre paciente.

– Da, da, exact.

– Acum este puțin cam tristă. Tocmai a văzut ce i s-a întîmplat. Așa cum se obișnuiește, în primele zile îi ținem departe de orice oglindă. Este întotdeauna foarte greu, cu atît mai mult pentru o tînără al cărei chip reprezenta efectiv averea ei.

– Și?

– Și, ce?

– Fața ei. Ce se întîmplă cu fața ei?

– Ei, o să dureze ceva vreme. Multă vreme. Eu nu pot opera pînă cînd țesutul rănilor nu se așează, iar asta poate dura cîteva luni, în funcție de cît de repede se va vindeca ea, desigur. După asta, voi face grefe de piele și așa mai departe și totul va depinde din nou de cît de repede putem să-i potrivim pielea pe față. Intenționez să încerc să cresc puțină piele din celulele existente, dar, domnule Eden, tehnica e relativ nouă și totul cere timp și răbdare.

– Și reușita?

– Va rămîne pentru totdeauna cu niște cicatrice, deși eu sper că aproape nici nu se vor vedea cu ochiul liber, mai ales că este atît de tînără. La vîrsta asta pielea este extraordinar de elastică, ceea ce ne va ușura foarte mult viața. Dacă avea, să zicem, cu zece ani mai mult, atunci și succesul unei reparații atît de invizibile ar fi fost cu atît mai mic.

– Va mai putea lucra în continuare ca model? insistă Leo.

– Asta chiar nu pot să știu, domnule Eden. Trebuie doar să așteptăm și să vedem. Între timp, mă tem că va trebui să o sfătuiesc pe domnișoara Donleavy să-și cîștige banii în alt fel. Sper că și-a făcut o asigurare. Înțeleg că așa se obișnuiește.

– Mulțumesc, doctore.

Leo o luă înapoi pe culoar. Nu asta ar fi vrut el să audă. Da, știa al naibii de bine că fața lui Fern era asigurată.

Aceasta putea pretinde banii prevăzuți de contract, iar el, la rîndul lui, putea pretinde contravaloarea tuturor daunelor suferite de *Cooper Jefferson* în urma

cumpărării a ceea ce Bob Lowenstein numise atît de plastic „o cioară vopsită“.

Trecu prin fața camerei lui Fern și se uită înăuntru, prin ușa întredeschisă.

Aceasta părea că doarme. Merse mai departe, dar apoi, dintr-o pornire, se întoarse înapoi.

Rămase cîteva clipe în ușă, urmărind ridicarea și coborîrea ritmică a cearceafului de pe pieptul ei. Se apropie de pat în vîrfurile picioarelor și rămase acolo, uitîndu-se la ea.

Părul desfăcut acoperea perna în șuvițe groase de mătase ca ambra.

Fruntea ei netedă părea netulburată de ceva; relaxată și împăcată. Apoi ochii lui se plimbară în jos, spre umflăturile oribile.

Încercă să-și ia privirea de la acestea, concentrîndu-se asupra pernîțelor moi, catifelate, ale buzelor ei.

Ofînd din rărunchi, se întoarse și ieși încet din cameră.

Papucii lui Fern lipăiau de-a lungul culoarului aerisit. Ce bine era să se știe afară din camera ei și în stare să-și întindă ca lumea picioarele.

Abia dacă se auzea ceva prin șirul de uși închise și i se părea că era singura ființă de pe aici.

În sfîrșit, culoarul se deschise spre un magnific hol de intrare.

Se opri ca să privească în jur, observînd lambriurile din mahon, uriașul candelabru care strălucea deasupra, oglinda de calitate, înrămată în bronz. Totul mirosea a bani, a bani mulți.

– Impresionant, nu?

Fern sări și se întoarse.

– M-ați speriat.

Bărbatul blond zîmbi și se pomeni zîmbind și ea spre fața lui deschisă, prietenoasă.

– Sînt Edward Hunter, administratorul fundației. Eu știu foarte bine cine sînteți dumneavoastră. De fapt tocmai veneam la dumneavoastră, să vă cunosc. Mă întrebam dacă nu v-ar face plăcere un tur al locului. Sînt convins că trebuie să fie cumplit de plictisitor să stai țintuit tot timpul în cameră, deși facem într-adevăr eforturi ca șederea aici să fie cît mai plăcută cu putință.

– Mai mult decît plăcută. Am fost atît de bine îngrijită, dar trebuie să recunosc că am simțit nevoia de puțin exercițiu. Mi-ar face foarte multă plăcere să vizitez fundația. Dacă sînteți sigur că...

– Bineînțeles că da. Va fi o adevărată plăcere pentru mine.

Strîngîndu-și halatul în jurul ei, Fern intră după el într-un lift mic.

Se opriă la etajul al treilea.

– Nu avem saloane propriu-zise, ci doar cîteva rezerve de o persoană. Cei trei consultanți ai noștri sînt specializați în domenii ușor diferite, așa încît încercăm să ținem într-un loc arsurile, în altul tăieturile și așa mai departe.

– Cîți pacienți puteți avea în același timp?

– Pînă la treizeci. Este destul de mult pentru o clinică așa cum este a noastră. Nu toate locurile sînt ocupate în momentul de față, ceea ce este păcat, pentru că avem liste întregi cu oameni care speră să aibă șansa de a fi tratați aici. Este un proces atît de lung, înțelegeți. Reconstituirile faciale nu se pot petrece peste noapte, știți bine asta. Majoritatea pacien-

ților revin pentru un șir de intervenții chirurgicale. Or, numai un număr mic de asemenea operații poate fi făcut oricînd.

Se opri în fața unei camere.

– Poate ați vrea să cunoașteți o altă pacientă a noastră?

– Cu plăcere, spuse Fern.

Se întări și îl urmă pe Edward. Pe pat stătea întinsă o siluetă mică.

La invitația lui Edward, Fern se aplecă spre aceasta, în vîrfurile picioarelor.

Mica făptură era aproape complet împachetată în bandaje.

Ochii lui Fern se înmuiară, impresionați. Capul se întoarse la auzul zgomotului și doi ochi se deschiseră brusc, a uimire.

Se uitară la Fern și mica gaură sub care se afla gura, se mișcă, mută.

Edward o privi, peste umărul lui Fern.

– Bună, Lucy. Cum te mai simți azi, draga mea? Vocea lui era plină de căldură.

Privind ochii aceia zbîrcindu-se într-un zîmbet de răspuns, Fern își simți inima bătîndu-i să-i sară afară din piept.

– Lucy nu se simte tocmai în apele ei. A fost operată acum două zile. Lucy, ea este Fern. A venit să te salute.

– Bună, Lucy.

Fern zîmbi ochilor acelora verzi, precauți.

– Sper să ieși cît mai repede de aici. Eu stau la parter și, dacă vrei, mai vin să te văd.

Lucy dădu din cap.

– Cîți ani ai, Lucy?

– Are șapte ani și jumătate, adăugă Edward, zîmbind spre Lucy. Nu trebuie să uităm această importantă jumătate, nu-i așa, Lucy? Lucy clipi, aprobator. Ne vedem mai târziu, draga mea, îi spuse Edward zîmbindu-i cu dragoste.

Fern îi făcu un semn de la revedere, cu mîna.

– Ce naiba a pățit?

– Un incendiu în locuință. Se pare că mama ei îi lăsa pe Lucy și pe frățiorul ei, încă sugar, singuri, aproape în fiecare noapte. A izbucnit focul, de la gaz, și copilul s-a dus de-a bușilea, direct în el. Lucy a încercat să stingă flăcările. Dar a fost prea târziu pentru frățiorul ei.

– Ah, Dumnezeuule! țipă Fern, cu ochii în lacrimi. Înfiorător. Bietul copil. Dar cum naiba a scăpat Lucy?

– Din fericire, a auzit un vecin strigătele prin perețele subțire al apartamentului și a fost destul de iute de minte ca să se arunce peste ea. A fost într-adevăr un erou. I-a salvat viața. Spitalul de cartier a trimis-o aici, pentru remedieri chirurgicale.

– O să se facă bine?

– Ce să-ți spun, n-o să fie niciodată covergirl.

Fern simți că-i vine să vomite. Își scutură capul tristă și-și trase nasul.

– Răspunsul ăsta acordă o șansă perspectivei, zise ea, după o lungă pauză.

– Și nu este așa? Presupun că acesta este motivul pentru care cei doi bătrîni au hotărît să facă un lucru cu adevărat folositor și au construit spitalul ăsta. Ar fi mare păcat dacă vom fi nevoiți să-l închidem.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea, repede.

– Potrivit contabililor noștri, ducem o acută lipsă de bani. Nu am fost în stare să deschidem ca lumea

aripa nouă. Avem nevoie imediat de o uriașă infuzie de bani și de o conducere ca lumea, în consiliul guvernatorilor. Ceea ce cred eu că se va întâmpla probabil, în viitor, va fi că tratamentul nu va mai fi accesibil decât celor care pot plăti – oameni ca tine, Fern, nu ca micuțele Lucy din lumea asta.

– Dar asta este cumplit, strigă Fern.

– Parcă eu nu știu! Hai de să te conduc acum înapoi în camera ta. Probabil că se întreabă cu toții unde ai dispărut.

21

– Deci mâine pleci acasă, Fern? Pariez că abia aștepti.

– Da, cred că da.

– Nu ești înnebunită la gândul ăsta? Ești aici de aproape o săptămână. Aș fi crezut că ești disperată să te vezi din nou acasă, draga mea.

– Ah, sînt! exclamă Fern. Doar că mă simt așa de răsfățată. Aici nu este ca în lumea reală. Oamenii care vin să mă vadă tot timpul, atîtea flori frumoase și mesaje, totul a fost puțin ireal. Presupun că odată ieșită de aici, va trebui să înfrunt realitatea. Mă mai simt încă zdruncinată de povestea asta cu Paul. Așa ceva te face să îți dai seama cît ești de vulnerabil. Am știut întotdeauna că pot avea grijă de mine – am crezut că pot avea grijă de mine...

Glasul i se pierdu și rămase privind nenorocită, în jos, spre mîini.

– Oricum, el este în siguranță, după gratii. Nu se va mai apropia de tine.

– Știu. Vor să mă duc și să le dau o declarație completă, îndată ce voi fi în stare. Am auzit că i-au respins cererea de eliberare pe cautiune.

– Probabil că îl consideră prea periculos, Fern.

– A fost doar o furie de gelozie, a unui om beat. Nu cred că ar mai face asta, vreodată.

– Fern! Ai fi iresponsabilă dacă l-ai lăsa să scape. O s-o mai facă. Poate nu cu tine, poate cu altă ființă nenorocită. Ți-a distrus cariera, pentru numele lui Dumnezeu! Ricci își mușcă buza, întrebându-se dacă nu a mers prea departe. Vreau să spun...

– E în regulă, Ricci. Nu uita că de fapt n-am vrut niciodată să fiu model. Ceea ce aș vrea eu cu adevărat este să învăț meserie dacă ar fi să lucrez mai departe în industria cosmetică. Presupun că acum, dacă povestea cu *Vitale* s-a terminat, m-aș putea întoarce înapoi la ziaristică. Am la ce să mă gândesc, odată plecată de aici.

– Important este să nu te grăbești, draga mea. În primul rînd trebuie să ai grijă de tine. Să nu începi să-ți faci griji pentru Hugo sau pentru Leo sau pentru orice altceva legat de afacerea asta.

Ricci surprinse lumina care se aprinse brusc în ochii lui Fern.

– Leo a venit destul de des să mă vadă.

– Da. A fost drăguț din partea lui, nu-i așa? Ricci încercă să-și ascundă nota de cinism din voce.

– Nu-mi dau seama de ce. În fond, nu ne-am întâlnit decît de cîteva ori. Surorile însă mi-au spus că le pisa să am cea mai bună îngrijire. Trebuie să-l văd, să-i mulțumesc.

- Nu-i nici o grabă, Fern. Leo va înțelege.
- Cît de bine îl cunoști, Ricci?
- Destul de bine. Desigur, pe India și familia ei îi cunosc de mult mai multă vreme. Se pare că ea și Leo sînt împreună de secole.
- Ah! Fern nu reuși să-și ascundă mîhnirea. Înseamnă că e ceva serios?

– Nimeni nu poate ști, cînd este vorba despre ei. A fost o relație destul de neobișnuită, de-a lungul anilor. Fiecare și-a văzut periodic de propriul drum, dar se pare că întotdeauna s-au întors înapoi, unul la celălalt. Sinceră să fiu, nu știu de ce se încăpățînează atît India, în ce-l privește pe Leo. Firește, el s-a obișnuit să aibă trecere la femei și are tendința să profite de acest succes. India pare efectiv să nu observe. Eu una cred că moare să se mărite cu el. Este o partidă, dar eu nu aș putea trece cu vederea pasiunea lui pentru femei.

Fern se simți cumplit de deprimată. Totul era atît de derutant.

Cînd aflase pentru prima oară că Leo o vizitează, fusese surprinzător de încîntată – chiar înnebunită. În ciuda mondenității lui, care uneori se transforma în aroganță, avea ceva în el care te atrăgea, incontestabil.

Poate că era în legătură cu încrederea pe care o avea în propria-i persoană și cu acea aură de putere, care-l înconjura. Era ceva ce nu mai întîlnise niciodată înainte.

Leo era cu mult mai în vîrstă decît toți prietenii pe care-i avusese ea vreodată.

Ca și Johnny – care se apropia cu mult mai mult de idealul ei despre un bărbat.

Acesta o vizitase absolut în fiecare zi și era o companie atît de agreabilă, făcînd-o să rîdă, să uite de problemele ei.

Dar din noaptea aceea în apartamentul lui, fusese mai curînd ca un frate pentru ea. În afară de faptul că o ciupea de obraz și-i strîngea mîna încurajator, din cînd în cînd, nu mai încercase niciodată să o sărute.

Oricum, ar fi fost o prostie să-și închipuie că pe vreunul dintre cei doi l-ar mai fi interesat persoana ei, după ce-i făcuse Paul.

– Cu alte cuvinte, orice femeie cu scaun la cap l-ar evita pe Leo ca pe o plagă, spuse Fern încercînd să-și ascundă dezamăgirea față de Ricci.

– Ah, draga mea, sper din tot sufletul că nu te-ai îndrăgostit de el. Nu i-aș dori nimănui la care țin să aibă o legătură cu Leo. Aceasta nu ar duce decît la suferință, iar tu chiar că nu meriți și alte necazuri în viața ta, draga mea. Iar Hugo cred că ți-a spus despre înțelegerea lui cu Leo.

– Nu, ce înțelegere?

– Păi, mi se pare că inițial a fost ideea ta, fată deșteaptă. Hugo a aranjat să-i vîndă lui Leo o parte din linii, ca să salveze compania.

– Și ce s-a întîmplat?

– Adică nu ți-a spus nimeni nimic despre *Vitale*? Nu-mi vine să cred... Ricci își mușcă buza. Acum chiar că o făcuse de oaie. Leo a cumpărat *Vitale*, spuse ea calmă, urmărind ca un vultur expresia de pe chipul lui Fern.

– Nu! Hugo nu ar face asta.

– Cred că Leo l-a adus în situația de a nu avea de ales. l-a făcut o ofertă foarte mare.

– Hugo m-a vîndut.

– Nu cunosc toate detaliile, dar cred că ideea este că tu continui să fii angajată de *Oscar Rees*, doar că ești contractată de *Cooper Jefferson* pentru promovarea produselor *Vitale*, ori de câte ori este necesar acest lucru. Ca să fiu sinceră, Fern, în ultimele câteva zile abia dacă l-am văzut pe Hugo. Se pare că este foarte prins în altă parte... cu ce anume, habar n-am. Dar, Fern, nu vād de ce să-ți mai faci griji, acum, că tot nu vei mai lucra pentru ei.

– Nu voi mai lucra? Nu este uluitor cît de bine informați par să fie cu toții, numai eu nu? Vreau să spun că vorbim doar de viitorul meu. De ce naiba nu mi-a spus Hugo nimic? Și nici Johnny? Și el trebuie să știe despre asta.

– Îmi închipui că nu au vrut să te tulbure, cîtă vreme mai erai în spital.

– Dar Hugo a luat această hotărîre – despre *Vitale* – fără să mă întrebe și pe mine.

– Fern, îi zise Ricci, calmă. Hugo este un iscusit om de afaceri. A trebuit să-și salveze compania. Poate că ține la tine, dar făceai și tu parte dintr-un bun, să-i zicem, care să-l ajute să-și salveze compania. Nu cred că s-a gîndit că asta ar avea vreo importanță pentru tine.

– Leo! strigă Fern. De aceea s-a arătat atît de al naibii de interesat. Pentru că reprezentam un bun afurisit. Nu e de mirare că a cerut pentru mine cele mai bune îngrijiri. Nici o mirare că venea zi de zi să vadă cum mă mai simt. Vrea să știe dacă investiția lui se află în siguranță. Iar eu care am crezut...

– Sînt convinsă că nu numai pentru asta, încercă Ricci să o împace.

– Ah, Ricci, nu sînt iremediabil proastă. Începusem

să cred că îl preocupă efectiv persoana mea și îi eram recunoscătoare. Dar pe el nu-l interesa decît tîrgul lui nenorocit. Ce afacere împruțită mai este și asta, Ricci. Oamenii, așa cum spuneai tu, sînt niște bunuri care pot fi cumpărate sau vîndute, după plac. Abia aștept să-l văd pe Hugo.

– Rowena, ți-l prezint pe David Llewellyn. David, ea este Rowena Donleavy, mama lui Fern. David este avocatul meu, Rowena, și trebuie să discutăm cu tine despre Fern. S-au întîmplat cîteva lucruri importante pe care considerăm că trebuie să le cunoști.

Rowena încă se mai întreba cum se lăsase tîrîtă la *Connaught*, la insistența lui Hugo, pentru ceea ce denumise el un prînz de afaceri.

Cu cît o rezolva mai repede pe Fern și cu cît mai repede se putea întoarce înapoi la căsuța ei, cu atît mai bine. Puse alături meniul uriaș.

– Deci i-ai spus lui David despre Fern? strigă ea, acuzator.

– Cînd vei auzi ce are David de spus, o să-ți dai seama că era un lucru imperios. Și cu cît mai repede îi vom spune lui Fern, cu atît mai bine. Există mai multe implicații, Rowena.

– Mai multe necazuri, vrei să spui, după cum te cunosc.

David tuși, încercînd să-și ascundă stînjeneala.

– Bunicul lui Fern, Oscar Rees, a stabilit foarte clar în testamentul său că, în cazul în care Hugo va avea copii viabili după moartea lui, atunci acești copii vor avea dreptul să moștenească zece la sută din acțiunile companiei. Aceste acțiuni valorează în prezent zece milioane de lire, doamnă Donleavy.

Rowena luă paharul și-i dădu pe gît conținutul, dintr-un foc.

– Deci ce vrei să spui?

– Totul este foarte complicat, Rowena, interveni Hugo. Pentru că eu nu am știut că am un copil, moștenirea lui Fern a fost trecută Fundației Rees, conform condițiilor stipulate de tatăl meu în testament. Se pare că fundația vrea acum să-și vînd acțiunile, care în cea mai mare parte îi aparțin, de fapt, lui Fern, iar dacă fundația va face această vînzare în viitorul apropiat, i-ar fi greu lui Fern să-și mai revendice părțile.

– Desigur, va avea dreptul la o compensație, adăugă David, dar din clipa în care acțiunile ei au trecut în posesia unei terțe părți, își va pierde dreptul asupra lor.

– Mă tem că nu înțeleg despre ce vorbiți, bombăni Rowena. Acțiuni, moșteniri, revendicări și ce-o mai fi. Nimic nu are un sens pentru mine.

– În cuvinte simple, Rowena, dacă Fern nu-și face cunoscut dreptul ei legal asupra acțiunilor care în prezent se află în posesia fundației, iar dacă fundația vinde aceste acțiuni, ea le va pierde.

– Îmi spui deci că Fern este o moștenitoare.

– Corect. Valoarea moștenirii trebuie să fie în jur de zece milioane de lire.

– Sfîntă Fecioară... Rowena își întinse paharul, să-i mai fie umplut.

– În dimineata aceasta am avut o întîlnire cu toți acționarii. În linii mari, compania *Oscar Rees* este deținută de mine, de soția mea, de fratele acesteia, de cei doi copii ai fratelui ei, de bancă și de fundație. Din cauza unor probleme recente, să zicem, unii membri ai familiei și-au anunțat hotărîrea de a-și vinde acțiu-

nile, pentru numerar. Acum, avînd în vedere că am vîndut de curînd cîteva linii *Oscar Rees*, probabil că voi putea cumpăra chiar eu aceste acțiuni, sau voi putea convinge investitorii că ar fi mai bine serviți dacă ar primi o plată din profiturile obținute prin vînzarea acestor linii. Dar, între timp, ca să clarificăm situația, trebuie să-i spunem lui Fern care este poziția ei.

– Înțeleg că vrei acordul meu ca să-i spui lui Fern despre tine?

– Exact. Altfel, Fern ar putea suferi o pierdere considerabilă.

– Ca și cum banii i-ar servi la ceva?

– Avînd în vedere situația ei actuală și accidentul, eu aș zice că banii i-ar fi de mare folos.

Rowena îi privi gînditoare pe cei doi. Hugo, slab și cu un aer nehotărît, în costumul lui închis, de om de afaceri; David, atît de sigur pe el, sugerînd numai calm și bani.

Totul i se părea atît de străin, stînd acolo, în mijlocul acelei mări de fețe de masă albe, strălucitoare și al argintăriei sclipitoare, ascultînd murmurul atît de civilizat al conversațiilor lustruite.

Se afla într-adevăr aici? Ascultînd toate astea? Bărbatul care stătea în fața ei – tatăl lui Fern? Iar Fern, o moștenitoare?

Deodată, Rowena se simți extenuată de toată povestea asta. O depășea. Fusese luată de valul unor corporații milionare și al unor afaceri de milioane de lire, despre care nu putea înțelege nimic.

Nu putea înota împotriva acestui val. Efectiv nu avea nici forța și nici îndemînarea.

Știuse din prima clipă în care i-a spus Fern despre contractul ei cu *Oscar Rees* că pînă la urmă va fi

învinsă, în ciuda eforturilor ei de o viață de a-și crește fiica așa cum trebuie, în spiritul adevăratelor valori și al disprețului sănătos pentru materialism.

Dar Fern era și fiica lui Hugo. Rowena o avusese pe Fern numai pentru ea, în toți acești douăzeci și ceva de ani.

Poate că venise vremea să-i dea drumul, să o lase să-și găsească adevărata ei identitate. Aceasta era lumea lui Fern și Rowena nu mai avea dreptul să-i tăgăduiască fiicei sale destinul.

– Foarte bine, spuse ea într-un târziu. Dar o să-i spunem împreună.

22

Ricci deschise la știrile de la ora nouă. În fiecare zi se comentase starea lui Fern și Ricci voia să afle dacă se spunea ceva despre ieșirea acesteia din spital.

Biata fată!

Lui Ricci începuse să-i placă foarte mult de Fern, în ciuda faptului că Hugo parcă înnebunise după ea. Cu toate vizitele lui la spital și cu toate problemele legate de companie, reușise să-l prindă doar la telefon și, chiar atunci, doar pentru cîteva cuvinte grăbite. De fapt, Hugo îi promisese să o sune el.

Dar pînă azi, încă nu-și găsisese timp. Deși Parisul părăsise atît de promițător.

De cînd acesta se hotărîse să divorțeze de Olivia, Ricci nutrea speranța secretă că poate Hugo îi va face, în sfîrșit, o promisiune.

Desigur, ea nu-l forțase niciodată.

Ca întotdeauna, va trebui doar să aibă răbdare și să aștepte.

– Și, în sfârșit, anunță prezentatorul, vești bune azi, despre Fern Donleavy, modelul care a trebuit să se refacă de pe urma atacului atât de urât, la care a fost supusă de fostul ei prieten.

Aparatele de filmat fixau intrarea fundației. Ricci o văzu pe Fern, însoțită de mama ei, pe care Ricci o mai văzuse și înainte, la știri, și pe Hugo. Aparatul se apropie de chipul lui Fern.

Pansamentele fuseseră scoase și rănilile se vedeau clar. Cu toate acestea, Fern zîmbea cu toată fața. Ricci zîmbi și ea.

– Senzaționalele știri de astăzi, continuă vocea, au revelat faptul că Fern Donleavy este fiica lui Hugo Rees, magnatul industriei de cosmetice. Povestea mai trebuie confirmată, dar surse aproape de familie ne spun că domnul Rees a aflat abia în urmă cu câteva zile despre existența fiicei sale, după întâlnirea lui cu doamna Donleavy, de care se despărțise în anul 1971. Am înțeles că Fern a aflat chiar adineauri despre această dramatică întorsătură a evenimentelor.

– Ce părere ai despre noul tău tată? Microfonul fu împins în obrazul lui Fern.

– Eu... ăă... nu am avut încă timpul să mă gîndesc, zîmbi Fern, slabă.

– Deci, domnule Rees, într-adevăr nu ați cunoscut adevărata identitate a lui Fern?

– Nu, cîtuși de puțin.

Hugo o apucă brusc pe Rowena de braț și o trase aproape de el.

– Mulțumită acestei minunate doamne, am căpătat

în dar o fiică. Și acum, vă rog să mă scuzați, dar aș vrea să petrec puțin timp cu familia mea.

Cei trei își făcură drum prin gloata reporterilor și urcară în *Bentley*.

Ricci rămase uitîndu-se fără să vadă, la ecran. Simțea în burtă ca o împunsătură de cuțit. Cum era posibil? Precis nu era decît o greșeală, o cascatorie publicitară de care încerca Hugo să profite. Și felul în care se uita la femeia aceea – mama lui Fern... Ricci ridică receptorul și formă numărul lui Hugo.

– Hugo, spuse ea într-un suflet, este adevărat?

– Ricci, draga mea, bîigui el, nu este cea mai minunată veste? Sînt înnebunit. Nu mai pot sta acum, draga mea, tocmai iau cina cu Rowena și Fern. Te sun mîine.

Ricci trînti receptorul înapoi în furcă și se ghemui pe canapea, strîngîndu-și tare genunchii la piept. Asta să fie oare soarta ei, să ocupe întotdeauna locul din spate, în viața lui Hugo? Totul părea atît de disperant de necinstit.

– Eram efectiv hotărîită să te omor, cînd ai venit azi la mine, spuse Fern.

– Din cauza lui *Vitale*? Păi a fost ideea ta.

– Nu să vinzi *Vitale*. Nu am vrut să mă vinzi *pe mine* lui Leo Eden.

– Ei bine, îi zîmbi Hugo peste buza paharului cu brandy, totul a luat o întorsătură cît se poate de fericită. Nu mai trebuie să lucrezi pentru el.

– Este o modalitate cam brutală de a scăpa de o slujbă.

– Doctorul spune că cicatricile vor dispărea, Fern. Mi-a dat toate asigurările.

– Știu asta. Doamne, mă simt absolut sfârșită. Tot nu-mi vine să cred ce mi-ați spus tu și Rowena. Mi se pare efectiv atît de ciudat ca tu și... că voi... înțelegeți. Sînteți atît de diferiți.

– Nu eram, atunci. Dacă nu ar fi fost părinții mei, nu mi-ar fi fost deloc greu să renunț la tot și să trăiesc viața Rowenei, în sălbăticia Irlandei. Mă tenta. Și eram foarte îndrăgostit de mama ta.

– Dar ai părăsit-o.

– Rowena ți-a spus povestea, da?

– Mi-a spus că ai fost șantajat să rămîi aici. Presupun că numai tu puteai ști dacă ai făcut sau nu o alegere bună. Nimeni nu poate ști cum trebuie să fi fost.

– Cîtă dreptate ai. A fost iadul pe pămînt. Zău, Fern, nimeni nu mă poate acuza că am vrut să rămîn cu Olivia, ce naiba. Abia dacă ne-am consumat căsătoria. Am trăit ani de zile ca un călugăr, pînă cînd Ricci și cu mine... ei, au mai existat cîteva alte femei pînă atunci, dar niciodată nu am uitat-o pe mama ta. În ziua aceea, cînd te-am văzut prima oară, la balul acela – a fost ca și cum în fața mea s-ar fi aflat ea. Dar nu mi-a trecut o clipă prin cap că exista o legătură. Mi-am spus că era doar o coincidență, un joc straniu al memoriei, lumina care-ți joacă feste. Dar mi-a retrezit durerea, ca și cum totul s-ar fi petrecut ieri. Este tot așa de frumoasă cum mi-o amintesc, sălbatică și frumoasă.

– O mai iubești încă? întrebă Fern în șoaptă, urmărind expresia de pe chipul lui Hugo.

– Poftim? Eu... ăăă... nu știu, se bîlbîi el. De fapt, nu m-am gîndit la asta.

– Îi mestecă pe bărbați și-i scuipe apoi, îl amenință

Fern. Țsta este micul ei dejun. Ca rasă, cred că de fapt și-ar dori dispariția lor.

– Mi-am închipuit asta, rîse Hugo. Ascultă, nu este un mare noroc că Olivia s-a mutat de aici? Sînt atît de fericit că ai fost de acord să vii și să stai o vreme aici, cum nici nu-ți închipui.

– Mi se pare de-a dreptul caraghioasă toată grandoarea asta, cu Thomas și Nancy care ne servesc. Este atît de ciudat. Dar nu am vrut să mă întorc singură în apartament și Rowena insistă să plece mîine. În plus, cred că ar trebui într-adevăr să încercăm să ne cunoaștem unul pe altul. Fern își aruncă pantofii din picioare, și-și vîrî picioarele sub ea, instalîndu-se în colțul canapelei *Chesterfield*, mai curînd reci, din piele. Căscă ostentativ. Ar trebui să mă duc la culcare. Nu sînt obișnuită să stau toată ziua trează. Nu-i așa că e minunată biblioteca asta? Se uită în jurul camerei, la miile de cărți care căptușeau pereții, din podea pînă în tavan.

– Într-adevăr. Mi-a fost teamă să nu o pierd, din cauza pretențiilor Oliviei.

– Dar nu ai pierdut-o.

– Mulțumită vînzării lui *Vitale* și celorlalte linii, îmi pot permite să-i plătesc Oliviei ca să scap de ea. Cel puțin așa cred. Adică dacă are de gînd să arate un dram de minte. Mîine am o întîlnire cu ei toți. De fapt, Fern, aș vrea să vii și tu, dacă te simți în stare.

– Nu o să li se pară ciudat să mă vadă acolo?

– Puțin îmi pasă mie de ce li se pare lor. În fond vor trebui să se familiarizeze cu ideea asta, nu?

Fern o strînse de mîină pe mama ei, în timp ce Thomas le conducea, în viteză, pe M4, spre aeroport.

– Ești sigură că o să suporti, mamă? Știu cât urăști tu să zbori.

– O să fie bine. Să nu-ți faci griji pentru mine. Tu ești cea de care trebuie să te ocupi, acum. Ochii ei călătoriră cu o foame maternă, pe chipul fiicei sale. Promite-mi că o să-mi scrii, draga mea.

– Bineînțeles.

– Nu-i lăsa să te corupă. Nu aș vrea să te văd transformându-te într-o femeiușcă cu capul gol, sau cum le spuneți voi.

– Parașută, dar nu o să devin așa ceva. Cum aș putea, cu o mamă ca tine? De la tine am învățat adevăratele valori. Nimeni nu o să mi le ia, sau nu o să ți le ia, Rowena.

– Cred că ai dreptate. Nu ești o fată rea, știai asta, Fern?

Fern rîse încet.

– Și nici tu nu ești o mamă rea. Dacă nu s-ar fi întîmplat toate astea, mi-ai fi spus pînă la urmă?

Rowena ridică din umeri și se uită afară, la trafic, înainte de a răspunde.

– Nu știu dacă aș fi avut curajul, mărturisi ea. Știam, în sufletul meu, că nu era drept să nu știi. Eram îngrozită...

– De ce anume?

– Că te vei întoarce împotriva mea, spuse ea, încet.

– Din cauza lui Hugo?

– Din cauza secretului, din cauza lui Hugo, din cauză că eu nu am fost cinstită, din cauză că... Ah, nu știu, sînt sute de motive.

– Ei bine, nu m-am întors împotriva ta. Și Hugo nu este un om chiar atît de rău...

– Nu știu. Încă mai despic firul în patru. Când a plecat din Irlanda, nu știa că eram însărcinată. Nu i-am spus niciodată. Doamne, Fern, încă mai sînt furioasă. Toți acei ani grei, cînd viața era numai o luptă, iar el trăia ca un prinț cu toți banii și cu poziția lui socială și cu totul. Cred că m-am purtat ca o femeie răutăcioasă. Nu am vrut să știe despre tine, pentru că am vrut să plătească.

Fern dădu încet din cap.

– Acum înțeleg de ce te-ai purtat atît de bizar cînd am venit la tine. Cred că a fost un șoc groaznic să mă auzi năpustindu-mă asupra ta și vorbindu-ți despre el.

– Am crezut că o să am un atac de cord. Îmi pare rău că nu ți-am spus, draga mea. Dar pur și simplu nu am putut. Eram înspăimîntată și voiam să te păstrez numai pentru mine, să nu te împart cu el. Simțeam că nu te merită, dar nu aveam dreptul acesta. Acum îmi dau seama. Nu este un om chiar așa de rău. Puțin cam moale, poate.

– Mai ține încă la tine.

– Prostii. Este îndrăgostit de un vis. Poate că întotdeauna a fost.

– M-a rugat să-ți dau ceva, își aminti Fern deodată, și scormoni în sacul ei, scoțînd de acolo un pachet mic, superb ambalat.

– Ce e asta?

– Nu mi-a spus. Mi-a spus doar să nu uit să ți-l dau, înainte de plecare.

Degetele Rowenei deschiseră pachetul.

– Parfum, spuse ea, arătîndu-i lui Fern sticluța.

– *Orfeu*. Am avut perfectă dreptate. Am știut eu, strigă Fern.

– Mmm, miroase frumos.

Rowena adulmecă gîtul sticlutei, apoi se tamponă de două ori pe încheieturile mîinilor.

– Îmi amintește de apa aceea de levănțică pe care o făcea bunica ta. Levănțică și petale de trandafiri, macerate în apă distilată, cu puțin whisky irlandez, ca să-i mențină parfumul. Desigur, ăsta miroase mult mai bine.

– Hugo l-a făcut special pentru tine.

– Sticla asta? Cît deranj!

– Nu, mamă. Parfumul propriu-zis l-a făcut pentru tine. După ce v-ați despărțit. El l-a creat. Mai ții minte legenda despre Orfeu și Euridice?

– Cum să nu? Vrei să spui că l-a creat pentru... mine?

– Da și este unul din parfumurile lor care se vinde cel mai bine. Sînt sute de femei care folosesc parfumul tău.

– O esență de capră mi s-ar potrivi mai bine, acum. În sfîrșit, ce idee, oftă Rowena, răsucind în mînă sticluta mică, în formă de frunză. Elegantă sticlută:

Fern putea paria că mama ei era puternic impresionată.

– O să-i spun că ți-a plăcut.

– N-o să faci asta. O să-i spun eu, cînd o să-l văd.

– Dar cînd o să fie asta? Nu prea cred că o să mai vii așa de curînd la Londra.

– Nu se știe niciodată. Ochii Rowenei scînteiară strengărește spre Fern, în timp ce răsucea întruna sticluta, în mîini.

Fern se așeză la dreapta lui Hugo. Își pipăi cu degetele bentița de la ceafă, verificînd acele pe care i le aranjase Nancy cu atîta artă, azi-dimineață.

Thomas fusese trimis acasă la Fern ca să-i ia ceva de îmbrăcat, inclusiv costumul din in alb, *Versace*, care știa că-i va face dreptate – ei și lui Hugo – la această întâlnire a consiliului de administrație.

Unul cîte unul intrară și ceilalți. Fern observă că Hugo abia dacă-și ridică puțin capul din maldărul de hîrtii.

Oliviei, căreia Fern nu-i fusese prezentată, îi căzu falca, în clipa în care o văzu pe Fern. Apoi sosiră gemenii, împreună.

Se așezară în fața lui Fern, de cealaltă parte a mesei și Lucienne se zgîi la ea. Julian intră și el agale, cîteva minute mai tîrziu, urmat de doi bărbați care păreau mult mai în vîrstă decît Hugo.

Nu știa cine sînt și, după expresiile de pe chipurile lor, păreau că se întreabă ce dracu' o fi căutînd ea aici.

Îndată ce toate locurile fură ocupate și comanda de cafea dată, Hugo deschise ședința.

– Sînt sigur că știți cu toții de ce am convocat această ședință extraordinară, începu el, dar în cazul în care unii dintre voi mai au încă îndoieli, să vă amintiți că la ultima noastră întâlnire am avut o majoritate în favoarea vînzării liniilor *La petite Mort*, *Vitale* și *Bijou* concernului *Cooper Jefferson*, pentru un preț convenit, de cincizeci milioane de lire. Știu că unii dintre voi ați fost cît se poate de nerăbdători să vă vindeți părțile și, înainte de a discuta despre asta, vreau să-mi auziți propunerile.

Făcu o pauză și răsfoi printre hîrtii, în timp ce Laura turna cafea pentru toată lumea. Fern observă că toți stăteau cu sufletul la gură, nerăbdători să afle ce o să le spună Hugo.

– Vă propun, începuse acesta, ridicînd glasul ca să fie auzit ușor în toată sala de conferințe, să împărțim beneficiile *Cooper* între toți acționarii, procentual. În esență, eu voi reține patruzeci la sută, adică douăzeci de milioane de lire, iar restul de treizeci de milioane de lire îl veți împărți între voi, în funcție de acțiunile pe care le dețineți.

– Asta înseamnă că eu voi avea dreptul la trei milioane, spuse prima Olivia.

– Exact.

– Iar Alexander și cu mine vom avea puțin sub două milioane, fiecare.

– Mai exact, 1,95 milioane, confirmă Hugo. Și fără îndoială că tu, Humphrey, avînd în vedere că ești bancher, îți vei calcula singur cifrele...

– 3,6 milioane de lire, spuse încet Humphrey Morrison, evitînd privirea lui Hugo.

– Dar fundația? lătră Lewis Bloomfield. Este vorba de cincisprezece procente, adică...

Hugo ridică mîna, întrerupîndu-l pe Lewis.

– Ah, tocmai voiam să ajung aici, Lewis. Mi-ai luat-o înainte. Sper că ați băgat deja de seamă că avem astăzi, printre noi, o figură nouă, spuse Hugo, zîmbind mîndru, cu toată fața, spre fiica lui. Aș vrea să v-o prezint pe fiica mea, Fern.

Fern îi zîmbi lui Hugo, dar, uitîndu-se apoi în jurul mesei, întîlni numai chipuri ostile.

– O clipă, vorbi din nou prima Olivia, despre ce dracu' vorbești, Hugo? Tu n-ai nici o fată. Am auzit niște aiureli aseară, la știri, dar nu pot crede că este ceva adevărat. Mi-am închipuit că este doar o goriță publicitară...

– Oricine poate vedea că nu-i decît o intrigantă

vînătoare de avere, își întrerupse Lucienne mătușa. Dar nu ești atît de naiv, încît să o crezi, Hugo? Ne-am gîndit cu toții că ești în pragul unei crize de vîrstă, dragă unchiule, dar nimeni dintre noi nu-și poate închipui că te-ai lăsat păcălit de o... aventurieră, termină Lucienne, încrețindu-și nasul a dezgust și privind-o pe Fern, peste masă.

Fern își simți obrajii îmbujorați de o furie subită. Își strînse pumnii, cu privirea în poală, așteptînd replica lui Hugo.

– Voi continua, considerînd că nu am auzit aceste comentarii. Nu mă simt obligat să mă explic în fața voastră. Așa cum spuneam, aș vrea să v-o prezint pe fiica mea, Fern. Dincolo de considerabila mîndrie de a v-o prezenta în mod formal, motivul pentru care am invitat-o pe Fern la această ședință a acționarilor vă va deveni imediat foarte clar. Poate că unii dintre voi cunosc condițiile testamentului tatălui meu, prin care acesta lăsa zece la sută din *Oscar Rees* Fundației *Rees*, avînd în vedere că la data morții sale, eu nu aveam copii viabili. Desigur, dacă aș fi știut la vremea aceea de existența lui Fern, atunci cele zece la sută i-ar fi fost lăsate direct ei. Acum vom lua măsuri imediate pentru a-i transfera lui Fern, posesoarea lor de drept, proprietatea asupra acestor acțiuni.

– Dar este absurd, scuiță Lewis Bloomfield. Nici nu intră în discuție. Solicit asistență legală înainte de a continua această discuție.

– Bineînțeles că trebuie să faci asta, Lewis, dar am studiat eu deja toate implicațiile legale și trebuie să vă spun că Fern se bucură de drepturi *prima facie*.

– Și banii? Doar știi că noi contăm pe vînzarea acestor acțiuni, pentru supraviețuirea fundației. În-

seamnă că va trebui să desființăm fundația.

– Ah, Lewis, nu fi așa de dramatic. Fundația poate face foarte ușor rost de bani, mai ales dacă – și Hugo se uită la Olivia – deținătorii de capital se vor organiza. În plus, înțeleg că soția mea va dona o parte din banii ei fundației. Am dreptate, Olivia?

– Ăăă... da, nu m-am hotărît încă asupra sumei. Desigur, va trebui să-mi calculez cheltuielile de întreținere și diferitele obligații financiare...

– Exact. Oricum, datele sînt că Fern își va obține acțiunile. Să nu uităm, Lewis, că mai ai alte cinci la sută din acțiunile *Oscar*, așa cum ți-au fost lăsate prin testament de Alfred Easton. Dacă alegi varianta de a accepta o parte din beneficii, aceasta îți va asigura o sumă frumoasă. Încă nu ești complet falit.

Fern îl atenționează pe Hugo.

– Pot să vorbesc? îl întrebă ea, calmă.

– Nu este nevoie, draga mea. Mă pot descurca și singur. Stai doar și ascultă.

– Nu, vorbesc serios, Hugo. Cred că este important.

Hugo își studiază fiica, remarcîndu-i bărbia hotărîtă și aerul degajat.

– Foarte bine. Ai cuvîntul, draga mea, dacă ești sigură că...

Fern se ridică și înghiți din greu, observînd expresiile celor care o priveau, variînd de la simpla curiozitate, la ostilitate fățișă. Vocea ei catifelată se auzi limpede, în încăperea vastă.

– Tocmai am petrecut o săptămînă în care am fost îngrijită de fundație și rămîn veșnic recunoscătoare întregului personal de acolo pentru bunătatea lui, pentru grija și preocuparea lui. Am avut șansa de a apre-

cia pe propria-mi piele asistența calificată oferită de fundație, în materie de chirurgie estetică și să cunosc posibilitățile atîtor chirurghi de excepție care lucrează acolo. Dar nu numai că am văzut cum funcționează fundația din punct de vedere medical, ci am cunoscut și cîțiva dintre pacienții ei, inclusiv o micuță curajoasă fetiță de șapte ani, care în scurta ei viață a cunoscut mai multe traume decît a suferit cineva dintre noi, în întreaga sa existență. Ea nu-și poate îndrepta ca lumea degetele, pentru că pielea ei s-a strîns, efectiv. Spre deosebire de mine, mama lui Lucy nu are posibilitatea să-și permită asistența doctorului Fielding și a colegilor acestuia. Ea depinde de caritatea fundației.

Fern înghiți din greu, cînd vocea ei cedă tensiunii nervoase.

– Lucy a fost doar unul din atîția pacienți pe care i-am văzut acolo. Nu mă pot așeza, să privesc liniștită lupta fundației pentru supraviețuire. Și în mod categoric, nu din cauza mea. De aceea propun să donez jumătate din partea care-mi revine mie din vânzările *Cooper Jefferson*, fundației *Oscar Rees*.

– Fērn, gîfii Hugo. Nu te-ai gîndit bine. Nu-ți pot permite să...

– M-am gîndit foarte serios la asta, Hugo. Nu voia accepta dreptul asupra acestor acțiuni decît cu această condiție.

– Ei bine, eu cred că este foarte nobil din partea ta, izbucni Olivia. Accept, în numele fundației. Lewis!

– Ăăă, da. Mulțumesc. Fundația îți este extrem de recunoscătoare. Avînd în vedere împrejurările, pare foarte cinstit din partea ta.

– Mai mult decît corect, firește! spuse Hugo, rînjind. Ești absolut sigură, Fern?

– Mai mult ca sigură, Hugo. Dar mai este un mic amănunt.

– Da?

– Aș vrea un loc în consiliul de conducere al fundației. Efectiv, m-am atașat de acest loc și mă gîndesc să mai pierd ceva timp, acolo. Sper ca membrii consiliului să aprecieze intenția mea de a contribui în mod pozitiv și efectiv la viitorul fundației.

– Bineînțeles că ar trebui să supunem votului pretenția ta, izbucni Lewis, dar avînd în vedere circumstanțele... Olivia?

Olivia reuși cu greu să-și găsească glasul. Cine naiba se credea parvenita asta, care își croia drum cu forța în viață, preluînd nenorocita aia de fundație și a cărei următoare mișcare era, fără îndoială, preluarea companiei *Oscar Rees*? Iar acum, va trebui să lucreze alături de ea. Era prea mult.

– Eu... ăăă... nu văd nimic împotrivă, bolborosi ea, printre buzele strînse.

– Bine, spuse Fern, încîntată. Înseamnă că-l putem ruga pe David să întocmească formele. Vă mulțumesc tuturor, încheie se ea, așezîndu-se.

Peste masă, surprinse zîmbetul larg al lui Alexander Easton.

– Bine jucat, îi șopti acesta printre buze, și-și apropie mîinile, aplaudînd în bătaie de joc.

– Da, bine.. consider că asta pune capăt discuției noastre. Sper că sînteți pe deplin satisfăcuți. Vă propun să discutați cu mine, în particular, orice alte probleme. Hugo își închise dosarul și se ridică. În timp ce toată lumea începuse să plece, Humphrey Morrison se apropie de el.

– Hugo, trebuie să stăm de vorbă.

– Da, desigur, Humphrey, dar nu acum. Fern! strigă el, văzîndu-și fiica dispărînd pe ușă.

Simțea o nevoie disperată să stea de vorbă cu ea. Alexander zumzăia după ea, ca o albină după miere.

– Fern! strigă el zadarnic, pe cînd aceasta dispărea din raza lui vizuală.

– Ah, foarte bine, Humphrey, haide să discutăm acum.

– Hugo, eu cred că banca s-a cam prărit.

– Ca întotdeauna, zic eu, mormăi Hugo.

Humphrey își dresese glasul, nervos.

– Între noi au existat întotdeauna relații bune.

– Nu chiar atît de bune pe cît am crezut, Humphrey.

– Adevărul este, continuă Humphrey, că noi am întreprins anumite cercetări discrete și se pare că... raportul asupra ta și asupra companiei este posibil să fi fost... rău intenționat.

– Rău intenționat? tună Hugo. Rău intenționat! Ce dracu' vrea să însemne asta? Este sigur că ai considerat drept bune informațiile pe care le-ai avut în față, înainte de a-ți fi asumat un asemenea risc față de mine. Și ce ai vrea să-ți spun acum? Mulțumesc? Dacă aș spune asta, m-aș îndoi de sănătatea mea mintală, crede-mă. Or, firește că sănătatea mea mintală nu lasă de dorit, ce zici?

Humphrey își scutură capul, nefericit.

– Nu.

– Exact. Deci, ce ai de gînd să faci? Să dregi lucrurile? Hugo își frecă mîinile, savurînd disconfortul celuilalt.

– Unul dintre executivii noștri, Charles Allen, are se pare o legătură cu nepoata ta. Domnișoara Easton

i-a furnizat informații despre tine și despre compania ta și prostul le-a folosit ca să încerce să influențeze consiliul de conducere al băncii.

– Să încerce este poate greșit spus, Humphrey. Chiar a influențat consiliul, proștilor! Și ce vrei să faci acum, Humphrey? O să-mi dai o pușculiță pe gratis, ca să mă îmbunezi?

– Firește că Charles Allen a fost dat afară.

– Firește?

– Și, firește, noi nu ne vom vinde părțile pe care le deținem în companie. Desigur, ne menținem dreptul de a dispune de acestea așa cum vrem, în viitor, dar tu vei avea prima opțiune, după care te vom ruga pe tine să ne recomanzi un client. Mă tem că nu putem face mai mult. În fond, trebuie să ne protejăm investiția.

Hugo dădu din cap, înțelegător.

– Cîtă înțelepciune din partea ta, Humphrey. Îți mulțumesc. Dar acum te rog să mă scuzi, mai am cîteva probleme urgente.

– Dar...

Humphrey Morrison se opri cînd Hugo își ridică amîndouă mîinile, ca să-l facă să tacă.

– Mulțumesc, Humphrey. Fără îndoială că vom mai vorbi.

Hugo se îndepărtă, lăsîndu-l pe bancher disperat.

Fern nu era de găsit nicăieri. Hugo scrută culoarul și înjură în barbă.

Trebuia să discute cu ea.

– Hugo, în sfîrșit. Vreau să vorbesc cu tine.

– Ah, nu încă unul, oftă Hugo. Nu acum, Olivia, te rog. Trebuie neapărat să...

– Acum! insistă aceasta. Dacă vrei o scenă în pu-

blic, eu una nu am nimic împotriva, dar ți-aș propune să ne oprim puțin în biroul tău.

– Foarte bine.

Cum se închise ușa în urma lor, Hugo se întoarse spre, în curînd, fosta sa soție.

– S-a întîmplat ceva?

Chipul Oliviei se înroși și se contorsionă cît se poate de neatrăgător.

– Da, Hugo, într-adevăr s-a întîmplat ceva nespus de rău, dacă vrei chiar să știi. Se aplecă peste biroul lui și-și apropie fața de a lui, neplăcut de aproape. Aș vrea să știu, șuieră ea, ce naiba e toată aberația asta în legătură cu fata aia? Cum este posibil să o prezinți tuturor ca pe fiica ta? Lăsînd la o parte situația jenantă în care ne pui pe toți, te faci efectiv de rîs.

– Nu cred că te înțeleg. Îmi pare rău dacă existența lui Fern te face să te simți prost, deși nu pricep cîtuși de puțin de ce, cît despre faptul că mă fac de rîs, ei bine, nu înțeleg cine ți-a băgat în cap asta.

– Ai fost îmbrobodit. Nu e fiica ta. Ce naiba, omule, sînt atîtea femei care ar putea veni aici, declarînd același lucru. Știu că ai avut mai multe legături, de-a lungul anilor.

– Cred că e posibil, dar realitatea este că nu au făcut-o. Și trebuie să pricepi că eu am descoperit existența ei și nu ea pe a mea. Așa cum am spus și la ședință, nu simt nevoia să dau nimănui explicații. Situația este că sînt mulțumit că e fiica mea. Poate te interesează să știi că dacă nu aș fi fost atît de prost atunci, m-aș fi căsătorit cu mama ei în loc să fi permis să fiu aruncat într-o viață de purgatoriu, alături de tine. Fără îndoială că și tu gîndești la fel. Fii fericită că amîndoi avem acum ocazia să ne reconstruim viața.

Te rog, ocupă-te doar de afacerile tale, nu și de ale mele. La revedere, Olivia.

– Ești un prost, Hugo Rees, și intenționez să dovedesc acest lucru.

– Așa cum a încercat și nepoata ta, Olivia? În locul tău m-aș concentra să încerc să mai salvez o brumă de demnitate. Dumnezeu știe că duceți lipsă de așa ceva în momentul de față, tu și întreaga ta familie. Iar acum, chiar trebuie să plec.

– Mă dezguști, Hugo, crede-mă. Sper că o să putrezești în iad.

– Nu ar putea fi mult mai rău decît faptul că am fost căsătorit cu tine.

– Bucură-te atunci cu gîndul că o să fac tot poșibilul să divorțez cît mai repede, spuse Olivia, ridicîndu-se.

– Atunci eu îți propun să începi chiar acum, urlă Hugo.

Olivia ieși ca o vijelie din birou, trîntind ușa în urma ei, cît putu de tare.

Lucienne abia dacă se mai putea stăpîni. Își trecu degetele cu unghii roșii prin părul negru, mătăsos, și începu să se joace cu nasturii de alamă ai blazerului *Yves Saint-Laurent*, urmărindu-i pe Alexander și pe Fern, prin geamul de sticlă fumurie, al biroului.

De-a ce naiba se juca Xan? În sfîrșit, își smulse privirea de la ei, neputînd suporta să-i vadă rîzînd. În fond, cine naiba era ea?

Desigur, fata lui Hugo! Era cea mai mare absurditate pe care o auzise vreodată și o să găsească ea o cale să o dovedească. Se uită pe biroul ei și văzu lista mesajelor telefonice.

Se pare că Charles o sunase de patru ori în ultimele două ore.

Luă lista și făcînd-o ghemotoc o aruncă direct în coșul de hîrtii. Mare păcat – regula al naibii de bine. Dar ce plictisitor putea fi!

O să renunțe el repede să o mai sune, cînd o să-și dea seama că nu mai avea de gînd să discute cu el.

Cîte eforturi făcuse ea, pe felia ei din acțiune și aproape că avusese efect.

Dacă prostul ăla bătrîn de Morrison nu ar fi devenit bănuitor și dacă Leo Eden nu ar fi renunțat la afacere, ajungînd la o înțelegere cu Hugo...

Mai exista o cale să reușească. Așa cum spusese Xan, ei doi împreună pot face orice.

Lucienne se ridică și se mai uită o dată la fratele ei și la stricata aia. Fata nu avea nici o șansă în ce-i privea pe ea și pe Xan.

În sfîrșit, Lucienne zîmbi, numai pentru ea. Acum, că proiectul Charles Allen era de domeniul trecutului, avea nevoie de altceva în care să-și vîre dinții și expunerea lui Fern Donleavy îi oferea o compensație cît se poate de satisfăcătoare.

23

– Te rog, David, încearcă să o readuci la realitate, pledă Hugo.

– După cîte văd eu, Hugo, Fern este pe deplin conștientă de ceea ce face și, în mod clar, hotărîrea ei este luată.

– Mulțumesc, David, zîmbi Fern. Exact asta i-am explicat și eu lui Hugo. Vreau să fac ceva concret, ca să ajut fundația – nu numai să pompez bani în ea. Aș vrea să mă implic efectiv în activitatea ei. Nu suport ideea să o văd închizîndu-și porțile.

– Fundația nu se va închide, Fern. Ai fost șantajată sentimental de către cei de acolo. Situația lor financiară nu este chiar așa de proastă. Este vorba doar de o proastă administrație.

– Știi, Hugo, nu înțeleg cum poți sta așa, privind-o cum se zbate. În fond, este opera tatălui tău. Iar tu dai impresia că te-ai distanțat complet de ea.

– Nu te lăsa înșelată de aparențe, Fern, interveni David. Hugo varsă anual în contul fundației o substanțială sumă de bani. A preferat doar să nu spună nimănui acest lucru.

– David! îl admonestă acesta. Ajunge!

– Nu, Hugo. Este important ca Fern să cunoască situația. Pentru că Olivia se implicase într-o măsură atât de mare, Hugo a hotărât ca rolul lui să fie, cum să spun eu, acela al unui membru pasiv.

– Știam că nu am fi făcut altceva decît să ne certăm, explică Hugo cu un zîmbet amar, așa că i-am lăsat să procedeze cum vor.

– De ce nu mi-ai spus? Am crezut că ție...

– Că nu-mi pasă? Ah, îmi pasă foarte mult. Acesta este și motivul pentru care fundația nu o să dispară niciodată. Și, ca să fiu sincer, aș prefera să mă folosesc de banii mei, nu de ai tăi, ca să o susțin. La modul ideal, mi-ar fi plăcut ca membrii consiliului să vadă cît de rău reușește Olivia să încurce totul și să o dea apoi afară.

– Iar eu am stricat totul.

– Nu, bineînțeles că nu. Nu exista nici o garanție că i-ar fi cerut retragerea. Că să zic așa, jucam un joc de așteptare.

– Iar eu ți l-am stricat, nu-i așa? spuse Fern încet.

– Nu, draga mea. Nu trebuie să gîndești așa. Nu a existat niciodată un plan definit. Iar acum, că ai un loc în consiliu, o să ai minunata ocazie să o îndepărtezi, nu-i așa?

– Sper. Deși, cred că mai bine ar fi să stau cît mai departe de ea. Pe mine nu mă interesează politica, mă interesează doar munca.

– Bine! Și îți urez tot succesul posibil, Fern, spuse

David vesel. Acum am doar cîteva hîrtii pe care trebuie să le semnezi, iar după aceea voi fi mîndru să-ți spun că ești proprietara a zece la sută din *Oscar Rees*. Ești fericită?

– Da, zîmbi ea. Iar acum, Hugo va trebui să-mi găsească neapărat ceva de făcut.

– Senzația mea este că ar trebui mai curînd să-ți găsesc lucruri pe care să nu le faci, rîse Hugo.

Ricci își mai aranjă o dată părul, mijindu-și ochii în oglinda întunecată. Stinsese toate becurile, lăsînd în-căperea doar în lumina flatantă a sfeșnicului de pe masă. Își dădu seama, nu fără surprindere, că era prima oară că-l invitasese pe Hugo la masă, acasă la ea. Amîndoi mîncău cu mare plăcere în oraș, așa că niciodată nu găsise nimerit să sugereze o seară de gătit acasă – pînă acum. Se repezi în baie și-și mai dădu o dată cu parfum – *Florissima* – după care își turnă un pahar zdravăn cu gin tonic.

Cercetă cu un ochi critic masa, controlînd din nou dacă totul se afla acolo unde trebuia. Micul aranjament de trandafiri de ceai și frunze de stejar arăta încă proaspăt și delicat. Cristalurile străluceau îmbietor. Spuma de stridii se răcea în frigider, friptura de vacă aștepta să fie băgată în cuptor, iar legumele se aflau în oala sub presiune, pentru a fi fierte în ultima clipă. Se simți mulțumită de eforturile făcute.

Se uită la ceas. Hugo ar trebui să pice dintr-o clipă în alta. Cum alesese muzică de Debussy ca să umple tăcerea, Ricci se așeză lîngă foc, lăsîndu-se scaldată de sunetele armonioase. Rar admitea să recunoască ea cît de singură se simțea de la moartea lui Rufus. Încercînd să-i convingă pe ceilalți cît de bine se des-

curca, aproape că reușise să se convingă și pe ea de acest lucru.

Rufus fusese un soț minunat și, desigur, un prieten bun. Firește, legătura lor fizică fusese destul de limitată, avînd în vedere diferența de douăzeci și opt de ani dintre ei, dar Ricci se desfătase cu stimulul intelectual pe care i-l oferea compania lui Rufus. Chiar din clipa în care se căsătoriseră, în urmă cu zece ani, Ricci știa că șansele de a deveni o văduvă relativ tînără erau cît se poate de mari, dar nici acest lucru și nici perspectivele nu diminuaseră șocul cumplit și pierderea și suferința agonizantă prin care trecuse ea, la moartea lui Rufus.

Singura ei alinare fusese munca. Nu se simțise în stare să păstreze casa aceea mare, de la țară, în care locuiseră împreună. Se aflau prea multe amintiri acolo și, în plus, nu vedea rostul de a hălădui singură în reședința cu opt dormitoare.

Cumpărase în schimb acest destul de încăpător *pied-à-terre* din Drayton Gardens, un loc central, unde își putea desfășura înfloritoarea ei afacere constînd în consultanță pentru design de interior și unde putea fi aproape de prietenii ei. Viața reintrase într-o rutină aproape de normalitate, cînd o sunase Hugo să o invite la masă. În ciuda reticenței ei inițiale de a se complica, Ricci constată în curînd că fusese cucerită de farmecul acestuia.

Hugo o curtă cu perseverență și, în final, cu succes. Cu toată împotrivirea ei, se pomeni tot mai mult atrasă de el. Se luptase cu sentimentele ei, uneori refuzînd chiar să se vadă cu Hugo, încercînd să-și recapete, o dată în plus, independența.

Ricci știa că nu va putea rezista unei alte suferințe,

atît de curînd după pierderea lui Rufus. Își voia intact învelișul de protecție. Avea nevoie de independența ei, care să-i fie ca un scut, în cazul în care Hugo și-ar fi pierdut interesul față de ea. Dar viața nu este întotdeauna cum vrem noi și iat-o acum aici, speriată de moarte că l-ar putea pierde. De la revelația aceea șocantă despre Fern, nu mai schimbaseră decît cîteva cuvinte, la telefon. Masa din seara aceasta va fi prima ocazie să discute totul cum trebuie.

Din cămin sări o scînteie pe covor și Ricci se trezi din visare, repezindu-se să o stingă. Observă că paharul ei era gol și se uită la ceas. Hugo întîrziase o jumătate de oră. Se hotărî să bage friptura în cuptor, altfel Hugo o să moară de foame pînă cînd vor reuși să mănînce.

– O masă pentru trei? întrebă Fern, curioasă. Mai aștepți pe cineva?

– Da. Pe Leo. Sper că nu te superi. Am cîte ceva de discutat cu el și cum anumite lucruri te privesc și pe tine, m-am gîndit că ar fi o ocazie bună pentru toți. Nu te superi, nu?

– Păi...

– Ah, uite, a și venit.

Hugo se ridică și Fern simți trupul lui Leo în spațele scaunului ei.

– Hugo.

Fern se întoarse.

– Și Fern, ce surpriză plăcută!

Era clar că nici el nu se așteptase să o vadă.

– Leo, spuse ea, politicoș, încercînd să-și ascundă amestecul ciudat de emoții care-i frămîntau mintea și măruntaiele.

De cînd îi dezvăluisese Ricci, la spital, adevăratul motiv al preocupării acestuia față de ea, încercase să și-l scîdă din minte. Din fericire, toate detaliile privind contractul *Vitale* fuseseră rezolvate prin corespondență, via David. Cum devenise clar că nu mai avea nici o legătură cu „chipul”, rămăsese în exclusivitate problema companiilor de asigurări să stabilească pierderile, atît pentru ea cît și pentru *Cooper Jefferson*. Auzise de la Johnny că aceștia începuseră deja să caute o înlocuitoare pentru „chip”, care să lanseze linia. Leo se așeză lîngă ea și Hugo turnă în pahare.

– Înțeleg că pe ordinea de zi se află felicitările.

– Bineînțeles, zise Hugo, zîmbind mîndru, cu toată fața, uitîndu-se la Fern.

Ochii negri ai lui Leo scînteiară veseli spre aceasta.

– Ești mai mult decît norocos, Hugo.

Fern își coborî repede privirea spre masă, blestemînd roșeața care-i inunda obraji.

– Nu am avut încă ocazia să-ți mulțumesc pentru toate florile acelea, Leo, și nici pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat, cît m-am aflat la fundație.

– Leo a fost primul care a propus să te mutăm la fundație, Fern, spuse Hugo. Într-adevăr, a fost foarte îngrijorat...

Pentru investiția lui, se gîndi Fern, cinic.

– A fost cît se poate de frumos din partea ta și a celor de la *Cooper*, adăugă ea.

– Fața ta arată foarte bine, Fern, zise acesta, cu blîndețe.

– Mulțumesc. Doctorii spun că cicatricile se vindecă bine. În curînd voi putea face prima operație. Se pare că mă vindec repede.

– Așa văd și eu.

– Îmi pare rău pentru *Vitale*.

Fern ar fi vrut să mai prelungească discuția.

– Uită de *Vitale*. Mai sînt și alte „chipuri”.

Cuvintele sunară nepotrivit.

– Nu am vrut să spun asta...

– Fii liniștit. Știu ce vrei să spui. Ai simțit că susțineai pe cineva care pierdea.

– Nu, nu, minți Leo, moale. Încă mai avea de luptat cu nervii lui Lowenstein, pentru toată afacerea asta blestemată. Ai făcut un lucru fantastic cu lansarea liniei *Vitale*. Se vinde fantastic de bine.

– Votul de simpatie.

– Poate, ridică Leo din umeri. Ce s-a întîmplat cu prietenul acela al tău, după ce au fost formulate acuzațiile?

– A fost reținut pentru cercetări. Mi s-a spus că mai poate dura cîteva luni, pînă la proces. Atunci o să trebuiască să depun mărturie împotriva lui. Sinceră să fiu, încerc să nu mă gîndesc la asta. Dacă ar fi după mine, mi-aș îngropa capul în nisip și aș uita toată povestea. Din cauza publicității, cred că ar fi linșat, dacă nu m-aș duce la proces. Mi s-a spus că va obține probabil o sentință cu suspendare – pentru că nu are antecedente și așa mai departe. Părerea mea e că timpul pe care-l va petrece acolo îi va da ocazia să se gîndească la ce a făcut. M-am gîndit că poate ar trebui să mă duc să-l văd, dar apoi mi-am spus că ar fi prea dureros. Sînt încă atît de furioasă pe el.

– Și eu, oftă Leo, studiindu-i cu atenție fața. În ciuda cicatricelor, arăta tot frumoasă. În locul lui, eu nu aș putea trăi cu această povară. Ar trebui închis pentru tot restul vieții.

– Ciudat, nu, cum crezi că știi totul despre cineva, ca apoi să descoperi că nu îl cunoști cîtuși de puțin.

– Niciodată să nu judeci pe cineva după aparențe.

Ca mine, își spuse Fern, amintindu-și aroganța lui față de ea, la Paris, și cît de răutăcios se purtase cu ea, cînd s-au întîlnit prima oară.

– Și ce planuri ai acum, Fern? Poate că ne-ai putea ajuta cu sfaturi pentru *Vitale*, dacă ți-ar surîde să faci o schimbare, să pleci de la *Oscar*.

Fern îl studie, curioasă.

Era imposibil să-și dea seama dacă vorbea într-adevăr serios. Avea senzația că probabil își bătea din nou joc de ea.

– Cred că o să fiu destul de prinsă la *Oscar*, dar mulțumesc pentru ofertă. Intenționez să aflu exact cum funcționează *Oscar Rees*.

– Așchia nu sare departe de trunchi, ce zici, Leo? Cred că-mi seamănă foarte mult.

– În mod sigur, însă, este cu mult mai frumoasă ca tine, Hugo.

Fern își duse mîna la obraz și-și trase părul în jurul feței. Leo o urmări, îngustîndu-și ochii.

– E o companie bună, Fern. De fapt, este una în care mi-ar plăcea să mă implic.

– Cred că știm asta. Oare nu de aceea te-ai luptat atît?

– Nu mă refer la *Cooper*. Hugo știe care a fost părerea mea sinceră despre faptul că toți ceilalți ar fi vrut ca el să nu aibă un cuvînt de spus în conducerea lui *Oscar*. Eu unul nu am crezut că aceasta ar fi fost bine pentru companie, pentru nici una din ele, de fapt. Nu, eu vorbesc acum despre mine.

– Dar n-ar interveni un conflict de interese, avînd

în vedere că *Oscar Rees* și *Cooper* se află, de fapt, în competiție?

– Nu chiar. Leo îi zîmbi lui Hugo. Strategiile de marketing sînt oarecum diferite, structura managerială este oarecum diferită, iar filozofia celor două companii este foarte diferită.

Își studie cu atenție unghiile, apoi își ridică privirea, uitîndu-se direct în ochii lui Fern.

– M-am gîndit să mă alătur companiei, ca un partener pasiv, fără să mă angajez în nimic. Ce părere ai, Fern?

Aceasta se înroși pînă la rădăcina părului.

– Păi... eu cred că ți-ai împrăștiat astfel preocupările în prea multe direcții, Leo, ceea ce pînă la urmă nu ar fi spre binele nici uneia dintre părți.

Leo ridică paharul spre ea.

– Înveți repede, Fern.

– Mulțumesc, Leo. Își ridică și ea paharul, în chip de răspuns. Avea foarte pregnantă senzația că nici unul dintre ei nu discutase afaceri.

Frunzele copacilor începuseră să devină ușor aurii pe margini. Peste cîteva săptămîni, toată pădurea va străluci de culorile toamenii. Johnny și Fern se întîlniră la Burley, pentru masa de prînz, într-o cîrciumă veche, cochetă, care se afla destul de departe de cărarea bătută, ca să scape de grosul turiștilor. Aceștia erau preluați, îi explică Johnny, de Lyndhurst, care se afla în apropiere. Se așezară în grădină, bucurîndu-se de soarele mîngîietor, de septembrie.

Fern se lăsă pătrunsă de razele soarelui, mulțumită, în timp ce Johnny admira în secret flăcările împrăștiate de părul ei strălucitor.

– S-ar părea că te înțelegi foarte bine cu Alexander. Unde dispăreți mereu?

– M-a dus la laborator, să-mi arate ce face.

– După câte îl știu eu, ceva destul de lipsit de gust.

– Pare destul de nepericulos, Johnny. Sora lui da, ea este otravă pură. El însă a venit cu o idee care cred că poate fi profitabilă pentru fundație. Ar putea fi o sursă bună de venituri.

– Cum ar fi?

– Încetează să mai fii așa de bănuitor! Cum ar fi niște cît se poate de inofensive tratamente cosmetice, care ar putea fi conduse chiar de fundație, într-o clinică separată. Alexander vrea să pună la punct un fel de salon exclusiv, care să efectueze ceea ce numește el injecții pentru transfer autolog de grăsime. Sînt un fel de injecții cu acel collagen atît de ridicat în slăvi, numai că, în loc să folosească produse animale, grăsimea este prelevată din acele zone ale corpului, înzestrate în exces, cum ar fi fundul și pompată acolo unde este nevoie de ea, adică pe față.

– Sună dezgustător.

– Eu cred că arată mult mai puțin dezgustător decît grăsimea de vacă moartă. Adevărul este, Johnny, că mie mi se pare cu mult mai natural, nu face rău nimănui altcuiva și este, efectiv, eficient.

– Am impresia că te-a zăpăcit cu știința.

– Ascultă, Johnny, adevărul este că fundația are nevoie încă de ceva bani. Nu poate depinde veșnic de caritatea Oliviei. Așa, dacă se înființează o astfel de clinică, vor fi disponibili mai mulți bani pentru cei care au într-adevăr nevoie: fetițele sărmene ca Lucy din lumea asta.

– Fern, eu nu-ți spun decît să fii atentă. Să nu ai

încredere în el. Știu bine ce le poate pielea ăstora doi. Nu uita că ideea lor a fost să scape de Hugo.

– Știu, oftă Fern. Dar dacă o să mă ocup chiar eu de asta, împreună cu echipa de doctori de la fundație, atunci nu văd ce-ar mai putea face Alexander. Oricine se poate schimba.

– Dar nu și Alexander.

– Mă rog, încă nu s-a stabilit nimic. Există însă în clipa de față o secție goală. Probabil că n-ar costa mare lucru să fie amenajată.

– Am impresia că ai și fost convertită.

– Mă gîndesc doar la asta, atîta tot. Și încetează să-ți mai faci griji pentru mine.

– Nu mă mai pot abține. Cum mai merg lucrurile acasă?

– Bine. Hugo pare să fie în continuare în al nouă-lea cer. Pînă una-alta mă tratează ca pe o păpușă, dar sînt convinsă că în curînd noutatea se va toci, spuse Fern, dînd pe gît restul de bitter. Nu este cîtuși de puțin așa cum mi l-am imaginat eu pe tatăl meu. Îmi spuneam că Rowena trebuie să se fi încurcat cu un artist hippie, sau cu un muzicant, un fel de menestrel vagabond. Dar cu Hugo... Fern rîse. Tot nu mi-i pot închipui împreună. Între noi fie vorba, părerea mea este că el trece printr-un fel de criză a vîrstei de mijloc. Vorbește întruna despre Rowena și despre cît de mult regretă totul.

– Și Ricci?

– Tocmai. Biata Ricci. Am luat prînzul cu ea, ieri. Nu știa amănuntele – îți poți închipui? A trebuit să-i povestesc eu totul. M-am simțit groaznic. Cred că e o dovadă de cruzime din partea lui Hugo s-o lase afară, în frig. Știu că a fost foarte ocupat, dar cred c-ar fi

putut face efortul de a se vedea cu ea.

– Am impresia că ai făcut treaba murdară pe care trebuia s-o facă Hugo, spuse Johnny cu asprime.

– Da, așa m-am simțit și eu. Hugo trebuie într-adevăr să se gîndească bine. Sper doar că nu nutrește cine știe ce fantezii secrete față de mama.

– Crezi oare că ar vrea să se întoarcă înapoi la ea?

Fern ridică din umeri și-și vîrî în gură ultima ceapă murată. Răspunse gînditoare, mestecînd satisfăcută.

– Între ei este ca o afacere neterminată. Cred că amîndoi mai sînt încă puțin îndrăgostiți de idee. O nebunie, nu? Ai zice că la vîrsta lor ar trebui să fie mai cu picioarele pe pămînt.

– Dragostea este un lucru ciudat. Ea pare că nu știe să se agațe de regulile convenienței și ale formei.

Era ceva în glasul lui Johnny – poate o ușoară răgușeală – care o făcu pe Fern să se înfioare. Se uită atentă la el și observă că acesta își îndepărtă repede privirea. Fern înghiți, încercînd să găsească vorbele potrivite. Era timpul să întrebe. Trebuia să știe din ce cauză rămînea el atît de distant față de ea. Fusesse rănit de ceva, în trecut?

– Dar cum mai stai tu cu femeile, Johnny?

Își întoarse din nou privirea spre ea și o studie cîteva clipe. În adîncimile acelea albastre, Fern văzu tristețea. Voia să întindă mîna și să-l atingă, dar nu îndrăznea. Johnny tuși ca să-și regăsească glasul, apoi încercă să vorbească cît mai degajat.

– Sînt prea ocupat. Nu aș avea timp să mă stabilesc la o femeie.

– Ah, zise ea încet, coborîndu-și privirea. Am crezut... în sfîrșit, nu contează ce am crezut eu.

– De mult nu am mai avut pe nimeni, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Ultima era măritată și îți închipui ce-a ieșit. Am sfârșit prin a fi citat la ședințele de divorț, cu detectivi particulari pe capul nostru și tot restul. Asta mi-a scos amorul din cap, zîmbi el, strîmb. Dar tu?

Era clar că decisese să uite de singura și unica lor tentativă. Nici măcar nu-l putea condamna. Nu-și închipuia că vreun bărbat s-ar mai putea arăta interesat de persoana ei acum, după ce Paul îi rearanjase fața.

– Ei, după Paul, pot spune că mi-am pierdut preocuparea.

– Ciudat, eu aș fi zis că Leo Eden este foarte insistent.

– Dacă ar fi fost, aș fi știut și eu. În plus, este băgat pînă peste cap în legătura lui cu India Duncan-Forrester. Am auzit că-i place să mai calce pe de lături, dar se întoarce întotdeauna la ea.

– Da. Bine faci că stai departe de el. Are reputația că-i place să lase în urma lui o dîră de inimi zdrobite. Ah, este un tip destul de bine, Fern. Dar nu chiar ceea ce aș numi eu constant.

– Poate c-ar trebui atunci să organizăm un club al celibatarilor. Fern îl lovi în glumă, pe braț.

– În cazul acesta, mai bine m-aș grăbi să mă întorc înapoi la Londra, altfel tatăl tău o să devină bănuitor.

– Ca să vezi! chicoti Fern. Presupun că o să trebuiască să încep să mă obișnuiesc cu ideea unui tată posesiv.

Hugo zîmbi cînd văzu vastul aranjament de trandafiri care decorau masa lui Ricci.

– Ah, i-ai primit, văd.

– Da, mulțumesc, Hugo.

– Ricci, îmi pare cumplit de rău. Sper că nu te-ai oboșit prea mult. Am fost prins într-o ședință și pur și simplu nu am putut pleca. Știu că ar fi trebuit să-ți telefonez. Și, ca să fiu sincer, Ricci, am fost atât de prins, încât efectiv am uitat.

– Este în regulă, Hugo, zău. Înțeleg. Bei ceva?

– Haide să ieșim undeva, spuse el, vesel. Trebuie să repar gafa. Vreau să-ți ofer o seară deosebită. Tu doar spui unde vrei să mergi.

– Ești foarte drăguț, Hugo, dar, dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să rămân acasă, acum. Este ceva ce trebuie să discut cu tine.

– Ah, bine, dacă așa vrei. Știu însă că-ți place să mănânci în oraș, Ricci. Ca și mie. Exact atunci îi chiorăi și stomacul, rău de tot, dar Ricci se făcu că nu aude.

– Am luat ieri masa de prînz cu Fern.

– Adevărat? Nu mi-a spus. Nu-i așa că e minunată? Din el se revărsa recent descoperita mîndrie paternă.

– Da, este o fată tare drăguță, Hugo. Mi-a spus toată povestea. Bineînțeles, pînă atunci nu știam decît prin intermediul presei ce se întîmplase. A fost foarte plăcut să aflu totul de la ea.

– Ah, Ricci, îmi pare rău. Într-adevăr, ar fi trebuit să-ți spun mai demult. Dar efectiv nu știu cum a trecut timpul, cu afacerea *Cooper*, cu Fern și cu scăpatul de Olivia. Dumnezeuule, a fost o agitație! Hugo începu să-și desfacă cravata.

– Eu cred că amîndoi avem nevoie de puțin timp, Hugo. S-au întîmplat atîtea într-un timp atît de scurt.

Divorțul... totul este o adevărată nebuloasă. Cred că ar fi mult mai bine să nu ne vedem o vreme ca să putem să ne gândim la tot, să vedem ce vrem. Ricci simți cum i se pune un nod în gât. Înghiți cu putere. Mîndria nu-i permitea să izbucnească în lacrimi sau într-o criză de isterie.

– Ricci, ce tot vorbești? Îmi face plăcere să ne vedem.

– Și mie îmi face plăcere, Hugo. Dar cred că ai nevoie de puțin timp ca să-ți pui ordine în gânduri. Poate că și eu. Se pare că ai atît de multe obligații. Iar eu, ar fi vrut ea să adauge, nîvreau să fiu a doua cea mai bună. Cred c-ar fi bine să petreci puțin timp cu Fern, să înveți să-ți cunoști fiica. Și cu Rowena.

– Da.

Hugo dădu cu putere din cap, confirmîndu-i cele mai rele temeri.

– Ca de obicei, ai dreptate, Ricci. Într-adevăr, în ultima vreme am tras cam tare de mine, în toate direcțiile. Dar îmi dai voie să te mai sun? O să-mi fie dor de tine, draga mea.

– Bineînțeles, zîmbi ea, înjurînd umezeala din ochi. Își întoarse repede privirea în altă parte. Adevărul e, Hugo, că în seara asta am bilete la teatru. Și dacă nu te superi, peste cel mult zece minute trebuie să plec. Într-adevăr, cred că este cel mai bine, așa.

– Ah, da... Am crezut că poate, știi....

Ricci își îndreptă umerii, curajoasă.

– Ai grijă de tine, Hugo. Îți doresc noroc în toate.

Posomorît, cu capul aplecat ca un băiețel nefericit, se ridică și începu să se schimbe, stînjenit, de pe un picior pe altul.

– La revedere, Ricci, bombăni el. Se aplecă și

aceasta îi oferi obrazul. Buzele îi arseră pielea catifelată. Își duse mîna la obraz și-și întoarse capul..

– La revedere, Hugo, spuse ea și trînti uşa cu putere, în urma lui.

Charles Allen rămase cu telefonul în aer, nevenindu-i să creadă ce tocmai îi spusese Lucienne. Își duse înapoi receptorul la ureche, doar ca să se asigure că aceasta într-adevăr nu se mai afla pe fir. Bîzîitul rece, gol, al tonului îi confirmă acest lucru.

– Tîrfa! Înjură el printre dinţi. O tîrfă de gheaţă, fără inimă, rea de muscă!

Îi trebuiseră aproape trei zile ca să reuşească să o prindă la telefon. Fie dădea peste secretară, fie peste nenorocitul acela de robot. În sfîrşit, în disperare, pretinsese că este un ziarist şi secretara îi dădu legătura. Ce spusese tîrfa? „Sînt prea prinsă ca să ne putem vedea, Charles. Cred c-ar fi mai bine să renunţăm.” Dar mai spusese şi altceva! Îşi frecă involuntar ceafa, acolo unde îl durea de la veghea din toată noaptea trecută, afară, în faţa apartamentului ei, în zadarnica speranţă că o va vedea.

Dar nenorocita nu se arătase. Se gîndea deja că se regula cu altcineva. Dumnezeuule, credea că o să înnebunească de gelozie. Luă sticla de whisky şi-şi umplu paharul, ochi, fără să se uite. Dădu pe gît conţinutul, savurînd senzaţia de arsură din gîtlej.

Simţind în vene valul de căldură, mai luă un pahar şi apoi încă unul, ştiind că pînă la urmă va reuşi să uite. Nu mai avea slujbă.

Reputaţia lui era distrusă – nimeni nu se va mai arăta interesat să-l angajeze acum, graţie intrigilor lui Morrison. Fără nici un preaviz! Pur şi simplu, pleacă,

din clipa asta. Nenorocitul de Morrison îi pusese telefonul sub observație. Banca stabilise că se comportase incorect, nedivulgînd legătura lui cu Lucienne. Care îi furniza informații nefavorabile despre Hugo, ca să influențeze vînzarea. La naiba, la naiba, la naiba! Ce naiba mai aștepta el acum? Își pierduse deja mașina și, fără un salariu, urma la rînd și apartamentul. Era ipotecat cît cuprinde, mulțumită fostei lui afurisite de soții, care reușise să cîștige căminul conjugal.

Ce n-ar fi dat să aibă cu cine vorbi. Nu mai avea prieteni la care să se ducă. Numele lui devenise un rahat, acum. Cine ar fi vrut să vadă un ratat ca el? Își turnă din nou în pahar și bău. Lucienne i-o făcuse și acum eră ruinat. Făcălețul lui îi adusese căderea. Ieși pe balcon, dînd frîu liber lacrimilor care îi curgeau în voie pe obraji, aproape fără să le bage de seamă, dacă n-ar fi fost gustul sărat de pe buze.

Se aplecă peste balcon, privind în jos la toate acele mașini și la toți acei oameni care-și duceau mai departe micile, confortabilele, plăcutele lor vieți. Pentru ce să mai trăiască, acum? Scena apăsătoare și dispărea din imaginea lui, în timp ce luminile îl amețeau, izbucnind în mici puncte, în adevărate explozii stelare. Încercă să îndepărteze ceața întunecoasă care urmă, și greața.

Ce rost mai avea totul? Paharul îi scăpă din mînă și se sparse la picioarele lui, dar Charles nici nu băgă de seamă. Era deja jumătate afară din balcon. Totul o să fie atît de ușor, de acum încolo...

– Păcat de prietenul tău Allen.

– Poftim? Ah, da. Nu-i așa? Asta nu dovedește decît ce caracter slab avea.

– Înseamnă că nu ești prea distrusă din cauza asta, Sin?

– Nu era chiar lipsit de atracție, dar, dacă vrei să fii sinceră, începuse deja să devină o pacoste, cu toate telefoanele alea zilnice. Totuși, aș fi preferat să nu și-o facă chiar cu mîna lui. Știi cum sînt ziariști ăștia. Primul lucru pe care-l vei vedea va fi numele meu în toate ziarele. Doamne, ce încurcătură, Xan. Ce-o să ne facem?

– Totul este sub control, draga mea Sin. Noua noastră verișoară este încîntată de ideea mea despre clinica aceea. Probabil că exact în clipa asta prezintă consiliului de administrație recomandările ei. Ceea ce mă aduce pe mine în fericita situație de a-l putea vizita pe prietenul nostru de la Moscova, Nicikov, și să reglez totul.

– Lasă-mă să vin cu tine, de data asta. Îți promit că nu o să-ți stau în drum.

Alexander rîse domol.

– Te cunosc eu, n-o să apuc să mai ies niciodată din nenorocita aia de cameră de hotel. Iar cînd nu te-aș vedea, mi-aș face griji pentru tine. În estul acela, e acum ca în vestul sălbatic.

– Tocmai de aceea vreau să merg și eu. Au ceva rușii aceia uriași și păroși, care-i fac irezistibili.

– Uite ce e, poate-ți aduc unul, la întoarcere. Iar acum, draga mea, trebuie să dispar. Să fii cuminte, cît sînt eu plecat.

24

– Fern! Strigătul lui Hugo răsună în hol. Fernnn! strigă el din nou.

Își aruncă jos servieta și deschise larg ușile bibliotecii.

– Ah, aici erai, scumpa mea!

Se opri în pragul ușii, savurînd senzația aceea minunată de căldură pe care o avea întotdeauna cînd o găsea acasă.

Soarele după-amiezei tîrzii se revărsa prin ferestrele înalte, transformînd părul ei luxuriant în ambră lichidă.

Aceasta se deșurubă din colțul canapelei *Chesterfield*, întinzîndu-și picioarele pe care le ghemuise sub ea.

– Hugo, izbucni ea, întorcîndu-i zîmbetul plin de căldură. Încă nu era în stare să-i spună „tată”. Puse cu grijă cartea lîngă ea.

– Știam că aici te găsesc. Cred că ai citit deja aproape toată biblioteca.

– Departe de așa ceva, dar am dat peste ceva fascinant. Trebuie să-ți vorbesc despre așa.

– Da, da. Dar mai întâi să-ți spun noutățile.

Vedea îmbujorarea care-i trăda starea de agitație. Ochii lui străluceau de fericire.

– Ce s-a întîmplat?

– Am cumpărat un bilet de avion, spuse acesta, fluturîndu-i pe sub nas plicul. Plec mâine.

– Unde?

– La Cork! spuse el, savurînd cuvîntul.

– La Cork! La Rowena!

– Exact. Nu este înnebunitor? În sfîrșit, m-am decis, Fern. Nu am de gînd să mai las viața să treacă pe lîngă mine. Nu trăiești decît o dată. Acum, că nu mai sînt căsătorit, am de gînd să fac tot ce ar fi trebuit să fac cu viața mea – începînd cu Rowena.

– Ea știe? întrebă Fern, îngrijorată.

– Nu, spuse el, strălucind tot. M-am gîndit să-i fac o surpriză.

Fern simți cum se scufundă.

– Chiar crezi că este înțelept, Hugo? Ea nu prea se dă în vînt după surprize. Poate că ar trebui să o anunți, ca să se poată pregăti.

– Prostii. Este mult mai romantic așa. Abia aștept să-i văd expresia, cînd o să-mi fac apariția. Și acum fii o fetiță cuminte și spune-mi cum să găsesc totuși locul, da?

Fern decise să aștepte pînă la cină ca să-i spună lui Hugo despre descoperirea ei.

Se abținu cît mîncară pateul lui Nancy, ascultîndu-i

planurile pentru următoarele cîteva zile și apoi, cînd sosi mielul, nu mai rezistă.

Trebuia să-i spună înainte de plecarea lui, pentru că altfel ar fi înnebunit de nerăbdare.

– Hugo, trebuie să vorbesc cu tine despre una din cărțile pe care le-am găsit azi în bibliotecă, spuse, așteptînd să aibă întreaga lui atenție.

– Ah, da? zise acesta, smulgîndu-se fără voie din sălbăticia sudului Irlandei.

– O carte care trebuie să fi fost scrisă de străbunica mea, mama lui Oscar. O chema Eugenie.

– Exact. Abia dacă mi-o mai amintesc. A murit cînd eu aveam zece ani. Părerea mea este că era forța din spatele imperiului.

– Aici vreau să ajung, Hugo. Vezi, cartea pe care am găsit-o oferă detalii asupra tuturor formulelor. Totul e scris acolo, atît de frumos. De fapt, după masă aș vrea să-ți arunci și tu o privire. A scris toate formulele cu cea mai frumoasă caligrafie, după care a ilustrat ingredientele. Sînt acolo rețete pentru săpunuri, ape de toaletă, esențe de baie, șampoane... cred că sînt peste o sută. Iar schițele sînt într-adevăr superbe.

Hugo își tamponă buzele cu șervetul.

– Știam că există pe undeva cartea asta. Mi-a spus ceva tata, dar mărturisesc că nu am citit-o.

– Mă surprinde că nu te-ai folosit niciodată de ea. Sînt convinsă că, la un moment dat, compania s-a folosit de cîteva din aceste formule.

– Ah, foarte la început, înainte ca *Oscar Rees* să-și fi început existența oficială. Cosmetics s-a aflat la pămînt, vreme de multe generații. Dar prin anii '30, fiecare voia idei noi, rujuri strălucitoare și pudre de față,

lacuri de unghii, chestii dintr-astea și bineînțeles că femeile nu-și doreau decît parfumuri franțuzești. Nu prea era cerere pentru rețete artizanale.

– Dar ce păcat, ce pierdere.

– Viața merge înainte, draga mea. Asta face parte din istoria noastră, dacă vrei, este material de muzeu. Am bătut un drum lung de la acele rețete, rîse el, plin de dragoste. Vrei să ne uităm prin ele, la cafea?

În timp ce Hugo frunzărea ascultător paginile volumului îmbrăcat în piele fanată, Fern își repeta în gînd discursul.

Cu cît se gîndea mai mult la ideea ei, cu atît creștea în ea grăuntele acela înnebunitor. Știa exact ce voia să facă.

– Încîntător, nu-i așa? rîse Hugo. Ce femeie a fost. Cîtă măiestrie, așa cum spuneai, Fern. Și cîtă preocupare pentru detalii. Îți spune pînă și de unde culegea mușetelul pentru șampon și de unde se recoltau semințele de ovăz. Fermecător. Poate c-ar trebui să punem cartea la vedere, în birouri.

– Hugo, mi-a venit o idee minunată.

– S-o punem într-o vitrină de sticlă, sau ce?

– Nu. Nu vreau să o pun la vedere, la birou. Vreau să recreez aceste formule și să le prezint pe piață și să le ambalez cum trebuie, folosind acele minunate schițe. Chiar nu-ți dai seama? Este exact ca un nou *Jurnal de țară al unei doamne din epoca lui Edward*. Putem fabrica sticlute frumoase. Parcă văd... minunatul parfum al trecutului. Hugo, este o mină de aur.

– Liniștește-te, draga mea. Așa ceva nu poate fi compatibil cu ceea ce facem noi astăzi. Așa cum ți-am explicat, nu sîntem un fel de companie artizanală. Noi folosim niște formule științifice, bazate pe cele mai

moderne tehnici, nu formule găsite în sipetul bunicii.

Vocea i se îndulci cînd se uită la fața căzută a lui Fern.

– Crede-mă, draga mea, știu bine ce spun. Îmi place că te-ai aruncat cu tot sufletul în afacerea noastră. Cred că este absolut minunat entuziasmul tău față de fundație și față de aspectele privind marketingul. Sînt înnebunit, efectiv, de potențialul tău. Dar ca să alergi, trebuie mai întîi să înveți să mergi și trebuie să înveți totul despre această afacere, înainte de a te putea arunca în dezvoltarea și lansarea unor noi linii de produse. Cînd eram de vîrsta ta, a trebuit să lucrez în fiecare secție și să învăț întreaga afacere. Și exact asta aș vrea să faci și tu.

– Cînd tu aveai cam douăzeci și cinci de ani, adică exact cu un an mai mult decît am eu acum, ai formulat parfumul *Orfeu* de unul singur, dacă ar fi să mă iau după gargara publicitară.

– Păi... ăăă... da, dar exista o mică diferență. Bunicul tău era împotrivă. Am avut mult de luptat. Din fericire, am avut un succes enorm.

– Poate pentru că te ardea ambiția de a-l produce. Erai alimentat de un țel, nu-i așa, Hugo? De dragostea ta pentru Rowena.

– Ești foarte bine informată. Dar chiar și așa, Fern, tot a trebuit mai întîi să învăț meseria. Și, spre deosebire de orice altceva, aceasta nu este doar complementară cu ceea ce facem noi acum.

– Nu prea produceți articole de toaletă, lăsînd la o parte acele scumpe loțiuni pentru corp. Asta înseamnă că nu prea exploatați piața cadourilor, nu-i așa?

– Sînt prea mulți alții mai bine înfipti în acest domeniu. Dacă vrei, îți pot oferi o sumedenie de studii

de fezabilitate, ca să-mi dovedesc punctul de vedere. Pe noi nu ne interesează săpunurile în cutie sau parfumurile pentru sertare, sau spumantele de baie ori loțiunile de corp. Noi lăsăm toate chestiile astea pentru *Body Shop*.

– Se pare că se descurcă destul de bine.

– Da, dar astea nu sînt pentru noi.

– Vreau să te gîndești la asta, Hugo.

– M-am gîndit, Fern. Nu intră în discuție. În absența mea, îți propun să te concentrezi și să pornești de la temelie. Înveți atît de repede, încît ai putea foarte bine să ajungi la acoperiș, pînă mă întorc eu.

– Ha. Îți închipui probabil că o să stai acolo cu lunile! Oricum, intenționez să fac un studiu de fezabilitate, pe tema asta.

– Draga mea, vorbi el blînd, ascultă-mă. Îmi cunosc afacerea. Nu vreau să-ți pierzi timpul cu asta. Știu cît te preocupă ideea de a nu fi favorizată doar pe motiv că ești cine ești, așa încît trebuie să te tratez ca pe oricare alt angajat al meu și să-ți spun că vreau să-mi urmezi instrucțiunile. Iar acestea sînt să lași deoparte cartea asta și să te concentrezi asupra a ceea ce știe *Oscar Rees* să facă mai bine; or, acesta este viitorul, nu trecutul.

– Și acesta este ultimul tău cuvînt pe tema asta.

Hugo își încleștă fălcile, încăpățînat.

– Da.

– Hugo?

– Da, Fern.

– Cartea. Pot s-o am? Ca un cadou, vreau să spun. Dacă tot nu ai de gînd să faci ceva cu ea, atunci aș vrea s-o am eu.

Hugo se simți deosebit de ușurat că bătălia părea

În sfîrșit să se fi terminat. Oricum simțea că nu ar fi mai rezistat mult.

– Bineînțeles, draga mea. În fond, a aparținut străbunicii tale. Sînt convins că ar fi înnebunită să știe că ai luat-o tu.

Hugo se ridică și-și petrecu brațul în jurul umerilor lui Fern.

– Îmi pare rău, Fern. Dar mă înțelegi, da?

– Da, te înțeleg. Deci, mai bine să-ți spun cum să ajungi la căsuță, nu?

– Ah, da. Sincer să fiu, Fern, mă simt din nou ca un adolescent.

După trei ore anchilozante de condus, Hugo zări, în sfîrșit, căsuța. Vîrî harta în torpedou și trase mașina aproape de malul abrupt care marca granița grădinii din față.

Opri motorul și ieși amețit afară, simțind în șale înțepături enervante.

Se întinse și își scutură picioarele, încercînd să-și revitalizeze circulația vlăguită. Mașina era caraghios de mică, ridicolă pentru un bărbat de înălțimea lui.

Se uită încruntat la *Fiat-ul Panda*, pe care i-l recomandase cu multă căldură fata aceea încîntătoare de la *Hertz*.

La protestele lui, aceasta îl asigură că era singura mașină disponibilă, dacă nu voia să se mai învîrtă pe acolo două-trei ore, pînă cînd apărea altceva.

Aproape că își dorea să fi așteptat. Se aplecă și scoase din mașină un buchet de trandafiri cît se poate de ofiliți, de pe bancheta din spate.

Ridicîndu-se, se lovi cu capul de partea de sus, cu un zgomot răsunător.

– Aah! strigă el, frecîndu-și cucuiul opulent, care și apăruse.

Un motan se repezi spre el, ținîndu-și coada în sus, cu aroganță, și începu să se frece de cracul pantalonului său.

– Cară-te! izbucni el, ajutîndu-se, ca să fie mai convingător, de picior. Mîța și Hugo se priviră unul pe celălalt cu reciprocă aversiune, după care motanul își întoarse găurica mică, roz, în direcția lui Hugo și se îndepărtă agale.

Hugo se hotărî să-și lase valiza în mașină, pentru început. Își aranjă părul și începu să fluiera încet, în timp ce o luă spre ușa de la intrare, niciodată închisă.

Înăuntru atmosfera era rece și tăcută, sumbră după soarele strălucitor de afară. Ciocăni în ușa cînd intră, dar nu se auziră pași îndepărtați, apropiindu-se. Totul era tăcut. Își încreți nasul.

Recunoscu mirosul ușor acidulat de lapte acru, care părea să vină dinspre bucătărie.

Nasul lui îi spuse că acel obiect era răspunzător de miros. În bolul care se afla sub sacul de pînză rară se afla un lichid cu aspect de lapte, apos, neplăcut mirositor.

În jurul bolului bîzîiau interesate cîteva muște. Stomacul gol al lui Hugo se convulsionează amenințător.

În afara mîței care își făcuse din nou apariția, nu exista nici un alt semn de viață.

Strîngînd în continuare buchetul de trandafiri, Hugo ieși în grădină.

Dinspre magazia aflată în fundul grădinii, auzi un vag bombănit. Înghițind greu, ca să scape de gustul rămas în gură, de pe urma mirosului, o luă grăbit într-acolo.

Zgomotul încetă brusc.

– Rahat!

Înjurătura zgudui liniștea din jur. Fu urmată de un torent de alte obscenități care-l făcură pe Hugo să se oprească în loc.

Exact când liniștea se pogorîse din nou, Hugo fu aproape aruncat într-o parte de un țipăt care-i sparse timpanul.

O grenadă din mici pensule de pictură zbură cu oarecare avînt din ușa cabanei de lemn și se răspîndi în spațiu, deasupra capului său, de unde acestea căzură asupra lui ca o ploaie de săgeți. Lăsă din mînă trandafirii, și-și feri cu brațele capul și fața.

– Dumnezeule mare! Ce cauți aici?

Hugo își lăsă în jos brațele și o văzu pe Rowena, în pragul ușii. Cu inima bătîndu-i cu putere, cu trandafirii pe moment uitați, se năpusti spre ea.

– Rowena! strigă el. Întinse mîinile, să o cuprindă în brațe, să o strîngă la pieptul lui. Dar Rowena îl fentă, întorcîndu-se pe călcîie și dispărînd înapoi în atelier. Cînd o ajunse din urmă, aceasta stătea în fața unei pînze, cu spatele la el.

– Rowena... Avea glasul nervos, strident.

– Ssst.

– Rowena. De data aceasta, o strigă în șoaptă.

– Liniște! izbucni ea, fără să-și întoarcă măcar capul. Acum gîndesc.

– Ah, spuse el, tot în șoaptă. Studie pînza. Nimic identificabil nu se întrezărea din tușele roșii care acopereau prim-planul, sau din tușele mai palide, mai roz, care ocupau jumătatea superioară a pînzei. Rowena stătea nemișcată ca o hermelină, cu ochii fixați într-un punct de neatins, de pe pictura încă neconturată. Hugo

nici nu mai îndrăznea să respire. Evident, se petrecea acum, aici, o comunicare pe un profund plan spiritual. Stătu tăcut cîteva clipe, așa cum i se ceruse, pînă cînd începî să-și dea seama de ridicolul situației. Își dresе glasul. Rowena tresări, dar continuă să-l ignore.

– Rowena!

– Ssst, șîșîi aceasta, vehement.

– Rowena! Am venit să te văd, Rowena!

Întinse brațele spre ea, atingîndu-i aproape umerii. Apoi și le lăsă în jos, nesigur.

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Am crezut că poate... Cuvintele lui se întrerupseră, tremurătoare, odată cu încrederea.

– Sfîntă Fecioară! Ce fel de surpriză mai e și asta?

În sfîrșit se întoarse cu fața spre el cu ochii ei de jad, rotunzi ca niște farfurioare. Își lovi fruntea cu un gest melodramatic, lăsînd o dîră de vopsea roșie.

– Cum dracu' m-ai găsit?

– Ăăă, Fern. Ea mi-a dat o idee generală, dar trebuie să mărturisesc că, din nefericire, lipseau detaliile. Mi-a luat ceva timp să te localizez, adăugă el mîndru, sperînd că ea ar putea înțelege marea lui realizare.

– Cît stai? Întrebă ea, privind cu dispreț pantalonii lui noi, din catifea reiată și pantofii *Gucci*.

Hugo se strădui să rămînă calm. Ce se petrecea aici nu prea se potrivea cu planul lui.

– Nu m-am gîndit exact. Speram... ăăă, credeam... poate...

Se retrase cu un pas înapoi spre ușă și se întoarse să privească sălbăticia, vîrîndu-și mîinile în buzunare. Se simțea, deodată, ridicol.

O clipă nu se gîndise că venirea lui nu i-ar face nici

pe departe plăcere Rowenei. Își imaginase de multe ori scena, repetînd clipa în care ea s-ar fi aruncat în brațele lui, iar el ar fi strîns-o într-o îmbrățișare pasionată, apoi...

O privi peste umăr, simțind cum vraja alunecă de pe el asemenea unui palton cald, sub un vînt năpraznic.

– Credeam că o să-ți facă plăcere.

– Ai bătut tot drumul ăsta? Vocea i se mai îmblînzi puțin.

– Da. Doream cu disperare să te văd, zise el blînd, dar temîndu-se să facă vreo mișcare. Poate că te deranjez, adăugă el, neștiind ce-ar mai putea spune.

Rowena oftă din nou.

– Nu, nu mă deranjezi. Vino, o să-ți fac un ceai.

Hugo o urmă umil.

Rowena pășea prin iarba lungă, cu silueta ei tînără înveșmîntată în ceea ce părea să fie o enormă cămașă bărbătească și o pereche de blugi pătați, tăiați neglijent exact sub genunchi. Văzu trandafirii.

– Ah, Hugo! Ce frumoși!

Îi adună și-și continuă drumul printre pensulele de pe jos.

– Sper că nu te-am lovit, zîmbi ea, smerită.

– Ăă... nu, nu cine știe ce.

În bucătărie, Rowena puse ceainicul pe plită.

Nasul lui Hugo sesiză din nou mirosul neplăcut.

– Rowena, ce e chestia asta?

– Asta, Hugo, este cea mai delicioasă brînză pe care o poți mânca vreodată. O să-ți dau diseară, la masă. Adică, dacă o să rămîi la masă.

– Eu, în sfîrșit... cred c-o să rămîn. Dacă ești de acord.

– Sigur, cum vrei.

Își făcu de lucru cu ceaiul, lăsându-i timp să studieze haosul din încăpere. Pereții erau acoperiți cu schițe și picturi de toate dimensiunile și formele, unele înrămate, altele doar niște bucăți de hîrtie prinse în ace, pe peretele coșcovit.

Lipită de peretele din spatele lui Hugo se afla o canapea largă și, cu toate că era acoperită cu pături viu colorate, Hugo văzu smocurile de păr de cal care ieșeau din brațele acesteia, acolo unde stofa se tocise.

Dușumeaua se simțea aspră sub tălpile lui moi, din piele, și își puse picior peste picior, simțindu-se teribil de nelalocul lui. Înlătură firimiturile de pîine veche din fața lui și zîmbi nervos, cînd Rowena turnă în cești un ceai spălăcit.

După care aceasta luă o cană de tablă, imposibil de mare, din care turnă, cu îndemînare, lapte în căni. Hugo încercă să nu observe micile pete albe care pluteau la suprafața lichidului maroniu-deschis și nici ușorul miros de rînced care-l trăsni, cînd sorbi bărbătește din ceai.

Rowena se așeză în fața lui și-și puse în ceai două lingurițe cu vîrf de miere. Apoi sorbi, cu zgomot și plăcere.

– Ah, e mult mai bun așa, oftă ea, lăsîndu-se pe speteaza scaunului din lemn, scîrțîitor.

Hugo ar fi vrut să o poată vedea mai bine. Soarele după-amiezei tîrzii abia dacă pătrundea prin fereastra mică aflată deasupra spălătorului vechi, din piatră, și fața ei se afla în umbră. Nu-i putea vedea expresia ochilor.

– Deci, spuse ea, de ce ai venit?

Fu luat prin surprindere de întrebarea ei directă și o clipă studie cercurile amenințătoare din ceașcă.

Oftă și continuă să se uite în jos.

– Am vrut să te văd.

– De ce?

– M-am gândit tot timpul la tine, Rowena. Văzîndu-te din nou, după atîta vreme, mi-am dat seama...

Vocea i se întrerupsese, simțind cum își pierde curajul.

Rowena părea atît de puternică, atît de sigură, atît de indiferentă. Îl făcea să se simtă ca un prost și teribil de nelalocul lui. Își dresе glasul.

– Ți-am spus și la Londra, m-am gândit mereu la tine, în toți acești ani, m-am gândit la noi doi, la cît de mult ne iubeam, la fata care erai tu pe atunci și la femeia care ești acum. Dumnezeu știe de cîte ori te-am visat, Rowena. Nu-mi doresc decît ca viața mea să fi fost alta. Îmi doresc să fi făcut ceea ce ar fi trebuit. Îmi doresc să întorc ceasul înapoi și să iau totul de la început cu tine. Te-am iubit în toți acești peste douăzeci de ani, Rowena. Mi-am dat seama de asta în clipa în care te-am revăzut. Încă te mai iubesc. Efectiv, a trebuit să vin.

Fără să spună nimic, ea se sculă și luă din bufet o sticlută din care turnă un lichid limpede, în ceai.

– Vrei și tu?

– Ce este?

– Rachiu, spuse ea. Face bine la inimă – și la minte.

– Mulțumesc, spuse el, blestemîndu-și vocea atît de rigid de politicoasă. Luă o înghițitură și se înecă. Iisuse, Rowena, aproape că mi-a ars cerul gurii!

Rowena chicoti.

– La a doua înghițitură o să te simți mai bine. Haide, încearcă din nou.

Încercă din nou, nesigur, și simți deodată căldura alcoolului prelingîndu-i-se pe beregată. Bău o porție mare. Poate că dacă o să se îmbete, nu o să-și mai dea seama de prostia lui.

Rowena continua să tacă. Îl urmărea însă calmă, ca și cum ar fi studiat un obiect ciudat, sau poate una din picturile ei.

– Am sperat, șopti el într-un tîrziu, că poate simți și tu, cît de cît, la fel.

– Să te iubesc, vrei să spui?

– Mă rog, încercă el să rîdă degajat, nereușind însă să producă decît un mîrîit strangulat, poate nu neapărat iubire, dar poate puțin... drag de mine? Vocea lui se ridică, plină de speranță.

– După tot ce ai făcut?

Hugo își ridică mîinile, în semn de capitulare.

– Știi, m-am purtat cumplit cu tine. Nu mă pot ierta pentru ce am făcut. Cred că a fost groaznic pentru tine și totul numai din vina mea. Îmi închipui că mă urăști. Sînt sigur! Vocea lui părea plină de convingere. Hugo se descurca ușor, în situații din cele mai neplăcute și știa că avea chiar un anumit farmec. Ricci îi spunea întotdeauna asta.

– Dar totuși ai simțit că aș putea să vreau să te văd?

– Mi-am spus că poate îți amintești cum era, cum eram noi doi. Și apoi, desigur, mai este și Fern.

– Fern este un fapt biologic, Hugo, nu o temelie pentru reluarea unei legături de dragoste. Simplul fapt că între noi există o fiică nu înseamnă că există și o legătură.

– Dar, Rowena, strigă el, bineînțeles că între noi există o legătură. Sîntem părinții ei. O împărțim, Rowena.

– Nu este un obiect de proprietate, Hugo, așa cum ar fi o mașină sau o casă.

– Nu am spus asta, replică el exasperat, am vrut doar să spun... ah, Doamne, mormăi el, nu știu ce am vrut să spun. Totul sună atît de fals. Nu ar fi trebuit să vin. A fost o prostie din partea mea, o prostie și un gest de îngîmfare. Bineînțeles că ar fi trebuit să-mi dau seama că mă urăști atît de mult, încît să nu vrei să mă mai vezi vreodată. Într-adevăr, nu sînt un om care acționează impulsiv. Viața mea este așternută atît de clar, este atît de planificată și de programată. Nici nu mi-aduc aminte cînd am făcut ultima oară un lucru impetuos sau aventuros.

Hugo își trecu degetele obosite prin păr și-și lăsă capul în mîini. Se simțea cumplit de epuizat și de înfrînt.

Dădu pe gît restul de ceai călduț, savurînd arsura alcoolului. Căldura acestuia părea încurajatoare, oferindu-i atît de necesara încredere.

– Cred că ultima oară a fost cu tine. Probabil că tu nu-ți mai amintești, dar am mers împreună mile întregi peste dealuri, după care ne-am așezat să ne odihnim pe malul unui lac. M-ai lăsat să te strîng în brațe, iar eu mi-am împletit strîns mîinile în părul tău, nedorind să-ți mai dau vreodată drumul. Voiam să stăm așa, legați unul de altul, pentru totdeauna. Apoi tu ai propus să înotăm în lac și ne-am dezbrăcat amîndoi și tu ai alergat în apă. Te-am urmat în apa rece ca gheața. Atît de rece, încît fiecare bucățică din mine tremura și mă durea. Mi-amintesc că mîinile și picioarele noa-

stre deveniseră vinete. Tu însă stăteai acolo, rîzînd și împrôșcînd cu apă, cu pielea atît de palidă și de frumoasă, aproape translucidă, și cu părul acela al tău... ei bine, arătai ca Zîna Lacurilor. Apoi ne-am lipit unul de altul, tremurînd împreună, pînă cînd fierbințeala trupurilor noastre ne-a dezmoșit și, scumpa mea Rowena, am făcut dragoste încet, minunat. Mi te-ai dăruit toată. Mi-amintesc curba gîtului tău cînd ți-ai dat capul pe spate, abandonîndu-te iubirii noastre. Micile tale strigăte cînd am pătruns în tine și cum te-ai agățat de mine, cu toată puterea ta. Mi-amintesc cît m-a surprins această forță a ta. De aceea am venit la tine, Rowena. Pentru că nu pot uita.

Se ridică în picioare, nesigur, făcînd scaunul să scîrțîie pe pardoseala de piatră.

– Plec, acum. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți, dar dacă nu poți, eu o să te înțeleg.

– Nu!

Forța poruncii ei îl făcu să se oprească. Se întoarse spre ea, învins și umilit. Printre umbrele înserării, Rowena îi văzu suferința și umerii căzuți.

– Nu, repetă ea, de data aceasta mai blînd. Nu pleca. Nu vreau să pleci.

Hugo își scutură capul.

– E în regulă, Rowena, nu trebuie să spui nimic.

– Dar nu vreau să pleci, Hugo.

Vocea ei era aproape o șoaptă, care adie ca o mîngîiere. Rowena se ridică încet și ocoli masa. Hugo își simți trupul încordîndu-se, temător să facă o mișcare, temător de ce avea să urmeze. O urmări, încremenit, cum plutea spre el. Rowena îi luă mîna care-i atîrna țeapănă de-a lungul trupului și i-o strînse cu putere, în mîna ei caldă.

– Te rog să rămii, spuse ea în șoaptă.

Ca prin vis, o apucă și o trase spre el, strângînd-o atît de tare, încît ea țipă. Apoi gura lui se aplecă peste a ei, arzînd pe buzele ei dulci, răcoroase, gustînd-o, devorînd-o. O simți cutremurîndu-se, în timp ce trupul ei moale se mula pe al lui.

Degetele i se încheștară în părul ei, trăgîndu-i fața spre el, temîndu-se că, dacă i-ar da drumul, visul s-ar destrăma. Deși îi simțea trupul suficient de real. Fragil și delicat, superb vulnerabil, dar minunat de real. Următoarele cîteva momente din viața lui aveau să rămînă ca înecate în ceață, dar fără să știe cum, reușiră să-și scoată, unul altuia, absolut toate hainele. Singurul lucru de care-și mai amintea era linia imaculată a sînilor ei și pîntecele ferm, cedînd sub mîinile lui flămînde și parfumul ațîțător, *Orfeu*, care-i umplea sufletul.

Fern confruntă numele de pe bilețelul ei zdrențuit cu acela de pe placa din perete. *R.H. Harrison & Partners. Agenți pentru spații comerciale*. Aici era. Vîrîndu-și biletul înapoi în buzunarul de la blugi, își potrivea rucsacul de pînză și urcă scările, două cîte două. Împinse ușa de sticlă opacă de la capătul culoarului și se pomeni în fața recepționerei.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă fata, cu o voce cît se poate de snoabă.

– Sper, îi zîmbi Fern cu căldură. Caut un spațiu.

– Comercial? Recepționera își trase înapoi ochelarii pe șaua nasului și o privi pe Fern cu oarecare iritare, pentru că se întrerupsese din niște calcule destul de complicate pe care domnul Harrison le aștepta chiar atunci de la ea.

– Da. Un magazin, de fapt.

– Noi avem proprietăți numai în Covent Garden, zise fata, întorcîndu-se la procesorul ei, ca și cum astfel ar fi pus punct discuției.

– Am presupus asta. De fapt, mai încercă Fern dregîndu-și glasul, chiar un magazin în Covent Garden caut și eu.

– Nu avem nimic sub cincizeci de mii de lire pe an. Fern expiră prelung.

– Cam mult, nu?

– Da. Proprietățile sînt îngrozitor de scumpe aici. Îmi pare foarte rău că nu vă pot ajuta mai mult, spuse fata, întorcîndu-se din nou la lucrul ei.

– Poate îmi oferiți niște detalii.

– Anume? Fata se întoarse din nou, fără plăcere, spre Fern.

– Anume despre magazine – la cincizeci de mii de lire pe an.

– Foarte bine. Fata apăsă pe interfon. Domnule Miles, este aici cineva care dorește asistență pentru un magazin. Îi puteți acorda cîteva clipe? Fata ascultă și se întoarse spre Fern. Vine imediat domnul Miles. Se ocupă personal de spațiile pentru magazine cu amănuntul.

– Mulțumesc.

Peste cîteva clipe, în spatele recepției se deschise o ușă și în încăpere intră un bărbat despre care Fern presupuse că era domnul Miles. Zîmbetul lui de bun venit se șterse cînd îi privi blugi jerpeliți și jacheta de piele, tocită, și, oricît ar fi încercat ea să nu se gîndească la asta, știa că cicatricele încă roșii de pe obraji ei lăsau impresia cuiva cu apucături agresive. Nesigur, acesta întinse mîna.

– Miles, Jeremy Miles. Presupun că... sînteți în căutarea unui magazin, domnișoară...

– Donleavy. Fern Donleavy.

Omul se încruntă, întrebîndu-se de ce numele îi suna oarecum cunoscut.

– Poate doriți să veniți în biroul meu, să stăm de vorbă.

Omul își ajustă nodul cravatei roșu cu alb, neliniștit de aparența fetei. Majoritatea clienților săi nu obișnuiau să poarte în timpul serviciului blugi tociți. Fata era, fără îndoială, o pierdere de timp, una din acele prostuțe tinere – deși Fern era de fapt cu un an mai mare decît el – care-și imaginau că puteau închiria un magazin în Piazza, cu douăzeci de lire pe săptămînă și să se îmbogățească vînzînd cine știe ce bagatele cu iz folcloric. Totuși, de dragul companiei lui, trebuia să facă față.

– Vă rog, luați loc.

Arătă spre canapeaua mică, cretonată, din spatele măsuței de cafea, din imitație de lemn de tisa. Trase lîngă masuță un scaun de răchită și se așează.

– Acum, spuse el scoțîndu-și pixul și așezîndu-și-l pe caietul de notițe, spuneți-mi ce anume, exact, căutați dumneavoastră?

Fern studie ofertele agenției. Teancul uriaș se redusese repede la două teancuri mai mici; unul absolut nefolositor, iar altul, aproape nefolositor.

Magazinele erau fie prea mici, fie prea mari, fie într-o fundătură departe de centru sau într-o stare atît de deteriorată, încît ar fi necesitat luni de muncă, să fie readuse pe linia de plutire.

Ceea ce începuse prin a fi o zi de muncă entuzias-

mantă, plină de flămîndă anticipare a ceea ce ar putea găsi, se transformase în constatarea deprimantă despre cît de dificilă urma să fie găsirea locului potrivit. Într-un târziu, prea obosită să se mai concentreze asupra pozelor ridicol de mici, împinse teancurile într-o parte.

Nancy îi adusese o tavă cu salată, care rămăsese neatinsă și uitată, de vreo două ore. Fără poftă, începu să plimbe mîncarea în farfurie, cu ochii pe noua ei listă de lucruri de făcut.

Încercui punctul trei, unde scria „chimist“ și mes-
tecă gînditoare. În fața ochilor îi apăru chipul lui Alexander Easton, poate pentru că acesta era singurul chimist pe care-l cunoscuse vreodată, exceptîndu-l pe bunul, bătrînul doctor Chapman.

Poate că i-ar putea cere lui Alexander un sfat, deși i-ar fi fost imposibil să-l roage să lucreze cu ea. Poate că o să-l sune mîine, să vadă dacă acesta i-ar sugera pe cineva care ar fi interesat să încerce ceva cu totul diferit. Pe de altă parte, poate că era mai bine să nu amestece pe nimeni de la *Oscar Rees* în operațiunea ei, în cazul în care ar fi apărut vreodată acuzația de joc incorect.

Răsfoi numărul din *Revista de săpunuri și cosmetice* și mai citi o dată micile anunțuri, încercui vreo două dintre ele și-și frecă ochii obosiți. Avea multe de făcut într-un timp scurt, dar nu se îndoia că va reuși. În fond, era nepoata lui Oscar Rees.

25

Lucienne îl urmă pe Alexander pe ușa noii clinici. Își puse mâinile în șolduri și se uită cu satisfacție în sala de recepție.

– Da, spuse ea, asta o să dea bine. Foarte bine.

Alexander îi urmări privirea și buzele lui se înălțară spre replica identică a zîmbetului surorii sale.

– Cred că ai dreptate, Sin. O să fie al naibii de absolut perfect. Vino să-ți arăt locul.

O conduse într-un coridor lung, unde vreo șase uși stăteau deschise.

– Aici îi putem caza pe cei care rămîn peste noapte. Camerele acestea vor fi complet echipate: cu televizoare, video, băi luxoase și tot restul. A sta aici va fi ca și cum ai trage la un hotel de cinci stele. Pur și simplu nu vor mai dori să plece.

– Minunat. Și camera de consultații? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Pe aici. Vino. Aici e prima, spuse el, împingînd-o ușor înaintea lui.

– Dumnezeule, Xan, habar n-am avut că îți vor pune la dispoziție un întreg teatru de operații.

– Destul de impresionant, nu? spuse acesta, apucînd-o de talia zveltă și răsucind-o pe lîngă șirul de dulapuri din oțel inoxidabil care flancau masa centrală de operații. Totul va putea fi gata de funcționare în, să zicem, patru săptămîni.

– Vorbești serios? strigă ea. Și Nicikov? O să fie în stare să furnizeze tot ce trebuie, pînă atunci?

– Draga mea, oftă acesta indulgent, Nicikov are congelatoarele pline cu material. Gata de livrare. O să fie încîntat să ne livreze prima tranșă, îndată ce-i dau telefon. Nu uita că am perfectat deja întreaga afacere.

– O adevărată ironie, nu? Toate rusoaicele alea care-și procură de pe piața neagră produsele *Oscar Rees* expirate, în timp ce noi luăm...

– Da, da, Sin, o întrerupse el brusc. Pereții au urechi, draga mea, pereții au urechi.

– Dar nu-i nimeni pe aici. De o jumătate de oră de cînd am venit, nu am văzut nici țipenie de om.

– Nu te lăsa amăgită. Locul e plin de surori și de administratori. Doar că nu-i poți auzi. Poartă cu toții pantofii ăia nenorociți, cu talpă de crep, ca preoții la bordel. În plus, peste o jumătate de oră, vine aici noua noastră verișoară, să stăm de vorbă despre nu știu ce teste privind o mică linie secundară pe care vrea ea să o lanseze. Alexander se uită la ceas. Poate că ar fi mai bine să te retragi. N-aș putea spune că voi două vă înțelegeți prea bine, nu-i așa?

– Nu pricep cum îi poți spune verișoară. Ea nu este verișoara noastră, Xan. Este bastarda lui Hugo,

iar eu tot mai cred că este o impostoare. Bătrînul ăla prost de Hugo e în stare să creadă pe oricine îi iese în cale. Am știut eu că aveam dreptate să-i pun la îndoială sănătatea mintală.

– Ascultă, draga mea, spuse Alexander cu o voce plină de nerăbdare fraternă, impostoare sau nu, datele problemei sînt că Hugo pare să o creadă, în clipa de față. Dar dacă noi stăm o vreme în așteptare și nu ne băgăm nasul unde nu trebuie, cine știe de unde va sări iepurele, ce zici?

– Eu tot cred că situația de față este scandaloasă. Gîndește-te numai la ce s-a întîmplat, Xan. Are un loc în consiliul de administrație, este, afurisita, director adjunct de producție, în ultimele săptămîni a fost pe prima pagină din toate ziarele, iar acum, ca să pui capac la toate, ești, în mod revoltător, numai unt și miere cu ea; ba, mai mult, te gîndești să testezi nu știu ce produse cosmetice de-ale ei. Nu pentru *Oscar Rees*, ci pentru ea.

– Draga mea surioară, spuse Alexander așezîndu-și mîna pe umărul surorii lui gemene, în vreme ce tu ți-ai făcut deja un dușman din ființa asta, eu o fac să-mi mănînce din palmă. Ar trebui să-ți amintești că la recomandarea ei am primit acest spațiu, la fundație, pentru clinica noastră. Este foarte proastă, ușor de manipulat. O pot ține sub control, preciză el, întinzîndu-și degetele lungi și îndoindu-le, ca pe niște gheare, studiindu-și unghiile perfect manichiurate. O să facă tot ce vreau eu.

– Eu cred că tot ce vrei tu este să ajungi între picioarele ei, porcule!

– Cît despre picioare trebuie să recunosc că sînt cît se poate de atrăgătoare, dar să nu uiți niciodată,

continuă el cu o voce scăzută, scrijelită, că singurele picioare între care îmi place cu adevărat să fiu sînt ale tale.

– Uite c-a venit.

Rînjetul lui Lucienne redeveni un zîmbet aproape fermecător.

– Fern, gînguri ea, ce plăcere.

– Lucienne, spuse Fern, reușind cu greu să-și rețină tremurul vocii.

Dacă Lucienne se străduia să fie drăguță, atunci era mînată, fără îndoială, de un motiv ticălos. Pînă acum Fern avusese de-a face numai cu Alexander și, în ciuda a tot ce i se spusese despre el, ea îl găsea îndatoritor și prietenos. Și ea avea mare încredere în părerea pe care și-o făcea singură despre oameni, tocmai de aceea se simțea acum atît de iritată că se confrunta cu Lucienne. Aceasta era o persoană despre care toate instinctele ei îi spuneau numai lucruri proaste.

– Tocmai îi spuneam lui Alexander cît de înnebunită sînt de clinică. Alexander zice că am putea-o pune în funcțiune cam într-o lună.

– Da, așa am înțeles și eu. Alexander, încercă Fern să ignore afectarea duplicitară a lui Lucienne, speram să pot sta de vorbă cîtu de bine despre cîteva lucruri.

Incapabilă să-și ascundă adevărata-i fire, Lucienne își făcu ochii mici, două fante veninoase, și spuse arțăgos:

– Splendid. Oricum, eu tocmai plecăm.

Xan îi zîmbi înțelegător.

– Vorbim mai tîrziu, Sin. Ciao, ciao...

Încă o dată, Fern simți nevoia să se înfioare. Uf, își

spuse ea, urmărind-o pe Lucienne care dispărea într-o dîră de ceea ce ştia acum că era, fără doar şi poate, *La petite Mort*. Alexander o luă de cot şi o conduse înapoi de-a lungul coridorului spre ceea ce urma să devină o luxoasă sală de aşteptare.

– la loc, Fern. Sper că eşti mulţumită cum decurg lucrurile.

– Totul arată foarte bine. Am stat de vorbă cu Edward Hunter, administratorul, care mi-a spus că unul dintre consultanţii de aici s-a şi arătat încîntat să se ocupe de tratamente, desigur în condiţiile obişnuite.

– Fern, eşti atît de prevăzătoare, îi zîmbi Alexander. Dar adevărul este că eu mă gîndeam de fapt la cineva care e de fapt specialist în ceea ce urmează să facem noi aici. Cred că este un adevărat as în înfigerea acelor în oameni.

– Ah! Fern se zgribuli gîndindu-se la tehnica respectivă. Nu mă pot decît consola cu gîndul că măcar chestiile astea se vor face aici, în condiţii optime, decît cine ştie la ce şarlatan care îi amăgeşte pe oameni cu ceea ce poate el să obţină. Oricum, consiliul de administraţie este înnebunit de ideea veniturilor pe care le va obţine astfel fundaţia. Una peste alta, totul pare să fi mers foarte bine.

– Asta în ce mă priveşte, spuse Alexander, lăsîndu-se pe spate, în scaun. Acum să vorbim despre tine, da? Ce e cu povestea ta despre formulele străbucii?

Fern scoase din rucsac un dosar şi-l deschise în poală. Din el căzură pe jos cîteva hîrtii.

– Mulţumesc.

Îi zîmbi lui Alexander care le culese de pe jos şi i le întinse.

Acesta trebui să se abțină ca să nu-și dea ochii peste cap, disprețuitor.

– Ah, aici este, spuse ea, după ce scotoci prin hîrtille acoperite cu un scris dezordonat. Am transcris pentru tine trei dintre formulele respective. Ce-aș vrea eu să faci tu, Alexander, este să le pui în operă și apoi să-mi spui părerea ta, din punctul de vedere al unui chimist. Dacă sînt în regulă, atunci o să le produc în cantități mari. Am și utilat deja un loc pentru asta. Nici o clipă nu mă gîndesc că ar putea fi vreo problemă, dar firește vreau să fiu sigură înainte de a începe să cheltuiesc o mulțime de bani cu fabricarea lor.

– Înseamnă că te-ai gîndit serios la asta? întrebă Alexander.

– Da. Sînt convinsă că o pot face. Am în vedere cîteva locuri pentru magazinul meu, în curînd voi avea și mostrele ambalajelor și m-am gîndit la absolut tot ce vreau să fac. Dacă Oscar Rees și bunicul tău au făcut asta atîția ani, nu văd de ce eu n-aș putea, acum.

– Bineînțeles, că o poți face, sub umbrela lui Oscar.

– Ah, Alexander, trebuie să înțelegi. Nu vreau să reușesc ceva numai pentru că tatăl meu conduce compania. Dacă aș avea cumva succes, știi ce ar zice toată lumea. Nu aș fi decît un fel de păpușă pe care nimeni nu ar lua-o în serios.

Alexander dădu încet din cap, simpatia și înțelegerea așternîndu-i-se pe chip.

– Înțeleg, într-adevăr, Fern. De ce crezi tu că Lucienne și cu mine am vrut să plecăm? Am simțit și noi, ca și tine – de fapt, mai mult eu – că niciodată nu vom realiza ceva care să merite, cîtă vreme vom rămîne la

compania bătrînului. Toată lumea crede că te afli acolo pentru că ești cine ești, nu pentru ceea ce ești. Alexander duse mîna la piept, întrebîndu-se dacă nu cumva depășea puțin măsura. Vreau să spun, Fern, că nu am absolut nimic împotriva lui Hugo. Țin foarte mult la el. Nu aș fi întreprins nimic care să-i facă vreun rău sau să-i distrugă compania. A fost ca un șoc pentru mine cînd Olivia și fundația au decis să se lase și ei pești de *Cooper*. Niciodată n-aș fi permis ca mingea să se rostogolească în direcția asta, dacă aș fi înțeles că Hugo ar fi putut ajunge într-o situație precară. Dar așa cum s-au desfășurat lucrurile, cu apariția ta și cu tot restul, ei bine, sînt cît se poate de încîntat. Totul a luat o turnură cît se poate de bună, nu-i așa?

Îi zîmbi cu sinceră afecțiune. Fern îi zîmbi și ea. Alexander îi luă mîna și i-o strînse cu putere.

– Iar eu am acum o verișoară.

Fern începu să vorbească, să-i explice că nu era chiar așa. Alexander își ridică mîna, oprind-o.

– Nu spune asta. Știu că nu ești vara mea adevărată, dar de ce nu ne putem preface? Mie mi-ar plăcea la nebunie.

Fern ridică din umeri, simțind cum se molipsește de căldura lui.

– În regulă. De ce nu? Presupun, spuse ea oftînd mulțumită, că ne aflăm cu toții într-un moment crucial, nu-i așa? Deși în fundal există *Oscar*, noi încercăm totuși să punem pe picioare propriile noastre afaceri, tu cu clinica și eu cu prăvălia mea. Îmi închipui că ar fi plăcut să ne simțim ca o familie pe care te poți sprijini.

– Ai înțeles, Fern. Dacă ai nevoie de orice ajutor, nu trebuie decît să îl ceri. Știi că o să fiu fericit să fac tot ce pot. O să studiez chestiile astea... și o să etalez

produsul în biroul meu – desigur, în hîrtie simplă, maronie.

Rîse și o bătu ușor pe genunchi, lăsîndu-și mîna peste gaura din blugii ei, ca să-i poată atinge carnea caldă, de dedesubt. Fem se uită la mînă, apoi la Alexander. Acesta rîse din nou ridicîndu-și mîna și dînd din umeri nonșalant spuse:

– Iartă-mă, am fost furat de emoția familială.

• Se ridică de pe scaun și Fern îl urmă. Apoi, punîndu-și un braț pe după umerii ei, o conduse de-a lungul culoarelor și afară, prin intrarea majestuoasă a Fundației Rees.

Hugo avea mari dificultăți în a se lămuri ce e cu el. Zăcea culcat pe spate, cu ochii strînși tare, ca să se apere de ceea ce presupunea că era lumina crudă a soarelui, îndreptată direct spre chipul lui. În spatele pleoapelor se formase un strat de nisip care se freca de pupilele lui, ciudat de uscate. Limba i se freca de o gură pîsloasă, cu gust puturos. Încercă să înghită, dar avea gura uscată ca un deșert. Stătea culcat, simțind ciudățenia a tot ce-l înconjură – așternuturile de bum-bac aspre, salteaua moale care gemea și se lăsa sub greutatea lui dîndu-i dureri de protest, în spinare, și zîmbi.

Ascultă și auzi sunetul unei alte respirații, liniștite, alături de el; foșnetul așternutului cînd o mînă se agită enervată, după o muscă agasantă, bîzîind pe pielea goală.

Hugo deschise încet ochii și-și întoarse capul. Priveliștea îl lovi cu o crampă în stomac, trimițîndu-i ulei cald, în vîntre. O cascadă de mătase castanie se împrăștia pe pernă, șerpuiind spre el, ca și cum în timpul

noptii s-ar fi jucat vîntul prin ea, înconjurîndu-i fața mică, palidă, ca flăcările în jurul soarelui.

Se simți cuprins de o asemenea căldură, de o asemenea fierbințeală a dorinței! Întinse mîna și mîngîie încet pielea delicată, minunîndu-se de moliciunea ca de puf de sub degetele lui. Ea se răsuci ușor. Buzele i se mișcă tăcute și-și arcui spatele, făcînd ca fesele să i se frece de coapsa lui. Deschise brusc ochii și se întoarse cu fața spre el. O privi și surprinse o străfulgerare de neîncredere, apoi răspunse zîmbetului mic care-i curbă buzele și care-i spunea, fără cuvinte, că și ea își amintea, cu destulă plăcere, de ceea ce se petrecuse între ei înainte de a se prăbuși, în sfîrșit, într-un somn adînc, storși complet și epuizați.

Rowena se ridică și Hugo admiră priveliștea oferită de cearceaful care îi căzu de pe sîni. Rezistă tentației de a întinde mîna și de a cuprinde în căușul palmei curba îmbietoare. Oricît de mult ar fi dorit asta, mintea îl avertiza asupra teribilelor consecințe.

– Bei un ceai? ciripi ea. Hugo dădu din cap, dar apoi își aminti brusc de lichidul sinistru cu care-l hrănise cu o zi înainte.

– Lasă-mă să-l fac eu. Pariez că nu ți s-a adus niciodată ceaiul la pat, nu-i așa? Insist să-l fac eu.

– Cum vrei, zise ea căscînd și căzu înapoi pe perne. De obicei sînt deja sculată de trei ore, așa că m-aș putea răsfăța și eu o zi, pentru variație. Găsești totul fără probleme – mai mult decît la vedere. Ah, motanul își așteaptă și el micul dejun. Nu o să te lase în pace pînă nu-l hrănești. Găsești totul în cămara din fundul bucătăriei.

Hugo se aplecă peste pat și depuse un sărut tandru pe fruntea ei.

– Fii liniștită, sînt convins că o să mă descurc. Mai dormi puțin, pînă mă întorc.

Rowena își trase cearceaful peste cap și oftă mulțumită.

Hugo își puse șortul vărgat și, simțind răceala pardoselii goale, din lemn, scotoci prin pantaloni, după ciorapi. Ieși din cameră în vîrfurile picioarelor și se opri în capul scării strîmte, sprijinindu-se de perete ca să-și tragă ciorapii lungi pînă la genunchi, din lînă fină, gri-închis. Simțindu-se mai mult decît puțin înțepenit, coborî scara care ducea la bucătărie.

Stomacul i se întoarse cînd simți în nări mirosul acru care-l întâmpinase cu o zi înaintea. Astăzi parcă devenise și mai puternic și se strădui să respire pe gură, în timp ce încerca să-și obișnuiască ochii cu întunericul din bucătărie. Din umbră apărură motanul care se frecă de el, împleticindu-i-se printre picioare, făcîndu-i dificilă traversarea încăperii.

– Valea, cîrîi el, dîndu-i una în spate. Încercînd să nu observe săculețul picurător, cu lapte covăsit, sau zerul uleios care stîrnea atîta interes muștelor albastre, umplu ceainicul și îl puse pe soba reconfortant de caldă. După cîteva încercări, găsi o cutie de tablă cu ceai puternic mirositor și ceainicul mic pe care Rowena îl lăsase plin cu restul de ceai de ieri. Îl scurse în vechiul spălător de piatră și se întrebă ce să facă oare cu frunzele de ceai care se adunaseră în scurgere.

Strîmbîndu-se dezgustat, strînse cu mîna frunzele maronii și le aruncă într-o găleată ascunsă în spatele perdelei de sub spălător.

Se încruntă văzînd bucățile de grăsime solidificată care se amestecaseră cu frunzele de ceai și care se

lipiseră acum de unghiile lui. Dădu drumul robinetului de apă caldă, așteptînd o veșnicie și încercă apoi, fără succes, să-și spele mîinile cu apă rece. Renunță, luă un prosop și-și șterse degetele pe el.

Între timp apa de ceai fierseese. În cămară, pe raft, se afla un ulcior mare cu lapte, acoperit cu un cerc de pînză zdrențuită. Hugo ridică pînză și se uită în oală.

De jur împrejurul laptelui alb se formase, la suprafața acestuia, o crustă gălbuie care rămase lipită de margini cînd Hugo clătină lichidul. Mirosul nu era mult diferit de acela al procesului de facere a brînzei, care se afla în curs în bucătărie. Întărindu-se, spunîndu-și să nu mai fie așa de cusurgiu, vărsă mult prea mult lapte în cele două căni, împrăștie mierea pe masă și pe marginile căni Rowenei și apoi își amintí să hrănească motanul ăla nenorocit.

Cînd urcă în sfîrșit scara, Rowena zăcea întinsă pe spate, cu gura deschisă și sforăind mulțumită. Neajutorat, Hugo se uită în jur după ceva pe ce să așeze ceaiul. În cameră nu exista aproape nici o mobilă în afară de micul pat dublu, de două suporturi din lemn curbat pentru pălării, înțesate cu hainele Rowenei și de o etajeră plină cu cărți. Se aplecă și puse cănila pe dușumea, apoi se urcă în pat, alături de ea. Ascultă cum sforăitul devenea din ce în ce mai puternic, apoi o împunse în braț, trezind-o brusc.

– Scumpo, spuse el vesel, a sosit ceaiul.

26

→ Deci, ce părere ai?

Fern păși peste un maldăr de cutii de carton răvășite pe jos, stîrnind un nor de praf. Johnny se înecă.

Cu ochii încetoșați, acesta studie rafturile amărîte care atîrnau desprinse de pereți, bucățile deprimante din vinilin roșu cu negru care acopereau dușumeaua și lămpile fluorescente, vărgate, înfiorătoare, de deasupra. Simțea că trebuie să spună ceva pozitiv.

– Păi, spuse el, trăgînd de timp, este... se poate în mod sigur scoate ceva de aici. Nu-i așa? adăugă el, vesel.

– Deci vezi asta? spuse ea, plină de satisfacție.

– Eu... ăă... da, văd.

– Nu crezi c-am înnebunit?

– C-ai înnebunit? În nici un caz. De ce naiba aș crede asta? minți el, stînjenit.

– Mincinosule! strigă ea și izbucni în rîs. Se citește

pe fața ta, Sharpe. Crezi că sînt complet nebună, crezi că magazinul este înfiorător, dar ești mult prea drăguț ca să mi-o spui în față.

– Mă rog, poate că nu complet nebună; doar puțin nebună.

– Da, zise ea privind în jur la dărăpănătura aceea jalnică. Oricine își închipuie că o să scoată o poșetă de mătase din cîrpa asta trebuie să fie nebun. *Bru-tăria lui Bert*. Mă întreb ce s-a întîmplat cu Bert?

Johnny suflă praful de pe pultul de lemn și se că-tără pe el.

– Deci, ce plan ai?

– Băieții vin luni și, pînă vineri, toate vechiturile astea dispar și încep transformările.

– Băieții? Ce băieți?

– Vechii mei ortaci Mick și Sean. Tusea și junghiul. Am fost împreună la școală. I-am sunat și i-am întreb-bat dacă îi interesează și mi-au pus că vin cu prima cursă. A trebuit să-i conving să mai aștepte două zile. Dar crede-mă, Johnny, sînt scilipitori. O să schi-țez cîteva rafturi de farmacie, de modă veche, sertare și alte chestii. M-am gîndit că mahonul o să dea bine cu niște pereți verde-închis, cu o dușumea din pin vechi și cu *Donleavy*, scris cu litere mari, de aur, pe un fond verde-închis, deasupra intrării. Sau poate pic-tat în semicerc, pe vitrină. Ce crezi?

– Dumnezeu știe, Fern. Dacă o să reușești toate astea, o să fie o adevărată minune. Și ăsta e doar începutul. Cum stai cu produsele?

– Am totul în mîină. Mîine mă duc la Malvern să văd o companie care să mi le fabrice. M-am hotărît deja asupra sticluteilor. Patru dimensiuni diferite, din sticlă simplă, cu capace grele, rotunde, deasupra –

totul reciclabil și refolosibil. Vorbesc cu cei care mi le fabrică să imprime *Donleavy* pe sticlă, dar încă nu știu cît o să mă coste asta. Va fi o linie de douăzeci de loțiuni, toate disponibile în diferite mărimi, șase săpunuri din flori, patru ape de toaletă, șase săruri de baie, patru șampoane și o emisiune specială, limitată, de borcănașe cu capace din argint, pe care mi le desenează un argintar din Wales, pentru reclamă.

– Și flori uscate, presupun, oftă Johnny. Nu crezi c-ar fi bine să ai și așa ceva?

– Nu uscate, Johnny. Unde ai trăit pînă acum? Toată lumea știe că sînt al naibii de desuete în zilele astea. Flori de pergament – asta voi avea – boluri și căni ȳriașe, umplute cu flori de pergament. Am și vorbit cu un cuplu din Gloucestershire, să mi le furnizeze. Ah, am și găsit o casă de bani în stil victorian, adăugă ea, triumfătoare.

– Și cînd crezi că o să faci inaugurarea?

– Încă nu știu. Într-o lună, în șase săptămîni, cam așa ceva.

– Chiar că ești nebună. Este imposibil să rezolvi toate astea pînă atunci. Îți trebuie cel puțin trei luni. Îți propui să ai pe puțin patruzeci de produse diferit formulate, ambalate, așezate pe rafturi, gata de vînzare, în cîteva săptămîni?

– Sigur, de ce nu? Toți cu care am vorbit și cu care voi colabora mi-au spus că marfa va fi gata foarte curînd.

– Dar crede-mă, Fern. Mă pricep la chestiile astea. Cînd *Oscar* lansează un produs nou, aceasta poate dura un an – poate chiar doi.

– Dar ce am eu nu se aseamănă cu produsele *Oscar*, nu? La ei totul nu este decît o gogoasă științi-

fică despre descoperirea unor ingrediente miraculoase și a unor formule noi, care fac minuni. Or, eu nu vorbesc decît despre simplitate – reîntoarcerea la epoca victoriană, cînd oamenii nu aveau la dispoziție decît produse naturale. Nu voi avea nici o problemă, cîtă vreme produsele nu se alterează sau nu cauzează reacții neplăcute. Chiar acum Alexander se ocupă de asta.

– Ar trebui să stai cît mai departe de el. Ți-am mai spus-o, este un om care aduce numai necazuri. Nu ar trebui să ai cîtuși de puțin încredere în el.

Fern se săltă pe pult și se așează alături de Johnny. Îi zîmbi acestuia cu bunăvoință.

– Știu ce ai auzit despre el, Johnny, dar eu nu pot să nu mă gîndesc cum s-a purtat cu mine. A fost săritor și drăguț. Eu trebuie să judec singură. Puteai să știi asta, pînă acum.

– Așa cum ai făcut cu Paul, vrei să zici?

– Ah! Asta a fost o lovitură sub centură, Johnny. Fern sări jos de pe pult și se îndreptă spre ușă.

– Fern! o strigă el. Stai! Îmi pare rău. Știu că nu ar fi trebuit să spun asta. Dar efectiv mi-a scăpat. A fost un lucru urît.

– Da, spuse ea. Urît și crud, Johnny.

O luă de braț și o trase din ușă.

– Ascultă, nu-ți dai seama că spun lucrurile astea numai și numai pentru că îmi fac griji pentru tine? Eu cred că ai avut destule necazuri în ultima vreme, nu mai ai nevoie de altele. Nu vreau decît să te previn. Poate că am simțit că judecata ta nu a fost chiar atît de clară în trecut. Știu că a sunat crud, dar trebuia s-o spun!

– Mulțumesc, zise ea cu răceală. Apreciez sfatul.

Mulțumesc că ai venit, adăugă ea, încercînd cumva să-și smulgă brațul, dar strînsoarea lui Johnny deveni mai puternică. Se pomeni privindu-l direct în ochi. Johnny îi putea vedea flăcările de mînie care-i luminau ochii de smarald fumuriu.

Și îi dădu drumul, dintr-o dată.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fac asta, bîgui el și trecu pe lîngă ea. Trebuie să plec, mai bombăni el și ieși ca glonțul prin ușa deschisă, lăsînd-o în urmă, privindu-l din spate, derutată, cum se îndepărtează și dispare.

Olivia strivi țigara în scrumieră și-și aprinse repede alta. Își mai turnă apoi puțin whisky în pahar și îl dădu pe gît.

Se plimba agitată prin cameră, împrăștiind distrată scrumul, în drum.

– Olivia, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos și calmează-te. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta.

Linda se ridică în perne și privi trupul gol, slab al Oliviei, care se îndrepta nervoasă spre ea.

Era o masă de carne tensionată.

– Ce-ai zice să-ți mai fac un masaj?

– Linda, mi-ai făcut deja trei pe ziua de azi. Iar în clipa asta, mă tem că whisky-ul își face mult mai bine treaba.

– Nu faci decît să te pedepsești singură, zise Linda oftînd.

– Să mă pedepsesc singură? Pentru Dumnezeu, fetițo, nu aș zice că am nevoie de asta, ce crezi? Toată lumea pare că se ocupă temeinic de mine, în sensul ăsta.

– Ascultă, trebuie să faci ceva constructiv, Olivia,

în loc să te droghezi în halul ăsta. Precis că există ceva ce ai putea face.

– Cum ar fi să o omor pe cățeaua aia, altă idee zău că nu-mi dă prin cap.

– Nu-i decît o fetișcană, ce naiba.

– Știu. Tocmai asta face totul atît de al naibii de înnebunitor. Numai în cîteva săptămîni bastarda asta mică și-a făcut loc cu coatele în clinică, i-a înnebunit pe toți consilierii cu mărînimia ei, l-a făcut se pare pe Alexander să-i mănînce din palma ei micuță și degustătoare, l-a înfășurat pe Hugo pe degetul ei mic, s-a mutat în casa mea, a devenit acționară la *Oscar Rees*, a devenit celebră pentru că prietenul ei nu și-a făcut treaba ca lumea terminînd cu ea, și nimeni nu poate vedea că este un nimeni absolut. Iar tu îmi spui că e doar o fetișcană. Știu asta, urlă ea, luînd din nou sticla de whisky. Îți dai seama, Linda, că, din cauza generozității ei, toți așteaptă de la mine să fac o donație similară, dacă nu una și mai mare fundației? Și dacă fac asta, atunci va trebui să-mi vînd acțiunile, fie să-i mai cer lui Hugo bani. O să ajung săracă, Linda. Ai auzit? Săracă!

– Pînă la ultimele tale zece milioane, vrei să zici, bombăni Linda.

– Ah, poate că ție ți se pare mult, păsărico, dar eu trebuie să-mi păstrez rangul. Trebuie să-mi cumpăr o casă decentă. Trebuie să locuiesc în Chelsea. Trebuie să mă gîndesc la garderoba mea, la vacanțe, la vizitele la prieteni – habar n-ai ce înseamnă să fii sărac.

– Olivia, dacă nu ai fi așa de bună la pat, ți-aș arde una să mă ții minte. Ești ridicolă. Și dacă într-adevăr crezi că o să ajungi atît de rău, de ce naiba nu le spui

avocaților tăi să stoarcă mai mulți bani de la Hugo?

Olivia trase cu sete din țigară și suflă fumul într-un jet nervos.

– Nu-l poți șantaja, să zicem?

– Să-l șantajez pe Hugo? Glumești. Este un prost bătrîn și plictisitor, care nu a făcut niciodată nimic cît de cît urît, în toată viața lui, în afară de legătura cu slăbănoaga aia de Ricci Pembroke și de faptul că și-a adoptat bastarda aia răzleață. Scîrțîie de curat ce e. O să-i fac doar viața grea, prin avocații mei – o să-i cer încă zece milioane, să zicem. Poate că o să fie atît de disperat să scape de mine, încît o să cedeze. O să vedem. Dumnezeuule, afurista aia de fată!

În clipa asta Hugo se simțea departe de a scîrțîi de curățenie. Stătea în picioare, urmărind o dungă firavă de ploaie care se tot prelingea în jos pe fereastră. Asta făcuse de fapt aproape toată ziua.

Dealurile din spatele cabanei erau înconjurată de o ceață umedă, cenușie, care se învălătucea apăsător, deasupra cîmpiei dinspre cabană. Rowena se încuiau în atelier, lăsîndu-l să se învîrtă de colo-colo, plictisit.

Tînjea după un duș fierbinte și după o delicioasă masă, în stil *Connaught*. Izolarea lui era intensificată de faptul că nu exista aici nici un contact tangibil cu lumea dinafară.

Pînă și soneria telefonului ar fi fost o diversiune bine venită, sau măcar un semnal de la radio patru.

Privind această panoramă însingurată, ai fi putut crede că lumea o ocolise cu desăvîrșire. Nu tu trafic, nu tu agitație, nu tu mijloace de comunicare, doar ploaie, ploaie și singurătate.

Încercă să se așeze și să citească, dar constată că gustul Rowenei pentru literatură era oarecum diferit de al lui.

Răsfoi *Apariția Patriarhatului* și hotărî să renunțe. Luă apoi *Fapte revoltătoare și revolte zilnice* de o oarecare Gloria Steinem, nume care nu-i suna oarecum cunoscut.

Șiruri de cărți care nu aveau alt scop decît să-l facă să se simtă vinovat pentru faptul că avea un penis. Asta îi făcuse el ei? Înghiți cu greu, simțind că-l podidesc lacrimile, fiindu-i teamă de această emoție străină lui. Nu plînsese niciodată.

Nu prea avușese multe motive să plîngă. Rowena i-ar spune că este arogant, dacă s-ar crede răspunzător pentru feminismul ei. Un biet bărbat nu ar putea avea o asemenea putere asupra unei femei. Nu o femeie emancipată, liberă, cum era Rowena.

Aceasta se transformase într-un crustaceu decapod, care se tîrîse într-o carapace o idee prea strîmtă și acum nu mai putea să iasă de acolo. Carapacea se sudase de trupul ei și acum rămăsese prinsă în ea, neprofanată și intangibilă.

Noaptea trecută aproape că scăpase, permițîndu-i să se apropie de vulnerabilitatea ei, dar de îndată ce se îmbrăcaseră din nou, starea ei dispăruse.

Se agitase de colo-colo, cu eficiență distantă și bruschețe, tratîndu-l ca pe un intrus stîngenitor în viața ei. Își bătuse joc de manierele lui, de hainele lui și de caracterul lui făcîndu-l să se simtă la fel de nelalocul lui ca o rață în cuibarul găinilor.

Se duse la ușă și se uită o vreme spre atelierul în care știa că ea picta sau se gîndea sau făcea cine știe ce altceva.

Se gîndi să se ducă la ea, dar ceva, instinctul poate, îl opri. Se mai uită pentru ultima oară, îndelung, în jurul lui, apoi traversă trist, cu pași de lemn cabana, închizînd în sfîrșit ușa din față în urma lui.

Rowena surprinse zgomotul mașinii care se trezea la viață.

Își aruncă pensula și alergă la cabană.

— Hugo! strigă ea, alergînd prin bucătărie, lovindu-se de un scaun și făcîndu-l să zboare în fața ei. Ajunse la ușa din față exact în clipa în care micuța mașină roșie dădea colțul după cabană, așa încît chiar dacă o mai putea auzi, nu o mai putea vedea.

Cu inima bătîndu-i cu putere, asurzind-o, se întoarse înapoi în bucătărie, căutînd un bilet, un semn despre ce anume se întîmplase, de ce anume se hotărîse el să plece.

Dar nu găsi nimic. Se lăsă greu pe un scaun și-și puse capul în mîini, așteptînd ceva, o emoție care să pună stăpînire pe ea.

Rămase o vreme așa, nemișcată, fără să simtă nimic, așteptînd doar. Apoi, încetul cu încetul, lacrimile începură să i se reverse în tăcere pe obraji.

Rămase acolo pînă cînd lumina zilei se stinse și întunericul tăcut umplu cabana. Cu infinită grijă, găsi o lampă de petrol și se întoarse înapoi la atelier.

Se luptă cu gunoaietele ei de pictor și deschise un sertar mare. Apoi scoase de acolo pictura. Știa ce avea de făcut.

O transportă cu grijă afară din atelier. Luna își revărsa lumina printre nori și aruncă o rază fantomatică peste chipul tînăr al lui Hugo.

Zîmbi plină de tandrețea trăsăturilor bărbatului care nu mai exista.

Luă niște surcele uscate din teancul de lemne și construi o mică movilă în mijlocul curții pietruite de îngă cabană.

Îndepărtă globul de sticlă de pe lampă, mări flacăra albăstruie, luă o surcea și îi dădu foc. Puse apoi surceaua pe moviliță și suflă încet în flacăra, ca să o întindă. Deșurubă capacul unei sticle cu spirt alb și-i vărsă conținutul peste pînză.

Cînd în sfîrșit se consideră mulțumită de incineratorul ei improvizat, puse ceremonios pictura deasupra acestuia.

Se dădu înapoi și urmări cum flăcările își căutau și își făceau loc în jurul pînzei. Cînd atinseră lemnul uscat, lustruit, sfîrșiră și trosniră flămînde.

Umbre se lăsară peste chipul lui, pentru ca apoi flăcările să-l readucă din nou la viață. Cînd focul se întetî, începură să apară găurile.

Mijlocul tabloului parcă se curbă și vopșeaua se topea și se învolbura în uriașe răni, ca niște pustule. Rowena se forță să urmărească distrugerea sistematică a visului ei.

Poate că acum se va elibera, în sfîrșit.

27

De îndată ce Hugo se instalează în scaunul lui, apărui și Laura.

– Slavă Domnului că ați apărut! strigă ea. Toată lumea a încercat să dea de dumneavoastră. Unde naiba ați fost?

– Nicăieri important, mîrîi el, evitînd ochii curioși ai Laurei. Mi-am luat doar cîteva zile libere. Aveam nevoie să fac niște trieri și acum le-am făcut, deci am terminat.

– Bine. Mă bucur. David vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră. Leo Eden vrea o întîlnire cu dumneavoastră. Johnny vrea să vă vorbească despre... Fern...

– Altceva?

– Nu ajunge pentru început? Sigur, dacă vreți neapărat, mai pot scoate cîteva fleacuri.

– Bine, Laura, mulțumesc, izbucni el, puțin prea

rece. Nu era în dispoziție să-i suporte spiritele. Dă-mi-l pe David, da?

– Sigur, domnule, spuse Laura și o zbughi din încăpere.

– Femei afurisite, șopti Hugo în barbă.

– Unde dracului ai fost? Vocea impacientată a lui David îl irită și mai mult pe Hugo.

– Ascultă, ce e ăsta, un interogatoriu? Am plecat câteva zile. Este permis, nu-i așa?

– Nu, nu cînd ești în fruntea unei companii și nimeni nu știe unde ești. Lumea toată se poate prăbuși în jurul tău. De fapt, poate că așa s-a și întîmplat.

Hugo avu o viziune despre vulturi, avînd înfățișarea Rowenei, a lui David, a lui Ricci și a Oliviei, rotindu-se în jurul capului său, așteptînd să-și înfigă ghearele în carnea lui.

– De fapt, ce vrei?

Fermecător ca întotdeauna, se gîndi David, ignorînd tonul brutal al lui Hugo.

– Olivia este exagerat de dificilă în problema divorțului. Avocații ei au lansat o cerere pentru alte zece milioane. Spun că o vor sfătui să ceară casa, dacă nu ești de acord.

– Spune-le să renunțe. Nu primește nimic.

– Atunci o să te dea în judecată.

– Să mă dea. E dreptul ei.

– Da, Hugo, dar poate nu pe socoteala ta.

– Și atunci ce-mi propui? Să cedez?

– Părerea mea este că, avînd în vedere complexitatea și diversitatea situației – faptul că este fiica lui Easton, durata căsătoriei, că ea nu lucrează iar tu trebuie să-ți păstrezi compania așa cum este, trebuie să te gîndești la implicațiile unui proces costisitor și la

toată publicitatea de care va fi înconjurat.

Hugo fluieră enervat, printre dinți.

– Deci îmi spui să cedez, nu-i așa, David?

– Nu. Dar poate că ar trebui să te gîndești puțin. Ascultă, m-am gîndit la niște cifre și aș vrea să ne vedem mai tîrziu, cînd îți convine ție. Ca să le putem discuta în detaliu. Avem paisprezece zile la dispoziție, dintre care, trebuie să-ți spun, două au și trecut.

– Hmm! mîrîi Hugo. Vino aici la ora trei. David nu terminase să-i spună la revedere, cînd telefonul se întrerupse.

– Fă-mi-l pe Leo Eden! spuse Hugo, în interfon.

– Mulțumesc, se răsti și Laura, ridicînd telefonul. Doamne, uneori Hugo era într-adevăr imposibil.

– Leo, înțeleg că vrei să vorbești cu mine.

– Hugo, se auzi vocea încîntată a lui Leo. Ce mai faci, bătrîne?

– Nu chiar ca un bătrîn, dar mulțumesc, sînt bine. Tu?

– Niciodată nu m-am simțit mai bine. Ascultă, ții minte că am discutat despre *Oscar* și despre un anumit aranjament? Pentru că nu vreau să intru în detalii la telefon, ce-ar fi să ne întîlnim și să stăm de vorbă, ceva mai tîrziu? Am o idee care te-ar putea interesa. Diseară, la cină, te aranjează?

– La patru, după-amiază.

Hugo trînti telefonul și o sună pe Laura.

– David la trei, Leo la patru. Bine?

– Am înțeles, spuse ea răstit. Altceva?

– Da. Trimite-l aici pe Johnny Sharpe.

– De ce toată lumea în jurul meu pare să-și ia zborul? bombăni Hugo mai mult pentru el, ascultîndu-l

pe Johnny. Ce naiba se petrece aici? Părăsesc și eu biroul pentru două zile, vreme în care tu o lași pe fiică-mea să-și bage în cap o idee complet lipsită de noimă și pari să o ajuti să-și ducă planul la bun sfârșit vizitînd prăvăliile împreună cu ea, după care vii să mi te plîngi cît de îngrijorat ești pentru ea. De ce dracului nu ai oprit-o, omule?

– Pentru că este prea al naibii de încăpățînată! strigă Johnny. Este fiica ta, Hugo. M-am dat de ceasul morții dacă să-ți spun sau nu și, dacă nu s-ar fi amestecat cu Alexander, probabil că mi-aș fi văzut de treburile mele. Iar acum i-a venit ideea asta cu închirierea unui magazin și fabricarea de cosmetice ca și cum așa ceva ar fi floare la ureche.

– Atunci de ce nu o oprești?

– Ți-am spus. Nu vrea să asculte. Poate reușești tu.

Hugo rîse amuzat.

– Ah, nici nu o să mă asculte. Nu am nici o șansă. Nu are rost să încerc. Este o fată a naibii de hotărîtă. Tot ce putem face, Johnny, este să stăm și să așteptăm. Să fim cu ochii pe ea, desigur, cu discreție.

– Să o spionăm, vrei să spui?

– Nu aș spune chiar așa, Johnny. Să fim doar atenți în ce-l privește pe Alexander. Să fim siguri că nu-i face vreo figură.

– Mulțumesc. Asta este tot ce-mi lipsea, să-l urmăresc pe șarpele ăsta.

– În timpul serviciului, băiete.

– Eu sînt director de producție, nu spion.

– Dar ea este asistenta ta și răspunzi pentru ea.

– Este fiica ta.

– Atunci o să te ajut. Fii liniștit, Johnny. O să se

plictisească repede de ideea asta a ei, cînd o să-și dea seama că este nevoie de mult mai mult decît de cîteva sticlute pline cu poțiuni buncii și de un magazin în Covent Garden, ca să aibă succes în industria cosmetică. Dar am senzația că trebuie să descopere de una singură lucrul ăsta.

– Este al naibii de adevărat. Să-i spun că te-ai întors?

– Vin eu pe-acolo mai tîrziu.

Adevărul era că Hugo nu era foarte nerăbdător să dea ochii cu Fern. Se temea de întrebările ei despre cum a fost călătoria, despre ce s-a întîmplat între mama și tatăl ei. Și nici nu dorea cine știe ce să-și aminteaască de irlandezele cu păr roșcat. Mai bine de douăzeci de ani însemnau al naibii de mult timp pentru nutrirea unui vis. Două zile i-au oferit o cale al naibii de șocantă ca să scape de acest vis.

Cînd apărură Leo, Hugo se simțea deja bătut, învințit și epuizat atît emoțional, cît și fizic. Era sătul și obosit de pretențiile Oliviei în privința divorțului, sătul de banii ăia nenorociți. Nu dorea decît să scape de ea, ca să-și poată face propria lui viață.

Acum știa că, în sfîrșit, trecuse timpul trăirii în trecut. Trebuia să-și facă o viață, să și-o trăiască, atît cît i-a mai rămas din ea, mult mai din plin decît o făcuse pînă acum. Stătuse și ascultase sfatul sincer al lui David.

– Mai dă-i încă cinci milioane, Hugo, și scapă de ea. Un aranjament final și definitiv, spusese acesta.

Doamne, cît de bine suna. Părea să fie săptămîna aranjamentelor finale și definitive. Poate că trebuia să ia asta ca pe un semn de bun augur.

– Adevărul este, Hugo, îi întrerupse gîndurile vocea lui Leo, că m-am gîndit la asta încă de cînd i-ai vîndut lui *Cooper* liniile acelea și avînd în vedere divorțul – sper să nu te superi că pomenesc de el – am senzația că nu ți-ar strica o mică infuzie de capital, în compania ta. Și, efectiv, mi-ar plăcea să mă implic în compania *Oscar Rees*, personal.

– Cauți o slujbă? Hugo încercă să nu pară neîncrezător, dar nu reuși.

– Nu, rîse Leo încet. Nu o slujbă. Mi-ajunge cea pe care o am acum. Aș vrea să devin acționar, un fel de director ne-executiv, dacă vrei. Asta dacă există ceva acțiuni disponibile, în clipa de față.

Hugo zîmbi cu toată fața. Nu-și spusese el, chiar adineauri, că în viața lui începea o nouă etapă? Să dea naibii toate prostiile vechi și s-o ia de la început?

– Cum îți sună zece la sută?

– Zece la sută îmi sună cît se poate de în regulă. Leo îi întoarse lui Hugo zîmbetul.

– Bine. Îi spun avocatului meu să întocmească hîrtille. O să-ți vînd cîteva din acțiunile mele. Douăsprezece milioane, domnule Eden.

– Ah... dar asta înseamnă cu două milioane mai mult decît mi-am făcut eu socotelile.

– Știu. Acceptă sau renunță.

– Accept.

– Bine.

Hugo se ridică în picioare și întinse mîna peste birou.

– Bine ai venit la *Oscar Rees*, Leo.

– Bineînțeles, acesta va fi un aranjament discret, cred că înțelegi, zise Leo, uitîndu-se la ea. Nu aș vrea ca personalul de la *Cooper* să-și facă o idee greșită.

– Un investitor particular? Desigur. Sînt sigur că vei fi cît se poate de mulțumit de investiția ta.

– N-am nici o îndoială, spuse Leo, enigmatic.

Leo cobora în jos pe Long Acre, cu mîinile în buzunare, fluierînd încetișor. Știa exact încotro se îndrepta, pentru că aseară trecuse cu mașina pe acolo. Apropiindu-se de magazin, încetini pasul și se opri în fața vitrinei noi, strălucitoare.

– Nu e rău, bombăni numai pentru el, studiind scrisul aurit, de pe geamul vitrinei.

Deasupra intrării, cu litere de o șchioapă, era scris, într-un arc uriaș, *Donleavy*. La intrarea în magazin stăteau de strajă doi lauri.

– În curînd vor face picioare... spuse numai pentru el. Se uită prin geamul de la vitrină, cu o mîină la ochi ca să se ferească de lumina soarelui și privind îngruntat înăuntru. Și brusc surprinse o mișcare în dreptul rafturilor. Fern se balansa destul de precar în vîrfurile unei scări de lemn, strîngînd la piept un braț de sticlute. O privi cîteva clipe cum așeza cu grijă încărcătura pe rafturi și coborînd apoi scara. Din doi pași, Leo trecu prin ușa deschisă.

Fern era aplecată deasupra unei cutii uriașe de carton. Avea părul strîns sus, într-un triunghi de bum-bac, iar acolo unde bluza îi ieșise din blugi, se vedea o interesantă bucată de piele goală. Fern se îndreptă cu grijă, în brațe cu un alt transport de sticlute.

– Vrei să te ajut? o întrebă el, cu dezinvoltură.

– Dumnezeule! strigă Fern luptîndu-se să nu scape încărcătura din brațe. Ce m-ai speriat!

– Îmi pare rău, îi spuse el, zîmbindu-i. Nu am vrut. Se vede că ești foarte concentrată.

Fern puse sticlutele pe tejghea și-și potrivi baticul, împingîndu-l pe spate, de pe fruntea asudată. Își șterse apoi mîinile pe șorțul mare, în dungi.

– Sînt. Am o mulțime de lucruri de făcut. Peste o săptămînă deschidem și cea mai mare parte a sticluteilor sînt încă în cutii. Nu fac decît să aranjez și să rearanjez sticlute. Pînă și în somn fac asta.

– Nu ai nici un ajutor? Unde ți-e personalul?

– I-am trimis pe amîndoi să cumpere sandvișuri și lac.

– Lac?

– Pentru rafturi.

Fern își încrucișă brațele, simțindu-se groaznic de stingerit. De ce o făcea el să se simtă întotdeauna așa? Ca de obicei, Leo părea enervant de stăpîn pe el, așa cum stătea acolo cu mîinile în buzunare zîmbindu-i.

Leo se uită prin magazin, plimbîndu-și ochii peste rafturile de modă veche. Luă în mînă o sticlută mare. Îi plăcea cum îi simțea greutatea în mînă și atinse capacul rotund, moale, observînd cît de bine se potrivește în palma lui.

– Drăguț, comentă el, foarte drăguț. Eticheta fusese minunat decorată cu o acuarelă reprezentînd un buchet de levănțică, legat cu o fundă roz. Pe conturul arcuit al părții superioare a etichetei era scris *Don-leavy*, din nou cu litere de aur.

Hîrtia avea ușoare protuberanțe, dînd impresia unui pergament. Leo puse sticluta înapoi pe raft și luă alta, în timp ce Fern îl urmărea, tăcută. Se uită prin toate rafturile și în sfîrșit descoperi borcănașele acelea mici, cu căpăcele de argint, de care Fern era în mod deosebit încîntată.

– Ce naiba? Leo luă borcănașul și citi eticheta minusculă: *Cremă de față cu trandafiri și miere*. Îți vine să o mănânci. Leo mai luă un borcănaș. *Tonic pentru față din păducel și castravete*?

Fern se uita la chipul lui, neîndrăznind nici să respire.

– *Emolient pentru baie, cu portocale și magnolia*? Parcă ai deschide un magazin alimentar, nu unul de produse cosmetice. Cît despre toate dimensiunile astea, cred că ai acoperit o mare gamă de prețuri, ia să văd.

– Cel mai mic preț începe de la 3,99 lire, iar cel mai mare e de 8,99 lire. Borcănașele cu căpăcele din argint costă 25 de lire. Asta pentru că sînt puțin mai speciale.

– Ei bine, trebuie să te felicit, Fern. Totul arată splendid.

În ciuda reticenței, aceasta îi zîmbi cu toată fața.

– Chiar crezi asta?

– Cred. Și cred că lumea o să facă coadă la tine, cît ține strada. Cum stai cu publicitatea?

– Vinerea viitoare seara, or să vină aici cîțiva prieteni și presa, pentru un păhărel, iar apoi, sîmbătă, începe totul.

– Hugo a văzut locul?

– Nu. Așteaptă pînă vineri seara. Face parte din cei mulți care cred despre mine că sînt complet nebună. De fapt, continuă ea uitîndu-se la ceas, nici n-ar fi trebuit să fiu aici, acum. Este ora mea de masă, așa că mi-am spus să vin să mai arunc o privire. Nu am putut rezista. Abia aștept să-mi suflec mînele și să aud țacănind casa de bani.

– Ce-ai spune dacă m-aș autoinvita și eu vineri

seara? Mi-ar face plăcere să te ajut să primești numai elogii.

– Cum să nu? spuse ea, surprinsă. Dacă nu ai altceva mai bun de făcut...

– Dacă m-ai accepta, nu aş lipsi pentru nimic în lume, spuse el, zîmbind.

– Atunci... la şapte seara.

– Bine, ne vedem atunci, promise Leo şi dispăru înapoi, pe uşă. Fern începu să fredoneze încetişor, simţindu-şi inima mai uşoară, aşa cum nu o mai simţise de zile întregi.

Cînd Fern reveni la *Oscar Rees*, îl găsi pe Johnny făcînd paşi în faţa biroului ei, într-o cruntă dispoziţie.

– Ah, în sfîrşit te-ai întors! mîrîi el.

– Nu am lipsit decît o oră şi jumătate.

– Fern, în fiecare nenorocită de pauză de masă lipseşti cîte o oră şi jumătate. Şi la 5:30 punct, dispari. Te transformi într-un adevărat mic funcţionar, tot timpul cu ochii pe ceas.

– Nu mi-am dat seama că asta poate crea probleme. Treaba mi-am făcut-o, da?

– Da, da, fireşte că ţi-ai făcut-o şi chiar în mod strălucit. Doar că îmi este greu să lucrez cu cineva a cărui minte pare să fie tot timpul în altă parte.

Îi văzu privirea rănită şi regretă pe loc cele spuse. Nu-i putea reproşa nimic în ce priveşte munca ei şi, în parte, asta era necazul. Ar fi vrut să aibă un motiv să fie supărat pe ea, îi căuta aproape pricină şi în ruptul capului nu putea pricepe de ce.

– Ascultă, e în regulă, uită ce-am spus.

– E-n regulă. Sînt foarte conştientă că nu trebuie să las să se interfereze *Donleavy* în treaba mea de aici. Tu însă ai senzaţia că se interferează.

Johnny o conduse la scaunul ei.

– Stai jos, spuse el cu blîndețe, cocoțîndu-se pe marginea biroului ei și studiînd dușumeaua, incapabil să-i înlînească privirea.

– Ai făcut o treabă excelentă cu planul de marketing pentru *Ozzie*. Știi ce mult i-a plăcut lui Hugo ideea de a sponsoriza prezentarea anuală a școlii de modă *St. Martin*. Este exact piața de care avem nevoie pentru *Ozzie* și a fost o idee inspirată să dai elevilor să deseneze un T-shirt. Asta va face multă presă și, de aici, vînzare. Și tot ideea ta a fost aceea a unei sesiuni anuale cu directorii magazinelor-în-magazin, avînd ca scop prezentarea la zi a produselor noastre, oferindu-le totodată ocazia să se simtă bine la *Oscar*. Gîndește-te numai cum or să se străduiască toți, cînd vor ști că vor avea un weekend la Paris, la hotelul *George V*, din partea firmei *Oscar Rees*, pentru cel mai mare plan de vînzări.

Fern ridică din umeri.

– E cît se poate de limpede.

– Așa par întotdeauna ideile bune – îndată ce s-a gîndit cineva la ele. Or, tu te-ai gîndit. Cum ți-ar putea cineva găsi vreo vină?

– Atunci de ce te porți ca și cum ai avea ceva împotriva mea?

– Nu știu. Poate pentru că m-ai intimidat, pentru că ești atît de a naibii de minunată.

– Johnny! Se uită intens la el, încercînd să descopere dacă vorbea sau nu serios. Nu poți gîndi așa ceva.

– Așa presupun.

– Doar știi că nu-ți vînez postul.

– Așa cred. Nu aici e locul tău. Și, în plus, faci

oricum jumătate din munca mea.

— Dar am crezut că asta trebuia să fac, să fiu asistenta ta, spuse ea, indignată.

Johnny se ridică și începu să cutreiere prin încăperea mică.

— Știi ceva? Uită totul. Nu ar fi trebuit să spun nimic, în regulă?

— În regulă. Și apropo, spuse ea încet, în timp ce Johnny se îndrepta spre ușă, mâine începe procesul lui Paul. Deci nici mâine nu o să fiu aici. Nu știu cât vor avea nevoie de mine, acolo.

Johnny își dădu una în cap.

— Iisuse Cristoase, îmi pare rău, Fern. Ce idiot sînt. Vin cu tine.

— Las-o baltă.

Fern încercă să zîmbească, dar zîmbetul îi ieși cam creț.

— Tu rămîi aici, pe baricade. Nu ne putem permite să lipsim amîndoi.

Johnny ieși din cameră dorindu-și să fi avut curajul să-și pună singur ștreangul de gît.

Fern scutură din cap. Poate că de data asta îi dăduse și ea o lovitură sub centură, dar era adevărat că a doua zi avea procesul și nu știa prea bine cum o să se descurce. Singurul lucru bun în privința asta era că avocații îi spusese că Paul intenționa să-și recunoască vinovăția, ceea ce însemna că totul se va sfîrși mai repede. Prezența ei era doar o formalitate, pentru cazul în care judecătorul ar fi avut întrebări de pus sau în eventualitatea că nu ar fi mers ca lumea ceva, în timpul procesului. Încercase să nu se gîndească deloc la proces.

Sună telefonul de pe biroul ei.

– Fern.

Recunosc imediat vocea liniștitoare a lui Alexander.

– Draga mea Fern, zise acesta, cum merg lucrurile?

– Ah, bine, mulțumesc, Alexander. Extenuant, dar bine. Ce mai e nou pe la clinică?

– Săptămîna viitoare trebuie să fim gata de funcționare. E splendid, nu? Oricum, nu am vrut decît să-ți cer un serviciu.

– Sigur, spuse ea, dă-i drumul.

– Știi, am avut o mică discuție cu unul din consultanții de aici. Adevărul este că tipul e puțin cam de școală veche, dacă înțelegi ce vreau să spun. Se pare că pune puțin la îndoială ideea noastră de a oferi tratamente cosmetice sub obrocul fundației. Pretinde că asta înjosește munca fundației. Oricum, m-am gîndit că poate nu ar fi rău să stai de vorbă cu el, avînd în vedere că ești cine ești în consiliul de administrație și eventual să-i spui că o importantă parte din veniturile micii noastre asocieri va căptuși cuferele fundației – și din care, rîse el, se vor plăti, pînă la urmă, salariile acestor neghiobi bătrîni. Te-ar deranja foarte rău chestia asta?

Fern oftă greu, în receptor. Țasta era ultimul lucru de care mai avea nevoie.

– Nu, Alexander, bineînțeles că nu mă supăr. Despre cine e vorba?

– Cameron Hope-Dickins. Sper să reușești să faci în așa fel, încît să scăpați de el.

Fern își luă fața în mîini. Avea de făcut două rapoarte pentru Johnny, iar după izbucnirea acestuia de mai adineauri, trebuia să le facă în așa fel, încît să

iasă trăsnet. Apoi trebuia să-l convingă pe Hugo că nu fura din timpul companiei. Diseară trebuia să se ducă la Malvern să-l întâlnească pe șeful producției de acolo în legătură cu viitoarele livrări de mărfuri *Donleavy*, după care să mai dea un ultim telefon tuturor ziariștilor care urmau să vină vineri seara. Iar mâine la 11:30 trebuia să se ducă la proces.

Prin ochii încetoșați de griji, întrezări un număr pe care-l ignorase curajoasă de câteva zile încoace și, fără să stea pe gânduri, apăsă pe taste.

– Relații cu publicul – Josephine Adams. Glasul fetei suna eficient și preocupat.

– Sînt Fern Donleavy. Aș vrea să vorbesc cu Josephine Adams. Aș avea nevoie de ajutor pentru o... petrecere de inaugurare... de azi în patru zile. Credeți că mă puteți ajuta?

Ce rost ar avea toți banii ăștia, dacă s-ar omorî muncind atîta, înainte să apuce să se bucure de ei?

Leo citea ziarul cu deosebit interes. Mica fotografie a lui Fern îi atrăsese atenția. Era un articol despre procesul ticălosului aceluia de Paul.

Citind cele câteva rînduri, simți cum i se strînge nodul din capul stomacului. Judecătorul acceptase pledoaria de vinovăție și sentința fusese amînată. Ochii lui Leo se micșorară periculos. Spre binele lui, băiatul ăsta făcea mai bine dacă se ruga să fie închis undeva pentru o bună perioadă de vreme. Căci dacă pune el, Leo, mîna pe el, o să spună că a avut noroc dacă o să mai meargă vreodată. Blestemă telefonul care-l tulbură cu țîrîitul lui și se răsti în receptor.

– Leo, slavă Domnului, începu să se reverse în aparat vocea mieroasă a Indiei. Toată ziua am încer-

cat să te prind. Începi să devii înspăimântător de imposibil de găsit.

– Adevărat? Îmi pare rău.

Leo încerca să-și ascundă nerăbdarea din voce. Ochii îi căzură pe teancul de mesaje lăsat de secretara lui.

– Am fost foarte ocupat.

– Ei, mi-am închipuit eu. Am sunat doar ca să-ți amintesc de vineri.

– Vineri?

– Doar n-ai uitat, iubitul? oftă aceasta, exasperată. Baletul, ți-amintești? Am bilete pentru *Covent Garden*. După care ne întâlnim cu mama și cu tata, la cină. Deci, cum facem? Ne întâlnim acolo, la 7:15?

Sprîncenele negre i se uniră într-o cută adîncă. Uitase cu desăvîrșire.

– Ascultă, India, a intervenit ceva. Nu cred că o să fiu în stare să reușesc.

– Leo, trebuie să reușești. Am comandat biletele astea de săptămîni întregi.

– Știu, știu. Îmi pare sincer rău. Dar trebuie să mă ocup de o nouă propunere de afaceri. Este foarte important. Chiar nu cred că o să reușesc să scap.

– Nu poți contramanda întâlnirea? Te rog, încearcă, dragule. În ultima vreme, abia dacă reușim să ne mai vedem. Și mi-ai promis.

– Nu, spuse el ferm. Nu o pot contramanda. Îmi pare sincer rău, dar nu pot face absolut nimic. Poate că mama ta...

– Vreau să merg cu tine, nu cu mama, Leo. Pentru Dumnezeu, Leo, se presupune că între noi există o legătură. În ultima vreme am început să mă întreb dacă te mai interesează.

Leo nu putea fi convins să se lanseze într-o discuție mai gravă. Avea de dat cîteva telefoane înainte de a părăsi biroul și nu avea timp de pierdut ca să discute acum despre viața lui sentimentală.

– Sigur că mă mai interesează, spuse el, ca un automat. Ascultă, ce-ar fi să luăm masa împreună, sîmbătă? Faci tu rezervările unde vrei și-ți promit că vom avea o seară minunată. Zău că îmi pare rău pentru vineri, dar nu pot face nimic.

– Sînt tare supărată, zise ea, cu tonul unui copil răsfățat. Ești foarte rău, Leo.

– Se întîmplă, India. Știi bine cît sînt de ocupat.

– Și eu sînt ocupată, dar aici e o chestiune de priorități, nu crezi?

– Ascultă, India, trebuie să plec. Sună-mă sîmbătă dimineață.

Pentru nimic în lume nu ar fi ratat el seara deschiderii, organizată de Fern. Era convins că va fi o seară cît se poate de interesantă.

India clocotea de indignare cînd Fenella, asistenta ei, intră în birou.

– Ce mai e? izbucni India.

– Scuză-mă, dar ți-am adus doar faxurile. Am crezut că...

– Ce e? Ceva important?

– Nu cred. Doar detaliile cerute de tine pentru articolul despre bijuteriile tibetane. Nu există decît vreo două locuri în toată țara cu asemenea chestii și amîndouă, în sud.

– Deci oricine vrea așa ceva trebuie să și le comande prin poștă, nu? India oftă disperată. Dă-l altcuiva, da? Îmi închipui că ai verificat efectiv.

– Da, am verificat.

Fenella începu să se retragă. O ura pe India cînd avea toane. În asemenea momente devenea insuportabilă. Nu mai era deloc amuzant să lucrezi pentru ea.

– Și altceva?

Tonul Indiei o făcu să se oprească în loc.

– Doar o invitație la deschiderea unui magazin. O să i-o dau uneia dintre fetele de la Evenimente, dacă vrei. Nu cred că ții să mergi.

– Nu-mi dau seama de ce se așteaptă lumea ca redactorul șef adjunct al revistei *A la Mode* să manifeste interes pentru fiecare dugheană care-și inaugurează apariția. În timp ce vorbea se uita pe fax. Stai așa! spuse ea, brusc. Fern Donleavy. Asta e fata de la Oscar Rees! Deci deschide un magazin în care vinde cosmeticelele bunicii ei, nu-i așa? Ce idee stupidă. Știi, aproape că-mi vine să merg și eu acolo. Ia să vedem, cînd e? Vineri... aha. Continuă să studieze faxul. Ascultă, Fenella, îți place baletul?

– Da, dar e ceva vreme de cînd n-am mai fost la vreun spectacol. A devenit atît de al naibii de scump.

– Ce-ai zice să mergi la *Covent Garden*, vineri seara? Am două bilete și... nu pot merge. Dacă vrei, ți le ofer ție.

– Dacă ești sigură... ar fi minunat. Mulțumesc, India. Fenella încerca să-și ascundă șocul. India nu prea era cunoscută ca foarte darnică.

– Bine. Ți le aduc mîine.

Fenella închise după ea ușa biroului Indiei. Odată și odată tot o să fie în stare s-o înțeleagă pe femeia asta. Poate.

În timp ce asculta vocea afectată a lui Cameron Hope-Dickins care turuia întruna, Fern își făcea în minte tot felul de studii de timp și acțiune, frământîndu-se dacă va putea avea sau nu, în jurul orei cinci, cele două sute de caiete de presă scrise, tipărite și colaționate, cînd pînă atunci nu mai rămăseseră decît două ore și jumătate.

Încercă să nu se răsucească în scaun, stăpînindu-și nerăbdarea strîngînd din pumni, pe sub masă.

Zîbind cu înțelegere printre dinții încleștați, dădu preocupată din cap, cînd doctorul își expunea pentru a zecea oară punctul de vedere.

– Domnișoară Donleavy, trebuie să-mi înțelegeți poziția. Sînt unul dintre cei mai buni chirurghi plastici din lume și trebuie să fiu foarte atent cu reputația mea. Sînt sigur că înțelegeți.

– Bineînțeles, domnule Hope-Dickins.

– Și întotdeauna am fost mîndru să lucrez pentru Fundația *Rees*.

– Da.

– Dar la cea mai mică aluzie că se vor efectua aici tratamente cosmetice dubioase, sub auspiciile clinicii, datoria mea va fi să îmi retrag serviciile. Am fost suficient de clar?

– Ca lumina zilei, domnule Hope-Dickins. Eu nu pot decît să vă asigur din nou că domnul Alexander Easton va lucra sub stricta supraveghere a unor eminenți specialiști și că procedeul care va fi folosit a fost deja experimentat în Statele Unite. Noi vom aduce importante servicii viitorului tratamentelor cosmetice, cum ar fi faptul că acestea vor fi aplicate de profesioniști și nu de niște afaceriști dubioși, necalificați, interesați numai de cîștig.

– Hmm! Eu cred că toată povestea asta este o mare greșeală. Uite, de exemplu, cineva ca tine...

Mîna lui Fern se ridică inconștient la obraz. În cîteva săptămîni devenise expertă în tehnica machiajului.

Uneori, într-o anumită lumină, cicatricile erau aproape invizibile și descoperise că putea uita de ele multă vreme.

– Acesta este un caz în care tratamentul se justifică. Dar eu unul nu reușesc să găsesc justificarea etică în cazul femeilor care-și bat joc de pielea lor, în goana după tinerețe.

– Domnule Hope-Dickins, spuse Fern cu fermitate, vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați făcut cunoscute părerile dumneavoastră pe care va trebui firește să le aduc la cunoștința consiliului de administrație. Acum nu vreau decît să vă asigur încă o dată că fundația va

profita enorm de veniturile pe care le va aduce clinica.

– Da. Dar eu îi voi urmări îndeaproape, domnișoară Donleavy, îndeaproape.

– La fel și eu. Iar acum, continuă ea, luptându-se să-și păstreze zîmbetul, într-adevăr nu vă mai pot reține.

Fern se ridică în picioare.

– Pîna la prima întîlnire, domnișoară Donleavy, zise doctorul, zîmbind cu amabilitate.

– Of! respiră Fern după ce scăpă de claustrofobia dickensiană a încăperilor din Harley Street. Dar dacă Alexander o duce de nas cu clinica lui, capul ei va sta pe butuc.

Își scutură părul, desfăcîndu-l din fundă și începu să o ia la fugă. Două sute de prezentări pentru presă, înapoi la Queen Anne's Walk ca să facă un duș și să se schimbe repede după care, la 5:30, la magazin. Imposibil.

La ora șapte, Fern făcea ultimele retușuri la ciorchinii de baloane aurii, ornamentîndu-i cu imense funde de mătase.

Personalul de la firma de relații se agita prin jur, controlînd băuturile și mîncarea, iar Fern se întreba cum se vor înghesui două sute de trupuri în ceea ce devenise deodată un spațiu imposibil de mic.

Curînd după aceea, tocmai cînd Fern luă în mînă o încurajatoare cupă de șampanie, pe ușă își făcu apariția un grup de invitați.

Fern se prezintă și făcu conversație despre produsele ei. Se scuză politicos cînd observă afară Bentley-ul lui Hugo.

Acesta se chinuia să se extragă din mașină, în

mînă cu un imens buchet de trandafiri roșii care îi ascundeau partea superioară a trupului.

Fu nevoit să se întoarcă într-o parte ca să intre pe ușă. I le pasă lui Fern, ușurat.

– Draga mea, îți urez tot norocul din lume.

– Mulțumesc, îi răspunse aceasta, numai zîmbet. Sînt superbi. O să găsesc un loc vizibil, unde să-i așez. Vino acum să bei ceva.

În timp ce Fern dispăru în încăperea din spate după o vază, Hugo profită de ocazie să se uite în jur, la rafturile minunat aranjate.

Ochii lui se plimbară peste sticlutele și borcanele asortate și Fern îi urmări din fundul magazinului zîmbetul care i se așternea treptat pe față. Reveni alături de el și așteptă.

– Minunat! strigă el. Bine făcut. Știam că, o să reușești.

Fern își spuse că ar fi o mojie din partea ei să-i amintească acum că de fapt el crezuse că ideea ei era ridicolă.

– Arată absolut superb. Cum naiba ai reușit, într-un timp atît de scurt și numai în timpul tău liber, draga mea?

– A fost o muncă a naibii de grea – și n-aș fi reușit niciodată dacă Johnny nu m-ar fi pus în legătură cu unele dintre relațiile lui, care m-au ajutat să găsesc compania care să-mi fabrice sticlele și manufacturile din Malvern. Sînt epuizată, dar cred că a meritat. O să aflu asta, cred, în următoarele cîteva zile. Singurul lucru de care mai am nevoie, după seara asta, sînt clienții.

Lumea începu să apară în valuri și Fern trebui să întrerupă discuția ei cu Hugo.

Chipuri necunoscute îi zîmbeau, felicitînd-o și spunîndu-i cît de minunat, pur și simplu, era totul. Zumzetul conversației umplu încăperea și începu să-i fie greu să mai audă ceva.

Se aprinseră cîteva reflectoare și cineva, printr-o stație radio, o rugă să iasă afară cîteva minute, pentru interviuri. Pînă acum, totul mergea bine...

Prea înnebunită ca să se mai simtă nervoasă, Fern răspundea cu dezinvoltură întrebărilor, observînd că trotuarul se umpluse repede cu trupuri.

Îl văzu în depărtare pe Johnny însoțit de Zak, fotografii. Acesta îi făcu semn și ea îi trimise o sărutare. Simți apoi o mîină fermă pe cotul ei și se întoarse ca să se pomenească privind direct în ochii întunecați și zîmbitori ai lui Leo.

– Felicitări! spuse acesta în șoaptă, cu buzele atît de aproape de urechea ei, încît îi putea simți pe piele răsuflarea fierbinte. Se pare că recepția ta are un succes formidabil.

– Slavă Domnului, rîse ea. Dar abia dacă recunosc pe cineva. Am lăsat totul în sarcina unei companii de relații cu publicul. Efectiv nu am mai avut timp.

– Eu aș zice că a fost o hotărîre extrem de deșteaptă. Te simți bine, Fern?

– Da, dădu aceasta din cap. Mă simt minunat. Pur și simplu nu-mi vine să cred că e gata totul. Ultimele săptămîni au fost un coșmar organizatoric. Haide să-ți dau ceva de băut.

– Nu, nu. Îți aduc eu ție. Ești mult prea solicitată. Zău așa. Te găsesc eu, în cîteva zile.

Fern îi urmări silueta înaltă deplasîndu-se aproape fără efort prin marea de oameni. Întorcîndu-se, îl văzu pe Johnny care o urmărea cu privirea.

Încercă să se ducă la el, dar constată că drumul îi era blocat de o femeie cu părul tuns zero. Gura i se deschise de groază când se pomeni uitîndu-se în ochii intriganți ai lui Alix.

– Fern! strigă Alix, încîntată. Ce mai faci? De săptămîni încerc să iau legătura cu tine. Știu că ai fost ocupată.

– Ce cauți aici, Alix? În glasul ei se citea sila nemască.

– Am fost invitată. Bună șampanie, spuse ea ridicînd paharul și dîndu-i pe gît, cu satisfacție, conținutul. Și bun potol, mai spuse îndesînd în ea sandvișuri cu somon-fum.

– Știu că ai tupeu!

– Zău că nu știu ce vrei să spui. Mă gîndisem să scriu ceva despre tine. Ce zici? Poate că o să-mi dai un interviu. Sînt convinsă că o să te bucure publicitatea.

– Îmi pot imagina ce fel de articol ai scrie tu despre mine, Alix. Mulțumesc, dar nu.

– Treaba ta, ridică aceasta din umeri. Tu pierzi. Deci, cum te simți ca vînzătoare?

– Îți propun să-ți termini șampania și să te cari.

– Pot folosi asta în articolul meu?

– Du-te dracului, Alix.

– Fern? Glasul cunoscut, ușor indecis, o salvă.

– Ricci! strigă Fern, fericită. Ce bine îmi pare că te văd aici. Vino să-ți arăt totul. Cu bine, Alix, mai spuse ea peste umăr.

– Pe curînd, Fern.

Fern se scutură.

– Cumplită femeie, spuse ea printre dinți. Asta trebuia înecată la naștere.

– E ceva neobișnuit la tine să fii așa de directă, Fern.

Fern rîse.

– Crudă, vrei să spui. Crede-mă, este o scorpie perfectă. Haide cu mine și spune-mi ce părere ai.

Ricci puse o mîină pe brațul lui Fern, reținînd-o.

– Hugo e aici? o întrebă ea, ușor nervoasă.

– Îhî, deși Dumnezeu știe unde.

– M-am gîndit că o să fie. Poate că dacă aș rămîne în partea asta a camerei...

– Nu fi proastă. Nu trebuie să te ascunzi într-un colț. Vino cu mine, te ajut eu să spargeți gheața.

NU-ul lui Ricci izbucni cu atîta vehemență, încît Fern încremeni pe loc.

– Am vrut numai să te felicit, draga mea. Efectiv nu pot să rămîn. Însotesc niște prieteni, la masă. Mă așteaptă afară.

O sărută ușor pe Fern pe obraz și dispăru, lăsînd-o pe Fern dînd din cap, dezamăgită.

Doamne, ce proastă poate fi generația asta mai în vîrstă. După care Fern fu trasă într-un colț de un grup de ziariști. Începu să răspundă automat întrebărilor acestora.

– Scuzați-mă, mulțumesc. Scuzați-mă... vă supărați dacă... răsună vocea ascuțită de femeie, peste toată hărmălaia, ca un corn de ceață.

– Ei, Fern! Da, chiar tu ești.

Fern întoarse capul.

– India! Ce...

Fern își mușcă buza ca să nu repete ceea ce abia cu cîteva minute în urmă îi spusese lui Alix.

– Am primit invitația ta și mi-am spus să trec și eu pe aici pentru cîteva minute. Normal, am mai văzut

așa ceva. Nimic original, nu-i așa?

Fern înălță din sprâncene și așteptă.

– Un fel de magazin de lux cu articole de toaletă. Cine e în spatele tău?

– Nimeni. Doar eu.

– Ah, desigur. Uitasem. Ai toți banii de la *Oscar Rees*, nu? O mică moștenitoare nesperată, după cum mi-amintesc că am citit. Ei bine, îți dau șase luni.

– Pentru ce îți dai șase luni? o întrebă Fern, privind-o fără să-i vină să creadă.

Ochii Indiei se plimbară prin încăpere.

– Pentru încercarea ta. Este foarte greu să pătrunzi pe o asemenea piață, mai ales în vremurile astea.

– Mulțumesc pentru sfat, India. O să-l țin minte. Sînt sigură că n-o să-ți displacă să bei ceva.

– Șampanie? Mulțumesc, spuse aceasta, cu un ton de refuz.

– Arsenic mai curînd, zise Fern printre dinți.

– Ah, Fern, aici erai. Uite băutura pe care ți-am promis-o acum mai bine de o oră...

– Leo! Ce naiba...

– India!

Fern stătea între cei doi, surprinzînd privirea îngrozită de pe chipul lui Leo și efectivă stupefacție de pe cel al Indiei. Se pare că prezența ei fusese momentan uitată.

– Afaceri! strigă India. Ziceai că ai nu știu ce întîlnire importantă de afaceri. M-ai mințit.

– Nu te-am mințit. Asta este, spuse Leo, zîmbind spre Fern. Iartă-mă, Fern, dar trebuie să scuzi ieșirea Indiei. I-am explicat că trebuie să mă ocup de o întîlnire de afaceri, ceea ce și fac. Oricum, India, nu mă

așteptam să te văd aici. Mă gîndeam că la ora asta trebuie să fii pe la jumătatea primului act.

– Sînt convinsă, spuse ea sarcastic.

Apoi, ca și cum ar fi văzut totul cu încetinitorul, Fern o urmări uluită pe India luînd unul din paharele pline din mîna lui Leo și turnîndu-i conținutul în capul acestuia.

Leo căscă gura. Fern nu știa dacă să pufnească în rîs sau să rămînă stană de piatră. Luă un șervet de pe o sticlă din mîna cuiva și i-l oferîi lui Leo.

Șampania curgea pe fața lui, picurînd pe guler și pe revere. Pălăvrăgeala încetă cînd mulțimea deveni conștientă de drama care se desfășura în fața ei.

Camerele înregistrară și ziariștii își făceau loc cu coatele prin mulțime, să vadă mai bine.

India stătea în picioare, încremenită, cu paharul gol în mînă. Părea să fie aproape la fel de surprinsă de gest ca și toți ceilalți. Fără un cuvînt, se răsuci pe călcîie și dispăru.

– Femei! oftă Leo, în timp ce se ștergea.

– Poate că ai meritat asta, spuse Fern fără compătimire. Și ce voiai să spui prin întîlnire de afaceri? Asta îți închipui că faci acum?

– E prea devreme ca să-ți spun. Dar îmi place să-mi țin urechea lipită de pămînt. Ți-am spus că am fost impresionat de ce am văzut, dar așa cum ai zis chiar tu, încă nu ai deschis. O să trebuiască să așteptăm.

– Nu sînt o afacere, spuse ea, sfidător. Așa m-ai privit întotdeauna, da? Cînd eram internată la fundație, cînd erai atît de îndatoritor față de mine, o făceai pentru că eram o afacere, da?

Fern începea să-și piardă răbdarea.

Iar faptul că se aflau înconjurați de o mulțime intrigată nu contribuia cu nimic să o potolească.

– Mi-am făcut griji pentru tine.

– Prostii! Ți-ai făcut griji pentru că tocmai ai cumpărat *Vitale* și te gîndeai că ai cumpărat cioara vopsită. Asta este explicația bunăvoinței tale.

Leo o apucă de braț cu putere și o conduse prin mulțimea strînsă în cerc, mînia și neîncrederea citindu-i-se deopotrivă pe chip.

– Ascultă, fetiță proastă!

Fern încercă să se smulgă din strînsoare.

– Nu sînt o fetiță proastă, arogantule...

– În regulă. Nu chiar așa de proastă. Dar am venit la tine, cînd erai internată la fundație, pentru că ți-neam la tine. Te-am mutat acolo pentru că ți-neam la tine. Nu-ți dai seama ce efect a avut asupra mea imaginea ta zăcînd acolo, bandajată toată. Acum îmi pare rău că ți-am stricat petrecerea. Habar n-am avut că vine și India. A fost jenant pentru tine și îmi cer scuze. Și acum ar mai bine să plec.

Fern nu-și putea crede urechilor. Ținea la ea? Leo îi dădu drumul la braț și se îndepărtă de ea.

– Nu. Cuvîntul îi scăpase fără să-l fi putut opri. Vreau să spun...

– Nu vrei să plec?

– Nu sînt sigură, ridică ea din umeri, luptîndu-se cu emoțiile. Era derutată, confuză. Într-adevăr, el îi făcea vrăji. Se simțea nehotărîtă, aproape bolnavă. Nimic nu avea un sens. Brusc, se simți trasă spre el. Leo o cuprinse în brațe și-și lăsă gura, greu, pe a ei. Simți cum se prăbușește într-un fel de abis adînc, scufundîndu-se ca luată de un vîrtej ca și cum orice urmă de voință ar fi părăsit-o, topindu-se în el, incapabilă să se

smulgă. Respira sacadat. Gura lui era atît de fierbinte, atît de doritoare. Apoi, brusc, Leo îi dădu drumul.

– Vezi, spuse el încet, asta ce-ți spune?

Fern își duse mîinile la obraji și-și apăsă degetele pe tîmple.

– Nu știu, strigă ea. Pur și simplu nu știu.

– Să cinăm împreună...

– Dar...

– Inteligenta ta societate de relații cu publicul se va ocupa de tot. Tu nu mai ai ce face. În plus, cu cît stai mai mult pe-aici, cu atît toți pomanagiii ăștia vor rămîne și vor bea mai multă șampanie pe gratis. Este șic să-ți părăsești propria recepție.

– Nu-mi pasă de asta.

– Nu, rîse el încet, nu cred că-ți pasă. Dar te rog, haide să cinăm împreună. De mult trebuia să facem asta, Fern.

– Bine.

Se simțea ca și cum ar fi pus tocmai ștampila pe ceva ce s-ar fi putut dovedi a fi mai mult decît putea ea stăpîni.

Zak se uita la fața atentă a lui Johnny.

– Deci, bătrîne, îi tragi clopotele. Încetează să fii așa de transparent. Arăți ca un cîine bolnav.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, izbucni Johnny morocănos, luîndu-și cu greu ochii de la scena care se petrecea afară, de partea cealaltă a vitrinei. Știi foarte bine că am renunțat la femei cu multă vreme în urmă.

– Ei, omule, nu te supăra. Nu sînt gardianul tău. Dar nu-mi place să văd pe cineva la care țin, făcîndu-se de rîs. Și cred că mușchiul ăsta în sînge, care pare să fie gustos, tocmai ți-a suflat doamna.

– Da. Așa se pare, spuse Johnny abătut. Vino, să plecăm de-aici.

Alix dădu pe gît ultima picătură de șampanie și-și potrivi sacul de umăr. Micul lanț al întîmplărilor din seara aceasta fusese cît se poate de instructiv.

Era foarte mulțumită de ea însăși că se hotărîse să vină aici, doar ca să vadă ce-ar putea culege și folosi împotriva lui Fern cîndva, în viitor.

Fata asta avea prostul obicei să-și facă dușmani din cine nu trebuia. Judecînd după dușul bine țintit pe care India Duncan-Forrester i-l făcuse lui Leo Eden, aceasta nu se arătase deloc fericită de faptul că prietenul ei părea hotărît să pună șaua pe Fern. Da, Fern și India aveau un mic interes comun, de fapt. Alix știa deja ce avea de făcut.

Părea oarecum inevitabil ca Leo să o invite pe Fern la el acasă, pentru cafea. Părea mai mult decît inevitabil ca biata cafea să fie complet uitată, iar Fern să fie condusă, încet, în dormitorul acestuia.

Rămase acolo, abia îndrăznind să respire, în timp ce Leo îi lua de pe umeri jacheta din lînă moale. Îi privi chipul cînd el îi descheie, îndemînatic, micii nasturi din perle de la bluza ei subțire și i-o înlătură de pe umeri, dîndu-i la iveală sînii goi.

Tremurînd acum, începu să-i desfacă fermoarul pantalonilor și o ajută să iasă din ei. Fern rămase acolo, cu brațele de o parte și de alta a trupului, tremurînd de dorință, cînd Leo întinse mîna și o trase spre el. Sînii i se atinseră de cămașa lui aspră de bumbac.

O simțea rece, pe sfîrcuri. Și trupul lui încordat, liniștitor de puternic, care se lipea tare de ea.

O împinse încet și cu blîndețe în jos pe pat, plimbîndu-și ochii nesățioși peste trupul ei, în timp ce-și scotea cămașa.

Fern își duse brațele deasupra capului, își îndoi genunchiul și așteptă...

Se minună la vederea trupului puternic, a pielii strălucitoare, măslinii, a părului moale, negru, care pornea dintre sfîrcurile lui ca un triunghi ce cobora îngustîndu-se în jos, spre pîntece. Ochii i se opriră asupra penisului mîndru, pe pielea mătăsoasă, întinsă, pe care tînjea să o atingă.

Leo se lăsă deasupra ei, aproape scoțîndu-i sufletul din trup. Gura lui ardea pe a ei, devorînd-o înfometată, tachinîndu-i limba, arzîndu-i obraji și gîtul cu o căldură udă, delicioasă.

Fern își dădu capul pe spate și gemu de plăcere. Atunci buzele lui Leo se strînseră deasupra unuia dintre sfîrcuri, lansîndu-și limba într-o agonie a extazului. Îi strînse capul la sînul ei, frecîndu-se de el.

Degetele lui cercetătoare găsiră crăpătura umedă dintre picioare. Fern îi auzi rîsul gîlgîit, încet.

Aproape dincolo de starea de conștientizare, dincolo de timp și spațiu, pierdută pe o cîmpie dureroasă a nevoii imperioase, îi trase trupul spre ea.

Picioarele i se desfăcură și în sfîrșit îl simți coborîndu-se spre ventrele ei.

Simți duritatea caldă a penisului lui căutînd, sondînd cutele ei moi. Apoi pătrunse în ea, la început timid, ah, atît de blînd.

Apoi îl simți împingîndu-se adînc în ea. Focul care îi cuprinse pîntecele se întinse în sus, pînă la sîni. Îi luă capul, aducîndu-i gura pe gura ei, strîngîndu-l cu frenezie.

Picioarele îi alunecară în sus, peste coapsele lui, încleștându-se pe fesele care se mișcau în sus și apăsându-le în jos spre pelvisul ei.

– Leo! strigă ea. Ah, Dumnezeu!... Leo!

Trupul ei se cutremură când o cuprinsă micile convulsii, inundându-i mintea și corpul. Apoi Leo fu cu ea, lovind-o tot mai tare înăuntru, gemând acum, până când strigă și el, în extazul momentului.

În sfârșit epuizat, se prăvăli pe ea. Fern deschise ochii și simți fluidul cald în ea și urmări zîmbetul de totală mulțumire de pe chipul lui. Își strînse brațele peste spinarea lui largă și se zvîrcoli sub el.

– Hm! oftă ea. A fost plăcut.

Leo își petrecu brațele sub ea și o strînse cu putere.

– A fost minunat, draga mea, oftă el. Și ceva ce trebuia făcut de mult. Dar, în mod cert, a meritat așteptarea.

Fern se ghemui în cercul cald, sigur, al brațelor lui.

29

Încă adormită, Fern simți trupul lui Leo ridicându-se de lângă ea. Deschise ochii la timp ca să-l găsească aplecat deasupra ei, sărutînd-o ferm, pe gură.

– Bună dimineața, draga mea, spuse el, oftînd. Tocmai mă pregăteam să ies după ziare. Nu stau mult. Poate că o să scrie ceva despre recepția ta.

Cîtă energie. Nu-i venea să creadă. Mai făcuseră dragoste încă de cel puțin trei ori în cursul nopții și de fiecare dată mai încet decît înainte.

Pe cînd ea putea închide ochii ca să doarmă o veșnicie...

Visă că se aflau la serviciu. Se agita să mai comande sticle pentru magazin, Johnny striga la ea că Hugo voia să o pună pe liber, iar telefonul suna în neștire. Încercă să-l ignore. Voia ca Johnny să-i explice de ce... cînd Johnny începu să dispară. Înotă înapoi spre starea de conștientă. Pe noptieră, tele-

fonul suna neobosit. Continuă să-l ignore. O să răspundă Leo. Apoi își aminti că Leo ieșise.

Întinse mîna și luă receptorul din furcă. Cu degete neîndemînatice, încercă să-l ducă la ureche.

– Alo, spuse ea, într-un tîrziu.

– Ah, este cumva 5840987?

Fern încercă să-și concentreze privirea.

– Îmi pare rău, bombăni ea, mă tem că nu știu.

– Ah! spuse vocea abrupt și închise.

Fern se uită agresiv la receptorul tăcut și se întinse să-l pună înapoi în furcă. Abia se cuibărise înapoi în adîncimile sigure, pufoase, că telefonul începu din nou să sune. Ar fi vrut ca Leo să se fi grăbit puțin.

– Alo! se răsti ea.

– Uite ce e, încerc să vorbesc cu Leo Eden. Sînt sigură că numărul este bun.

– Exact. Prin ceața oboselii, Fern bănuia totuși că recunoaște vocea arțăgoasă de femeie, de la celălalt capăt al firului.

– Cine e acolo? întrebă vocea, arogant și poruncitor.

Partea bună din Fern îi spuse că trebuie să închidă, dar India Duncan-Forrester nu merita în nici un caz partea bună a lui Fern.

– Bună India, sînt Fern. Vrei să-i transmit ceva lui Leo? Tocmai a ieșit puțin.

– Fern! Ce dracului cauți tu acolo?

– Încerc să dorm, oftă Fern și puse telefonul în furcă.

India Duncan-Forrester urlă de furie.

– Ah, cum a îndrăznit? strigă ea, agitîndu-se prin încăperea goală. Ticălosul! Cum a putut? Cu ea! Ah!

Bătu mînioasă din picior, apoi luă micul iepure Herend pe care i-l dăruise Leo cu ocazia ultimei ei aniversări și-l aruncă de peretele din partea cealaltă a camerei. Acesta căzu ca o ploaie de cioburi dătătoare de satisfacție, pe măsuta de dedesubt.

– Dracu' să te ia, dracu' să te ia, dracu' să te ia! strigă India.

Apoi formă numărul mamei ei. Ea o să știe ce trebuie să facă.

Intrînd în apartament, Leo adulmecă mirosul tentant de cafea proaspătă.

O găsi pe Fern în bucătărie, arătînd tocmai bună de mîncat, în cămașa lui albă de aseară. Lăsă ziarele alături și o trase spre el.

– Ce plăcută priveliște la întoarcerea acasă, spuse el șoptit, pînîndu-și mîinile exploratoare pe fesele ei goale. Strînse carnea caldă. Ea îi dădu o palmă, în joacă.

– Mi-e foame, zise ea. Am nevoie de întăritoare, după atîta exercițiu. Am găsit suc de portocale, nu mai am nevoie decît de pahare. Și de ouă cu șuncă, asta mi-ar plăcea acum. Ce părere ai?

– Un deliciu, spuse el, lovind ușor cu mîna punga de hîrtie de lîngă ziare. Ce noroc, să am aceeași idee. Ai totul aici. Gătim împreună, da?

– În regulă, zise ea, numai zîmbet.

– Dar, mai întîi, m-am gîndit că poate o să vrei să vezi asta. Leo luă unul din ziare și i-l vîrî sub nas. Întoarce la pagina a treia.

Fern studie prima pagină și-și văzu propriul chip privind-o din fața magazinului. Articolul cuprindea trei sute de cuvinte despre ea, despre magazin, despre

legătura ei cu *Oscar Rees* și despre accidentul cu Paul.

– Ei drăcie! spuse ea. Este incredibil. Ascultă aici: „Intrînd la *Donleavy*, descoperi aici o delicioasă peșteră a lui Aladin, cu ingrediente care fac să-ți lase gura apă, reunite într-o minunată colecție de cosmetice victoriene. Aceste splendide sticle ar onora cele mai grandioase săli de baie, dar sînt disponibile la prețuri potrivite oricărui buzunar. Eu una mă grăbesc să ajung azi acolo, ca să-mi fac o rezervă din gama de produse *Donleavy*. Știu ce voi face cadou de Crăciun, anul acesta...” Nu-mi vine să cred.

– Bine scris. Mai sînt și altele, dar cred c-o să trebuiască să aștepți după micul dejun.

– De ce, e de rău?

– Nu chiar. Să spunem că este privit totul din alt unghi.

– Unde? Arată-mi acum.

Fern răsfoi agitată paginile.

– Aici. Prima pagină a ziarului ăstuia.

Din ziar o privea capul ud al lui Leo. India se uita vinovată la el, iar expresia de șoc de pe chipul lui Fern era evidentă pentru oricine.

– „Leo Eden degustă șamponul șampanizat de la dejunul cosmeticilor...” citi Fern. Eu zic că putea fi și mai rău. Măcar au menționat produsele.

– Hmm. Eu unul trebuie să recunosc că aș fi preferat ca două milioane și jumătate de cititori să nu fi văzut rezultatele reacției Indiei. Dar...

– Apropo de India, a sunat cît erai tu plecat. Nu a părut prea fericită să-mi audă vocea.

– Nici n-avea de ce. Oricum, este ceva ce trebuie să reglez, draga mea. De fapt între mine și India s-a

terminat totul de mult. Doar că ea nu renunță așa de ușor. Am încercat de mai multe ori să i-o spun, dar are pielea foarte groasă.

Fern ridică din umeri.

– Uneori, trebuie să fii crud, ca să fii bun, nu-i așa? Poate că ar trebui să încerci să fii cinstit cu ea.

– Draga mea, după noaptea trecută nu mai am altă variantă, ce zici?

La ora 10:30, Fern era înapoi la magazin. Nu-veneaa să-și creadă ochilor. Locul era înțesat. Jackie era la casă, în vreme ce Anna își ajuta clientela să selecteze ceea ce voia. Cît de recunoscătoare era că le găsise pe fetele astea. Erau verișoarele lui Sean, tîmplarul, desperate să găsească de lucru în Anglia. Fern discutasese cu ele la telefon și simțise în glasurile lor entuziasmul autentic. Jackie avea nouăsprezece ani; Anna, douăzeci și unu. Fern le găzduise în vechiul ei apartament – un aranjament care convenea de minune tuturor.

– Slavă Domnului că ai venit, strigă Jackie printre înregistrări la casă. Lumea stă la coadă de la ora 9:30. Și nu cumpără doar un singur produs. Cumpără toată gama. Toți spun că sticlele sînt atît de frumoase, încît vor să aibă setul complet. N-am mai văzut nicio dată așa ceva.

– Cum stăm cu stocurile? întrebă Fern, simțindu-se cuprinsă de o ușoară nervozitate.

– Nu știu. Încă nu am avut timp să mă ocup. Țsta este singurul necaz cu o casă de bani veche. Dacă am avea una modernă, computerizată, am putea avea un control permanent al stocului.

– Dar cine s-a gîndit că ar fi necesar așa ceva? Mă

duc chiar eu să verific și vin să te înlocuiesc puțin.

Fern se uită la rafturi, fără să-i vină să creadă. Șiruri de sticle care fuseseră așezate pe cîte patru rînduri scăzuseră acum la numai două. Din loc în loc, apăruseră mici goluri. Citi etichetele și aduse altele, din depozit. Anna o ajută să le așeze înapoi pe rafturi.

– Arată ca de 1 ianuarie, Fern, zise Anna. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Mă gîndeam că lumea nu prea are bani, acum. Jackie zice că toți cumpără în medie cam de treizeci de lire. Asta înseamnă cu două sute la sută, peste așteptările tale.

Fern zîmbi.

– Da, dar nu uita că este prima zi. Cine știe, poate că nu o să mai vindem nimic toată săptămîna.

Joi însă, Fern alergă la Malvern ca să aibă o discuție urgentă cu furnizorii. Fabricantul de sticle nu mai avea sticle și nu putea obține în timp util cantitatea necesară. Mărfurile propriu-zise puteau fi produse repede, cu condiția ca ingredientele să fie asigurate la timp, dar chiar și aici Fern fu avertizată că poate ar trebui să-și extindă mai mult rețeaua. Șeful de producție, Roger Markham, o avertiză că dacă va avea o rată de producție atît de rapidă, atunci furnizorii de materii prime nu vor fi în stare să onoreze cererea.

– Îți propun, îi spuse acesta, să găsești și alți furnizori, în următoarele săptămîni.

Fern îi povesti lui Leo. Îi vorbi, în timpul cinei, despre iminenta criză.

– Știu că este minunat, dar uneori cred că o să clachez nervos, din cauza acestei tensiuni.

– Asta este pentru că trebuie să alergi, înainte de a fi învățat cu adevărat să mergi. Nu te-ai așteptat niciodată să se întîmple așa, nu?

– În nici un caz. Mă gîndeam că produsele vor fi cumpărate la început cu țîrîita, iar apoi, cînd oamenilor or să le placă, vom reuși să vindem într-un ritm convenabil. Dar a fost vorba de o cerere masivă. Ne-au sunat chiar oameni din toată țara, oameni care au citit reclamele, rugîndu-ne să le trimitem prin poștă produsele. Ne întrebă dacă facem stocuri masive pentru Crăciun. Le-am zis fetelor să le spună că așa vom face și că desigur le vom trimite produsele prin poștă, dar cineva trebuie să se ocupe de organizare. Eu sînt blocată la *Oscar* cea mai mare parte a zilei și aproape toată răspunderea cade pe capul celor două fete. Le-am mărit deja salariile. Slavă Domnului că sînt atît de eficiente și de loiale.

– Dacă accepți sfatul meu, ți-l dau cu plăcere.

– Leo, îl accept. Ultimul lucru pe care-l doresc este să mă transform într-un fel de martir surmenat care dispare în propria lui carapace. Pentru numele lui Dumnezeu, sfătuiește-mă ce să fac.

– În primul rînd, te împrăștii în prea multe direcții. Încerci să faci totul singură, totul...

– Și să nu duc nimic pînă la capăt, adăugă ea, pocăită.

– N-aș zice asta. Pînă acum, te-ai descurcat foarte bine.

– Mulțumesc, domnule Eden.

– Acum, însă, constăți că nu poți să fii în același timp în toate locurile unde este nevoie de tine, corect?

– Corect. Uite, săptămîna asta, de exemplu. Am avut discuții cu jumătate de duzină de diverși furnizori de materie primă, cu o altă companie producătoare de sticle, cu un importator de coșuri și cu poșta.

– Și program plin, la *Oscar*. Prin urmare, ceea ce

ar trebui să faci ar fi să mai angajezi personal. Începe prin a delimita diversele domenii și angajează oameni cu experiență să se ocupe de toate astea în locul tău.

– Bine, Leo, dar eu vorbesc de un magazin mic din Covent Garden și profiturile pe care le vom realiza în curînd nu intenționez să le arunc pe plata salariilor. Nu vreau să-mi irosesc capitalul, pentru că afacerea nu este suficient de solidă ca să se finanțeze singură.

– Atunci mai deschide și alte magazine, în loc să te concentrezi asupra vînzării prin poștă ca să satisfaci cererile din țară. Ai putea începe, să spunem, cu Bath, Cheltenham, Edinburgh. Poate chiar la Dublin, de ce nu? Trebuie să gîndești la scară mare și prin delegați.

– Este înfricoșător, oftă Fern. Dar mă înnebunește. Chiar crezi că este o idee viabilă?

– Nu am văzut cifrele de afaceri, dar, dacă vrei, pot să mă uit peste ele.

Fern se simți cuprinsă de un sentiment atît de minunat, atît de cald cînd se uită la chipul lui Leo, la trăsăturile lui fine și la ochii lui întunecați, aproape negri, care o priveau cu atîta afecțiune. Niciodată pînă atunci nu simțise un asemenea suport moral din partea cuiva.

Leo părea că este interesat sincer de absolut totce era legat de persoana ei. Nu înțepături pline de cruzime, nu invidie sau sensuri ascunse în cuvintele lui. Un fior de pasiune îi străbătu umerii și își puse mîna pe mîna lui. Desigur, era pasionant să discuți afaceri, dar ora de culcare se apropia...

Alexander stătea în dreptul intrării din spate a Fundației Rees și urmărea camioneta trasă la rampă. Cei

doi manipulatori apucară containerul și se îndreptară cu el spre Alexander.

– Aveți grijă cu chestia asta. Am aici substanțe medicale congelate. Fiți atenți, îi avertiză ei, în timp ce cutia aproape că alunecă printre mâinile lor. Pentru numele lui Dumnezeu... strigă el, dar, slavă Domnului, aceștia își întăriră strînsoarea.

– Unde-l ducem, șefu'?

– Veniți după mine! spuse Alexander, cu un aer superior. Și fiți atenți.

– Asta facem tot timpul, șefu' știi bine.

– Cine știe, bombăni Alexander, printre dinți.

În sfârșit, închise containerul în congelatorul de mărimea unui dulap. Totul era acum, conform programului.

Prima pacientă era programată mâine, pentru începerea tratamentului. Alexander nu mai avea răbdare. Ridurile ei de cincizeci de ani vor dispărea în câteva zile. Era convins că aceasta va arăta ca de douăzeci și cinci de ani, fără vreun risc ca aceste celule speciale să fie respinse de organism. Mai aruncă o ultimă privire asupra locului, îi făcu paznicului un semn cu capul și plecă, mulțumit că mijloacele îmbogățirii sale se aflau la foc sigur, peste noapte.

Johnny începea să se simtă ca un detectiv particular încălțat în pantofi cu talpă moale. Mai curînd ca un prost, se luă el singur peste picior, pîndind pe la colțuri, spionîndu-l pe Alexander. Ce naiba, era director de producție, nu un amărît de spion. Adidașii lui se mișcau fără zgomot pe pardoseala fundației. O luă pe coridorul care ducea la clinică. Toate luminile erau stinse și locul părea pustiu. Cu toate acestea, inima îi

bătea gata să-i spargă timpanul. Aproape că auzea sîngele care-i pulsa în vene, accelerat de adrenalină. Văzu în față uşile duble. Îşi pipăi lanterna din buzunarul jachetei. Se strecură printre uşi. Vedea, la dreapta, grădina rectangulară, iluminată fantomatic de lumina lunii; la stînga, un şir de uşi numerotate. Se uită prin fereastra primei uşi. Putea distinge forma unui pat, în dreptul peretelui din fund.

Auzi apoi o mişcare, atît de vagă, încît se întrebă dacă nu cumva îl înşela auzul. Se chirci în dreptul uşii, temîndu-se s-o deschidă ca nu cumva să alerteze pe cine putea fi prin preajmă, asupra prezenţei sale aici. Se simţi cuprins de ameteala fricii. Nu era un erou, ce naiba! Iar acesta nu era jocul lui. La naiba cu Hugo. La naiba cu Fern. Şi la naiba cu toată familia asta nenorocită. Se hotărî să-şi caute de lucru în altă parte, dacă o să mai iasă vreodată de aici.

Abia îndrăznind să respire, Johnny privi silueta neclară ce se desprindea din umbra coridorului. Ceva nu era în regulă. Prin ceaţa panicii, îl izbi brusc ciudăţenia gîndului că şi altcineva se mai pitulează aici, în toiul nopţii – cineva care, evident, nu voia să dea peste nimeni altcineva. Se gîndi repede. Această persoană părea să fie cu mult mai puţin înaltă decît el. Cînd silueta micşoră spaţiul dintre ei, Johnny ştiu că va fi descoperit. Avea însă avantajul surprizei. Se lansă ca o rachetă, din ascunzătoarea lui, asupra celui alt intrus.

– Ce... ţipă o voce de femeie, cînd căzură amîndoi la pămînt, într-o învălmăşeală de braţe şi picioare care se luptau.

Johnny scrută întunericul şi întrezări un cap chel de femeie.

– Tu cine dracu' ești? întrebă el pe înfundate, sperînd să nu-i fie recunoscută vocea.

Trupul se zvîrcoli sub el și simți în braț unghiile ascuțite. Își înteeți strînsoarea.

– Să nu îndrăznești, spuse el, scuturînd-o. Nu te las să pleci pînă nu-mi spui exact cine ești și ce cauți aici.

– Dar tu cine ești? îl întrebă fata.

– Nu-i treaba ta. Eu pun întrebările. Johnny începea cu adevărat să-și intre în rol. Vorbește odată, Philip Marlowe.

– Atunci dă-mi drumul.

– În nici un caz. Îți cunosc jocul.

– Nu mai pot... respira... spuse aceasta, cu glas sugrumat.

Johnny își slăbi strînsoarea și, făcînd asta, o simți mișcîndu-și piciorul. Prea tîrziu, căci o durere orbitoare îl străfulgeră între picioare.

– Căteea, gemu el dîndu-i drumul, în agonie.

Fata se smulse și o rupse la fugă – Johnny încercă să se ridice, dar durerea îl cocoșa, arzîndu-i testiculele ca un foc încins. Fata dispăru prin ușa dublă și Johnny știu că nu o va prinde.

– Idiotule! își spuse el. Idiot tîmpit ce ești.

Lui Johnny îi trebuiră cîteva minute ca să se poată mișca din nou, dar îndată ce fu capabil să meargă, își spuse că pentru noaptea asta era de-ajuns. Mai erau și alte nopți ca să afle ce naiba punea la cale Alexander Easton.

30

India o privea cu un amestec de neîncredere și enervare pe femeia cheală. Într-adevăr, dacă ar fi știut cum arăta, nu ar fi invitat-o la *Groucho Club* pentru masa de prînz. Dar asta fiind situația, India alesese cel mai întunecat ungher, în vana speranță că nu va fi văzută de nimeni.

– Adevărul este că tot ceea ce știu merită o groază de bani de la tine, India. Asta o poate distruge complet pe Fern. Crede-mă, se întîmplă lucruri dezgustătoare la prețioasa ei clinică. Cînd se va afla totul, s-a zis cu ea.

– Dar n-ai de gînd să-mi spui ce știi?

– Tot ce pot să-ți spun este că gemenii Easton pun la cale ceva necurat cu această clinică nou-nouță. Peste cîteva zile o să-ți pot da detalii semnificative. Și atunci va fi sfîrșitul pentru *Donleavy*... și pentru Fern!

Alix nu mai spusese și că era disperată să lanseze

bomba, înaintea oricui altcuiva. Părerea ei era că tipul care aproape o pusese la pământ noaptea trecută la clinică putea fi un alt jurnalist. Spre norocul ei, nu-i fusese deloc greu să o momească pe India Duncan-Forrester, cu ideea asta.

India reuși să-și înfrîneze un zîmbet.

– Înțeleg că vrei un onorariu gras pentru această... informație?

– Da. I-aș putea-o vinde ușor altcuiva, dar mi-am spus că, avînd în vedere interesul tău personal pentru Fern, poate că ai vrea să muști prima din plăcintă.

– Ai dreptate, bombăni India. Caută-mă, cînd ești gata. Vom discuta atunci chestiunea banilor. Evident, sper că între timp nu o s-o vinzi altcuiva.

– Cred că vei putea acorda acestei povești amploarea pe care o vreau eu.

– Bine, aștept vești.

India se ridică de la masă și-i făcu lui Alix un semn din cap, în chip de la revedere. Nu voia să-i dea fetei ăsteia satisfacția de a ști cît de încîntată era de această nouă întorsătură. De acum încolo îi va fi mult mai ușor să discute cu Leo.

Leo izbi mingea de squash de peretele din fundul terenului și o trimise şuierînd pe lîngă urechile adversarului său, direct în peretele lateral, și înapoi spre peretele de serviciu, de care se izbi exact deasupra liniei și ateriză la cîteva mulțumitoare picioare distanță de racheta lui Tom Cochrane.

– Leo, joci ca un diavol, mîrîi Tom ștergîndu-și sudoarea care-i picura de pe frunte.

– Eu n-aș spune asta.

– Nu fi modest. M-ai bătut cu 9-1, 9-1, 9-1. Încep

să mă întreb dacă n-ar fi cazul să anulăm meciul de săptămîna viitoare, spuse acesta, rîzînd. Înțelegi, trebuie să mă gîndesc la sănătatea mea.

Tom îi ținu lui Leo ușa deschisă și-l bătu pe umăr.

– Oricum, mulțumesc pentru alergătură.

Lui Leo îi îngheță zîmbetul pe buze. De peretele din afara terenului, stătea rezemată India.

– India, nu am știut că o să fii aici.

Leo se uită la ceas. Peste cincisprezece minute urma să se vadă cu Fern, chiar aici.

– Toată săptămîna am încercat să dau de tine.

– Știu, dragule, spuse ea, răsfățîndu-se. Dar am fost îngrozitor de ocupată. Nici să dau un telefon nu am avut vreme. Oricum, nu contează. Iată-mă.

Tom Cochrane rămăsese acolo, cu un aer încurcat.

– Eu mă duc să mă schimb. Pe curînd, Leo.

– Am vrut să vorbesc cu tine, India, spuse Leo morocănos, băgînd racheta în etu și trăgînd fermoarul.

Își puse mîna pe spatele ei și o împinse ușor spre culoarul alăturat.

– Despre noi...

– Adevărat, dragule? Ce coincidență. Și eu aveam aceeași intenție.

– Este timpul să...

India îi puse un deget pe buze.

– Știu. Știu exact ce vrei să spui și este în regulă, dragule. Cît se poate de în regulă. Știu că a sosit timpul să luăm o hotărîre. Nu mai putem continua în felul ăsta. Sînt absolut de acord cu tine.

– Adevărat? Leo părea neîncrezător. Mergea mult mai bine decît se așteptase el.

– Da. Te cunosc, dragule. Și știu ce vrei... și ce ai nevoie. Îmi închipui că tocmai de aceea ne-am înțeles atît de bine, atîta vreme.

– Da, spuse Leo, nesigur. Nu avea rost să o provoace, de vreme ce era dispusă să accepte ideea atît de ușor.

– Prin urmare, să nu-ți faci griji, lasă totul pe mine.

Leo încuviință dînd din cap, nu prea sigur ce anume trebuia să lase în seama ei, dar își spuse că era mai bine să nu o întărite. Trebuia să scape de ea, să meargă la duș și să fie gata pentru întîlnirea cu Fern. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca aceasta să-și facă cine știe ce gînduri, dacă ar fi văzut-o pe India aici.

– În regulă, India. Acum, însă, trebuie să mă grăbesc. Înțelegi?

– Sigur că înțeleg, spuse ea, veselă. În afară de asta, ora mea începe peste două minute. Vorbim cît de curînd, scumpule.

Leo zîmbi fără convingere și o privi îndepărtîndu-se, în pantalonii ei de ciclism negri, mulați pe trup, asortați cu un maieu minuscul. Arăta ca un păianjen încercat în lupte.

În ultimele zile, de cîte ori deschidea ușa casei, Hugo spera să-și găsească fiica înăuntru. Dar, de la inaugurarea magazinului *Donleavy*, luna trecută, aceasta lipsea noapte de noapte și Hugo avea de gînd să-l întrebe pe Leo care erau intențiile lui, în ceea ce o privea.

Fără prezența lui Fern casa părea oarecum rece și lipsită de viață, dar cel puțin nu mai trebuia să-și facă griji cum să se ferească de Olivia.

Ușa de la bucătărie se deschise și în prag apărură Nancy, ștergându-și mâinile de șorț.

– Ah, domnule Hugo, spuse aceasta cu căldură. Bună seara. Mîncăți acasă, în seara asta?

– Nu, Nancy. Cred că o să ies. Sau poate o să iau eu singur ceva, mai târziu. Te rog, nu-ți face griji pentru mine.

– Foarte bine, domnule.

– Poate îmi aduci totuși doar puțină gheață, în bibliotecă?

– Cum să nu, imediat.

Hugo intră în încăperea căptușită cu cărți și închise încet ușa în urma lui. Ce miros odihnitor de cărți vechi și de piele uzată, de pergament uscat și de lac parfumat cu lavandă. Înțelegea de ce Fern alesese locul acesta, în care să-și petreacă atîta vreme.

Se duse la fereastră. Începea să se întunece și în încăpere domnea o obscuritate odihnitoare. Se uită, peste strada îngustă, la clădirile fără personalitate, de pe partea cealaltă, convenționale și aliniate; curate, liniștitoare, fără să-ți stîrnească imaginația. Sterile.

Așa cum fusese și viața lui de pînă acum, cu Olivia. Totul era atît de al naibii de organizat. Chiar și exemplarele din *Country Life*, stivuite lîngă partea lui de pat, erau așezate cronologic.

Totul în existența lui se învîrtea în jurul ordinii. Iar acum știa că tocmai acesta era motivul pentru care o părăsise pe Rowena în felul acesta.

Nu se putea schimba. Avea tot atît de puțină asemănare cu această femeie boemă, sălbatică, pe cît avea bușteanul de piatră, fără viață, din șemineu cu o bucată înmiresmată de lemn de măr. Se uită la degetele lui delicate, degete obișnuite cu munca de bi-

rou, și scutură din cap. Cît timp se amăgise? Și-ar fi putut scuti douăzeci de ani de suferință. Rowena avu-sese dreptate. Făceau parte din lumi diferite. Ea nu ar fi putut trece pragul în lumea lui, așa cum o pasăre sălbatică nu ar fi putut intra într-o colivie aurită, supraviețuind.

Își turnă un pahar de whisky și-l dădu pe gît dintr-un foc, savurînd căldura care-i ardea beregata. Aici se afla lumea adevărată și era timpul ca să-i facă față. De opt săptămîni de cînd se întorsese din Irlanda, nu făcuse decît să lîncezească. Dar acum voia să-și înceapă viața.

Oare Ricci îl va mai primi? Să îndrăznească să spere că l-ar putea ierta pentru prostia lui? Desigur, trebuia să construiască niște poduri dificile. Și nu era o ciudată ironie faptul că odată cu apariția lui Fern părea să fie ca un catalizator care-i precipita percepția despre propria lui persoană? Pentru prima oară în viața lui, a fost obligat să se examineze pe el și motivele lui și se temea că nu rămăsese prea plăcut impresionat de ceea ce descoperise.

Nu prea înclinat spre serioase introspecții, Hugo se simți ușurat cînd Nancy îl anunță pe Leo.

– Vino aici, îi spuse acestuia, recunoscător, întinzîndu-i un pahar cu whisky.

– Mulțumesc.

– Stai jos.

Hugo îi făcu semn spre fotoliul comod.

Leo dădu din cap, dar rămase în picioare, sprijinindu-se cu un cot de polița de deasupra șemineului.

– Am stat jos toată ziua.

Hugo ridică din umeri și se așeză. Îl studie pe Leo peste buza paharului. Înălțimea lui, de un metru opt-

zeci și șapte, împreună cu părul negru, des și cu umerii largi, pe care te puteai bizui, îi dădeau un aer impunător.

Era genul de bărbat care nu tolera proștii. Hugo era fericit că Leo cumpărase acțiunile. Dar nu era sigur cât de fericit era că se culca în ultima vreme cu fata lui.

– Voiam să discutăm despre Fern.

Hugo își goli paharul dintr-un foc. Un gând brusc îi spusese că poate stătea la un pahar cu viitorul lui ginere. Abia o descoperise el pe Fern. I se părea groaznic de incorect ca altcineva să i-o și fure de lângă el.

– Da? spuse Hugo încet, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

– Despre afacerea *Donleavy*.

– Ah. Ușurarea lui Hugo era vădită. Despre *Donleavy*, continuă el. Corect. Își mai turnă un scotch.

– M-am gândit mult la asta. Sentimentul meu este că Fern se supralicitează. O să fie în curînd victima propriului ei succes.

– Serios?

– Da. Nu cred că mai poate stăpîni lucrurile. Se pare că totul se mișcă asemenea unei avalanșe rapide. Se gîndește deja să se extindă. Eu am sfătuit-o să facă asta. I-am sugerat să deschidă încă șase magazine. Dar, cum spuneam, nu sînt sigur că se poate descurca singură. Mai ales dacă ai, în vedere că lucrează cu normă întreagă la *Oscar*.

– Deci ce-mi propui? Să o concediez?

– Nu, nu, Hugo, ceva mult mai constructiv. Uite ce-ar trebui să facem.

Hugo ascultă atent, interesat, în timp ce Leo își prezenta propunerea.

– Deci ce propui să facem? întrebă el, cînd Leo termină de vorbit.

– Să-i spui. Convoac-o mîine dimineață, la 10:30, să zicem. O să vin și eu.

– Bine gîndit, Leo. Sînt sigur că o să fie înnebunită. Una peste alta, este o idee cu foarte mult cap.

– Bine, zîmbi Leo, mulțumit.

Johnny puse o ceașcă de cafea neagră pe biroul lui Fern.

– Mulțumesc, zise aceasta, recunoscătoare. Drăguț din partea ta.

– Bea-o.

– Iisuse, ce-ai băgat în ea? Fern se înecă și împroșcă imediat cafeaua.

– Ai încredere în mine.

– Ah, am mai auzit asta. De cîte ori îmi spune cineva să am încredere în el, ar trebui să fac altfel. Ce naiba, ești la fel de rău ca și Rowena! Ce-ai pus în ea?

– Coniac.

– La nouă dimineața! strigă Fern. Te simți bine, Johnny?

– Eu mă simt bine; pentru tine însă îmi fac griji.

– Dar și eu mă simt bine. Cel puțin mă simțeam înainte de a-mi da tu cafeaua asta botezată. Dă-i drumul, despre ce este vorba?

Johnny îi aruncă pe masă *The Times*.

– Mulțumesc, dar nu obișnuiesc să-l citesc. Este mult prea sofisticat pentru mintea mea.

– Te sfătuiesc ca azi să-l citești, mai ales pagina nouăsprezece.

Fern simți o senzație neplăcută în stomac.

– De ce? întrebă ea, cu o voce spartă. Luă apoi cafeaua și o dădu peste cap. Simți cum o arde căldura binefăcătoare a coniacului. Se uită repede la Johnny.

– Ce este?

– Anunțurile de căsătorie. Știi, logodna și tot di-chisul. Îmi pare rău că-ți fac asta, dar nu am vrut să aflî de la altcineva.

– Leo, da? mormăi ea.

Johnny dădu din cap.

– Îmi pare rău, Fern. Am încercat să te previn.

Fern deschise ziarul și încercă să citească.

Scrută coloanele. Încețoșată de panică, rată de două ori anunțul, dar în sfîrșit îl văzu. India Duncan-Forrester și Leo Eden.

Ghemotoci ziarul și-l aruncă pe jos. Obrajii îi ardeau.

Se simțea amețită. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuși.

Se uita tăcută la Johnny.

– Îmi pare sincer rău, Fern.

– Ticălosul! izbucni ea. Porc nenorocit! Îl omor.

– Liniștește-te, Fern. Nu merită.

Cuvintele ei sunaseră atît de periculos, încît Johnny se temea pe jumătate că așa va face.

– Nu, ai dreptate. Ar fi prea ușor pentru el să-l omor. Ar fi mult mai potrivită o moarte înceată, delicios de torturantă, care să înceapă cu castrarea.

Johnny se cutremură.

– Există o vorbă din bătrîni de care-mi amintesc întotdeauna, în împrejurări ca asta; în loc să te enervezi, calmează-te.

Ochii lui Fern ardeau de mînie sălbatică.

– Crede-mă, Johnny, cînd o să termin cu Leo Eden, o să-mi implore castrarea ca pe cea mai ușoară opțiune.

Printr-un suprem efort de voință, Fern reuși să-l împingă pe Leo undeva dincolo de gîndurile ei, cînd bătu încet la ușa lui Hugo.

Nu voia ca Hugo să creadă despre ea că era o epavă. Nu, după ce-și petrecuse ultimele două luni încercînd să convingă pe toată lumea că era superfe-meia.

– Intră!

Deschise ușa și îngheță. Leo și Hugo se ridicau în picioare, să o întîmpine.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Fern! strigă Leo. Draga mea, Hugo și cu mine avem un plan pe care murim de nerăbdare să ți-l împărtășim.

– Știu totul despre planurile tale, șuieră ea, dar dîndu-și seama că Hugo o studia derutat, își îndreptă umerii și se așeză. Avea de gînd să discute cu Leo între patru ochi, în felul ei. Răspunse cu mînie aprigă zîmbetului cald al acestuia.

Își întoarse fața și-și fixă privirea asupra lui Hugo, hotărîtă să-l ignore complet pe Leo.

– Hmmm, își dresă Hugo glasul, și-și desfăcu degetele pe birou, ca două evantaie. Leo începu el, mi-a vorbit de succesul extraordinar pe care îl ai cu *Don-leavy*. Mi-a mai vorbit, continuă el după o secundă în care o privi în tăcere, despre lupta ta, în dorința de a face ca totul să meargă cum trebuie.

Fern făcu ochii mici. Ticălosul, trădătorul, își spuse ea. Așteaptă numai...

– Adevărul e, Fern, că noi – adică Leo și cu mine – ne-am gîndit că ar putea fi în propriul tău interes dacă am lua *Donleavy* sub aripa lui *Oscar Rees*.

– Ce?

– Cred că este timpul să aducem *Donleavy* înapoi, acolo unde îi este locul. Îți propun să-ți oferim o sumă lichidă pentru cantitatea de acțiuni pe care ai vrea să le nominalizezi; firește, poți păstra o proporție corespunzătoare și apoi *Oscar Rees* va prelua activitatea zilnică și tot restul. Ceea ce, desigur, te va face disponibilă pentru alte lucruri.

– Ce naiba vrei să spui?

– Îmi pare rău dacă nu am fost destul de clar, Fern. Îți propun ca *Oscar* să cumpere *Donleavy*. Pînă una-alta, draga mea, nu uita că folosești formulele bunicii mele. Nu mi se pare decît corect ca acum, după ce mi-ai dovedit ce succes pot avea acestea, să se întoarcă sub controlul companiei.

Leo se chirci la totala lipsă de tact și de diplomatie a lui Hugo. Vorbindu-i astfel, n-o să reușească nicio-dată să o facă receptivă la această idee.

– Bine, dar... Nu-mi vine să cred, Hugo. Tu mi-ai dat formulele alea. Mi-ai spus categoric că nu te interesează. Iar acum, după ce eu am făcut toată munca grea, după ce am pus totul pe roate, după ce am făcut singură toată nenorocita de corvoadă, ai tupeul să stai acolo și să-mi spui cu satisfacție – nu, cu aroganță – că vrei totul înapoi. Ideea ta zici c-a fost? continuă ea, întorcîndu-se spre Leo. Ești un trădător de la început pînă la sfîrșit. Un trișor și un mincinos.

Fern se ridică, împingînd scaunul cu furie în spate.

– Toate marile tale discursuri despre nepotism și despre cum ai luptat tu ca să-ți faci propriul nume.

Despre cît de curajoasă am fost eu făcînd același lucru, despre cît de bine m-ai înțeles. Ești un mare ticălos, Leo! Și tu, Hugo. Eu am construit *Conleavy* și eu îl voi construi în continuare, eu singură. Nu am nevoie de nici unul dintre voi să mă ajutați.

Amîndoi se ridicară, automat.

– Fern! strigă Hugo. Stai o clipă, să ne lămurim. Noi nu am încercat decît să te ajutăm.

– Vă puteți vîrî amîndoi ajutorul unde știți voi. Nu am nevoie de voi. Și, începînd cu ziua de azi, poți considera că am demisionat, Hugo. Nu mai vreau să fiu asociată cu această ramură a organizației. Pute – și o să ai nevoie de mai mult decît de eleganta ta linie de parfumuri, ca să înlături mirosul.

Fern țîșni din încăpere.

Leo scutură din cap.

– Nu înțeleg nimic. Ce naiba o fi cu ea? Ieri era atît de blîndă ca un pisoi. Poate că a fost puțin lipsit de tact din partea ta să menționezi că formulele îți aparțin ție, Hugo. Doar i le-ai dat ei, nu?

– Eu... da, așa cred. Cuvintele aproape că i se împotmoleau în beregată. Dar nu cred că tu ai manipulat-o cu mult mai bine, Leo. Altfel nu ar fi menționat toate chestiile alea despre nepotism cu care, în mod clar, i-ai umplut capul. Al naibii să fie el, își spuse Hugo, dacă o să-și asume toată vina. Cît despre ideea ta, continuă el, nu cred că i-a acordat vreun credit.

– Asta las-o pe mine. O să vorbesc eu cu ea. Probabil că i se apropie ciclul sau cine știe ce. Știi și tu cum sînt femeile.

– Bună idee. Ține-mă la curent. Trebuie să-i scoatem din cap ideea cu demisia. Fern s-a dovedit un om de bază.

– O să fac tot ce pot, spuse Leo, cu sinceritate. Avea însă senzația că îl așteptau vremuri grele.

Alergă pe coridor după ea. Johnny Sharpe îl văzu de la biroul lui.

– A plecat, spuse el.

– Unde?

– Nu mi-a spus. Dar am avut senzația că voia să fie singură. În fond, nu a primit niște vești prea bune, nu?

– Ce vești? Vocea lui Leo părea îngrijorată.

– Imaginează-ți și singur, spuse Johnny sarcastic, întorcându-se înapoi la hîrtille lui.

– Deci în sfîrșit, ai făcut-o! strigă Nicky. Aceasta se năpustise în biroul lui și-i aplică un sărut sonor pe obraz. Felicitări, zbieră ea.

– Poftim? De ce se poartă toată lumea așa de ciudat, astăzi? Ce naiba s-a întîmplat cu toată lumea?

– Nu fi bățos, Leo. Doar nu te logodești în fiecare zi.

– Poftim?

– Anunțul tău de logodnă. Din *The Times*. Ediția de azi.

– Glumești! Chipul lui Leo căpătă o periculoasă nuanță purpurie. Cu cine?

– Ca și cum nu ai ști, chicoti fata. Cu India, bineînțeles. Îți aduc ziarul.

Timpul îngheță cîta vreme dispăru Nicky. Inima lui Leo bătea cu furie rece. Ce dracu' mai făcuse India? Dacă asta era una din glumele ei proaste... De data aceasta mersese într-adevăr prea departe. Citi cele cinci rînduri, simțind cum i se face rău. Ridică apoi telefonul. Peste cîteva secunde, auzi robotul.

– Sînt Leo. Vreau să vorbesc cu tine, izbucni el.

Trebuia să o găsească pe Fern, să-i spună că totul nu era decît o cumplită greșeală.

Alix se întorcea de la automatul de cafea, ținînd în mînă ceașca fragilă de plastic, preocupată să nu-i verse conținutul. Nu observă silueta care venea în urma ei pe culoar decît în clipa în care era gata să se așeze din nou pe scaun.

– Mi-a luat ceva să te plasez undeva, zise Johnny așezîndu-se în fața ei, dar apoi mi-am amintit. Acum ești dispusă să-mi spui naibii ce făceai la fundație, alaltăieri noapte, cînd aproape m-ai castrat?

– Nu știu despre ce vorbești, șuieră Alix. Pleacă de aici sau chem paza.

– Ah, nu, de data asta nu-mi mai scapi. Știu că tu ai fost și te voi acuza de pătrundere prin efracție, dacă nu răspunzi la întrebările mele. Te-am tras în poză, minți el calm, cu aparatul meu cu infraroșii, înainte de a sări pe tine. Te vezi foarte clar. Așa că nu te mai obosi să minți.

– Dar tu ce căutai acolo, spionai?

– Eu lucrez pentru *Oscar Rees*. Mă aflu acolo cu treburi legale.

– Ah, da? spuse ea cinic. Dacă așa stau lucrurile, de ce te ascundeai în umbră?

– Pentru că știam că voi prinde un intrus. Puteai fi înarmată.

– Eram, rîse ea, frecîndu-și piciorul, ostentativ.

– Iar acum, că am stabilit cine sîntem și unde ne aflăm, poate că o să-mi spui și de ce.

– Căutam material pentru un articol.

– Spionînd, mai exact.

– Uneori, tot acolo ajungi. Am auzit multe lucruri interesante despre clinica asta a voastră.

– A noastră?

– Ține de *Oscar Rees*, nu? Iar tu mi-ai spus singur că ești omul companiei.

– Bine, atunci, clinica noastră.

– Da. Pare ceva destul de necurat.

– Necurat? În ce sens?

– Adevărul este, spuse Alix începînd să se simtă bine, că l-am urmărit pe colegul dumitale Alexander Easton și se pare că acesta se află în posesia unor mărfuri destul de interesante, sosite de la Moscova.

– Cum ar fi? Johnny încerca din greu să-și păstreze calmul. Trebuia să pară cît mai degajat.

– Țesut uman, spuse aceasta, savurînd efectul. I se trimite țesut uman pe care să-l folosească în injecțiile acelea ale lui. Și am dovada.

– Prostii! Ai văzut prea multe filme.

– Am fotografii și hîrtii care dovedesc asta. Și mai e ceva, le poți spune tipilor tăi de la fabrică despre faptul că intenționez să public povestea asta îndată ce voi pune toate piesele cap la cap. Cît de mult o să-mi placă să privesc prăbușirea îngîmfatei domnișoare Fern Donleavy. Părerea mea este că trebuie readusă puțin cu picioarele pe pămînt.

– Ești nebună. Johnny se forță să rîdă. De unde știi asta? Ce dovezi ai?

– Totul se află aici, spuse ea bătînd ușor cu degetele un dosar roz de pe biroul ei, numele furnizorului de la Moscova, datele livrărilor. Povestea asta o să fie boom-ul secolului. Eu prezic căderea întregului sistem *Oscar Rees*, și nu poți face nimic ca să mă împiedici.

Johnny smulse dosarul roz și țîșni. Prin uși, de-a lungul coridorului, în jos pe scări.

Strigătele lui Alix răsunau în urma lui.

– Oprește-te! urlă ea. E un hoț în clădire! Chemați paza! Opriți-l!

Johnny alerga în jos pe scări, poruncind picioarelor să nu-l lase. În sfîrșit, ajunse la parter. Scările duceau mai departe, la subsol. Dacă ar fi ieșit pe ușa principală, ar fi fost oprit de pază.

Aproape că se aruncă în jos spre subsol. Văzu aici o fereastră suficient de mare să-și poată trece prin ea capul și umerii.

Dîndu-și curaj, se năpusti cu cotul în ea, apoi își scoase haina pe care o folosi ca pe un scut cu care să înlătore restul cioburilor. Se ridică și se strecură prin mica deschidere.

Se afla afară în stradă. O luă la goană pe drum, fără să se uite în urmă și în sfîrșit găsi un taxi care își depunea tocmai încărcătura.

Se strecură pe locul rămas liber.

– Bond Street, strigă el, printre gîfiieli. La *Oscar Rees*.

31

Leo era într-o dispoziție cumplită. Bob Lowestein îi respirase în ceafă vreme de o oră, despre niște noi achiziții în curs de perfecționare, Fern nu răspunsese nici unuia din apelurile lui, deși o bombardase toată dimineața la birou și-i lăsase cîteva mesaje pe robotul de acasă, iar acum trebuia să se ocupe de prînzul cu India.

Abia dacă-i adresă două vorbe șefului de sală de la *Marco*, lăsîndu-se condus, ursuz, la masă. Capul Indiei era aplecat peste un carnet de însemnări în care mîzgălea ceva, preocupată, iar părul tuns scurt, perfect geometric, îi atîrna în față, peste obraji, potrivindu-se perfect cu costumul ei *Chanel*, roșu.

Picioarele ei zvelte, în ciorapi negri, erau elegant încrucișate, într-o parte. Pe vremuri, priveliștea i s-ar fi părut atrăgătoare.

— India, spuse el, cînd ajunse la masă. Aceasta se

uită în sus la el și îi zîmbi cu toată fața.

– Leo, dragul meu. India sărută aerul din fața ei, cu buzele ei purpurii. Mă simt ca și cum nu te-aș fi văzut de zile întregi. Am fost așa de ocupată. Azi-dimineață am fost cu mama la *General Trading Company*...

– India! izbucni Leo, întrerupînd-o în mijlocul frazei.

– Ne-am gîndit să facem un fel de listă preliminară, ca să te scutim pe tine să mai bați drumurile...

– India... șuieră el din nou.

– Ce e, dragul meu? îl privi ea, inocentă.

– De-a ce dracului îți închipui că te joci?

– Ce-ai spus, iubitul?

– Am spus de-a ce dracului îți închipui că te joci? Și ce te-a făcut să dai anunțul acela ridicol în *The Times*?

– Ridicol, ce numești tu ridicol? India arboră o expresie rănită.

– Logodna noastră!

– Bine, dragule, dar ai uitat că ai lăsat totul pe mine? Așa că mi-am spus că n-o să te superi dacă o s-o fac publică.

– Eu nu am spus nimic de genul ăsta.

Chelnerul sosi cu meniul. Leo îi smulse lista lui și o puse alături. India o deschise pe-a ei și începu să o studieze.

– India, mă ascuți? Leo începea să ridice glasul.

– Bineînțeles că te ascult, împreună cu o jumătate din restaurant. Doar că vorbele tale nu au nici o logică.

– La naiba, India, spuse el, lăsîndu-și mîna cu greutate, pe masă, nu am pomenit nimic despre faptul că ne vom logodi. Ceea ce am crezut eu că am spus

a fost că între noi doi s-a terminat totul. Cuvintele mele sînt acum destul de clare?

– Dar...

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se întoarseră capete. Chelnerii se uitau nervoși la ei. Buza de jos a Indiei tremura amenințător. Se înroși și-și coborî privirea spre fața de masă.

– Ai încercat să mă manipulezi în...

O lacrimă pică în farfurie, urmată de alta, apoi de alta. India se smiorcăia tare.

Leo se uită în restaurant. Observă privirile dezaprobatore îndreptate asupra lui. Se simți deodată ca lupul cel mare și rău. Băgă mîna în buzunar și scoase de acolo o batistă mare, albă.

– Uite, ia asta, spuse el cît mai plin de solitudine cu putință.

– Mulțumesc, izbucni ea.

O luă și-și suflă nasul. Își șterse lacrimile, atentă să nu-și întindă fardul sub ochi.

– Am fi putut avea discuția asta într-un loc mai puțin public, Leo.

– India, dacă mai ții minte, ideea ta a fost să ne întîlnim aici. Tu i-ai lăsat mesajul lui Nicky. Aceasta a fost singura ocazie pe care am avut-o. Ce voiai să fac, să-ți trimit un fax?

India se smiorcăi din nou.

– Nu-mi vine să cred că ai vorbit serios, Leo. Poate ești surmenat. Amîndoi am știut că pînă la urmă tot la căsătorie trebuia să ajungem. Știi de cînd sîntem împreună, Leo?

– Sînt convins că tu știi.

– De patru ani...

– ... cu și fără întreruperi.

– Mai mult cu. Și am fost cît se poate de înțelegătoare cu micile tale hîrjoneli.

– Poate pentru că le aveai și tu pe ale tale. Uite ce e, spuse Leo cu o voce mai blîndă, știu că sîntem de multă vreme împreună și poate că a fost un fel de obișnuință care ne-a făcut să credem că aceasta va continua. Poate că tu ți-ai închipuit că ne îndreptăm spre căsătorie. Poate că așa a fost. Dar adevărul este – continuă el dregîndu-și glasul – că eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Îmi pare rău.

– Ah, dar eu cred că o să vrei, Leo, spuse India, cu glasul mai dur.

– Ascultă, India, nu eu am dat anunțul în ziar, ci tu. Și știi al naibii de bine că mi-ai jucat un renghi, ieri. Chiar ai crezut serios că o să stau cu mîinile în sîn și o să spun: „Bine India, m-ai tîrît în chestia asta,” și o să mărșăluiesc alături de tine? Asta ai crezut, cu adevărat?

– Da, Leo. Știam că asta poate fi ceea ce-ți dorești tu. Am știut întotdeauna foarte bine ceea ce vrei tu... ce te face fericit. Acesta este motivul pentru care am stat împreună atîta vreme. Sînt pregătită să-ți trec cu vederea mica ta aventură cu Fern. Este foarte tînără, Leo, și o să treacă repede peste asta. Crede-mă, este spre binele tuturor.

Leo aproape că-și pierduse graiul. Femeia asta își ieșise complet din bruma ei de minte.

– O iubesc pe Fern, izbucni el și nu am de gînd să renunț la ea. Încetează cu absurditățile astea, India, este cît se poate de deplasat ce faci tu. Nu o să reușești decît să te faci complet de rîs. Ai mai multă demnitate.

India își strînse buzele.

Declarația de dragoste a lui Leo o sfîrtecăse ca un cuțit, dar își adună puterile știind că avea armura destul de bine echipată, pentru băătălia care urma.

– Atunci, dacă o iubești, înseamnă că vrei să o protejezi, nu-i așa, Leo?

– Bineînțeles că vreau. Ce naiba ai pus la cale?

– Am primit niște informații extrem de secrete, Leo, despre Fern și despre clinica în care este băgată. Bineînțeles că urăsc ideea de a face ceva care să supere pe cineva atît de important pentru mine și nu pot decît să bănuiesc implicațiile pe care le-ar avea pentru *Donleavy*, dar mă tem că ea va fi eliminată din afacere și-mi închipui că tu ești gata să faci orice ca să împiedici să pățească vreun rău – dacă o iubești.

– Încerci să mă șantajezi, India?

Sprîncenele Indiei se ridicară a groază.

– Dumnezeule mare, nu. Drept cine mă îei? Eu încerc să te ajut, Leo, să o protejezi pe Fern. Acționez în interesul vostru, al amîndurora. Sînt sigură că aș putea găsi o cale să împiedic ca aceste informații despre Fern să vadă lumina zilei. Cu ajutorul tău, Leo.

Leo se ridică.

– Depășești, într-adevăr, orice imaginație, India. Ai crezut că mă poți manipula, făcîndu-mă să mă căsătoresc cu tine proferînd niște amenințări lipsite de conținut. Mă dezgusti. Sper să nu trebuiască să te mai văd vreodată în fața ochilor.

– În locul tău, Leo, nu aș fi așa de pripit cu aprecierile. Gîndește-te la ce ți-am spus. Cariera lui Fern depinde de asta.

Leo o fulgeră cu privirea și răsucindu-se pe călcîie ieși afară din restaurant.

India își luă, stăpîină pe ea, rujul și oglinda din

poșetă și-și repară cu grijă purpuriul care-și pierduse din intensitate. Apoi își închise poșeta, cu un clic ho-tărît. Îndată ce va avea informațiile de la Alix, va face totul ca Leo să știe că nu era vorba de nici o ca-cealma.

– Este ireal, strigă Johnny, în timp ce Zak îi reum-plea paharul cu vin. Parcă ar fi o secvență dintr-un film de groază. Johnny simțea un rău în capul sto-macului. Efectiv nu-mi vine să cred. Nici măcar despre Alexander. N-am crezut niciodată că omul ăsta poate fi chiar atît de bolnav.

– *Dacă e adevărat, îl preveni Zak. Păsărica asta de Alix poate că a inventat totul.*

– Da, posibil, dar am un sentiment teribil că nu-i așa. Cristoase! Îți dai seama ce s-ar întîmpla dacă toată povestea asta ar fi făcută publică? S-ar termina cu *Oscar* și cu *Fern*, și cu firma ei. Este dinamită curată, Zak.

– Mai bine gîndește-te că exemplarul tău nu este singura copie. Bănuiala mea e că domnișoara Che-liuță mai poate face încă nespus de mult rău.

– Crezi că nu m-am gîndit la asta? se răsti Johnny.

– Scuze, bătrîne. Nu încercam decît să te ajut.

– Știu. Johnny își trecu degetele osoase prin păr. Ce naiba să fac?

– Păi, după părerea mea, ai mai multe opțiuni. Prima, te duci și stai de vorbă cu Easton, să afli ce pune la cale.

– Părerea mea este că trebuie să renunțăm din start la prima opțiune, ce zici? Crezi c-o să-mi spună „Ah, da, desigur, Johnny, vino și aruncă-ți o privire, o să-ți explic totul“?

– În regulă. Opțiunea a doua, atunci. Îi spui lui Fern ce se petrece și o lași pe ea să decidă ce să facă.

– A încasat deja destule. Nu cred c-o mai poate înghiți și pe asta, așa, imediat, una după alta.

– Sau nu faci nimic. Pretinzi că nu ai văzut nimic din toate astea. Lasă-i pe ei să se descurce. În fond, amice, nu este problema ta.

– Să aleg calea lașă?

– Mi se pare cea mai rezonabilă. Asta aș face eu.

– Știi ceva, Zak? Nu te cred. Vorbești să te afli în treabă. Știu exact ce-ai face tu, spuse Johnny, zîmbindu-i cu afecțiune prietenului său.

– Da?

– Te-ai urca în avionul de Moscova și ai afla singur.

– Înseamnă atunci că ești pe aproape, Sharpe, ești pe aproape.

Johnny se uită în vinul din pahar ca într-o sferă de cristal.

– Tu cunoști parcă niște oameni pe acolo, nu?

– Vreo doi tipi. Nu sînt genul tău. Sînt puțin cam neșlefuiți pe la colțuri, sînt o proastă companie. Serghei a lucrat în marina militară. Am dat peste el cu ani în urmă, într-un bar din Berlin... îmi dă cîte un semn de viață din cînd în cînd. Ce noapte sălbatică am petrecut atunci.

– Știi unde se află acum?

– Pot da de el.

– O să faci asta, Zak? S-ar putea să am nevoie de ajutor, acolo. Ruseasca mea e cam ruginită.

– Să nu faci asta, Johnny.

– Ah, viața începuse să devină așa de plicticoasă.

O să-mi facă bine. E timpul să-mi iau și eu un concediu.

Fern tocmai pleca de la *Donleavy*, cu capul plin de planuri și griji, când o voce familiară și inoportună o făcu să tresară.

– Te superi dacă te însoțesc puțin?

Fern sări ca arsă.

– De ce naiba ai făcut asta? Ah, Alix, nu tu, din nou. Ascultă, nu cred că noi două avem ce să ne spunem și cred sincer că mai bine ar fi să rămînem la distanță una de alta. Îmi pare rău, dar nu am timp.

Fern se îndepărtă. Numai de Alix nu avea ea nevoie acum. Cîți oameni trebuia să mai evite? Hugo, Leo și acum zeloasa Alix.

– Am ceva ce poate că ai vrea să știi, ceva foarte important, Fern. Cred c-ar trebui să mă ascuți.

– Nu acum, Alix. Sînt grăbită. Păstrează-ți-le pentru prietenii tăi de la *Faces*. Fern încercă să se îndepărteze.

– Eu cred c-ar trebui să ascuți, Fern, insistă Alix. Este vorba despre prețioasa ta clinică – și despre niște legături cu Moscova.

– Alte comploturi, Alix? Nu te lecuiești niciodată?

– Lui Johnny Sharpe i s-au părut foarte interesante. A intrat în biroul meu și mi-a furat un dosar întreg despre un caz la care lucrez. N-a fost ușor, dar bineînțeles că l-am refăcut în întregime. Părea al naibii de speriat, Fern. Eu cred că și-a dat seama cît de importantă este povestea mea.

– Zău, Alix, chiar vrei să cred asta? Viîde-ți marfa în alt parte, Alix. Eu am treabă.

– Fă ce vrei, Fern, dar să nu spui că nu te-am

avertizat. În locul tău, aş vorbi cu Johnny despre asta, spuse Alix, plecînd.

Doamne, fata asta nu o să renunţe niciodată? Fern avea mult prea multe lucruri importante pe cap, ca să-şi facă griji pentru ameninţările nefondate ale lui Alix. O cunoştea de prea multă vreme ca să-i ia în serios vorbele. Totuşi, mîine după amiază cînd o să se ducă la birou, poate că o să stea de vorbă cu Johnny, doar aşa...

Se mutase la un hotel ca să scape de telefoanele asasinante ale lui Leo şi de încercările lui Hugo de a o convinge să-şi retragă cererea de demisie.

Îşi planificase o întîlnire matinală cu doi solicitanţi pentru postul de coordonator de producţie, pe care urma să-i intervieveze, şi trebuia să-şi verifice lista de întrebări şi să le studieze CV-urile.

După care trebuia să ia trenul pînă la Bath, unde să caute un loc potenţial. Cel puţin, toată această activitate o împiedica să se mai gîndească la altele.

Era aproape ora cinci, cînd Fern reuşi să ajungă la birou, a doua zi. Îşi aruncă jacheta şi răsfoi mesajele. Cel puţin zece, de la Leo. De fapt, în curînd o să înceapă să se plictisească şi el.

Mai e un bileţel de la Hugo, care o ruga să treacă pe la el. Dacă avea un minut liber. Se simţi foarte obosită şi epuizată.

Fusese deja o zi lungă, grea. Vizita la Bath fusese o totală pierdere de vreme şi avea de gînd să-l sune pe agentul ei şi să-i spună ce gîndea. Proprietatea respectivă tocmai fusese dată altcuiva! Măcar să-i restituie cheltuielile de drum.

O văzu pe Janie băgîndu-şi capul pe uşă.

– Bună, îi spuse ea. Johnny e aici?

– Nu, Fern, nu este. A plecat. Zak, prietenul lui fotograful, a sunat azi-dimineață și mi-a spus că dispăre pentru două sau trei zile. Aș putea jura că a spus Rusia. Cred că am înțeles eu greșit

– Așa cred, rîse Fern. Nu văd ce l-ar putea face pe Johnny să plece precipitat în Rusia. Ciudat că nu mi-a spus nimic de asta, ieri dimineață.

– Nici mie nu mi-a spus nimic. Mă rog, poate că a primit o ofertă nemaipomenită.

– Așa sper. Arăta destul de obosit în ultima vreme.

– Da, dar și tu, Fern. Dacă te pot ajuta cu ceva, cu niște telefoane sau chestii dintr-astea, o să-mi faci plăcere, mai ales acum, că lipsește Johnny. O să fie destul de liniște pe aici.

– Mulțumesc, Janie. O să țin minte.

Fern se concentrează asupra teancului de rapoarte de pe birou, dar mintea ei era aiurea. Ceva ce spusese Alix nu-i dădea pace și pentru nimic în lume nu-și putea aduce aminte ce anume. Dădu deoparte rapoartele și încercă să-și reamintească întreaga discuție. Era greu, avînd în vedere că Fern abia dacă o ascultase pe nenorocita aia.

– Rahat! Se ridică brusc. Moscova. Alix spusese Moscova.

Își scoase agenda. Știa că avea notat aici, pe undeva, numărul lui Zak. Degetele ei răsfoiau paginile. În sfîrșit! Formă numărul și dădu de robot.

– Zak, sînt Fern. Trebuie să vorbesc urgent cu tine, despre Johnny. Sînt la birou, sună-mă...

Johnny își trase bine peste urechi gulerul de piele și încercă să soarbă nepăsător din poșirca de bere

blondă, dar îi era greu să rămână nepăsător când aproape toate capetele din preajmă erau întoarse spre el. Se uită inexpresiv la mulțimea chipurilor ostile. Își coborî privirea, concentrându-se asupra lichidului de culoarea urinei, din fața lui.

Johnny se uită pentru a doua oară la ceas. Serghei întârzia.

Hai odată, Serghei, zise în gând Johnny. Cît de curînd va trebui să plece de aici și nu era prea sigur că va rămîne întreg. Ridică privirea plin de speranță, spre ușa barului, care se deschise brusc.

În încăpere intră dublura lui Tarzan, care se opri drept în mijloc, adusă de spate și fulgerînd din ochii deschiși la culoare, niște ochi de nebun.

Tipul ăsta probabil că mînca oameni ca Johnny, la masa de prînz. Johnny se strînse și mai mult în haină, încercînd să se facă invizibil.

Văzu silueta îndreptîndu-se spre el. Își ridică privirea, observă părul căcăniu, lung, ciufulit, dinții galbeni și hainele puturoase și își dădu seama că acesta era omul cu care aranjase să se întâlnească.

– Sharpe! lătră omul, în loc de orice altă introducere.

Johnny dădu din cap și încercă un zîmbet care nu reuși decît să-i dezvelească dinții. Omul strigă către barman și trase brutal scaunul din fața lui Johnny. Își aruncă o privire prin bar și toate chipurile se întoarseră înapoi spre băuturile lor. Nici o privire nu înfruntă ochii lui Serghei.

– Bun, spuse omul.

Ce anume era atît de bun, Johnny n-ar fi putut spune. Vremea? Barul? În mod categoric, bunul acesta numai la bere nu se putea referi.

– Zak e prietenul tău?

Johnny dădu din cap. Zak ăsta avea prieteni cam ciudați.

– Și al meu. Ne-am întâlnit într-un bar, la Berlin.

Serghei izbucni în ceea ce ar fi putut fi descris drept un rîs extrem de sugestiv. Johnny însuși era cunoscut că-și dădea uneori în petic, dar Zak într-adevăr că mersese puțin cam prea departe.

– Deci, vrei informații.

– Da. Așa cum am spus la telefon, este o chestiune cam delicată. Există un spital – Spitalul 25, cred.

– Sînt multe spitale.

– Da, sînt sigur. Numai că acesta ar putea fi oarecum diferit.

Johnny tuși. Nu știa cîtă încredere putea avea în omul ăsta.

Poate că nu împărțise cu Zak decît o noapte de pomină. Johnny își dori să fi aflat mai multe de la Zak. Totuși, pentru moment, nu avea alte variante.

Dacă nu accepta ajutorul lui Serghei, trebuia să iasă în stradă și să întrebe drumul.

– Acesta, cred eu, este un spital unde se fac avorturi.

Pe chipul lui Serghei nu se citi nimic.

– Cred că este condus de un anume doctor Iuri Nicikov.

Brusc, ochii lui Serghei se micșorară. Se uită nervos peste umăr. Își apropie mai mult capul de Johnny și-și coborî glasul aproape de șoaptă.

– Ai spus Nicikov?

– Da, zise Johnny, simțind deodată cum îl trec fiori.

– Îl cunosc bine pe nemernic. E cecen.

– Cecen?

– Din Cecenia. O republică autoproclamată. Își au propria lor organizație, un fel de mafie. Foarte periculoasă.

– Groaznic!

– Se ocupă de multe, piața neagră, droguri... Are mulți prieteni în locuri foarte înalte. Cu Nicikov nu te pui. Nu pui întrebări despre Nicikov, în baruri. Vrei sfatul meu? Urcă-te în primul avion de Londra. Asta este informația pe care ți-o dau eu.

– Cu ce se ocupă? insistă Johnny.

– Ți-am spus. Cu totul. Haide să ne plimbăm puțin.

Johnny era fericit să-și lase băutura și barul acela deprimant. Pășiră în aerul rece, umed, de afară.

– Știi ce pătesc cei care au de-a face cu oameni ca Nicikov?

Johnny nu era sigur că vrea să știe, dar gestul lui Serghei nu-i lăsa nici o speranță.

– Uită excursia asta. Întoarce-te acasă. Cei ca mine sîntem niște dulci copii pe piața neagră. Cîteva țigări aici, cîteva bijuterii dincolo, cosmeticele, chestii nevinovate. Nicikov însă este băgat în afaceri grele. Nimic în ce m-aș amesteca eu. Există și puțin respect. Nu te pot ajuta, Sharpe.

– Atunci spune-mi unde l-aș putea găsi.

– Nu. Nu îți spun.

Johnny începea să-și piardă răbdarea cu omul ăsta maimuță, supradimensionat.

– Ascultă, am bătut o cale lungă. Sînt obosit. Dacă nu-mi spui, o să iau pur și simplu un taxi care să mă ducă la Spitalul 25 și o să aștept acolo apariția doctorului Nicikov.

– Înseamnă că ești nebun.

– Da, așa cred, dar spune-mi atunci unde îl pot găsi.

– Ai hîrtie? Creion?

Johnny le scoase pe amîndouă din haină.

– Îți spun unde e clubul lui Nicikov. Este un bordel. Îți spun, după care poți să te duci acasă.

– În regulă, atunci o să mă pot duce acasă, oftă Johnny.

Se uită la biletul mîzgălit de Serghei, apoi îl băgă în buzunar. Serghei îi zîmbea, în timp ce Johnny se uita la stiloul lui care dispărea în buzunarul lui Serghei.

– Mulțumesc, spuse acesta.

– O să-i transmit lui Zak complimentele tale.

– Sper să mai fii în stare s-o faci.

Serghei se uită după Johnny care se îndepărtă repede de el.

Se întoarse să o ia în direcția opusă.

Făcu cîțiva pași, după care, înjurînd cu glas tare, se întoarse înapoi și o luă după Johnny. Îi datora asta prietenului său.

32

Zîmbetul liniștitor al lui Lucienne ascundea suspiciunea ei crescută.

– Data nașterii?

Lucienne continua să completeze formularul în timp ce o studia pe femeia străină din fața ei.

– 17 aprilie 1971.

– Ești foarte tânără pentru acest gen de tratament. Ești sigură că vrei într-adevăr să-l urmezi?

– Uită-te numai la pielea asta vlăguită, de aici, strigă ea, trăgînd de falcile inexistente. Am disperată nevoie de o injecție. De ani de zile îmi doresc asta, dar pînă acum nu am avut bani și, în plus, nu prea am avut încredere în alte clinici. Acum, că Fundația Rees face ceva, mă simt în siguranță. Injecțiile astea nu au efecte secundare, nu?

– Vă putem garanta acest lucru. Nu există riscul respingerii. Și, spre deosebire de majoritatea trata-

mentelor, veți constata că nu va trebui să reveniți aici la fiecare șase luni, pentru o nouă ședință.

– Ce material miraculos folosiți?

– Mă tem că e un secret foarte bine păstrat, zîmbi Lucienne. Mulți concurenți de-ai noștri ar vrea să știe. Deci, cînd vă pot programa? Întrebă ea, numai zîmbet.

– Mîine?

Fata cheală îi întoarse zîmbetul.

– În regulă, mîine la ora unsprezece. La revedere.

Lucienne o conduse la ușă. Îndată ce aceasta dispăru pe culoar, îl sună pe Xan.

Cînd Zak primi mesajul telefonic al lui Fern, se repezi direct la *Blake's Hotel*, unde locuia aceasta. Fern se plimba în sus și în jos, scuturînd din cap, în timp ce Zak termina de relatat ceea ce știa.

– Este efectiv o nebunie prea mare pentru care nu poți găsi cuvinte. Pur și simplu nu-mi vine să cred, Zak.

– Nici Johnny nu a crezut pînă cînd nu a văzut dosarul lui Alix. De aceea a plecat acolo, să verifice singur, să fie sigur înainte de a se lua de cineva. Acestea nu sînt acuzații pe care să le arunci în capul cuiva. Și femeia aia nebună, care amenință să facă totul public. Ce nebunie pe el, să plece. I-am zis, dar n-a vrut să mă asculte, spuse Zak, negru. Și de treizeci și șase de ore, n-am nici o veste de la el.

– Nu mi se pare prea mult, Zak, încercă Fern să-l liniștească.

– Trebuia să mă sune ieri, așa mi-a promis. Se poate să nu fi obținut fir, dar eu tot sînt îngrijorat.

Fern își sugea degetele, încercînd să nu-l lase pe

Zak să vadă cît este de zguduită. Bietul de el părea pe jumătate mort de îngrijorare.

– Sînt sigură că e bine. Am nevoie de timp ca să mă gîndesc, Zak. Trebuie să văd ce pot să fac.

În fond, fundația ei era în joc, la un pas de a fi efectiv distrusă. Trebuia să descopere ce naiba se petrecea.

– Ești la studio, mîine? Te sun cînd am luat o hotărîre, îi spuse ea.

– Vezi să nu faci cine știe ce nebunie, Fern, da?

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu să te duci după el. Are grijă Serghei de el. Este un camarad bun. Am încredere în el.

– Atunci dă de el. Află dacă l-a văzut pe Johnny.

– Fern, am încercat asta toată ziua.

– Bine, bine, iartă-mă, oftă ea. Cred că nu gîndesc prea bine. Te sun mîine, îndată ce... mă rog, oricum, te sun.

– Baftă, Fern. Zak îi mîngîie obrazul cu degetul. Ești un copil bun, să știi asta.

– Mulțumesc. O să țin minte.

După ce-l conduse pe Zak la ușă, Fern se prăbuși pe canapea, cu capul în mîini. Pur și simplu nu putea fi adevărat. Totul părea o adevărată nebunie. Își dorea prezența liniștitoare a unor anumite brațe puternice, de bărbat, în jurul ei. Ce bine i-ar fi prins acum să se poată ghemui și să discute cu cineva, să poată privi în perspectivă toate aceste aberații pe care i le spusese Zak. Oftă. Trebuia să se descurce de una singură. Nu-și dădea seama cu cine ar mai fi putut vorbi. Hugo și cu ea abia dacă mai schimbau cîteva vorbe, Ricci le avea destul pe ale ei. În plus, totul era

din cauza ei, a lui Fern. Ea fusese aceea care insistase asupra clinicii, în ciuda opoziției consiliului de administrație. Să-l ia dracu' pe Alexander! Măruntaiele lui nici pentru câini nu vor mai fi bune, cînd va termina ea cu el.

Alix nu tresări cînd silueta umbrită trecu încet prin dreptul ușii dormitorului ei. Și nici nu se trezi la zgomotele vagi, de conductă, din baia ei.

Dormea profund, în pace, cînd intrusul, în sfîrșit mulțumit de munca lui, părăsi în liniște apartamentul.

A doua zi dimineată, cînd Alix își umplu cada, încercă să deschidă fereastra, dar lemnul parcă se umflase. Efectiv nu se clintea. Închise ușa de la baie și începu să fredoneze încet, în timp ce încăperea se umplea cu aburi. Bătrînul boiler uruia și bolborosea, trimițînd apă fierbinte, în cadă. Alix ieși din halat și-și băgă degetul de la picior în apă. Astăzi era ziua în care va trăi pe propria ei piele experiența tratamentului Rees. Se simțea cît se poate de mulțumită de ea. Turnă mai întîi puțină esență uleioasă de baie, *Don-leavy*, cu migdale și caise, apoi intră în apa îmbietoare și se așeză pe spate. Închise ochii și începu să viseze, gîndindu-se la materialul pe care-l va scrie și la cît de celebră va deveni. Alix Green, redactor de știri la *The Times*.

Alunecă încet în somn, binecuvîntat de neștiutoare că foarte curînd va intra într-o comă totală.

– Unde este Alexander? șuieră Fern la Lucienne. Vreau să vorbesc chiar acum cu el.

– Este ocupat... e într-o discuție. Stai o clipă. Lucienne se ridică și o luă după Fern.

– Nu poți intra peste el în felul ăsta. Cine dracu' te crezi?

Fern îi aruncă o privire ucigătoare și o ignoră. Lucienne o apucă de braț.

– Dă-mi drumul.

Asprimea amenințătoare a lui Fern o șocă pe Lucienne, făcînd-o să-i dea drumul. Făcu doi pași înapoi. Ochii lui Fern scînteiau de mînie. Deschise ușa și intră. Alexander vorbea la telefon.

– Trebuie să vorbesc cu tine. O surprinse tonul rece, autoritar, din propria ei voce.

– Fern! Ce plăcută surpriză, spuse Alexander oftînd, cu farmecul lui care-ți făcea greață și punînd încet receptorul înapoi în furcă.

– Las-o baltă, vierme! urlă ea. Acum poți să-mi spui ce anume puneți la cale tu și diavolița aia de soră-ta.

– Fern, nu uita unde te afli. Avem pacienți aici. Ce naiba vor crede ei?

– Gura! Vocea ei sfișie aerul ca un bici. Gura și ascultă.

– Foarte bine. Alexander o privi cu un aer aproape amuzat. Trebuie să recunosc că arăți foarte atrăgătoare cînd ești furioasă, draga mea.

– Vorbește-mi despre Moscova.

– Păi, să mă gîndesc, e capitala Rusiei. Și cred că e cam frig pe acolo...

– Vorbește-mi despre copiii avortați, Alexander. Și despre injecțiile speciale pe care le vîri în biete, neștiutoarele femeii, sub aripa atît de ocrotitoare a fundației mele.

– Fundația *ta*? Nu crezi că te pripești puțin? Știu că ești ambițioasă, dar zău nu cred că poți vorbi de-

spre ea ca despre fundația ta. Nu încă. Ar trebui să fii puțin mai atentă. Cine știe, poate calci pe cineva pe bătăături.

– Deci este adevărat ce se spune!

– Ce anume, că ofensezi lumea? Ah, de asta sînt sigur.

– Despre aceste transporturi speciale ale tale. Despre aceste transporturi de copii morți.

– Sună groaznic de dramatic. Și complet ridicol, draga mea. Cred că ești ușor derutată de noțiunile de extract de placentă și extract de fetus. Primul este folosit pe scară largă în industria cosmetică. Dacă te-ai fi gîndit să te preocupi ceva mai multă vreme de educația ta, decît să alergi de colo-colo, să deschizi prăvălii, poate că ai fi aflat asta.

– Eu nu vorbesc despre extractul de placentă, Alexander. Știi foarte bine despre ce vorbesc eu. Celulele astea speciale ale tale, în mod garantat nerespinse de organism. Nu sînt prelevate cîtuși de puțin din surplusul de grăsime, ele sînt scoase din... Dumnezeuule, este obscen! Ești un monstru.

– Vorbești prostii. Tonul lui Alexander era amenințător de scăzut. Nu poți dovedi nimic. Totul este o aberație fără noimă.

– Și doctorul Nicikov al tău, tot o aberație fără noimă este?

– Am făcut niște afaceri cu el, cu produse cosmetice. Există acolo o piață foarte lucrativă pentru produsele *Oscar Rees*.

– Prostii. Nu asta urmărești tu. Vreau să-mi spui exact unde poate fi găsit doctorul ăsta al tău. Intenționez să-i fac o vizită.

– N-ai decît să pui mîna pe telefon.

Ochii lui scînteiară plini de veselie.

– Bineînțeles. Doar că sînt îngrijorată de dispariția lui Johnny Sharpe. Se pare că s-a dus să-ți vadă prietenul și nimeni nu mai știe nimic de el. Deci, dacă vrei să-mi dai adresa lui...

Brusc, chipul lui Alexander își schimbă expresia. Gura i se înăspri și ochii i se îngustară, preocupați.

– Foarte bine, spuse el, începînd să mîzgălească ceva pe o bucățică de hîrtie pe care i-o întinse apoi lui Fern.

– Mulțumesc.

Fern se răsuci pe călcîie și ieși repede.

Îndată ce aceasta dispăru din raza auditivă, Alexander o strigă pe sora lui.

– Dă-mi-l pe Nicikov la telefon, repede. Și ia-mi un bilet de avion pentru Moscova. Nu contează compania, dar trebuie să ajung la Moscova înaintea ei.

Zak ascultă mesajul lui Fern lăsat pe robot și mîrîi cu glas tare.

– Femeie cretină, înjură el. N-are nimic în capul ăla al ei.

– Ce naiba să facă el, acum? Să mobilizeze armata a șaptea? Să o invite să ia parte la ceea ce părea a se transforma într-o escapadă nebună, la Moscova?

Se învîrtea ca un nebun prin atelier, împingînd tre-piedeale din cale și lovind cu pumnul în ce nimerea. La naiba cu amîndoi. Fern nu era responsabilitatea lui.

Poate că Johnny era, dar nu Fern. El nu era un nenorocit de apărător al copiilor. El avea treabă, avea angajamente. În plus, el nu avea bani să înceapă să traverseze continentele, la un semn făcut de două degete cu unghiile ojate. Nu era problema lui. Leo

Eden să se ocupe de asta. Serghei o să aibă grijă de Johnny. Luă cea de a douăzecea țigară din ziua aceea și și-o vîrî în gură. Trase cu foc fumul în piept și începu să apese tastele. De la celălalt capăt îi răspunse imediat Leo Eden.

- Ascultă, Eden, trebuie să-ți spun ceva important.
- Cine dracu' ești? izbucni iritată vocea lui Leo.
- Sînt un prieten al lui Fern. A dat de necaz. Cred că are nevoie de ajutorul tău. Ai un creion la îndemînă?

Nicky însăși îl aștepta pe Leo la aeroport. Avea în mînă o mică geantă diplomat.

- Ai totul aici. Bani, cu nemiluita, pașaportul etc. Din păcate nu ți-am putut pune și chiloți curați.

- În regulă, care e zborul?
- Mă tem că tocmai ai pierdut unul, Leo.
- Rahat.

Cuplul mai în vîrstă din fața lor se întoarse, surprins. Leo îi ignoră pe cei doi.

- Ce companie?
- *Air France*.

Leo se uită prin clădirea terminalului și în sfîrșit o localizează pe reprezentanta companiei *Air France*.

- Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot spune dacă prietena dumneavoastră se află în avion, îi răspunse femeia elegantă.

Leo mai încercă o dată, vorbind rar, ca și cum în felul acesta s- ar fi putut face mai bine înțeleș.

- Îmi pare rău, domnule, repetă femeia, automat. Nu vă pot da această informație.

- De ce nu?
- Pentru că este împotriva politicii noastre de se-

curitate. Doar dacă este vorba de o urgență extremă. Îmi este imposibil să vă ajut.

– Aceasta este o urgență extremă, spuse Leo bătînd cu pumnul. Impresia lui era că toată povestea asta nenorocită era în legătură cu ceea ce-i spusese lui India. De ce naiba nu o ascultase el pe femeia asta blestemată? Poate că astfel ar fi putut-o împiedica pe Fern să plece. I s-ar putea întîmpla orice...

Nicky îl luă de braț.

– Leo, nu are nici un rost, spuse ea, calmă.

– Îmi pare rău, zise Leo încercînd să se stăpînească. Dar mă tem că odată ajunsă la Moscova, s-ar putea afla în mare pericol. Trebuie într-adevăr să știu dacă se află sau nu în acest zbor.

Fata se uită de la Leo la Nicky. Nicky încercă să se arate la fel de imploratoare ca și Leo.

– Știți, n-ar trebui să fac asta, spuse ea, apăsînd tastele computerului și concentrîndu-se asupra ecranului. Cum ziceați că o cheamă?

– Fern Donleavy.

– Ah, da. Potrivit listei, s-a aflat în cursa de 11:30.

Leo nu știa dacă să se simtă ușurat sau disperat.

– Cînd e următorul zbor?

Femeia acționă din nou claviatura.

– Există un zbor BA, la ora 14:00. Prezența aici este la ora 13:00, ghișeu 63.

– Mulțumesc.

Leo se îndepărtă în fugă, lăsînd-o pe Nicky să-și exprime mulțumirile necesare.

– Ce se întîmplă, Leo? Ce e cu drama asta subită?

– Nu am vreme să-ți explic acum, Nicky, dar trebuie să prind zborul ăsta. Sună-l pe Hugo Rees. Spu-

ne-i că Fern a plecat la Moscova după Johnny Sharpe și că plec și eu, să am grijă de ea. Spune-i... spune-i să stea liniștit.

Nicky îl apucă de braț.

– Ascultă, îi șopti ea, uită-te acolo... ăla nu este cumva...

– Alexander Easton.

Leo se opri pe loc și o împinse pe Nicky înapoi, întorcându-se repede ca să iasă din raza vizuală a lui Alexander.

– Stai jos! îi porunci el. Își aplecă mult capul în jos, ca și cum și-ar fi legat un șiret inexistent, la pantofi.

– Ține-ți capul plecat, vreau să văd ce are de gând să facă.

– O să fie puțin cam greu din unghiul ăsta, nu crezi? Nicky se uită peste capul aplecat al lui Leo.

– Se îndreaptă spre poarta 63. Moscova devine deodată al naibii de populară.

Leo își ridică privirea. Putea vedea din spate capul cu păr negru al lui Alexander.

Îl urmări vorbind cu fata de la ghișeu, după care se îndreptă spre poarta pentru plecări.

– Probabil că vrea să vadă dacă ești și tu în același zbor, spuse Nicky.

– Iar eu trebuie să mă asigur că nu o să afle, nu?

– Ce ai de gând să faci? Să călătorești în cală?

– Nicky, dacă nu ai de spus ceva inteligent, mai bine taci.

– Iartă-mă. Doar că mi se pare puțin cam imposibil să fii în același avion cu cineva...

– Nu e ca într-un autobuz, știi bine. Haide mai bine să-mi iau biletul. Să sperăm că nu este singurul călător din tot avionul.

Leo își întinse gîtul ca să studieze planul locurilor și încercă să stabilească din ce capăt începuse stewardesa.

– Vreau un loc în coada avionului, la economic, zise el hotărît. Nicky zîmbi. Leo la clasa turist se potrivea la fel de bine cu firea lui, ca și cînd ar fi apărut la serviciu în costum mov, lucios.

– Nu intri?

– Nu, pînă în ultima clipă. Vreau să mă pierd în mulțime. Ascultă, Nicky, pleacă mai bine și dă telefonul ăla. O să te sun cînd o să știu unde o să trag. Mulțumesc că ai venit.

– Ești sigur că nu te mai pot ajuta cu ceva? Că-măși etc? Nu găsești nimic acolo și oricine cu puțină minte își ia cu el chestiile astea.

Leo o privi ca și cum i-ar fi revelat tocmai sensul vieții. O luă de braț.

– Haide să tîrguim.

Doctorul Nicikov o privea plin de curiozitate pe tînăra femeie. Era cu aproape un cap mai înaltă ca el. În mod clar, era foarte atrăgătoare, în ciuda acelor cicatrice ciudate de pe amîndoi obrazii. Descrierea lui Alexander era mai prejos decît ceea ce vedea el. Îi zîmbi.

– Deci, domnișoară Donleavy, credeți că vă pot ajuta să vă găsiți prietenul?

Fern încuviință.

– Sper, doctore Nicikov. Înțeleg că a venit la Moscova să vă vadă, dar a dispărut. Mă tem că i s-a întîmplat ceva.

– Nu-mi amintesc numele. Nicikov părea derutat. Sharpe, ziceați?

– Da, exact, Johnny Sharpe. Înalt, slab și cu păr lung, negru. Trebuie să fi sosit de cel puțin trei zile.

– Sînt sigur că mi-aș fi amintit de el. Nu avem prea des oaspeți din vest.

Fern se cutremură. Nicikov o lăsase să aștepte în cămăruța asta înflorătoare cel puțin două ore. Îi era frig, era obosită și înfometată. Și ceva la omul ăsta cu înfățișare anemică o făcea să se simtă cît se poate de neplăcut. Se purtase destul de manierat, dar era ceva în ochii lui... ceva dur, rece, aproape crud.

– Știți cumva de ce voia să mă vadă?

– Nu chiar. Alexander Easton mi-a spus unde vă pot găsi, spuse Fern, studiindu-i cu atenție expresia. Presupun că aveți o legătură cu clinica *Easton*, continuă ea, prudentă.

Sprîncenele doctorului se ridicară ușor.

– Ah, da, Alexander, desigur. Poate că știe Alexander ceva despre unde anume ar putea fi prietenul dumneavoastră.

– Nu cred. Fern ridică din umeri. Altfel, nu aș fi venit aici.

Deodată, Fern simți că omul se juca abil cu ea.

– Știți într-adevăr unde este, nu-i așa?

Nicikov păru jignit.

– V-am spus, nu am auzit niciodată de omul ăsta. Insinuați cumva că vă mint, domnișoară Donleavy?

– Nu știu. Poate. Ascultați, îmi pare rău, dar sînt foarte îngrijorată pentru el. Am crezut că m-ați putea ajuta... Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Fern ar fi fost să-l înfrunte pe ticălos.

– Sînt convinși că pot, spuse acesta, blînd. De ce nu veniți cu mine, la biroul meu? Poate că cineva de acolo știe ce s-a întîmplat. De fapt, acum trebuie să

plec, zise el, uitîndu-se la ceas. Aș vrea să vă ajut, dacă-mi stă în putere.

– Sînteți foarte drăguț, spuse Fern. Dacă nu vă fac greutăți.

– Cîtuși de puțin, zîmbi el, din nou. Veniți. E plăcerea mea.

Leo îl urmări pe Alexander din siguranța oferită de taxi, coborînd din mașina din față și dispărînd printr-o ușă anonimă, negricioasă.

– Vrei femeie? îl întrebă șoferul taxiului, fără interes.

– Ce?

– Vrei femeie? Aici e. Vrei să te regulezi?

Leo se uită din nou la clădirea în care dispăruse Alexander. Arăta cît se poate de simplă și de tristă; aproape instituțională.

Nici lumini intermitente roșii, nici semnale de neon sau fete care să se plimbe prin preajmă. Gîndind repede, îi zîmbi sugestiv șoferului.

– Da, vreau să mă reglez. Dar mai întîi vreau un hotel. Mi-e foame.

– Nu poți umple o femeie cînd ai burta goală, rîse șoferul. Te duc la cel mai bun hotel din Moscova.

– Este aproape?

– Desigur, la cinci minute.

– Cum se cheamă strada asta?

– Lubyanka.

Potrivit nume, își spuse Leo. Trebuia să-l găsească pe Serghei.

Coada la telefoane îi amintea lui Leo de coada la taxiuri, din stația Waterloo, într-o dimineață umedă de

luni. În ritmul ăsta, o să stea aici toată noaptea. Se duse la ghișeul casierei și trînti pe el geanta nou-nouță, cumpărată la *Heathrow*. Printr-o crăpătură a fermoarului, se întrezărea docul negru, striat.

Casiera se uită la Leo, apoi la fermoar. Înghiți greu și zîmbi.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă ea, într-o engleză perfectă.

– Trebuie să dau un telefon urgent.

Fata arătă spre coadă.

– Telefoanele sînt acolo, domnule.

Leo desfăcu puțin fermoarul.

– Blugi, spuse el, cu toată subtilitatea unei *Skode* cocoțate pe un camion de depanare.

– Da, domnule.

– Trebuie să dau un telefon urgent.

Fata băgă mîna sub tejghea și scoase de acolo un telefon strălucitor, din plastic, pe care-l așeză la cîțiva centimetri de mîna lui Leo. Acesta începu să desfacă fermoarul.

– Nu! protestă aceasta. Îi întinse o sacoșă pe care o scoase tot de sub tejghea.

– După aceea, îi băgați aici și-mi dați sacoșa, insistă ea.

Leo se scormoni în buzunar, după numărul lui Serghei. Formă numărul repede – prea repede. Puse receptorul înapoi în furcă și mai încercă o dată.

– Încet, îl sfătui fata.

Așteptă declicul și apoi, după ceea ce i se păru o veșnicie, apăru și tonul. Trecu un minut, poate două. Apoi se auzi o voce, la celălalt capăt al firului. Leo își dresе glasul. Începea să se simtă tensionat.

– Serghei?

– Cine e?

– Numele meu este Eden, Leo Eden. Zak mi-a dat numărul tău.

Urmă o tăcere. O clipă, Leo crezu că se întrerupsesse legătura.

– Unde ești?

– La *Inturist*. Ne putem întâlni?

– Vino pe strada Gorki. O să vezi Catedrala Sf. Vasile. Traversezi piața și vin eu la tine. Peste zece minute...

– Cum o să ne recunoaștem?

– O să te recunosc eu.

Telefonul se întrerupse.

– Am ajuns, spuse Nicikov deschizându-i lui Fern portiera, plin de solicițitudine. Aceasta se uită în sus, la clădirea morocănoasă. Nu era cîtuși de puțin ceea ce se așteptase ea. Simți pe spate mîna doctorului, conducînd-o cu fermitate spre intrare.

Odată înăuntru, spaima ei crescuse. Ce fel de birou era acesta? De undeva de sus se auzea slab muzică. Simțea miros de bere stătută și de nicotină.

– Vino, îi spuse doctorul, luînd-o de cot și conducînd-o pe scările înguste. Nodul spaimei se strînse.

– Unde mergem? întrebă ea, prefăcîndu-se a fi cît se poate de liniștită.

– În biroul meu. Vino.

Fern urcă scările cu picioare de lemn și trecu prin ușa largă, de sus. Privi în jur, la mobilierul scump. Totul era atît de contrastant cu restul.

– Te rog, ia loc, îi făcu doctorul semn spre o canapea încăpătoare, din piele, de lîngă șemineu. O să-ți comand ceva, după care îmi închipui că o să vrei

să te îmbroscătezi puțin. O să dau cîteva telefoane pentru tine să vedem dacă putem da de domnul Sharpe al dumitale.

– Mulțumesc, spuse Fern, împlînzită.

Peste cîteva clipe, apăru o fată, cu o tavă cu cafea. Îi zîmbi lui Fern cu căldură. Fern fu uimită de cît de tînără părea: paisprezece, cincisprezece ani, nu mai mult de atît, cu siguranță.

– Ea e Tania. Bea-ți cafeaua și te va conduce în camera ta.

– Nu. E-n regulă. Pot aștepta aici, insistă Fern.

– Eu cred că o să fie mai plăcut să mergi cu Tania.

Nicikov îi spuse ceva pe rusește fetei. Aceasta dădu din cap și rămase în picioare, așteptînd ca Fern să-și soarbă cafeaua neagră, amară.

– Dacă vrei, poți să-ți iei cafeaua cu tine.

Nicikov îi zîmbi din nou și dinții îmbrăcați în aur îi străluciră în lumină. Fern puse ceașca înapoi pe tavă și se ridică.

– Te conduc eu, spuse fata într-o engleză ezitantă.

– Bine. Mulțumesc.

Spaima autentică îi strînse stomacul, cînd Fern își dădu seama că se afla de fapt în mîinile lui Nicikov. Își mușcă buza și decise să pară calmă.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Nicikov, pe cînd Fern ieșea din cameră.

Fern o urmă pe fată, de-a lungul culoarului întunecat.

Tania deschise una din ușile din stînga lor. Fern se opri în prag. Ce naiba era locul ăsta? Fata o luă de mîină și o conduse înăuntru, închizînd ușa în urma lor. Fern se uită la peretele acoperit cu oglinzi, de sus pînă jos. Un pat uriaș, suficient de încăpător pentru o

jumătate de duzină, ocupa mijlocul încăperii. În gît îi intră un miros puternic de parfum ieftin, grețos. Lîngă peretele din fund, se afla o masă. Alături de o perie de cap, de un pieptene și de un parfum dezgustător, se afla un coș plin cu prezervative.

Fern se uită cu groază la acestea, înțelegînd, deodată, totul. Deschise primul sertar. Era plin de obiecte erotice. Penisuri extraordinar modelate, vibratoare și creme. În sertarul de jos fusese înghesuit un mănunchi, arătînd înfricoșător, de fișii de piele. Se întoarse înapoi spre fată. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme? Faptul că fata era îmbrăcată doar în ceea ce părea a fi un chimono frivol; buzele ei groase, roșii; tinerețea ei. Acesta era un bordel. Iisuse Cristoase! Tocmai se lăsase condusă în acest...

Fern se repezi la ușă. Răsuci mînerul, dar nu se întîmplă nimic. Fata o privea nervoasă.

– Cum ies de aici? strigă Fern la ea.

– Nu înțeleg, șopti fata, dîndu-se înapoi.

Fern scrută din nou încăperea. Nu exista decît o fereastră minusculă pe peretele din spate. Se repezi într-acolo și încercă să forțeze cremona. Nici o mișcare. Capcana era bine încuiată. Era prizonieră. Se întoarse, neajutorată. Singurul om care știa unde se afla ea era Zak, dar care nu o putea ajuta prea mult, din Londra. Dar Johnny? Acum știa, fără doar și poate, că Nicikov îi făcuse ceva. Își mușcă buza cu putere încercînd să-și stăpînească lacrimile. Fata o privea cu blîndețe. Întinse mîna spre brațul lui Fern. Fern o împinse.

– Nu te atinge de mine! șuieră ea. Se trînti pe pat și se uită la fată.

– Eu sînt Tania, spuse fata.

- Știu asta!
- Pe tine cum te cheamă?

Fern se uită la copilul de lângă ea. Nu era vina fetei că ea se afla aici. Probabil că nu era decît una din tinerele victime ale lui Nicikov. Poate că și Tania era prizonieră.

- Fern, spuse ea, îmblînzindu-se.
- Zurn, se chinui fata să-i pronunțe numele. Veni și se așează lângă Fern, pe patul uriaș.

– Ești foarte frumoasă.

Fern zîmbi.

– Mulțumesc.

Tania își limba mîinile pe blugii lui Fern.

– Frumoși, oftă ea. Apoi, luminîndu-se toată la față, întrebă:

– Ai farduri? Rujuri?

Fern își deschise poșeta și scoase de acolo o mică gentuță cu produse *Oscar Rees*. Tania înșfăcă trusa și începu să deschidă rujurile.

– Pot? întrebă ea, cu ochii tineri strălucind de plăcere. Fern încuviință. Tania se duse la oglindă.

Apoi îi înapoie lui Fern trusa, continuînd să se uite la ea, cu ochi tînjitori. Fern mai scotoci o dată în ea. Scoase dinăuntru o sticlută de *Absynthe*. I-o dădu Taniei. Aceasta își turnă pe brațe, pe gît, pe picioare, pînă cînd Fern își spuse că o să se asfixieze de atîta miros. Își încreți nasul.

- Știi, e foarte puternic.
- Ah, da... rîse Tania. Îmi place.
- Păstrează-l, spuse Fern.

Lui Leo nu-i venea să creadă ce noroc avusese. De-a lungul întregii lui vieți, se obișnuise ca lucrurile

să se aranjeze întotdeauna așa cum trebuia. Se născuse cu noroc. Ori de cîte ori norocul părea să-l părăsească, soarta își înălța chipul plăcut și îi zîmbea din nou. El nu trebuia decît să se încreadă în ea. Cel puțin, pînă acum, așa fusese. Iar acesta era Serghei, uriașul acela ursuz, nebărbierit. Se uită la marinar. Nici Serghei nu era prea impresionat de Leo.

– Vorbești rusește? întrebă el.

– Bineînțeles că nu.

– Vrei să-i infiltrezi pe toți tipii ăia și nu știi rusește?

– Să-i infiltrez? Eu nu sînt un nenorocit de terorist, Serghei.

– Cecen! Serghei lansă o flegmă spectaculoasă. Lui Leo i se ridică stomacul.

– Ce-i aia cecen?

– Nicikov. Face parte din Organizație, din mafie. Ai idee cît sînt de periculoși oamenii ăștia?

Leo ridică nefericit din umeri.

– Și ce să fac? Să mă întorc și să iau primul avion înapoi spre casă?

– Da, dacă ai avea minte, spuse Serghei furios. De ce te-aș ajuta? Nu am de ce să-mi risc viața. Pentru Johnny este deja prea tîrziu.

– Ce vrei să spui?

– Johnny. S-a zis cu el. E dus!

– Dus, adică mort? Leo simți ca un cuțit în stomac.

– Da. Așa cred, spuse Serghei, încet. Am auzit un zvon. Cică ar fi fost aruncat un trup în fața Ambasadei Britanice, puțin mai devreme. Încă nu știu amănunte, dar este genul de mic și drăguț detaliu pe care-i place lui Nicikov să-l adauge, pricepi? Ca o semnătură.

– Dar dacă toată lumea știe că el e, dacă el este responsabil de asta, de ce nu este arestat? Închis!

– Voi, britanicii nu știți nimic. Serghei rîse zeflemitor. Pentru că poliția este în solda lui Nicikov. Pentru că jumătate din oficialități se află în solda lui. Aici poți cumpăra orice cu bani. Mai ales oameni! Nicikov are prea mulți, ca să aibă probleme.

– Atunci cum putem ajunge la el?

– Asta să-mi spui tu, domnule englez isteț.

– Trebuie să știi. Ești traficant, nu-i așa?

– Ha! În comparație cu Nicikov, mă mai joc cu p... în țărîină.

Leo simți că i se face rău.

– Trebuie să existe o cale...

– Banii. Ei sînt singura cale.

– Dar am bani.

– Ai nevoie de bani mulți.

– Cîți?

– Zece mii de dolari!

– S-a făcut. Ai zece mii de dolari dacă mă ajuți să o scot pe Fern vie, de aici.

Serghei se uită la Leo.

– Ei, ești într-adevăr nebun, știi asta? Dar ai noroc. Astăzi e ziua în care ador oamenii nebuni.

Leo scutură din cap.

– Și cînd te gîndești că am crezut că mă părăsise norocul.

33

Fern zăcea pe pat, ghemuită ca o minge. Cercetase încăperea iară și iară. În afară de ușă, nu mai exista altă ieșire. Singura ei șansă era să încerce să o convingă pe Tania să o ajute. Dar Tania fusese chemată afară și ea fusese lăsată singură, de ore întregi. Auzi cheia răsucindu-se în broască și se ridică într-o clipă.

– Tu! strigă ea. Ce dracului cauți tu aici?

Alexander Easton zîmbi cu zîmbetul lui grețos.

– Haide, Fern. Am venit să te ajut... adică dacă mă lași. Se pare că prietenul meu Nicikov este puțin cam nervos din cauza tuturor acestor vizitatori pe care îi tot are în ultima vreme.

– Johnny. Am știut eu. l-a făcut ceva, da?

– Haide să nu mai vorbim de nătărăul ăla.

Fern se dădu jos din pat și se apropie de Alexander.

– Dacă tu și cu prietenul ăla puturos al tău i-ai făcut ceva lui Johnny, jur că vă omor pe-amîndoi.

– Ah, curajoase cuvinte, Fern, mai ales cînd nu ești în situația de a-i face ceva, cuiva.

– Nu o să scape el. Dacă s-a întîmplat ceva...

Fern își pierdu graiul.

– Drăguța mea, zise Alexander arogant, ai cumva idee care e puterea pe care o deține Nicikov? Poate face tot ce vrea. Așa că nu te purta ca o proastă. Lasă-mă să te ajut, ca tu să-l poți ajuta pe Johnny.

Ochii ei verzi îl fugerară pe Alexander.

– Cum l-aș putea ajuta pe Johnny? se răsti ea.

Alexander traversă camera și deschise ușa dulapului înalt. Fern auzea clinchetul umerășelor metalice. Alexander scoase un fel de corset din dantelă neagră. Îl întinse spre Fern, uitîndu-se la corset și apoi la ea, gînditor.

– Cred că o să te simți mult mai bine în chestia asta, spuse el.

– Cred că glumești! strigă ea.

– Nu, de fapt sînt cît se poate de serios. Vezi, Fern, dacă nu cooperezi, prietenul tău Johnny o să se trezească fără micuțele lui boașe.

Fern își duse mîna la gură, îngrozită.

– Nu o să...

– Eu, nu. Dar cunosc pe cineva căruia o să-i faci de-a dreptul plăcere să mă servească. Așa că te sfătuiesc să fii o fetiță cuminte și să te îmbraci cu asta, pentru mine. Cred că ți se potrivește perfect. Desigur, poate că ești puțin prea slabă pentru așa ceva.

– Ticălosule! Ticălos murdar ce ești.

– Mă flatezi, spuse el, pe un ton rece. Nu crezi că ești cam ipocrită? Îmbracă-l!

- Nu! țipă Fern.
- Îmbracă-l, că de nu dau ordin să se ocupe cineva de Johnny.
- Atunci pleacă din cameră.
- Ah, nu, Fern. Am de gînd să-ți urmăresc cea mai mică mișcare. Și ai face bine să merite asta.
- Ochii lui Fern se umplură de lacrimi de mînie.
- O să plătești pentru asta, diavol scîrnav ce ești.
- Dimpotrivă. Totul este cu complimentele casei.

– Știi, pentru cineva care zice că se mai joacă totuși cu p... în țărîină, văd că ai o surprinzătoare influență.

Leo se uita fascinat la mica armată care-i aștepta la cîteva blocuri distanță de sediul lui Nicikov.

Serghei zîmbi.

– Ți-am spus, banii cumpără prietenii.

Mulțimea pestriță de bătauși se uita la Leo cu studiată indiferență. Leo observă adidașii moi și uniformitatea blugilor.

– Nu o să mă obosesc să fac prezentările. Spune-mi, ai mai ținut vreodată în mînă așa ceva?

Leo luă pistolul mic pe care i-l întinse Serghei. Era surprinzător de greu. Stomacul i se strînse și-și simți gura uscată. Nu-și amintea cînd se mai simțise vreodată așa – atît de nestăpîn pe viața lui, atît de dependent de alții. Înghiți cu greu, cîntărind arma, în mînă.

– E de femeie. Trebuie să te descurci, zise Serghei, disprețuitor.

– Mulțumesc. Ești foarte prevăzător.

– Aici e siguranța. Ai șase gloanțe în încărcător. Ți mai dau în plus.

Leo băgă în buzunar pumnul de gloanțe.

– În regulă, spuse Serghei. Uite ce o să facem...

Fern stătea în picioare, în fața lui Alexander. Își ținea capul sus, aproape cu mândrie. Corsajul negru de dantelă îi forța sînii în sus. Balenele îi intrau în coaste.

– Asta ai vrut? spuse ea disprețuitor.

Alexander stătea pe pat. Se uita la picioarele ei lungi, grațioase, la culoarea crem, delicioasă, a pielii ei. Ochii i se plimbară în sus, spre bordura de dantelă de pe coapse, la talia zveltă și la sînii care țîșneau din corsaj.

– Pantofii, spuse el. O să găsești unii, în dulap. Pune-i.

– Îi aduci tu! porunci ea.

Alexander zîmbi. Poate că pînă la urmă se dădea pe brazdă.

– Bine, spuse el. Se aplecă în dulap. Fern îi dădu un picior în fund cît putu ea de tare, trimitîndu-l direct în ușă. Alexander urlă cînd se lovi de lemn.

– Căte! izbucni el.

Fern strînse pumnul drept și îl pocni în bărbie, trimitîndu-l la podea. Se repezi la ușă și încercă să o deschidă. La naiba! Era încuiată. Se uită prin cameră după ceva greu. Dar nu văzu nimic. Alexander începea să se ridice. Fern se dădu înapoi, cît mai departe de el. Acesta se aruncă spre ea, doborînd-o la podea. Era prinsă sub el. Alexander își înfipse dinții în umărul ei gol. Fern țipă.

– Așa e mai bine, șuieră el. Cred că puțin respect n-ar strica, tîrfă.

Fern se lupta, încercînd să-l împingă, dar el deja îi

apucase mîinile, ținându-le la podea. Își eliberă un braț și începu să tragă de corsetul strîmt, scoțîndu-i sînii. Fern începu din nou să strige, încercînd să se elibereze. Alexander își strecură mîna între picioarele ei, împingîndu-și degetul, dureros, în perineul ei.

– Ticălosule! izbucni ea. Scoală-te de pe mine. Îl înșfăcă de păr și trase cît putu de tare. Alexander îi arse o palmă pe obraz. Simți sînge în gură.

Alexander își desfăcu fermoarul și începu să tragă de dantela subțire a corsetului. Îi simți penisul între pulpe. Încercă să se ridice, dar palma lui se mai lăsă o dată, grea, pe obrazul ei. Se simțea sfîrșită. Nu mai avea putere să lupte. Alexander se ridică.

– Și acum, cățea, să vedem cum îți place asta. Fern țipă.

Apoi auziră o împușcătură. Alexander se opri.

– Ce dracu' a fost asta?

Altă împușcătură. Alexander îi dădu drumul și ea se tîrî într-o parte, în timp ce acesta se ducea la ușă. Auzi tropăitul picioarelor de-a lungul coridorului. Strigăte. Alexander se lupta să bage cheia în broască și reuși în sfîrșit să deschidă ușa.

Leo urcă scările, în urma armatei lui Serghei. Portarul fusese părăsit într-o baltă de sînge și Leo înțelese că oamenii ăștia știau meserie. Se opri în capul scării, cînd din prima ușă din dreapta apărură un blond uriaș. Serghei le făcu semn oamenilor săi să intre. Alte împușcături.

Leo îi simțea mirosul lui Fern. Era parfumul ei.

– Fern! strigă el.

Atunci îl văzu pe Alexander.

– Tu!

Se repezi spre el, dar Alexander se dădu înapoi și încuie repede ușa. Fără să se gîndească, Leo ținti broasca, trase, aceasta cedă și Leo năvăli în cameră. Creierul lui se chinuia să dea un sens celor văzute.

– Fern? Nu-i venea să-și creadă ochilor. Alexander stătea în spatele ei, cu un cuțit de ascuțit creioane, pe beregata ei.

– Un pas dacă mai faci, Eden, și-i tai beregata.

Leo se opri. Alexander o ținea pe Fern de talie, strîns, cu brațul stîng. Leo mîrîi la Alexander.

– Ce i-ai făcut, cocotă masculină?

– Nimic, încă. Lasă arma și ieși, Eden, încet.

Leo se dădu înapoi, dar arma continua să rămînă în mîna lui.

– Am spus să arunci arma! urlă Alexander. Leo se uită la Fern, la gîtul ei drag, alb, întins atît de dureros pe spate, la metalul lucios, ascuțit, din mîna lui Alexander. Aruncă arma pe jos.

Alexander o împinse pe Fern în față, continuînd să o țină strîns. Se aplecă să ridice pistolul. Fern împinse cu toată puterea pe care o mai avea. Cuțitul îi creștă ușor gîtul.

– Leo! strigă ea.

Se aruncă peste Alexander, imobilizîndu-l la po-dea. Cuțitul zbură din mîna acestuia.

– Leo! strig ea din nou.

Leo se repezi să apuce pistolul. Fern înhăță cuțitul.

– E mai bine așa, spuse Leo, încercînd să respire normal. Ținti spre Alexander. În pat, îi porunci el.

Fern se repezi la comodă. Scoase de acolo fișiile de piele și le ridică în sus, încercînd să le dea de capăt.

– Uite, spuse ea, îl legăm cu astea. Își ridică apoi

privirea, spre bărbatul care se năpustea pe ușă.

– Leo! strigă ea. Atenție.

Leo se întoarse ca să vadă în spatele lui pe unul din oamenii lui Serghei.

– Plecăm. Acum! Rusul se uită la Alexander, ținti automatul și trase. Trupul lui Alexander zvîcni și se convulsionează de cîteva ori. Leo și Fern se uitau cu groază la el.

– De ce naiba ai făcut asta?

– Nu ne-a văzut nimeni! Să mergem acum.

Fern se uita la sîngele care șiroia din capul lui Alexander și se revărsa pe pat. Își duse mîna la gură. Credea că o să verse.

Leo își scoase haina.

– Pune-ți asta pe tine, spuse el, aruncîndu-i haina.

Fern se uită în jur după blugi și-i ridică de pe jos. Începu să și-i tragă pe ea.

Omul lui Serghei o împinse.

– Dă-i drumul!

– Geanta mea, strigă ea.

– Las-o! se răsti Leo.

– Pașaportul meu. Cu blugii încă în mînă, Fern se repezi după geantă, o înșfăcă și o rupse apoi la fugă pe coridor, împreună cu Leo. Omul lui Serghei o luase înainte, lăsîndu-l pe acesta să-i adune pe oameni, cu arma încă fumegîndu-i.

– Veniți. E timpul să ne cărăm de-aici. Într-o clipă locul ăsta o să fie împînzit de polițiști. Să ne cărăm naibii.

Se năpustiră în jos pe scări, duduind.

– Taxiul e după colț. Fugiți! le porunci Serghei.

Leo nu avea nevoie să i se spună de două ori.

– Mai repede! urlă Serghei.

– Leo! strigă Fern. Ce e cu Johnny?

– Vino. O să-ți explic în taxi.

– A pățit ceva?

– Vino, Fern. Trebuie să facem ce spune Serghei. Doar nu vrei să sfârșești înapoi aici, nu?

– Dar...

– Ascultă, dacă trebuie, te duc în brațe.

Leo o trase de mână și începură să alerge de-a lungul străzii. Auzeau sirenele, tot mai aproape.

– Haide... mai repede.

Alerga în picioarele goale pe asfalt. Portiera mașinii era deschisă. Se urcară în ea, prăbușindu-se unul peste altul.

– Șeremetievo! comandă Leo.

Goneau în noaptea moscovită.

– Leo! strigă Fern. Nu-l putem părăsi așa. Ce se întâmplă cu Johnny?

Leo se uita la sîngele care picura din gîtul ei. Întinse mîna și atinse rana. Fern îi strînse mîna.

– Ce facem cu Johnny? repetă ea.

– A murit, Fern.

Fern simți că nu mai are aer.

– Nu!

– Așa a spus Serghei. Nu mai putem face nimic.

– Nu! strigă ea din nou. Nu se poate. Nu Johnny. Ah, Leo, se jelui ea. Lacrimile începură să i se reverse pe obraji. Buzele îi tremurau și trupul îi sălta, în sughițuri de plîns.

Leo o trase și o strînse tare la piept, îngropîndu-și fața în părul ei.

– Îmi pare rău, Fern.

– Dar nu-l putem părăsi așa, spuse ea, printre hohote.

– Se ocupă ambasada de tot. Noi nu putem face nimic. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede cu putință. Înțelegi, da, Fern?

Dădu din cap, pierdută.

– Bietul Johnny, ce curaj pe el, să vină aici. Și ce om blînd era, Leo.

Îl trăgea de mîneacă întruna, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Tremura toată, fără să se poată stăpîni.

Leo tamponă cu batista rana de la gîtul ei.

Fern tresări.

– E adîncă? bolborosi ea, printre hohote.

– Nu foarte, spuse el, încurajator. Cred c-ai face mai bine să-ți pui ceva pe tine, Fern, înainte să te mai îmbolnăvești și de pneumonie.

Îl lăsă pe Leo să-i bage picioarele în blugi. Acesta încercă să-i tragă pantalonii pe picioare, dar era prea complicat, în spațiul acela strîmt.

– Mă tem că trebuie să mă ajuți.

Observă ruptura din costumația ei ridicolă, de dantelă. Era disperat să o întrebe ce se întîmplase, dar nu era momentul, acum.

O strînse, în schimb, cu putere la pieptul lui, lăsînd-o să-și verse durerea. Nu se simțea în siguranță pînă nu se aflau în avion, dincolo de această țară abandonată de lege.

34

Fern înainta de-a lungul coridorului, simțindu-se slăbită de temeri. Își netezi cutele care se formaseră pe pantalonii ei crem, de in, și își încheie cei doi nasturi de la blazerul de culoarea ciocolatei.

Se întrecuse pe ea astăzi, în privința garderobei. O eșarfă moale, crem, îi strîngea părul într-o coadă de cal lejeră și chiar se fardase, în cinstea lui.

Ținea sub braț o cutie uriașă cu bomboane de ciocolată și un imens buchet de flori, în mînă. Leo o prevenise să nu se aștepte la prea mult. Vorbi cu sora de la pupitru, care o conduse la camera lui. Bătu ușor în ușă și intră.

Johnny stătea proțăpit pe o mare de perne.

Avea fața acoperită cu bandaje, dar ochii lui străluceau mari, spre ea. Întinse brațele și Fern se aplecă, atentă să nu-i atingă fața.

Înghiți cu greu, încercînd să scape de nodul uriaș

din gîtlej, care amenința să-și trimită lacrimile șiroaie, pe obraji. Dar nu reuși.

– Dacă o să mai faci asta vreodată, te omor, spuse ea, încercînd să rîdă.

Gura lui era împiedicată de bandaje.

– Iartă-mă, spuse el.

Fern se așeză pe pat și-l luă de mînă.

– Cum te simți?

– O rană vie. Dar măcar trăiesc.

– Slavă Domnului, zîmbi ea.

– Ei bine, presupun că din toată povestea asta m-am ales și cu ceva bun.

– Da?

– De acum încolo nu o să mi se mai spună năso-sul.

– Johnny!

– Nu, nu, e în regulă, Fern. Doctorul Fielding o să-mi construiască la loc unul nou-nouț și frumușel. O să-mi aleg unul după gustul meu – sau poate după mirosul meu.

– Johnny! strigă ea, îngrozită. Ești incorigibil. Eram sigură că o să faci glume pe chestia asta. Chicoti și se întoarse într-o parte. Bănuiesc, spuse ea, că ăsta ar putea fi cam mare pentru tine, ce zici?

– Ah, uriaș! Grotesc de uriaș! Nu, nu, o să-mi aleg unul atrăgător.

Fern îi strînse mîna.

– Cît de repede poți scăpa de aici?

– Peste o săptămînă sau zece zile, poate. Trebuie să mi-l reclădească în etape. Dar îți spun ceva, nu mă pot ține o veșnicie aici, mîncarea e groaznică.

– Glumești. L-am furat pe bucătarul șef de la Dorchester. O să le spun eu două vorbe.

– Adevărat, Fern? Este cît se poate de rea. Aseară mi-au servit friptură de vacă rumenită, la micul dejun, *soufflé omelettes*, la prînz salată caldă de somon... O să mă îngraș.

– Ești un zăpăcit, rîse Fern.

– În sfîrșit care mai sînt noutățile? Leo mi-a spus că Lucienne nu a primit prea bine veștile.

– Nu. A plecat în Elveția, la o clinică, îți vine să crezi? Se spune că a avut un fel de cădere. Din partea mea cu cît mai mult stă acolo, cu atît mai bine. Nici măcar Olivia nu-mi mai suflă în ceafă acum, că a plecat într-o croazieră de regulat prin lume, cu trăgacea aia a ei. Din păcate, în clipa de față nu sînt chiar favorita consiliului de administrație, avînd în vedere că eu i-am convins să-i lase pe Eastoni să-și instaleze clinica. Fern oftă. Dacă aș avea curajul, le-aș propune să o scoată pe Olivia la pensie, în mod onorabil. Indiferent ce cred ei despre mine în clipa asta, știu că ar fi fericiți să scape de filiera Easton. Poate că efectiv o să încerc să-i conving.

– După cum te cunosc, sînt sigur că o să reușești. Și clinica?

– Tu ce crezi? S-a închis, firește. Versiunea oficială este că din respect pentru Alexander. Ți se face rău, nu? Presa însă a avut o zi absolută de teren, încercînd să afle cum a fost posibil ca o personalitate atît de eminentă ca Alexander Easton să fi fost asasinat. Rușii i-au convins pe cei de la Externe să accepte varianta potrivit căreia a fost victima unui atac de stradă. Avînd în vedere circumstanțele, autoritățile au considerat că e destul de corect. Așa îți dai seama cît de strîmb e tot sistemul. Mai există totuși problema morții misterioase a lui Alix Green.

– Noi doi știm al naibii de bine cine este responsabil de asta, dar ce rost mai are să spunem ceva acum, că tot e mort, nu? Dar ce-au declarat autoritățile despre implicarea ta în masacrul de la Moscova?

– Ce implicare? Este cazul celor trei maimuțe înțelepte. Asta a fost înțelegerea. Tăcem chitic și nu există nici un capăt de acuzare. Straniu, nu? Nimeni nu vrea să afecteze relațiile, înțelegi? Habar n-am avut că așa ceva se obișnuiește. Presupun că cine știe ce jurnalist întreprinzător o să scormonească să descopere adevărata poveste. Dar nu eu. Am avut destule aventuri, pentru tot restul vieții mele.

– Da, oftă Johnny. Iar eu aș zice că orice ziarist inteligent o să renunțe la toate poveștile legate de familia Rees, după moartea prematură a lui Alix.

– Poliția tot mai crede că ar fi putut fi un accident. Boilerul acela vechi, cu gaz, era în mod clar defect. Procurorul a spus că a murit intoxicată cu monoxid de carbon. Nici n-a știut ce se întâmpla cu ea.

– Păcat, ar fi meritat să sufere puțin, după calvarul prin care ne-a făcut să trecem.

– Johnny, unde este spiritul tău de caritate? N-ar trebui să-i vorbești de rău pe cei morți.

– Odată catolic, rămii pentru totdeauna catolic, nu-i așa, Fern?

Fern se înroși, încurcată.

– Ei, nu-i chiar așa de grav.

– Și Leo? Johnny îi urmări fața. Ce mai e cu India și cu logodna?

– Totul a fost o cacealma. Poți să crezi că India mi-a scris efectiv, rugându-mă să o iert pentru nebunia ei? A fost o scrisoare chiar foarte simpatcă.

Johnny se lăsă înapoi pe perne.

– Să nu ai încredere în ea, spuse el șoptit. Probabil că a avut un motiv anume.

Fern rîse.

– După toate prin cîte am trecut noi, probabil că o să-mi fie cam greu să mai cred pe cineva după aparențe.

– Deci rămîi la *Oscar*?

– Am renegociat contractul, zîmbi Fern, triumfătoare. O să fiu director consultativ.

– Adică?

– O să trebuiască să fac act de prezență doar cîteva ore pe lună. Asta înseamnă că-mi pot dedica tot restul timpului firmei *Donleavy* – ceea ce este cu adevărat ceea ce vreau să fac. Poate că într-o bună zi o să-l las pe Hugo să-mi cumpere afacerea, dar nu înainte de a mă fi distrat puțin pe cont propriu.

Fern îi luă mîna, simțind că Johnny obosise.

– Și acum odihnește-te cît poți. Vreau să te am în formă și la timp, pentru o inaugurare cu totul specială, luna viitoare. Poți să ții un secret?...

35

Blitz-urile fulgerau unul după altul, orbind-o cu lumina lor albăstruie. Încercă să nu clipească, concentrându-se să-și păstreze zîmbetul lipit de chipul ei. Își aranjă pe umeri eșarfa subțire. Slavă Domnului, în curînd îi vor da drumul să intre înăuntru. Vîntul îi sufla în părul care-i biciuia fața. Îl văzu pe Zak în mulțime și-i zîmbi.

– Fabulos, îl auzi strigîndu-i.

Se lăsă pe spate, pe peretele dur, de piatră, ținîndu-și maxilarele să nu clănțane de frig. Brațele începeau să capete o tentă albăstruie. Te rog, te rog, se ruga ea în gînd, fă să se termine totul repede.

Fotografii făcură loc și-și simți inima bătîndu-i cu putere cînd îl văzu pe Leo înaintînd hotărît printre ei.

– În regulă, băieți, strigă el. Ajung atîtea instanțee în exterior. Doar nu vrem ca domnișoara Donleavy să se îmbolnăvească de pneumonie, nu?

Leo își făcu loc printre ei și-și scoase haina.

– Draga mea, zîmbi el, ai face mai bine să-ți pui asta.

Fern rîse și ea. Camerele continuară să filmeze.

– Mă întrebam unde ești. Îmi spuneam că a devenit deja un obicei ca eroul meu să apară din neant și să-mi dea haina lui.

Leo își aplecă fruntea și o cuprinse în brațele sale puternice, înăbușind-o cu o sărutare dumnezeiască. Frigul o părăsi. Nu mai era conștientă decît de buzele fierbinți ale lui Leo, arzînd minunat pe ale ei.

În sfîrșit, își permise să se înfioare.

– Slavă Domnului că ai venit. Credeam că o să mor înghețată. Lumea o să creadă că sîntem în toiul verii, cînd o să mă vadă zbenguindu-mă așa, aproape goală.

– Arăți uluitor! Ochii lui Leo se plimbară admirativi peste rochia vaporosă de șifon care cobora seducător pe trupul lui Fern, un material umbrit artistic, de la cel mai palid crem, pînă la cel mai închis bleumarin.

– Nu, nu-i adevărat. Arăt ca moartea. Uite ce culoare au brațele mele. Același albastru ca și rochia.

– Albastră și ca o stafie. Sper că șobolanii ăștia ți-au făcut niște poze grozave. Oricum, înăuntru se țin cîteva discursuri și o mulțime de jurnaliști te așteaptă să-ți pună tot felul de întrebări.

Fern se ghemui și mai mult în brațele lui.

– Știi ce-mi doresc? Îmi doresc să putem fugi de aici, numai noi doi... să ne urcăm în mașina ta și să ne cărăm.

– Ei bine, nu poți. Sînt consilierul tău de afaceri și în această calitate mă tem că nu-ți pot permite asta. Ai responsabilități, spuse el, tachinînd-o.

– Nu mă pot obișnui cu ideea că sînt etichetată drept antreprenor de afaceri. Toată tevatura asta, cursele astea cu avionul, inaugurările de noi magazine mă fac să mă simt ca prinsă într-un vârtej.

– Știu că n-ai putea trăi altfel. Poate doar să faci cîte o mică întrerupere din cînd în cînd...

– Pentru lungi vacanțe cu tine, vrei să zici?

– Da, vacanțe și concedii de maternitate.

– Concedii de maternitate! strigă ea, intrînd pe ușa magazinului, în marea de oameni.

– Copii. O să trebuiască să întrerupi ca să dai naștere copiilor noștri, nu?

– Nu te pripești puțin? Ochii ei scînteiau, trădînd o euforie greu stăpînită.

– Nu cred. Și acum vino, ai treabă.

– Dar...

Leo o împinse înainte și Fern se simți pierdută în mulțimea editorilor de reviste de cosmetică și a comercianților.

Se uită neajutorată înapoi peste umăr, după Leo. Acesta scutură din cap, făcîndu-i semn cu mîna și zîmbindu-i.

Lîngă el stătea Hugo.

– Vezi, Leo, nu știu ce-aș fi făcut dacă s-ar fi întîmplat ceva cu fata asta. Am crezut că înnebunesc de grija ei. Încă mai am coșmaruri.

Leo îl studie cu simpatie pe Hugo.

– Știu. Uneori mă scol în toiul nopții și... Se întrepruse și se uită prin sală. Ah, nu mai contează. Arată fantastic, nu?

– Sînt atît de mîndru de ea, Leo. Tu și cu ea... știi... intenționezi să...

– Să mă căsătoresc cu ea? Poate că n-o să mă

vrea, Hugo. Știi la fel de bine ca și mine cât de încăpățînată poate să fie.

Hugo își petrecu brațul pe după umerii lui Leo.

– Ascultă-mi sfatul, băiete. Nu o pierde. Dacă într-adevăr vă iubiți, atunci trebuie să faceți tot ce vă stă în putință să faceți căruța să meargă. Urăsc ideea ca tu și cu Fern să treceți prin tot ce am trecut eu. Încep să-mi dau seama ce dar rar este dragostea adevărată. Nu o pierde.

Leo urmări în mulțime capul de culoarea aramei. Dacă ar știi Hugo. O iubea atît de mult pe fata asta, încît îl durea. Era imposibil să fie departe de el. Nici acum și niciodată.

Se uită din nou la chipul palid, tras, al lui Hugo. Îmbătrînise cu zece ani în ultimele cîteva săptămîni.

– Și Ricci? îl întrebă Leo, încet.

– Ah, nu cred că vrea să mă mai vadă.

– Ești sigur de asta?

– Nu, dar... Eu unul nu aș mai vrea, după ce am... m-am purtat în halul ăsta.

– Poate că ar trebui să o lași pe ea să fie judecătorul.

– Ah, nu știu, Leo. Poate că sînt prea bătrîn pentru toate astea.

– Hugo, nu fi atît de al naibii de prost. Nu ești cu mult mai bătrîn decît mine, dar vorbești ca și cum ai avea șaptezeci de ani. Revino-ți, omule. Mie îmi spui să nu ratez ocazia, în vreme ce tu pari să faci exact asta, din nou.

– Leo! Chiar trebuie să te întreb...

– Nu, acum mă ascuți tu pe mine, Hugo. Crede-mă, numai interesul propriu mă obligă să fac asta. Ultimul lucru pe care îl vreau pentru Fern este să aibă în

fundal nu știu ce păianjen posac și bătrîn de tată. Bagă-ți fundul în viteză, omule, și du-te după ea. În-țimplător știu că dacă ai traversa direct încăperea asta, ai găsi-o pe Ricci în partea cealaltă. Presupun că te așteaptă.

– Vorbești serios?

– Da. Foarte serios. Și a fost ideea lui Fern, nu a mea. S-a gîndit că ar fi un cadou frumos pentru tine. Așa că fii băiat bun și primește-l cum trebuie, da? Pentru Fern.

Hugo își dresese glasul, nervos, și se jucă absent cu nodul de la cravată.

– Bine... eu... ăăă...

– Du-te, Hugo. Știi ce ai de făcut.

– Sigur, sigur, spuse acesta, fără prea mult elan.

Leo își ridică sprîncenele, amuzat.

– Atunci dă-i drumul.

– Bine. Atunci mă duc să-i zic bună seara...

– Bună idee. Ne vedem mai tîrziu.

Hugo cam uitase cît de albaștri erau ochii lui Ricci. Două oaze adînci, de safir și bunătate, zîmbeau spre el.

– Ricci, spuse el timid. Arăți minunat!

– Mulțumesc, Hugo, zise Ricci, privindu-și rochia. Am cumpărat-o special pentru ziua de azi. Îți place?

Hugo privi îndelung, înfometat, la felul cum jerseul moale, roz, se mula pe rotunjimile atît de minunate ale trupului ei.

– Da, spuse el încet, îmi place foarte mult.

Incapabilă să se stăpînească, Ricci întinse mîna și-i mîngîie obrazul ras.

– Pari extenuat. Nu prea ai avut grijă de tine, nu?

Acesta ridică din umeri, ca un băiețel.

– Ah, nu știu. Cred că nu am prea reușit să dorm. Totul a fost cu fundul în sus.

– Asta ca să folosești un eufemism. Cred că a fost înfiorător pentru tine, cu toate grijile astea.

– Da, încuviință el, dînd din cap. A fost cumplit. Ascultă, Ricci, trebuie să-ți spun că... adică... m-am purtat ca un prost.

– Fiecare are uneori dreptul să se poarte ca un prost. Hugo, chiar și tu.

– Așa cred, dar mă simt cumplit. Ridică ochii și constată cu stupeoare că Ricci rîdea efectiv de el.

– Nu fi prea dur cu tine. Cu toții avem nevoie, uneori, să lăsăm fantomele să se odihnească. Te înțeleg, Hugo. Și acum, fii atît de drăguț și adu-mi ceva de băut, da? Am fost reținută de un cumpărător și simt nevoia să-mi revin.

Hugo oftă, ușurat. Îi luă paharul gol dintre degete. Apoi îi luă mîna într-a lui.

– Ricci, crezi că am putea încerca din nou? Îmi doresc mult acest lucru. Ce dor mi-a fost de tine. Iar acum, că divorțul aproape s-a terminat, cine știe ce ne-ar mai putea aduce viitorul? Ce zici, am mai putea încerca o dată?

Ricci îl privi senină.

– Poate că ar trebui să începem cu o băutură, Hugo. Cine știe unde ne-ar putea duce asta?

Hugo se îndepărtă cîțiva pași, apoi se întoarce. O privi cîteva clipe, zîbind ușor. Totul o să fie bine. Se îndepărtă cu un pas din nou ușor.

Muzica încetă. Fern vorbi în microfon.

– Bună seara la toată lumea, spuse ea.

Toată lumea se întoarse spre ea. Aplauzele erau asurzitoare. Blitz-urile scînteiară din nou, provocînd spoturi roșii care o orbeau. Era conștientă de vocea ei care-i răsuna ca un ecou în urechi. Suna ciudat de dislocată, ca și cum nu i-ar fi aparținut. Se poticni cîteva fraze, apoi, cu încredere crescîndă, pătrunse în miezul discursului:

– Aceasta este o seară extraordinară pentru mine, deoarece marchează deschiderea oficială a celui de-al șaselea magazin *Donleavy*. Acest magazin însă are pentru mine o semnificație cu totul specială, pentru că se află aici, în inima Dublin-ului, în patria mea, scumpa mea Irlandă. Sînt atît de mîndră de echipa care a muncit neobosită ca să facă posibil acest lucru și aș vrea să le mulțumesc tuturor...

Înșirui numele, făcînd comentarii călduroase, personale, fiecăruia dintre ei.

– ... și în sfîrșit, mai există cineva căruia aș vrea să-i mulțumesc în mod special. Unde ești, Johnny? Domnul Johnny Sharpe, un prieten foarte curajos și deosebit, cineva fără de care eu nu aș fi fost aici, în seara aceasta. Cineva care a stat pe capul meu și m-a ademenit mai întîi să accept să lucrez pentru *Oscar Rees*. Johnny, unde ești? strigă ea. Se uită în sală și văzu apropiindu-se chipul cu nasul alb.

Johnny urcă pe podium și o luă pe Fern în brațe.

– Maimuță ce ești, îi șopti el, pipăind bandajul, cu subînțeleș. Nu știu ce aș putea spune, începu el, poticnindu-se, altceva decît ce fericit sînt că am cunoscut o doamnă atît de fermecătoare. Presupun că am putea spune că totul a fost ca într-o poveste. Eu unul sînt încîntat că *Oscar Rees* a pus gheara pe o fiică adevărată, vie, și, după cît o cunosc eu pe Fern, știu

că nu va trece mult și va apărea cîte un magazin *Donleavy* pe fiecare stradă principală. Și în America. Abia aștept aceste vremuri formidabile, care nu sînt departe. Te iubesc, Fern! Johnny o trase spre el și o îmbrățișă încă o dată, în ovațiile asurzitoare.

Lui Fern i se umeziră ochii.

– Mulțumesc! zise ea, cu o voce sugrumată. Dacă aș fi știut că o să spui asta, niciodată nu te-aș fi adus aici sus, monstrule.

Johnny rîse.

– A fost adevărat fiecare cuvîntel pe care l-am spus. Și acum, dacă nu mă înșel, există acolo jos un bărbat care se uită la tine cu ochi flămînzi. Ai face bine să te duci la el înainte de a deveni gelos. Nasul meu nu ar mai putea face față la alți pumnî.

Fern scrută mulțimea, căutînd chipul lui Leo, dar nu avu nevoie să se obosească prea mult. Acesta se îndrepta spre ea, cu mîna întinsă. Fern i-o luă, simțindu-i strînsoarea caldă, în jurul degetelor.

– Vino aici, vulpițo, spuse acesta, am planuri cu tine, care așteaptă cam de mulțisor. Cred că a sosit timpul să fugim.

– Ziceam că n-o să-mi mai propui niciodată asta, chicoti ea.

Leo o înghesui în mașină.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Surpriză. Poate c-ar trebui să-ți spun să ții ochii închiși, dar e atît de întuneric, încît n-o să fie nevoie. Și, oricum, nu e prea departe.

– Leo, spuse ea cu o voce șovăielnică, prudentă, chiar ușor rușinoasă, ce voiai să spui mai devreme?

– Despre ce, draga mea? întrebă el, nevinovat.

– Cînd ai vorbit de concediul de maternitate.

– Ah, asta era. Păi nu vrei să ai și tu o familie?

– Nu m-am gândit serios la asta, ca să fiu sinceră. Cred că mi-am spus că într-o bună zi o să mă mărit cu un bărbat drăguț și poate că, în timp, o să ne gândim și la copii. Poate că în sinea mea sînt puțin cam de modă veche.

– Nu pot să cred că vorbești serios, spuse Leo, rîzînd domol. Tu nu ai nici cea mai mică legătură cu noțiunea de convențional. Dar dacă insiști, atunci eu zic că ne-am putea căsători. Leo întinse mîna în întuneric și i-o luă pe a ei.

– Nu este absolut necesar, șopti ea, în noapte.

– Știu asta, draga mea, dar, în mod ciudat, nu-mi trece prin cap ceva ce aș putea dori mai mult. Uite, am ajuns, oftă el trăgînd mașina în fața unei vile impresionante, puternic luminată, în stil georgian.

Doi cîini se năpustiră dinspre intrarea principală și începură să sară în jurul mașinii. Fern deschise portiera și începu să le vorbească, ferindu-se de boturile lor umede, reci.

O voce caldă, irlandeză, ajunse la ea, purtată de vînt. În pragul ușii stătea o femeie.

– Cred c-ați înghețat, le strigă aceasta. Intrați să vă încălziți.

Leo își petrecu brațul în jurul umerilor lui Fern și o conduse în holul grandios.

– Ce este aici? întrebă ea, privind în jur la dușumeaua frumos lustruită și la chipurile intimidante care îi priveau din nenumăratele picturi în ulei, care străjuiau pereții.

– E un hotel foarte select. Putem cina mai întîi sau putem merge în camerele noastre, cum vrei, draga mea. Noaptea îți aparține.

Fern rămase acolo, legănându-se pe picioare. Se uită poznașă la Leo.

– Cred că mi-e foame, spuse ea, după cîteva clipe de gîndire.

– Foarte bine, atunci o să-i rugăm să ne pregătească masa...

– De tine, chicoti ea și se aruncă în brațele lui. Leo își băgă mîna în părul ei, trăgîndu-i capul aproape de al lui, ținînd-o ca într-o menghină.

Sărutul lui era aproape ca o hulă violentă, de dorință.

Auziră un tușit de undeva, din afara lumii lor.

Încet, împotriva voinței, Leo își înălță capul.

– Ah, doamnă O'Connor, mulțumesc, spuse el jenat, pe cînd femeia îi întindea cheile. Cred că sîntem cam obosiți. Este puțin cam tîrziu pentru cină, spuse el zîbindu-i lui Fern. Dar poate că totuși o să vrem pentru mai tîrziu puțină pîine și brînză. Ah, și o stică din cel mai bun vin.

– Cum să nu, domnule Eden? Acum, dacă dumneavoastră și doamna Eden vreți să veniți cu mine...

Fern se uită la Leo. Acesta îi făcu cu ochiul.

– Vezi ce ușor poate fi?

– Poate că n-ar fi rău să mai încerc o dată, să fiu sigură.

– După noaptea asta, dragostea mea, niciodată nu o să fii mai sigură de ceva.

Sfîrșit

ELIZABETH HARRINGTON

Fern Donleavy este scriitoare, îndrăzneată, o tânără și pasionată reporteră, la revista modernă Fărceș.

Cînd însă mogulul industriei cosmetice, Hugo Rees, aflat în căutarea unui chip care să lanseze un nou produs, este atras de frumusețea ei caldă, devine chiar ea o celebritate vînată de reporteri...

Trezindu-se pe podiumul plin de strălucire al paradelor de modă pariziene și punînd stăpînire pe inima directorului de marketing Leo Eden, lui Fern nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste ea. ar această fațadă lustruită ascunde o industrie nemiloasă, unde frumusețea are prețuri imposibile, iar accidente costă scump.

„Un thriller romantic: sexul și acțiunea alertă vă vor ține cu sufletul la gură, pînă la ultimele pagini.“

NATIONAL PRESS